

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΩΝ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΙΔΑΚΤΙΚΑ ΕΝΔΕΙΚΝΥΟΝΤΕΣ ΕΡΓΑΣΙΑ

ΣΟΦΙ ΝΤΩΜΙΕ

BEIERSDORF - HAMBURG

ραδιόφωνο. Τίποτε απ' όλα αυτά δεν ταραξεί την πικρή, μα ωστόσο ανέφελη ζωή των φαραδων και των φτωχών αγροτών της Φολέγανδρου. Ζούνε την άρχαία πατριαρχική ζωή, με ψωμί, προσφύι και γάλα, αφού μήτε φρούτα, μήτε ορεκτικό υπάρχει στο λεημονημένο αυτό άπο τον Θεό και τους ανθρώπους νησι. Οπώσθηποτε όσοι διψάνε την άπολυτή γαλήνη και ανάπαυση, ένα μήνα δηλαδή άσκητικής ζωής, έχουν την ευχέρεια να εξασφαλίσουν δωμάτιο σε σπίτι με τόσο φθηνό ενοίκιο, (10 δρχ. ημερησίως) ώστε να μη λογαριάζεται σχεδόν καθόλου. Φυσικά, εάν πάρη μαζί του στρώμα και κλινοσκεπάσματα, τόσο το καλλίτερο, αφού με τάν... εξοπλισμό αυτό θα διευκολύνη τους φτωχούς χωρικούς, που δεν διαθέτουν την πολυτέλεια φουφουλωτών στραωμάτων, μαξιλαριών κλπ. Για να πάτε στην ανεμοδαρμένη Φολέγανδρο, θα μπαρκάρετε στο βαπόρι «Λήμινα», που σαλπάρει από τον Πειραιά κάθε Πέμπτη στις 11 π.μ. (άγονος γραμμή). Τιμαί εισιτηρίων α' θέσι 280 δρχ., 6' 168, κατάστρωμα 80. Διάρκεια ταξιδιού 17 ώρες. Για περισσότερες πληροφορίες πάρετε το τηλέφωνο 473-001. Στην Φολέγανδρο, που βόχετε όλη την άνεσι να κάνετε μπάνιο όπου θέλετε και να γυρίσετε το στενόμακρο νησί με γαϊδουράκι, θα βρήτε τα γλυκύτερα άνυδρα καρπούζια και πεπόνια, διαλεκτό τυρί, μπουσκο κρασί κι' Ιδιότυπο μυρουδάτο ψωμί από καλαμπόκι και στάρι. Σ' ένα μικρό τοπικό Μουσείο, θα ίδητε μαρμαρίνες ενεπίγραφες στήλες και μερικά έπιτύμβια.

ΜΗ ΣΑΣ ΤΡΟΜΑΖΕΙ Η ΑΝΑΦΗ

Η 'Ανάφη, που βρίσκεται 10 χιλιόμετρα ανατολικά από την Θήρα, είναι ένα σμαράγδι μεταξύ ούρανου και πελάγου. Ήμερη, πρόσχαρη και φιλόξενη, με μπουστανικές, άραπουσικές, λαχταριστές ντομάτες, φρέσκα λαχανικά. Το προϊόν της είναι λιγαστό, το κλίμα της όμως είναι θαυμάσιο. Ούτε και στο νησί αυτό λειτουργεί ξενοδοχείο. Οι περαστικοί φιλοξενοούνται δωρεάν στον κοινωνικό ξενώνα, που διαθέτει 5 κρεβάτια. Συμπληρωματικά, λειτουργεί το καλοκαίρι κι' ο ξενώνας της Μονής Καλαμιωτίσσης και υπάρχουν επιπλωμένα δωμάτια, που προσφέρονται για νοίκι κατά την παραθεριστική περίοδο. Το άκτοπλοϊκό «Λήμινα», που εκτελεί την άγονο γραμμή κάθε Πέμπτη στις 11 π.μ., κτιάνει στην 'Ανάφη, όπου ξεμπαρκάρουν οι έπιβάτες με άρκες. Οι τιμές εισιτηρίων στο βαπόρι είναι α' θέσι 332 δρχ., 6' θέσι 210 και κατάστρωμα 100 δραχμές. Διάρκεια ταξιδιού 20 ώρες. Για περισσότερες πληροφορίες σχετικά με το ταξίδι και την παραμονή στην 'Ανάφη, πάρετε το τηλέφωνο 473-001.

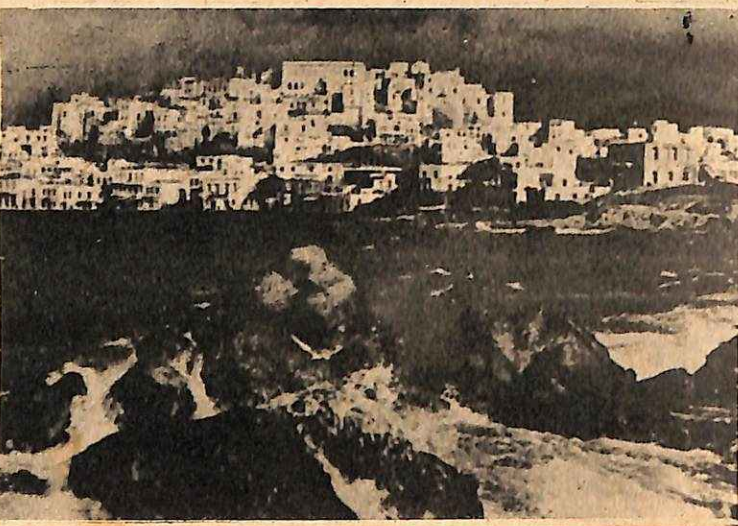
ΣΤΗΝ ΠΑΡΟ ΜΕ ΤΗΝ ΚΑΤΑΠΟΛΙΑΝΗ ΤΗΣ

Ο παραθερισμός στην Πάρο, που βρίσκεται ανάμεσα Σίφνου και Νάξου, είναι ιδανικός για πολλούς και ποικίλους λόγους. Το κλίμα, τα κωνευτικά νερά της, τ' αχλάδια, τα σύκα και τα τυριά της είναι περίφημα. Οι άκρογιαλίες της ήμερες, φωτεινές, πρόσχαρες. Στο κυκλαδικό αυτό νησί θα πάτε με το άκτοπλοϊκό σκάφος «Μυρτιδιώτισσα», που πραγματοποιεί 2-3 φορές εβδομαδιαία ταξίδια προς την Πάρο, με δρομολόγιο Σύρος, Πάρος, Νάξος, 'Ιος, Οία, Θήρα κλπ. Διάρκεια ταξιδιού 8 ώρες. Τιμές εισιτηρίων α' θέσι 140 δρχ., 6' 90, γ' 55. Για να πάρετε θετικές πληροφορίες για κάθε τακτική και έκτακτη δρομολόγηση του άκτοπλοϊκού στην άγονη γραμμή, που γίνεται γόνιμη τους 3 μήνες του καλοκαιριού πάρετε τα τηλέφωνα 43-860, 42-298, 43-334. Θα σας πουν ό,τι δήποτε σχετικά με τα ναύλα, το ταξίδι, τα ξενοδοχεία. Γνωστό στην Πάρο λειτουργούν τα παλιά ξενοδοχεία «Πάνδρος» (Γ. κατηγορίας) «Νεράιδα», «Αριζόνα» (ε' κατηγορίας) «Εμπορικόν» (ε' κατηγορία) «Καίρον» (ε' κα-

τηγορία) και «Κυματοβράστης» (ε' κατηγορία) με τιμές 25 δρχ. για το μονόκλινο και 40 δρχ. για το δίκλινο δωμάτιο. Από έφέτος, υπήκε σε λειοκράγια και το τουριστικό ξενοδοχείο «Μελτέμι» (6' κατηγορίας), με τιμές 40-60 δραχμές το μονόκλινο και δίκλινο κρεβάτι. Ο γνωστός χορευτής κ. Κανέλλος, που παραθερίζει στην Πάρο, είχε την καλωσύνη να μευ διαδίδση την περασμένη δδωμάδα τις πιο κάτω θετικές πληροφορίες για τις συνθήκες, τους όρους και τα πλεονεκτήματα του παραθερισμού στο γραφικό νησί με τους άνεμομύλους και το χιονότο διάφανο μάρμαρο, που είναι εφάμιλλο σε ποσότητα με το ξακουστό Πεντέλαιο.

Η ΠΑΡΟΣ ΠΑΝΟΡΑΜΑ ΚΑΙ ΑΡΜΟΝΙΑ

Ο κ. Κανέλλος λοιπόν μου γρά-

Πανοραματική άποψις της Χώρας της Νάξου.

φει: 'Η Πάρος απέκτησε τελευταίο ένα καλό τουριστικό ξενοδοχείο, «Το Μελτέμι», που βρίσκεται στο νότιο ύψωμα της παραλίας, δίπλα στο έκκλησάκι της 'Αγίας 'Αννας. Κοντά σ' αυτό βρίσκεται και το ξενοδοχείο «Πάνδρος», ένα από τα αρχαιότερα, καθαρό και οικονομικό. Κοντά στην αποβάθρα είναι και το νεότεριο ξενοδοχείο «'Οασισ», με 15 καλά δωμάτια, σύγχρονη έπιπλωσι και διακόσμηση.

Στο Ισόγειό του λειτουργεί έστιατόριο 6' κατηγορίας. Έκτος των παλαιών και νέων ξενοδοχείων, ένοικιάζονται και δωμάτια, κάτω από τον Ελεγχο και την έποπτεία της Τουριστικής 'Αστυνομίας. 'Η παραλιακή όδός της Πάρου, με τα άραια της κέντρα, είναι αληθινό πανόραμα κατά το ηλιοβασιλεμα, όταν δάφονται οι θαλασσινοί όριζόντες με κροκάτα και ρόδινα χρώματα. Βασικό αίτημα της Πάρου είναι ή χορήγηση ηλεκτρικού ρεύματος από την ΔΕΗ, για να διατηρηθεί τα τρόφιμα στα ψυγεία και να ηλεκτροφωτίζεται ή πόλι, που συγχρονίζεται χρόνο με τον χρόνο. Οι άσπιδόιοι της ΔΕΗ υποσχέθηκαν ότι το πρόβλημα αυτό του νησιού θα λυθεί άπωσδήποτε τον έφετεινο 'Ιούλιο. Στον παραλιακό δρόμο βρίσκεται και το κατάστημα «Παριανή Τέχνη», που διαθέτει πλουσιωτάτη συλλογή κεντημάτων, ύφαντών, έυλοτεχνικών ειδών κλπ. Το διεύθυνει ή δις Β. Καπούτσου. Τα καλλίτερα έστιατόρια της Πάρου, που φιλοτεχνούν όρεκτικά, γαστριμαργικά πιάτα είναι ή «Ευκάλυπτος» και ή «'Οασισ» (στην παραλία) και ή «'Αστεία» (σε μοντέρνο στυλ, με τιμές άθηνάικου έστιατορίου 6' κατηγορίας).

Η ΝΑΟΥΣΑ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥ, ΠΡΑΣΙΝΟ ΘΑΥΜΑ

Ο κ. Κανέλλος συνεχίζει στο γράμμα του να μάς δίνει σωστές

πληροφορίες για την δροσάουστη Πάρο: «Αξιόλογο προσάτειο» της Πάρου είναι ή γραφική Νάουσα, 9 χιλιόμετρα βορείως της Χώρας, με θαυμάσιο κόρφο και τουριστικό ξενοδοχείο «Η Νάουσα» νεόδητο κτίριο, με συγχρονισμένα δωμάτια, κι' άναπεπταμένες θεράντες προς την θάλασσα, έστιατόριο, μπάρ και εδο θεράντες για πραινό. Κάτω από το θαυμάσιο αυτό ξενοδοχείο ξετυλίγει την άμορφία της μεγάλης άμμουδεής παραλία, κατάλληλη για μπάνιο και ήλιοθεραπεία. 'Η Νάουσα θεωρείται και είναι το ωραιότερο χωριό της Πάρου, με γραφικό φαραδίο λιμάνι, κατστήματα, ταχυδρομείο, τηλέφωνο, Βυζαντινό Μουσείο, μικρές έκκλησίες με Ιστορημένα φορητά εικονίσματα, όμνηρικούς άνεμομύλους. Αι τιμαί των ξενοδοχείων από 30-40 δραχμές και των έστιατορίων από 4-15 δρχ. ή μερίδα. Το ξενοδοχείον

το ξακουστό παριανό μάρμαρο, που ήτο πιδ φαιτεινό απ' το πεντελικό.

ΑΝΑΡΟΣ ΚΑΙ ΠΑΡΟΣ, ΘΑΝΑΣΙΜΟΙ ΕΧΘΡΟΙ

Οι 'Ανδριότες έχθρεύονται κι' αντιμάχονται τους Παριανούς, από τα άρχαία χρόνια, έπειδή ταχάτες ή Πάρος πρόσδεσε την 'Αντρο στην συμμαχία κι' έπιμαχία, γι' αυτό δημιούργησαν το ρητό «'Αναπαριάζειν» που ταίριαζει σε κείνους που δεν έχουνε μπέσα, δηλαδή άθετούνε τα συμφωνημένα. Ο Πλούταρχος γράφει ότι τόσο πολυ θυμώσαν οι 'Ανδριοι από την παλιμβουλία των Παριανών, ώστε «'Αράς έθεντο, μήτε δύναι γυναικα Παρίσις, μήτε λαβείν παρ' ατάων». Κοντολογής, άποκλείσανε κάθε κοινωνικό νταράβρι μεταξύ των και κάθε έπιμήγία γάμου, για να κάμουν την τιμωρία τους βαρύτερη.

Οι σύγχρονοι 'Ανδριότες, που συντηρούνε γιά... γούστο την άρχαία άμαχη, μά και δεν έχει πιά καμμία βάσι και λόγο, λένε τραγουδιστά στα πανηγύρια και τα γλέντια τους:

Μά δεν θέλω από την Πάρο
μήτε κότα για γά πάρω
μήτε αυγό, μηδ κορκό
μήτε πρῶμα θηλυκό!

Στην προϊστορική της περίοδο, ή Πάρος ήτανε άποικία των θαλασσοκρατόρων Μινών και γιά τούτο πήρε το όνομα Μινώας. Το σημερινό της όνομα το χρωσάται στον άρχηγό των 'Αρκάδων, Πάρο, που έχασε στα νερά της τόν... προσανατολισμό του, ταξιδεύοντας προς την Νάξο!

Οι ξακουστοί γλύπτες του 5ου και 4ου π.Χ. αιώνα Σκόπας, 'Αρίστανδρος, Αγοράκριτος και Κηφισόδοτος, κι' οι κορυφαίοι ζωγράφοι Νικανωρ, Πολύγνωτος (έφιλοτέχνησε τις τοιχογραφίες της Ποικίλης Στοάς στον χώρο της άρχαίας 'Αγοράς 'Αθηνών) και 'Αρκεσίλαος έζησαν στην 'Αθήνα και έπρωίκισαν την 'Ελλάδα με άριστουργηματικά γλυπτά και εικόνες. Το νησί αυτό άνάδειξε ακόμα τον μεγαλύτερο σατιρικό ποιητή 'Αρχιλόχον, τον σοφιστή Εύηνον και τον μαθηματικό Θυμαρίδα, μαθητή του Σοκίου φιλοσόφου Πυθαγόρα.

Η ΦΑΝΤΑΣΜΑΓΟΡΙΚΗ ΣΠΗΛΙΑ ΤΗΣ ΑΝΤΙΠΑΡΟΥ

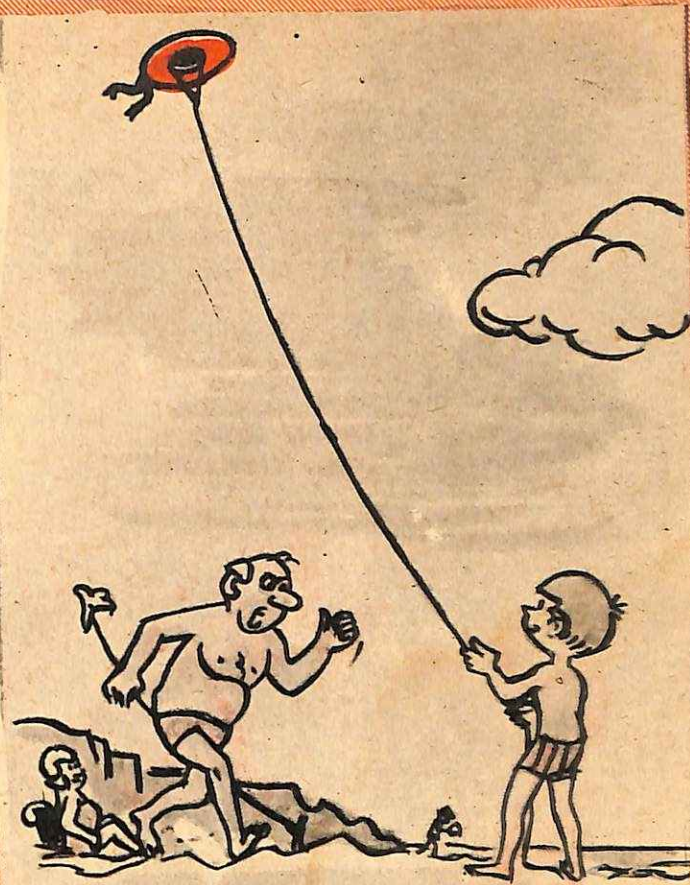
'Αντίκρυ στην Πάρο, δυτικά, πίνει την όστρια και την άμμουρα του κυκλαδικού πόντου ή 'Αντίπαρος, το νησί με την πανοραχία σπηλιά, με τους σταλακτίτες και σταλαγμύτες. 'Η σπηλιά αυτή, που ώργαώθηκε τουριστικά και ηλεκτροφωτίζεται, για να μπορούν οι έπισκεπτες να ίδουνε σ' άλλους τους διαδρόμους το καταπληκτικό κι' άπερίγραπτο θαύμα της συνθέσεως του νερού και του χρώματος, είναι από τα έπιδηλτικώτερα θεάματα της οικουμένης. Οι έπισκεπτες ζούνε στον μεταφυσικό κόσμο των παραισθήσεων, καθώς προχωρούνε από διάδρομο σε διάδρομο. 'Απόλυτη, φιαλική σιωπή βασιλεύει στην μυστηριώδη σπηλιά, όπου οι χιλιετηρίδες και οι αιώνες έφιλοτέχνησαν άπίστευτα σε ίδέες και σχήματα άτα πιο αλλόκοτα, έξωφρενικά και άραβουρήματα, από συμπυκνωμένο νερό της βροχής και της υγρασίας. Οι σταλακτίτες κρέμονται σαν πασχαλινές λαμπάδες, σχηματίζουνε δάση από κοράλλινα όνειρα, συμπλέκονται, σμίγονται και ξεχωρίζουν σε κλαδιά, τερατώδη συμπλέγματα, λουλούδια, φυτά. 'Αλλά κρέμονται σαν κρυσταλλωμένοι φθόγγοι μιάς παναρχαίας σατανικής μουσικής που πάγωσαν οι αιώνες, κι' άλλου σχηματίζουν περιβολία, δαντικές σελίδες, Θεοκριτικά ειδύλλια με άπολιθωμένο άφρό του νερού — πηνήγτα εκατομμύρια χρόνια. Το μάτι δεν χορταίνει να βλέπη το φαντασμαγορικό κι' άπερίγραπτο θέαμα, στην μυστηριώδη αυτή σπηλιά, που είναι άνώτερη σε ποιοτική και χρεδιστική συνθεση σταλακτιτών από την Σπηλιά Περσέας των 'Ιωαννίνων.

ΠΑΥΛΟΣ ΚΡ. ΝΑΙΟΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Πάμε, Λέρους Κάλυμος, Κάπαθος, κλπ.

— Τώρα φέρσε το αυτό, και θα δης πως θα μάς σέβεται στο έξης το δίπλανο λυκίσκυλο!

— Δώσε χμεώς πίσω σή μητέρα σου, το κακέλλο της.

Παιδιά στην έξοχή

— Ένας λόγος που μ' άρέσει να κάνω έξοχή στη θάλασσα, είναι που για δυό μήνες δεν χρειάζεται να πλένωμαι καθόλου.

— Η μαμά θα χαρή που είμαστε τόσο καθαροί, αφού σηκώσαμε το τραπέζι και πλύναμε και τα πιάτα.

ΟΠΟΙΟΣ ΤΙΣ ΦΙΛΕΙ ΠΕΘΑΙΝΕΙ...

Οι νέες πρωταγωνίστριες τών φίλμ τύπου Τζαίμς Μπόντ

Η Μπριζίτ Μπαρντό έτοιμάζεται να τοποθετήσει τη δυναμίτιδα, στο φίλμ «Βίβα Μαρία».

Η ηθοποιός είναι από σκαλιστό ασπρί, μάλιστα μεγάλη. Περιέχει την πούδρα, το κραγιόν και μια αληθινή παξίδα με γυναιμέτρο, που, όπως όλοι ξέρουν, χρησιμεύει για να βοηθά τον κάτοχο της να προσανατολιστεί προς τη σωστή κατεύθυνση, στις δύσκολες περιπτώσεις. Μια τέτοια παξίδα είναι απαραίτητη, για μια κυρία, που εξασκεί τό... επάγγελμα της κοροϊφίστριας. Πάνω στο ρεβέρ της γούνας από λευκό βιζόν, είναι κορμολιπωμένη μια κομψή κορμίτσα, μ' ένα θαυμάσιο ρουμπάνι στη μέση. Η κορμίτσα μπορεί να μεταμορφωθεί και σ' ένα φασμαμένο μωρό μ' εκείνο που είχαν οι γυναικίδες μας, αλλά πιο επιτηδευμένο και πολύ πιο... θαυματουργό. Γιατί κρύβει ένα οραδομικρόφωνο με τέλεια λειτουργία. Η βαλίτσα είναι φυσικά κομψή, από μαύρο κοροκοιδιέ δέρμα, με χρυσό μονόγραμμα, πολύ βαριά. Περιέχει δυο μικρές σισκενές τηλεοράσεις, ένα μικρό οραδοσκόπιο με πομπό και δέκτη, ένα ραντάρ. Το δακτυλίδι στο μικρό δάκτυλο, έχει στη μέση ένα θαυμάσιο σμαράγδι. Μά είναι άκομμο να το άνοιξη κανείς, παξίζοντας ένα μικροσκοπικό ελατήριο, για να έχει στη διάθεσή του τοιαύτο γλυκοστόγραμμα δηλητηρίου, πολύ χρήσιμο όταν κάθε έλπιδα έχει χαθεί.

Η μακιγιάζ είναι πάντα για το ποινάγορ δεν είναι καθόλου άσχημη. Αν πιέσετε ένα άσπρο ελατήριο, τινάζεται μια λεπτή λεπτή και πολύ επικρίση. Τα ματιά μοιάζουν από μαλακό δέρμα έχουν τακούνια μάλλον χοντρά. Μά δεν πρόκειται μόνο για ζήτημα μόδας. Τα τακούνια, είναι σιδερένια και χρησιμοποιούν στην κυρία που τα φορά, για μια πολύ αποτελεσματική κλωτσιά. Το χρυσάκινο βαπορκατέρο εκτοξεύει, αντί για άσπρα, ένα ερεθιστικό υγρό που τυφλώνει τον έχθρο. Το βιβλίο, που μόλις έχει κερδίσει το βραβείο Φορνέτο, είναι στην πραγματικότητα ένας χρησμός. Ανάμεσα στα ξυρόφυλλα του, αντί για σελίδες έχει ένα πακέτο από ψεύτικα διαβήματα. Και η ζώνη από δέρμα απόδο είναι στην πραγματικότητα ένα μαστίγιό, που κρύβει κάτω από τη φιδία επιδεξιμάδα του εύλογο αλυσμάτιο.

Αυτά τα γυναικικά αντικείμενα ανήκουν στη Ροσάνα Ποντεστά. Τα έπαιξε ο σκύλος της, Μάριο Βικάριο — που δεν είναι μόνο σκηνοθέτης, αλλά και πτυχιούχος της μηχανικής — με

Η Όντορ Μπλάκμαν, μετά τον «Χρυσόδακτυλο», εξακολουθεί να πρόπονηται στην Ιαπωνική πάλη. Στο φίλμ που την έκανε διάσημη, κατώρωνε να κατατροπώσει σε κάποια στιγμή τον άνικητο Τζέιμς Μπόντ.

τη βοήθεια ενός ηλεκτρονικού μηχανικού. Της χρησιμοποιούν για να βοηθήσει ξη νεαρούς φίλους της, να ληστέψουν μια έλβετική Τούρπελα, και η ήθοποιος τα μεταχειρίζεται με πολλή ευχέρεια και χάρι.

Μά δεν είναι αυτές οι μόνες εκκεντροικότητες της. Πρέπει να προσθέσουμε και την γκαρνταρόμπα της, που είναι άλλο τόσο εκπληκτική και απίστευτα πολυτελής. Σ' αυτή, δεν υπάρχει ούτε ένα φόρεμα, μόνον ένα μαύρο κοσόν, πολύ αποκαλυπτικό.

ΓΥΛΙΑΡΙΑ
ΜΕ ΡΑΔΙΟΜΙΚΡΟΦΩΝΟ

Σε αντίστροφο, διαθέτει έφτα παραμυθένες γούνες, έφτα

περούνες, γινιά με μεγάλους σκελετούς γιατί το καθένα είναι ένα οραδομικρόφωνο) ένα μπουκουβί του μπάνιου από φτερά στρουθοκαμήλου. Με λίγα λόγια, μια γκαρνταρόμπα που ετοιμάζεται σε καταληκτική αντίθεση με το πρώτο καθήκον μιας κοροϊφίστριας να μη δημιουργήσει εντύπωση.

Πάνω σ' αυτό το σημείο, η Μόνικα Βίττι μένει πιο πιστή στην παράδοση. Ντύνεται σχεδόν πάντοτε με ταγιέρο, φούστα και μπλουζά, σπώ παλτό και από μαύρο φόρεμα, για το βράδι. Και τα «σύνεργα» του επαγγελματία είναι πιο συντημένα: ένα μαχαίρι, ένα μικρόφωνο σχεδόν άσπαστο (έχει το διασάρεστο όνομα «φύλλος» ή «κορίτσι») που είναι

χορηγμένο σ' ένα από τα κάπως αντρικά μανικετόκομματα, που κλείνουν τις μανσέτες της μπλούζας της, ένας αναπτήρας — φωτογραφική μηχανή, μια τσάντα κορμιαστή — μαγνητόφωνο, ένα κρεμαστή — μαγνητόφωνο, ένα μολύβι που κρύβει ένα ηλεκτρικό φανάρι, ένα ζευγάρι σκοινιαρίκια από χοντρά μαργαριτάρια γεμάτα από φωσφορίζον χρώμα (σε περίπτωση που θα την απαγάγουν, πρέπει να αφήσει πίσω της βήνη) μια κορινθιακή φωτογραφία σε μια καρδιά από κόκκινο βελούδο (που παρουσιάζει έναν περίφημο κοροϊφό και όχι τον αγαπημένο της), ένα κολλέ από κεκοιμήτο (κάθε γάντρα έχει μια κερδορική σφαίρα), και ένα αστυνομικό πιστόλι.

Γιατί η Μόνικα Βίττι είναι με

τό ήρερος του νόμου. Μ' αυτά τα «σύνεργα» και τα όπλα, ετοιμάζεται να πρωταγωνιστήσει στο φίλμ «Επιχείρησης Μόντεστου Μπλάι» που θα αρχίσει να γυρίζεται στην Αγγλία, κι ύστερα θα συνεχιστεί στο Άμστερνταμ και στη Σικελία. Συμπρωταγωνιστής της θα είναι ο Τζέιμς Μόντεστου και σκηνοθέτης ο Σίντνεϋ Τζιλιάτ. Το φίλμ «Επιχείρησης Μόντεστου Μπλάι» είναι η κινηματογραφική μεταφορά μιας από τις ιστορίες του Πήτερ Ο' Ντόνελ, που δημοσιεύονται στις βραδινές εφημερίδες του Λονδίνου.

Η Μόντεστου Μπλάι είναι μια ειδική πράκτωρ της αστυνομίας, που σ' αυτή την περίπτωση έχει την άποστολή να κυνηγήσει και να παραδώσει στην δικαιοσύνη μια συμμορία ληστών κοσμημάτων. Στην πραγματικότητα, η καμμένη

νέο Τσέοβι ζητάει μια άμεσικτη και σκληρή ήθοποιό, για να της εμπιστευτεί το ρόλο της Έβας Κάντ, της σαδιστικής συντρόφου του σαδιστού πρωταγωνιστή των σαδιστικών αφηγήσεων «Ντιντ-λιν», που θα γίνει αυτές τις εβδομάδες πρωταγωνίστρια ενός φίλμ.

Είναι ο θορύβος της γυναίκας κατασκόπου, της γυναίκας κοκοποιού, της ώρας δολοφόνου, που σκοτώνει από καθήκον ή από σαδισμό, με μέσα στοιχειώδη, όπως μια σφαίρα περιστροφής, ή ραφινωρισμένα, όπως μια ένδοξη βελόνα από άερα, και παρόντας σαν άμοιβε μια προαγωγή, μια αίσθηση του μισού της ή... μια καταδίκη σε ισόβια.

Παντού θορυβώδης ή κακή γυναίκα και είναι λογικό να αναρωτηθώ κανείς γιατί αυτός ο τύπος έχει τόσο επιτυχία και αν είναι

νονται όλο και πιο σκληρές και δυνατές και οι άντρες όλο και πιο αδύνατοι και άνικανοποίητοι. Και γιατί, δυστυχώς, ανάμεσα σ' αυτούς υπάρχουν πολλοί ανώμαλοι. Έτσι, αυτή η τάση, που έχουν οι σεναριογράφοι και οι μυθιστοριογράφοι να «δημιουργούν» γυναίκες κακές, είναι ένα είδος αντίκρισης εκδοχέως. Παρουσιάζοντας τις σαν τύπους σκληρούς, επιθετικούς, σχεδόν αντρικούς, είναι σαν μια προσπάθεια να τις φέρουν στά μέτρο τους, να συμφιλωθούν μαζί τους. Μά υπάρχει ακόμα κι ένας τελευταίος λόγος, γενικότερου χαρακτήρος. Ο κινηματογράφος είναι κοινωσιμικός (και μαζί με τον κινηματογράφο έχει χορηστική και το κοινό). Ουσιαστικά, έχει εξαντλήσει όλες τις δυνατότητες του. Γυρίστηκαν φίλμ θρησκευτικοί, φίλμ ρεαλιστικοί, φίλμ περιπετει-

ανοιχτόχρωμα, γαλάζια, μα ακόμα καλύτερα πράσινα ή γκριζά, γιατί τα ανοιχτόχρωμα μάτια έχουν ένα βλέμμα ψυχρό, πράγμα που σε μια κατωκοπο ή μια κακοποιό είναι ουσιαστικό. Τότε, χορεύονται, χέρια αδύνατα και γόνατα μακροά και ένα πρόσωπο κάπως μυστηριώδες, κλειστό, που να μην αφήνει να προδίδονται οι συγκινήσεις. Νομίζω πως αυτά τα χαρακτηριστικά έπεισαν τον σκηνοθέτη Τζέιμς Μπόντ να με διαλέξει για ένα από τα φίλμ του Τζέιμς Μπόντ. Μά η εμφάνισή είναι μόνο μια βάση. Πέρα απ' αυτή, χρειάζεται πολλή δουλειά. Οι χειρονομίες π.χ. πρέπει να είναι σύντομες και όσο το δυνατόν πιο «ξηρές», κάπως σκληρές, άκομα κι' όταν χορησιμούνται για μια κατάκτηση. Το χαμόγελο δεν πρέπει ποτέ να αποκαλύπτει πολύ

1. Ντανιέλα Μπιάνκι: Σχεδόν η πρώτη της σειράς. 2. Λουτσιαν Παλούτσι: Το δηλητηριασμένο φίλ. 3. Ροσάνα Ποντεστά: Κοσμήματα με τρανίστορ. 4. Κλωντίν Όζιέ: Μοιραία κάτω από το νερό. 5. Μόνικα Βίττι: Γοητεία με πιστόλι.

ή κοπέλλα, παρ' όλο που είναι θορυβώδης και άμεσικτη, παρ' όλο που σκοτώνει συχνά από ευχαρίστηση, επιθυμεί μόνο να παραιτηθεί από την υπηρεσία και να παντρευτεί. Μά δεν το κατορθώνει, γιατί μια νέα άποστολή διακόπτει όλα τα φλέτ της και γιατί όλοι οι έρωτεςμένοι φοβούνται κατά βάθος να κάνουν γυναίκα τους μια κοπέλλα σαν τη Μόντεστου.

Στο μεταξύ, στά νησιά Μπαχάμας, η Λουτσιαν Παλούτσι, στο ρόλο της κατασκόπου Φόντα Κέλλυ, στο φίλμ «Επιχείρησης Κεραυνός», προσπαθεί να σκοτώσει τον Τζέιμς Μπόντ με ένα φίλ, αφού έχει φροντίσει να κοιμηθεί μαζί της με τη δολιχόφθορα τα χείλη της με δηλητηριώδες κραγιόν. Από την άλλη πλευρά, η Κλωντίν Όζιέ, στο ρόλο της γυναικίστριας Ντομνέτα Βιτάλι, προσπαθεί να τον βοηθήσει, κλωποτσώντας μ' έναν μετροτή Γκέιγκερ, κομμοκοιμισμένο σε φωτογραφική μηχανή.

Ακόμη και στο Μεξικό, η Μπριζίτ Μπαρντό, μεταμορφωμένη σε άντρα, ανεπιθύη στον άερα ένα τραίνο, γεμάτο με έκρηκτικές βόλες και με 100 στρατιώτες.

Στο Παρίσι, η Μάσα Μέριλ προσπαθεί να ξεπεράσει τη Μάτα Χάρι, τη Ζάν Μορώ, λαίζοντας το ρόλο μιας περίφημης Γερμανίδας κατασκόπου του δευτέρου παγκοσμίου πολέμου. Στο Χόλλυγουντ, η Τζέην Φόντα, με το πολύ καλοδιαλεγμένο όνομα «Τζέην Δυναμίτης», ξεπλύνει στο πάτωμα τέσσερις αντιπάλους και σκοτώνει δυο άλλους χρησιμοποώντας για... λαμπτόμο ένα πορτοφόρι.

Στη Ρώμη, ο παραγωγός Το-

πραγματικά δύσκολο για μια ήθοποιό να ενσαρκώνει πλάσματα τόσο άμεσικτα.

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΟΥΝ ΝΑ ΓΙΝΩΝΤΑΙ ΣΚΛΗΡΕΣ

«Κατά τη γνώμη μου, η αιτία της επιτυχίας είναι άσχετα απλή» λέει η Ουρσούλα Άντρες, που σ' αυτό τον τομέα είναι μια ειδή (γνωρίζει την πρώτη μεγάλη επιτυχία της κοντά στον Σίντνεϋ Κόνεϋ, στο φίλμ «Πράκτωρ 007» — ναντίον δόκτορος Νο» και από τότε εξασκοιούει να ενσαρκώνει γυναίκες σκληρές, επιθετικές, άτακτες, που οδηγούν εύκολα στο θάνατο τους άντρες που τις ερωτεύονται). «Ποιν απ' όλα, σκεπάζονται για μια αντίδραση, στους συντησιμένους γυναικίους τύπους, που μέχρι τώρα μάς έδωσαν τον κινηματογράφο και που ήταν κάπως επιτηδευμένες και πληθυντικές, καταδικασμένες από τη γυναίκα φύση τους στο δάκρυμα και τις θυσίες, ή γυναικείες μοιραίες παροδοσιακού τύπου, άρετα έννοιες ρισκικές και όχι λιγότερο γελοίες. Αυτοί οι τύποι των κακών γυναικών επινοήθηκαν όλο σχεδόν από συγγραφείς και σεναριογράφους «Αμερικανούς ή τοιάλαχιστον Αγγλοσάξονες». Και αυτό δεν είναι τυχαίο. Οι Αμερικανοί, και κατά μέρος και οι Αγγλοι, φοβούνται τις γυναίκες, οι οποίες αυτού του φόβου και του μίσους είναι πολλές. Γιατί, στην Αμερική, η μητριαρχία είναι μια αναμφισβήτητη πραγματικότητα. Γιατί, σ' αυτά τα χρόνια, οι γυναίκες γί-

ώδη, φίλμ φανταστικής επιστήμης, φίλμ ασθματικά, φίλμ μουσικά, φίλμ κομικά και φυσικά, άμετρητα φίλμ σεξ. Το κοινό δεν συγκινείται πια σχεδόν για τίποτα. Η ευαισθησία του, η ικανότητά του να διασκεδάσει έχουν κοροσπύχεται και η ικανότητα συγκλονιστικά θέματα για να το προσελκύσουν. Η τελευταία συγκίνηση, μπορεί ακόμα να έλκεται, αυτή ο κινηματογράφος, ο φόβος, η σκληρότητα, η βιαιότητα, ο σαδισμός. Γι' αυτό πολλαπλασιάζονται τα φίλμ φόβου, γι' αυτό τα φίλμ τύπου Τζέιμς Μπόντ, που γυρίζονται σήμερα, είναι άμετρητα. Και, όπως είναι φυσικό, στα αιματηρά φίλμ, και οι γυναίκες παρουσιάζονται σαν κακές».

Είναι δύσκολο για μια γυναίκα να παίξει ένα ρόλο κακό; «Δυσκόλο; όχι. Όχι ακριβώς», απαντά η Ντανιέλα Μπιάνκι, που έπαιξε, δίπλα στον Τζέιμς Μπόντ, το ρόλο της σοβιετικής κατασκόπου Τατιάνα Ρομάνοβα στο φίλμ «Πράκτωρ 007 σε παγίδα» και που άργότερα γνώρισε άλλες επιτυχίες περιπέτειες όπως το φίλμ «Η ήγους αγαπά το άσπ κορσά». «Τ' πάροχον όμως άφισμένα πράγματα, που είναι απαραίτητα. π.χ. η εμφάνισή της ήθοποιού. Ποιν απ' όλα, πρέπει να είναι ξανθεία, γιατί οι ξανθές γυναίκες είναι, κατά την παράδοση, πιο κακές από τις μελαχρινές και γιατί, συνήθως, οι άντρες πρωταγωνιστές είναι μελαχρινός. Τότε, πρέπει να είναι αδύνατες και κατά προτίμηση ψηλές. Μια κατάσκοπος ή μια κοροϊφίστρια παχουλιά δεν κατορθώνει ποτέ να είναι πολύ πευστική. Πρέπει να έχουν πολλά πολύ

τά δόντια. Τα βλέμματα, πολύ άφηρημένα, άδιαφορα, «μαρμάρια», άκομα και στις πιο ζεστές στιγμές. Η ήθοποιός που θα αναλάβει ένα τέτοιο ρόλο, πρέπει να μάθει να κληθεί, να μιλά, να τρώει δίνοντας την εντύπωση ενός πλάσματος δόλιου, επικίνδυνου και σκληρού. Το κοινό πρέπει να το καταλάβει, να αμείσως, ενώ φυσικά ο πρωταγωνιστής δεν καταλαβαίνει τίποτα.

«Ο ρόλος της Μόντεστου Μπλάι είναι για μένα μια πρόκληση», λέει αντίθετα η Μόνικα Βίττι, «γιατί είναι τόσο δειλή και φοβισμένη στην καθημερινή ζωή μου, ώστε θα χρειαστεί να ξεπεράσω τον εαυτό μου». Αν είχα στο χέρι μου ένα ρεβόλβερ, νομίζω πως θα πέθαινα από φόβο. Μά όταν παρουσιάζονται στο ρόλο της Μόντεστου, διασκεδάω».

«Ήταν μια μεγάλη διασκέδαση για μένα, το γόρσιμα της ταινίας «Πράκτωρ 007» έναντιον δόκτορος Νο» λέει η Ουρσούλα Άντρες. «Και όπως αυτές, διασκεδάσαν, διασκεδάζουν ή θα διασκεδάσουν η Όντορ Μπλάκμαν, η Ροσάνα Ποντεστά, η Κλωντίν Όζιέ, η Τζέην Φόντα και η Λουτσιαν Παλούτσι. Όλες οι ήθοποιες — κατασκόποι, οι ήθοποιες — κακές, οι ήθοποιες — κακοποιοί, απαντούν με τον ίδιο τρόπο, επαναλαμβάνουν την ίδια λέξη: Διασκεδάσα! Και το κάνουν αυτό με μια συμφορία, τόσο τέλεια, τόσο αθόρυπη, ώστε να δημιουργούν την ύπωση, πως ο θορύβος αυτού του νέου κινηματογραφικού τύπου μπορεί να ξεχρη μια άλλη εξέγηση, πολύ απλή: πως οι γυναίκες είναι σκληρές και διασκεδάζουν που είναι έτσι».

ΝΕΟ ΜΑΚΙΓΙΑΖ ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

"Έχει το χρώμα του ήλιου και των λουλουδιών"

ΕΝΑ μακιγιάζ ζεστό και χρυσό-φάνο, ένα νέο φατεινό κραγιόν, μια απόχρωση γαλάζιας σκιάς για τα μάτια... Όλοι αυτοί οι νεωτερισμοί για τις νεαρές κοπέλλες, στους μήνες του ήλιου.

Και μαζί μ' αυτές, μια μικρή περιλήψη από συμβουλές, για να είναι πάντα τακτοποιημένες, για να νιώθουν αλλιώτικες και διαφορετικές σε μια σημαντική περίπτωση, όπως στον πρώτο χορό με τη φιλική συντροφιά, τα βράδια του καλοκαιριού.

Αυτή τη φορά, οι συμβουλές φτάνουν από το Παρίσι. Το μακιγιάζ, που έχει μελετηθεί για τις νεαρές ακαλοκαιριώτικες κοπέλλες, ονομάζεται «Πόμπυ». Και βασίζεται όλο στα χρώματα του ήλιου.

Θέλετε να αρχίσουμε; Χρειάζεται πριν απ' όλα ένα ελαφρύ φόν-ντε-ντεν χρυσαφένια άχρα. Αυτό το φόν-ντε-ντεν θα σκεπάζει τα μικρά ελαττώματα της επιδερμίδας, δώματα και τις φακίδες που δεν σας άρεσουν, θα κάνει το δέρμα σας απαλό κι έτσι θα μπορείτε να μη χρησιμοποιήσετε πούδρα.

Η κοπέλλα, όμως, στις φωτογραφίες μας, βάζει λίγη πούδρα μόλις πιο ανοιχτόχρωμη από το φόν-ντε-ντεν («Ομπό ντορέ»). Πρό-

κειται για ένα μυστικό, για να αποκτήση η επιδερμίδα μια βελούδινα διαφάνεια.

Το κραγιόν είναι κόκκινο φωτεινό σαν την παπαρούνα.

Για τα μάτια, μια λεπτή γραμμή με αύ-λάιντερ εμπρός πολύ κοντά στις ρίζες των βλεφαρίδων (έτσι, τα μάτια δεν θα φαίνονται μακιγιαρισμένα, θα φαίνονται όμως πιο μεγάλα). Στις βλεφαρίδες θα χρησιμοποιήσετε ριμμελ σπέν-φονσέ. Και στα βλέφαρα μια απόχρωση σκιάς Περδάν (ένα θαυμαστό ανοιχτόχρωμο γαλάζιο).

Ένα χτένισμα απλό, φυσικό. Μά ας υποθέσουμε, πως δεν υπάρχει καίριος για κομμωτήριο, όπως στην περίπτωση της νεαρής κοπέλλας, που βλέπετε στις φωτογραφίες και που σας συμβουλεύω να ακολουθήσετε το παραδειγμα της. Ένα ελαφρύ κομμάτι στή φράντζα για να γίνει πιο φυσική, μαλλιά πολύ κολλημένα στα μάγουλα με οντουλαρισμένες άκρες και πάνω στην κορυφή του κεφαλιού ένα μικρό τουπέ (μπορείτε να δώσετε να σας το φτιάξουν από τη σχολική πλεξίδα σας, που η μητέρα σας την έχει φυλάξει), που θα κάνει το χτένισμά σας πολύ χαριτωμένο και αρκετά επίσημο.

1. Για να αρχίσετε, ένα φόν-ντε-ντεν σε απόχρωση άχρας και μια πούδρα λίγο πιο ανοιχτόχρωμη, χρυσαφένια.
2. Στα χείλη το πιο φωτεινό και ζωηρόχρωμο καλοκαιριώτικο κραγιόν.
3. Μια ελαφριά πινελιά στα μάτια με γαλάζια σκιά και μια γραμμή με σκούρο αύλινερ.
4. Ίσιώστε με το ψαλίδι τη φράντζα και φουσκώστε την με ένα ελαφρύ κρεπτόσισμα.
5. Ύστερα το χτένισμα συμπληρώνεται με ένα μικρό τουπέ, που θα το στερεώσετε στην κορυφή του κεφαλιού.

ΑΔΥΝΑΜΙΕΣ

ΔΕΝ υπάρχει καμιά αμφιβολία, ότι όλοι οι άνθρωποι, λίγο - πολύ, έχουν κάποια αδυναμία. Όπου κι αν γυρίσεις τα μάτια σου, θα συναντήσεις μια μικρή ή μεγάλη αδυναμία.

Περπατάς στο δρόμο και βλέπεις τον κύριο Τάδε, ο οποίος περνά από δίπλα σου, κρατώντας σφιχτά - σφιχτά από το μπράτσο την κυρία του. Αμέσως, καταλαβαίνεις από το βλακώδες και ευχαριστημένο του πρόσωπο, ότι έχει μεγάλη αδυναμία στην κυρία που κοιτάζει μαζί του. Ένα άλλο παραδειγμα αδυναμίας που θα σας φέρω, είναι εκείνοι οι περιέργοι τύποι, που στέκονται στις στάσεις των λεωφορείων με γουρλωμένα μάτια και μπαίνουν μόνο σε κείνο το λεωφορείο που είναι υπερπλήρες.

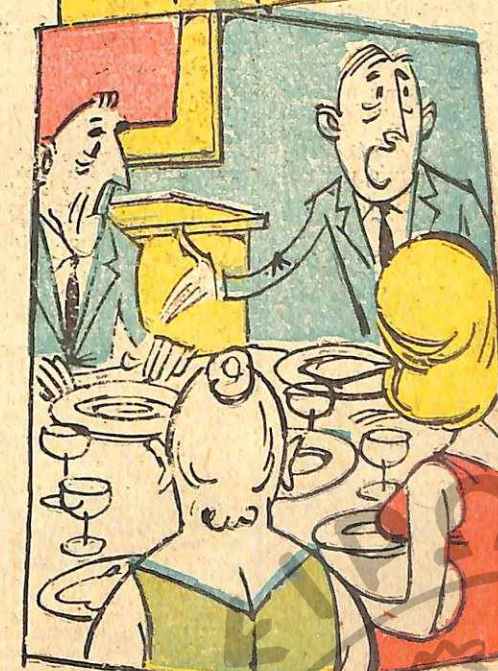
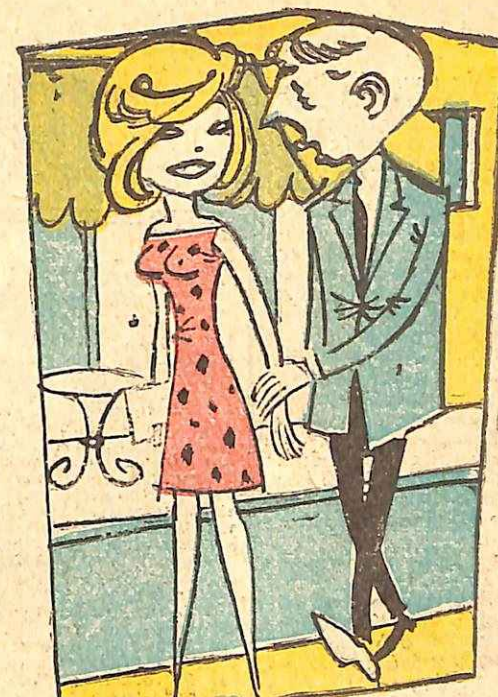
Αυτοί οι τύποι είναι γνωστοί, βεβαίως, όπως και οι αδυναμίες τους. Ψοφάνε για συνωτισμό.

Εν πάση περιπτώσει, υπάρχουν πολλών ειδών και ποιοτήτων αδυναμίες, τις οποίες δεν προκειται να σας αναφέρω, γιατί πρέπει να σας μιλήσω για την δική μου αδυναμία. Διότι, δεν φαντάζομαι να νομίζετε, ότι δεν διαθέτω κι' εγώ την αδυναμία μου. Η αφετί μου, λοιπόν, φοβάει γενικώς για το δικαίό κι' αγανακτώ απεριγρίπτα, όταν άκουω ή βλέπω να το καταποτούν. Και για να καταλάβετε, πόσο απόλυτος είμαι σ' αυτό το θέμα, θα σας αναφέρω ένα και μοναδικό περιστατικό, ανάμεσα στα τόσα και τόσα που μου έχουν τύχει. Κάποτε περνούσα από κάποιο δρόμο κι' άκουσα γαργίσματα. Όταν πρόσεξα καλύτερα, είδα στο βάθος ενός κήπου έναν εύσωμο, κακομούτσουνο σκύλο, δεμένο με μια χοντρή αλυσίδα. Γαυγίζει βραχνά και πολύ θυμωμένα.

Αμέσως τότε έζητησε η αδυναμία μου για το δικαίο και, χωρίς να χάσω καιρό, χτύπησα το κουδούνι. Καμμία απάντηση. Κι' όσο χτυπούσα, τόσο γαυγίζει και βραχνίζει ο σκύλος. Είχα έκνευριστη, γιατί αυτό το δέσιμο που του είχαν κάνει, το θεωρούσα έντελως άδικο. Αναρωτήθηκα άμέσως ποιος ήταν αυτός ο έξυπνος, που έδωσε τη μόδα να δένουν τους σκύλους, και ξαναχτύπησα το κουδούνι. Δεν υπήρχε αμφιβολία ότι απουσίαζαν όλοι από το σπίτι και, χωρίς να χάσω καιρό, καβάλησα την πόρτα, μπήκα μέσα και τον έβλεπα. Ύστερα από ένα δευτερόλεπτο, με πήρε στο κνημί, κάναμε καμιά είκοσαρι φορές το γύρο του κήπου — μπρός εγώ και πίσω αυτός — και τελικά σαλτάρησα τα κάγκελα και βγήκα στο δρόμο με κάμποσες δαγκωνιές ξεσκουρες στα όπισθα. Μη φαντασθήτε όμως ότι μετάνιωσα γι' αυτό που έκανα. Ούτε κι' ο σκύλος άλλωστε μου φέρθηκε άδικο. Απλούστατα, είχε έκνευριστη από το δέσιμο και δεν ήξερε τι έκανε. Στο κάτω - κάτω, δεν ήταν δυνατόν να μην υπακούσω στη φωνή της αδυναμίας μου. Και ύστερα, η αγανακτισμένη για κάτι ή παίξιμους. Είναι γνωστό μάλιστα, ότι αυτός που αγωνίζεται, πρέπει να δέχεται και θυσίες. Εν πάση περιπτώσει, ύστερα από δέκα ημέρες, μπόρεσα και ξανακάθισα σε καρέκλα.

Μετά απ' αυτά που διαβάσατε, ασφαλώς, θα καταλάβατε πόσο σταθερός είμαι σ' αυτήν την αδυναμία μου γύρω από το δικαίο. Κι' αν δεν ήμουν αυτός που είμαι, είναι ζήτημα αν θα γνώριζα τη Ζωζώ. Ήταν κάποιο ανοιξιάτικο απόγευμα, όταν την είδα για πρώτη φορά. Ήπινα τον καφέ μου στο καφεείο της γωνιάς κι' εκείνη πέρασε, γεμάτη άρώματα, δροσιά και τσαπινιά. Αμέσως μου έκανε εντύπωση, και το ίδιο βράδι την σκεφτόμουν συνέχεια. Δεν μου κόλλησε ύπνος όλη τη νύχτα. Το μεσημέρι κοιμήθηκα πάντως και το απόγευμα σημήρι στο καφεείο και την είδα που στήθηκε πάλι στο ίδιο ώρα. Η νύχτα μου πέρασε διάβασε την ίδια άσχημα. Αυτό κράτησε πάνω και πάλι πολύ ώρες, αλλά την ένδεκατη δεν κρατήθηκα πιά. Φορούσε ένα θαυμάσιο μοντέρνο φουστάνκι με διάφορα σχέδια και μοσχοβολούσε άρώματα, καθώς πέρασε δίπλα μου. Σηκώθηκα άμέσως και την κράτησα από το χέρι.

— Δεσποινίς, είπα, με συγχωρείτε, αλλά πρέπει να σας μιλήσω για κάτι σοβαρό. — Σαφιστή και τραβήξε το χέρι της. — Γιατί ποιο θέμα; ρώτησε.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ ΧΡ. ΚΥΡΙΑΚΟΥ

— "Ας προχωρήσουμε λίγο και θα σας εξηγήσω.
Το ύφος μου ήταν τόσο επιτακτικό και σοβαρό, που δεν έφερε αντίρρηση.

— Αγαπητή και συμπαθεσάτη, δεσποινίς, είπα. Είμαι εναντίον πάσης μορφής αδικίας. Δεν θέλω να αδικούν κανένα, και φυσικά ούτε και μένα. Αυτή είναι η αδυναμία μου!...

— Άνοιξε τα μάτια της διαπλάτα.

— Κι' εγώ ποιόν αδικούσα; ρώτησε.

— Εμένα. Από την ημέρα που αρχίσατε να περνάτε από δω, έχω χάσει τον ύπνο μου, κι' αν συνεχιστεί αυτό, είναι σίγουρο ότι θα γίνω ρακος.

— Ξέρετε, μουρμούρισε, τον περασμένο μήνα νοίκιασα σπίτι εδώ πιο πάνω και κάθε απόγευμα παίρνω από δω το λεωφορείο.

— Είς το εξής να το παίρνετε από άλλο, γιατί δεν είμαι καθόλου διατεθειμένος ν' ανεχθώ τέτοια αδικία εις βάρος μου. Εκτός βέβαια αν θέλετε να γνωριστούμε από πιο κοντά, δεδομένου ότι είμαι αρκετά συμπαθής και σαν άνδρας και προ παντός σαν χαριστήρας!... Σκεφθήτε λοιπόν και μου απαντήστε σε δυο - τρεις ημέρες. "Η αλλάζετε στάση ή...

— "Η... γνωρίζωσατε... συμπληρώσατε μόνη της.

— Ακριδώς.
— Έβαλε τα γέλια ξαφνικά και φάνηκαν δυο κάτασπρες σειρές μαλαροειδή.

— Δηλαδή, είπα, μπας μ' αυτόν τον τρόπο θέλετε να πείτε ότι είστε έρωτευμένος μαζί μου;

— Βεβαίως.

Κούνησε το τσανάκι της πέρα δώθε, σταμάτησε το γέλιο και μου το έβγαλε.

— Τότε, αν νομίζετε ότι είναι σταθερά τα αισθήματά σας, νάρθτε στο σπίτι.

— Αποψε κι' άλλες... "Η επιθυμία σας είναι δίκαιη και την σέβουμαι.

— Όχι αποψε, γιατί θα ρίξουμε του μπαμπά βεντούζες... "Αλήθεια, πώς σας λένε;

— Υποκλήθηκα ελαφρώς.

— Νικόδημος Σταθερός.

— Ζωζώ Μικέ.

Δώσαμε τα χέρια, χαρήκαμε διμοιβαίως και κλείσαμε ραντεβού για την επομένη. Από τη μια στιγμή στην άλλη, έγινα ο πιο ευτυχισμένος άνθρωπος του πλανήτη. Και με το δικαίο μου.

Είναι περίττο να σας αναφέρω την υποδοχή που μου έκαναν στο σπίτι της Ζωζώ. Είχαν άνοιξη όλα τα φώτα και τα ανθοδοχεία ήταν γεμάτα λουλούδια. Με καθίσαν σε μια πολυθρόνα και δεξιά μου σταώθηκε ο αδελφός της Ζωζώ, ο Μανωλάκης. "Η κυρία Μελισάνθη και η Ζωζώ, καθήσαν στον καναπέ. "Όσο για τον πατέρα της, τον κύριο Γιακουμή — ένα συμπαθητικό κι' αδύνατο ανθρωπάκι, γερασμένο παράκαιρα — καθήσε σε μια καρέκλα. Αυτό δεν μου άρεσε καθόλου, γιατί η θέσις του κυρίου Γιακουμή έπρεπε να ήταν στην πολυθρόνα. Ανακατόνηκα μέσα μου, αλλά δεν είπα τίποτα. Σε λίγο όμως, όταν καθήσαμε στο τραπέζι, δεν άντεξα, γιατί είχε παραφουρτώσει η αδικία. Σερβίρισαν δηλαδή κοτόπουλο και βάλανε σε μένα το ένα μπουτί και στο Μανωλάκη το άλλο. "Η κυρία Μελισάνθη είχε ένα κριματί φασόλο σπής. Το ίδιο και η Ζωζώ. Στον κύριο Γιακουμή πασάρησαν μια στερουγά.

— Ξέρεις, είπα η Ζωζώ, εμείς τα τρώμε πολύ τα κοτόπουλα.

— Εγώ μπορώ να φάω και δέκα, συμπλήρωσε ο αδελφός της υποκαίμενος.

Γύρισα, κύτταξα τη φτερουγά του κυρίου Γιακουμή. "Αγανάκτησα, γιατί παιδεύονταν άδικο να ξεκολλήσει λίγο ψαχνό από τη φτερουγά.

— Δεν έχετε άλλο κοτόπουλο; ρώτησα.

— Εμειναν με τα πτηνάρια στα χέρια.

— Και βέβαια, έχουμε, έκανε η μητέρα της Ζωζώ. Σήμερα αγοράσαμε τρία κοτόπουλα.

— Τότε να φέρετε άμεσα ένα μπουτί για τον κύριο Γιακουμή. Το θεωρώ άδικο να παιδεύεται με κείνη τη φτερουγά...

— Ο κύριος Γιακουμής δεν μίλησε, αλλά η Ζωζώ και η μητέρα της κοκκίνισαν. Ύστερα από δυο λεπτά, η κυρία Μελισάνθη του είχε σερβίρει κι' αυτόνοδο μπουτί.

— Ξέρετε, δικαιολογήθηκε, δεν το κάνω από τιποτα άλλο, αλλά ο Γιακουμής μου τρελλά-

νεται για τις πτερούγες.

Το ταλαιπωρημένο ανθρώπινο, που είχε πέσει στο μεταξί με τα μούτρα στο μπουτί, ξαφνιάστηκε.

— Έγω, Μελισάνθη μου; ρώτησε. Πότε το είπα, αυτό;

— Τό είπες, αλλά δεν θυμάσαι, τον έκοψε απότομα η γυναίκα του.

— Υστερα από το φρούτο, πήραμε τον καφέ μας κι' όταν έφυγα, ο γέρος με συνώδεψε λίγο πιο κάτω. Φαινότανε λιγάκι σαν φοβισμένος. Σε μια στιγμή, γύρισε, κτύπησε πίσω του και είπε:—

— Νάσαι καλά, παιδί μου. Μ' έχουν ταράξει στη πτερούγα.

— Σοβαρά;

— Τί, ψέματα; Αφού, μερικές φορές, νομίζω ότι θα πετάξω, από τις πολλές πτερούγες που έχω φάει...

— Και ποιάς τρώει τα μπουτιά;

— Ο γιός μου. Δεν τον είδες πώς έχει γίνει;

— Σαν γιοράρι.

— Και βλές, 'Αντε, να πās στο καλό, τώρα. Καληνύχτα.

— Καληνύχτα.

Μπήκα στο λεωφορείο κι' έφυγα. Έκείνη τη νύχτα, δεν μπόρεσα να κλείσω μάτι. Μέχρι τα δημοκόματα... άπασχολούσε η αδικία που έδερνε τον κύριο Γιακουμή.

★

Κατά τις δέκα, η Ζωζώ πέρασε από το γραφείο μου, ένθερμισμένη.

— Ξέρεις, Νικόδημο, είπες. 'Η μαμά είναι πολύ θυμωμένη. Δεν έπρεπε να μιλήσει έτσι για τη πτερούγα του μπουτιού. Το μεσημέρι νόησες στο σπίτι.

— Τί να κάνω;

— Πρέπει να της ζητήσεις συγγνώμη.

— Άγανάκτησα με την άπαιτήσή της.

— Δεν το ξέραμε, είπα. Μάλλον αυτή πρέπει να μου ζητήσει συγγνώμη, και μάλιστα αναδρομικά, γιατί, όπως έμαθα, τον έχετε ταράξει στις πτερούγες...

— Η Ζωζώ έγινε κατακόκκινη, αλλά δε μίλησε. Άσφαλώς θα κατάλαβε πώς είχε άδικο.

— Τέλος πάντων, μουμυώρισε. Τώρα πάω στα μαγαζιά να ψωνίσω. Ξέρεις, ετοιμαζόμαστε για την εεοχή.

— Θα πάτε όλοι μαζί;

— Όχι. Μόνο εγώ η μαμά κι ο Μανώλης.

— Δηλαδή ο μπαμπάς δε θάρρη;

— Δυστυχώς, δεν μπορεί ν' αήσπ το μαγαζί.

— Ο μπαμπάς της έχει ένα μαγαζάκι και πουλάει δερμάτα. 'Από το πρωί μέχρι το βράδι, βσισκεται ανάμεσα στις διάφορες προβιές.

— Άγανάκτησα άλλη μια φορά για την αδικία που του γινότανε και την έστειλα μόνη της στα μαγαζιά. Τό μεσημέρι, πήσα μια ώρα άδεια, έφυγα γρηγορότερα από το γραφείο και πήγα στο μαγαζάκι. Είχε μισκοταβέσει τα ρολά κι' ετοιμάζονταν να φάν. 'Ανοιξε η καρδιά του, καθώς με είδε.

— 'Ηρθα να μιλήσουμε για κάποιο σοβαρό θέμα, του είπα.

Κτύπησε το νεκρεδάκι του με το φαγητό κι' αναστέναξε.

— Τί να μιλήσουμε και τί να πούμε; έκανε αναστενάζοντας. 'Εχτές το βράδι, γλύτωσα τη πτερούγα, αλλά σήμασε μου την πάσαση η κυρία Μελισάνθη. 'Η κακούργα δεν ν' αφήνει να πάω στο εστιατόριο και με φωτόναιε κάθε πρωί το τελεκεδάκι.

— Αποσεία αγανακτισμένος το φαγητό και το πέταξε στο δρόμο. Για κακή μου τύχη όμως, περνούσε ένας αστυφύλακας και μου ζή-

τησε τα στοιχεία μου. Τά έδωσα χωρίς καμιά διαμαρτυρία, μια και είχε δικιο. 'Υστερα καθήσαμε και συζητήσαμε το θέμα της εεοχής. Οί απόψεις μου ήταν απόλυτα δίκαιες.

— Είσαστε ύποψηφος πεθερός μου και δεν θά επιτρέπω σε καμιά περίπτωση να σας αδικούν, είπα. Είμαι βέβαιος λοιπόν ότι είσείς έχετε ανάγκη εεοχής, κι' όχι ο Μανώλης. Τό ίδιο πιστεύω και για την κυρία Μελισάνθη.

— Και για την Ζωζώ; ρώτησε. — Βεβαίως.

Χάρηκε τόσο πολύ που έβρισκε επί τέλους το δικιο του, ώστε δεν κινήθηκε. Σηκώθηκε όρθιος κι' άρχισε στις κλωτσιές τις προβιές.

— Τό βράδι θα τους τα πώ έξω από τα δόντια, φώναξε. Μόνο που πρέπει να είσαι κι' εσύ μπροστά.

— Θα είμαι.

Τό βράδι εκθέσαμε τις απόψεις μας για την εεοχή, αλλά η κυρία Μελισάνθη έδειξε αμέσως τον άδικο χαρακτήρα της. Κοπάνησε, δηλαδή, μια γροθιά στο τραπέζι, που χοροπήδησαν πιάτα και πότηρια, και πάτησε τις φωνές:

— Κύριε Νικόδημο, να ξεκουμπιστήτε γρήγορα από το σπίτι μου, γιατί θα μου το χαλάσετε.

— Μαμά... έκανε η Ζωζώ.

— Σκαμμός εσύ, έκανε η μητέρα της. Είκοσι χρόνια τρώει πτερούγες ο Γιακουμής, και ήρθατε εσείς τώρα να μου τον αλλάξετε; Κράτησα την ψυχραιμία μου και της μίλησα ήρεμα:

— Και ποιά γνώμη έχετε για την εεοχή;

— Την ίδια με τη πτερούγα, φώναξε. 'Ο Γιακουμής δεν μπορεί ν' αφήσει το μαγαζί... Πηγαίνετε λοιπόν.

Σηκώθηκε και βγήκα άγανακτισμένος έξω. 'Ο κύριος Γιακουμής είχε καταπιεί τη γλώσσα του.

★

Με την Ζωζώ, τηλεφωνήκαμε την άλλη μέρα.

— Βρε αγάπη μου, τί σ' έπιασε και τα έβαλες με τη μαμά; ρώτησε. Τώρα δεν γίνεται τίποτα.

— Δηλαδή, χωρίζουμε;

— Δυστυχώς, 'Εχει θυμώσει τόσο πολύ, που δεν θέλει να σε δει στα μάτια της. 'Εκτός βέβαια, αν της περάσει σιγά - σιγά. Ξέρεις τί λέω;

— Τί λές;

— Νά πάρεις μερικά λουλούδια και νάρθεις αύριο το βράδι.

— Άσε με να τό σκεφτώ.

— 'Εκλεισα το τηλέφωνο συλλογισμένος και τελικά βρήκα την λύση. 'Αντί να πάω όμως σε ανθρωπώλειο, κατέδρα σε κάποιο μαρμαρυκούδι.

— Τί επιθυμείτε; με ρώτησε ο μαρμαρυκός.

— Ένα τελλάρο μεγάλο. Τό πιο μεγάλο που έχεις πιάσει.

— Έγινε το κεφάλι του.

— Θα πάτε δηλαδή σε καμιά πορεία στο Καστρί; ρώτησε.

— Όχι, κάπου αλλού.

Σε λίγο μου το έτοιμασε κιόλας. Τώρα, αν τύχη και συναντήσετε σε κάποιο δρόμο έναν αξιοπρεπή κύριο με ένα τεράστιο πλάκατ στα χέρια, θά καταλάβετε αμέσως ότι αυτός ο κύριος είμαι εγώ. 'Όσο για τό πλάκατ, γράφει το εξής δικιο αίτημα. «ΟΧΙ ΑΛΕΞ ΠΤΕΡΟΥΓΕΣ ΣΤΟΝ ΚΥΡΙΟ ΓΙΑΚΟΥΜΗ». 'Εχω εγκατασταθεί στο ακολοπιό του σπιτιού της Ζωζώ και περιμένω τ' αποτέλεσμα. Τί θα κάνει στο τέλος η κυρία Μελισάνθη; Θα ύποχωρηση στις δίκαιες απόψεις μου.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΥΡΙΑΚΟΣ

ΟΙ ΤΡΑΓΙΚΟΙ

΄Ασχολείται μ' αυτούς καί... το ΝΑΤΟ

Η Βερόνα πόλις της 'Ιταλίας και πατρίδα του Ρωμαίου και της 'Ιουλιέτας, βρίσκεται τώρα τελευταία σε άναστασι.

Ένα τηλεγράφημα από εκεί αναφέρει ότι «Ο Τοπικός Μορφωτικός Σύλλογος έζητησε όπως η γενέτειρα των δύο σαιεπηρικών έραστών τιμήση την 'Ιουλιέταν με την ανέγερση αγάλματος της και άνοιξη των Ρωμαίων. Εφημερίς μάλιστα της Βερόνας προτείπει την ανέγερση ανδριάντος της 'Ιουλιέτας, προς έπιλήρωση της υποσχέσεως που έδωσε ο πατέρας του Ρωμαίου στο φίλο του έργου. 'Αλλά ο διευθυντής του 'Αμερικανικού Γραφείου Τύπου των δυνημένων του ΝΑΤΟ εις την Ν.Α. Ευρώπην, εις έπιστολήν του, τόνισε ότι δεν πρέπει να τιμηθή μόνον η 'Ιουλιέτα, αλλά και ο Ρωμαίος».

Με την ευκαιρία αυτή, σας δίνουμε σήμερα την ιστορία του είδωλου του Ρωμαίου και της 'Ιουλιέτας, που άπό τους άπογόνους μεγάλη φήμη, άπό τον καιρό που ο Σαίεπηρ είχε την έμπνευση να έξωμνηση την αγάπη των δύο άστυγων έραστών.

Στις άρχες του ΙΑ' αιώνα ζούσαν στη Βερόνα δύο οικογένειες, περιφημες για την ευγένεια και τον πλούτο τους, οι Μοντέγκι κι' οι Κεπουλέττι. Τις έχωριζε όμως άπό χρόνια μεγάλο μίσος. Κάθε μέρα τα μέλη της μιας οικογενείας αήματοκυλιόντουσαν με τα μέλη της άλλης. 'Αλλά και οι κάτοικοι της Βερόνας είχαν διατρεθή σε δύο κόμματα.

Διοικητής της πόλεως ήταν τότε ο Βαρβόλομας Σκάλας, άνθρωπος άσος και ήσυχος, που προσπαθούσε να καταπραΰνη την έχθρα των δύο οικογενείων. 'Επειδή όμως ήταν αδύνατο νά τό καταρθώση, έπέβαλε άσκλητρες ποινές στους τάρχοχοποιους.

Τό έτος 1304 ο διοικητής έδωσε στο μέγαρό του ένα χορό μεταμφιεσμένων. Μεταξύ των άλλων καλεσμένων, ήταν κι' ο Ρωμαίος Μοντέγκι, νέος είκοσιενός χρόνων, με γλυκύτατο πρόσωπο κι' ευαίσθητη ψυχή.

Ο Ρωμαίος άσπουσε τρελλά μια κατέλλα της Βερόνας. 'Αλλ' εκείνη έμενε διάφορη στις έξομολογήσεις του, κάνοντας έτσι το άρχοντάπουλο να λυώνη άπ' τον κοημό του.

Έκείνη τη βραδεία, ο νέος είχε πάει στο χορό μεταμφιεσμένος, με την έλπιδα να έχωρη μέσα στη διασκεδισή τον πόνο του.

Αφού πέρασε καμιά ώρα, κι' έπειδή έκανε ζέστη, έβγαλε την μασκα του και κάθησε σε μια γωνιά, περιτριφεμένη τα βλεμάτια του σ' αμπεριφύκη ζευγύ που σποοδίζιζονταν.

Από μπροστά του περνούσαν πλήθος ώραιες γυναίκες, με ροδόχρωμα πρόσωπα, φλογερά μαύρα ματια, χρυσόδεσνα μαλλιά, ψλάφ, λυγικά και καλοκαμωμένα κορμιά, πτερουγίζοντας σαν πεταλούδες μέσα στα λουλούδια και σ' άρώματα, κάτω από τους λαμπρούς πολυελαίους, καταστάλιτες με πολύτιμα μορμαριτέρια και με άκριβά μεταξωτά.

Απ' όλες όμως, μια έχωριζε για τη μορφή και τη χάρι της, ντυμένη άφλα, με σεμνιότητα, αλλά και γούστο. Μια νεαρή και νεραϊδομορφή άρχοντοπούλα.

Ο Ρωμαίος, βυθισμένος στις σκέψεις κι' έχοντας τό νού του στο ακρόν είδωλό του, σήκωσε κάποια ετήμη τό κεφάλι του κι' έβριξε ένα αμυγδαλένιο βλεμάτι στην πανέμορφη νέα. Μόλις την άντικρουσε, ένιωσε άπερίγραπτη ήδονή, η μεγαλοχολία του έπαψε να του πιέζει την καρδιά κι' ένας στεναγμός έξφυγε από τα στήθη του.

Μα και η άρχοντοπούλα πρόσεξε τό νέο. Τα βλεμάτια τους συναντήθηκαν. 'Αναστένανε κι' εκείνη.

Τό βλεμάτι της νέας ήλεκτρισε τον Ρωμαίο. Και, χωρίς να χάσει καιρό, την πλησίασε, με την άπόφαση νά της ζητήσει νά χορέψη μαζί

του. Είχε ξαναφορέσει τώρα τη μάσκα. Δεν τολμούσε όμως νά μιλήση στή νέα, που λίγο πριν την είχε χορέψει ένας νέος, ο οποίος είχε την περιεργή ιδιότητα νάνα σε κάθε έποχή του χρόνου τα χέρια του παγωμένα.

Ο νέος αυτός ένωχλούσε, φαινόταν την άρχοντοπούλα, που κούταξε πάς να του ξεφύγη.

Ο Ρωμαίος τό άντελήφθη και τη παρακάλεσε να χορέψουν μαζί. 'Η σωνή του έτρεψε.

Πολύ εύχριστως, του άπάντησε η νέα. Είσαστε ο σωτήρας μου, αυτή τη στιγμή.

— Άλήθεια; ρώτησε ο Ρωμαίος.

— Σας φαίνεται παράξενο; άπάντησε η νέα. Κι' όμως δεν πρέπει να σας έκπληξη αυτό, κύριε. Πρώ ολίγου με χορεύει ο κύριος Μαρκόκι, που με πάγωσε με τα χέρια του, ενώ έσεις θά με θερμάνεις με τα δικά σας...

— Ω, θεέ μου! Ψιθύρισε ο Ρωμαίος. 'Αν τα χέρια μου σας θερμάνουν, τα μάτια σας με φλογίζουν...

— Άρχισαν να χορεύουν. 'Αλλά ο γέρος ήταν σπόντορας κι' οι δύο νέοι άποχωρήστηκαν. Πριν όμως άπομακρυνθή, η άρχοντοπούλα, ψιθύρισε στο Ρωμαίο:

— Άλλοιμονο σε νέα! Καλύτερα νά μη σας γνώριζα...

— Γιατί μου τό λέτε, αυτό; ρώτησε ο νέος.

— Ω, μη με ρωτάτε. Μη με ρωτάτε... αναστέναξε πονεμένα η νέα και χάθηκε ανάμεσα στο πλήθος των χορευτών.

Ο νέος έμεινε βυθισμένος σε σολογή. Μα έπειδή η ώρα είχε περάσει, κι' οι καλεσμένοι έτοιμάζονταν νά φύγουν, ο Ρωμαίος έτρεξε ν' άνταλώση τους γνωστούς του. 'Απ' αυτούς τότε έμαθε ότι η καλλονή που τον είχε θαμώσει, που την αγάπησε τρελλά μέσα σε λίγες στιγμές, ήταν θυγατέρα του Καπουλέττι, του πιο άσποδου έχθρου της οικογενείας του!

Αλλά και η 'Ιουλιέτα Καπουλέττι άγνοούσε τό όνομα του νέου που της είχε σκαλώσει την καρδιά. 'Ετοξε έ λοιπόν σ' ένα πλαγινό δωμάτιο, βρήκε μια γριά υπηρέτρια, που γνώριζε όλους τους κατοίκους της Βερόνας, και την ώδηγησε πίσω από τό παραπέτασμα. 'Από εκεί της έδειξε τον νέο και την ρώτησε ποιάς είναι. 'Η γριά γνώρισε τον Ρωμαίο κι' είπε τ' όνομά του στην κυρία της.

Όταν η κόρη των Καπουλέττι έμαθε ποιάς ήταν ο λατρευτός της, άποίνεσε άνα κεραυνόπληκτη. Μα η πληροφορία αυτή, άντι να ψυχάζη τό στήθος της, τό έκανε να φωνάξει με πιότερη δύσμη.

Ο Ρωμαίος είχε μη για πάντα στην ψυχή της. Κάθε φορά που περνούσε μπρος από τό μέγαρό της, η 'Ιουλιέτα έβγαυε στο παράθυρο και τον κούταζε με λαχτάρα.

Τό δωμάτιο της 'Ιουλιέτας έδραπε σ' ένα έρμικό και στενό δρομάκι. 'Ανέναντί του ήταν τό χαγιάτι ενός έρειπωμένου σπιτιού. 'Εκεί κρυβόταν ο Ρωμαίος, μόνο και μόνο για νά βλέπει την άσπλημένη του γιά ν' άκούη την άγγελική της σωνή.

Μα τά πράγματα δεν σταμάτησαν ως έδώ. 'Η 'Ιουλιέτα νίκησε τους άπογόνους της κι' άποφάσισε να δέχεται τον λατρευτό της στην κάμερά της.

Όταν λοιπόν ένώηανε, ά έρωτες, συνωδεύοντες άπό τον πιστό ποτήριό της Πέτρο, έμπαινε στον κήπο τό σπιτιό της σούβου του κι' εκεί συναντούσε την 'Ιουλιέτα που τη συνώδεσε έπίσης η υπηρέτριά της.

Μια έρα, άπαθεί των Καπουλέττι, μ' ένα κεφαλή τον έξάδελφό της 'Ιουλιέτας Θεοδόδο, ήρθαν στα χέρια με άπαθεί των Μοντέγκι. 'Η συμπλοκή πήρε σοβαρό χαρακτήρα.

ΕΡΑΣΤΑΙ ΤΗΣ ΒΕΡΟΝΑΣ

Η 'Ιουλιέτα δεχόταν τό λατρευτό της στην κάμαρά της.

άέσους έχθρας, άποφάσισαν να τελεστή κρυφά τό μυστήριό, που θά τους έβρισε για πάντα μπρος στο θεό.

Ο Ρωμαίος κατέφυγε στον ήρωμένο του μοναστηριού πάτερ Λαυρέντιο, που ήταν κι' έξομολογητής της άσπλημένης του κι' είχε ύπόληψη σ' όλη την περιφέρεια.

Ο ήρωμένος ύποχώρησε στις ικεσίες του νέου κι' άποφάσισε νά ελκύση τό γάμο του με την 'Ιουλιέτα. 'Ελπίζε πώς έτσι θά εύχρηστούσε και τον διοικητή Βαρβόλομο Σκάλα, που επιθυμούσε να ιδι ουφιλιωμένες τις δύο οικογένειες.

Μια μέρα λοιπόν η 'Ιουλιέτα, άφου συνενώθηκε με τον Ρωμαίο, πήρε τη μητέρα της και πήγε στον πάτερ Λαυρέντιο, για νά έξομολογήσει ήδον.

Όταν η νέα μητή μονάχη σπο έξομολογήτηρι, παρουσιάστηκε ο Ρωμαίος, ο οποίος σπάζοντας στο πλευρό της λατρευτής του, κι' άνατίλλασε μαζί της, τό γαμήλιο άνατίλλει, με τις εύλογιές του καλόβολου έρωμένου.

Μετα την τέλεση του μυστηρίου, η 'Ιουλιέτα γύρισε στο μέγαρό της μαζί με τη μητέρα της που δεν είχε ύποφιστή τίποτε.

Από τότε, κάθε βράδι, ο Ρωμαίος, συνωδεύοντας άπό τον πιστό ποτήριό της Πέτρο, έμπαινε στον κήπο τό σπιτιό της σούβου του κι' εκεί συναντούσε την 'Ιουλιέτα που τη συνώδεσε έπίσης η υπηρέτριά της.

Μια έρα, άπαθεί των Καπουλέττι, μ' ένα κεφαλή τον έξάδελφό της 'Ιουλιέτας Θεοδόδο, ήρθαν στα χέρια με άπαθεί των Μοντέγκι. 'Η συμπλοκή πήρε σοβαρό χαρακτήρα.

Ο Ρωμαίος, άφου διάδασε τό

Για κακή τύχη, περνούσε από εκεί ο Ρωμαίος, ο οποίος μπήκε στη μέση κι' άρχισε να παρκινάει τους συγγενείς του να δώσουν τόπο της όργης τους. Μα ενώ προσπαθούσε να προλάβη την αιματοχυσία, ο Θεοδόδος πήγε κρυφά από πίσω και τον χτύπησε με τό έξιρος του. Δεν μπόρεσε όμως να τον πληρώσει, γιατί ήταν βυρρανοκαμένος.

Ο Ρωμαίος δεν έδειξε καμιά όργη για την άναδρη πράξη του, Μονάχα γύρισε και του είπε με παρράπονο:

— Θεοδόδο! Γιατί να βρισκόμαστε όλοένα στα χέρια και να μην καθόμαστε ήσυχοι;

Ο Θεοδόδος όμως, άντι να συγκινήθη από την ήπιση στάση του, του έαναπετέθη. Τότε ο Ρωμαίος, τυφλωμένος από θυμό, έξγάλε τό σπαθί του και τον τραμάτισε θανάσιμα.

Μια περίπολος που έτυχε να περνώ από εκεί, συνάλασε τον Ρωμαίο και τον ώδηγησε μπροστά στο διοικητή Βαρβόλομο Σκάλα.

Ο Σκάλα, σνεκτά και δίκαιος, σάν έμαθε ότι ο Ρωμαίος είχε δικιο, τον τιμώρησε με έξορία από τη Βερόνα.

΄Υστερ' άπ' αυτό τό περιστατικό, όλη η οικογένεια των Καπουλέττι βυθίστηκε σε πένθος. Περισσότερο για τον θάνατον του έξάδελφου της, όσο γιατι έέλεπε αδύνατη κάθε σύμφιλωση.

Έστειλε τότε ένα γράμμα στο Ρωμαίο, στο όποιο τον παρακάλεσε να την πάρη και να φύγουν μακριά από την πατρίδα τους.

Ο Ρωμαίος, άφου διάδασε τό

γράμμα της, έτρεξε νά συναντήση στον κήπο της την 'Ιουλιέτα. Κι' άφου μίλησαν, πριν χωρίσουν, της είπε να μη άπελπίζεται, γιατί σύντομα θά τον άνακαλούσαν από την έξορία.

Την άλλη μέρα, ο Ρωμαίος, μεταμφιεσμένος σε ξενοπολή έμπορο, άφισε τη Βερόνα και πήγε στη Μάντονα.

Η άναχώρησή του ήταν όδυνηρή για την 'Ιουλιέτα. 'Απο τό πρωί ως τό βράδι, δεν έκανε τίποτε άλλο παρά νά αναστενάζη και νά χυνη φλογερά δάκρυα.

Τού κάκου ο Ρωμαίος της έγραφε κάθε μέρα, δίνοντας της κουράγιο. Αυτή έλυωνε σάν τό κερι και μαραινόνταν.

Οι γονείς της έέλεπαν την κατάσταση της, παρακολοιούσαν τη χειρότερη της υγείας της, έπιθυμούσαν τη γιατρεία της, μα την ατία της άρρώστιας δεν την ήξεραν. Κι' έπειδή εκείνη δεν ήθελε να τους άνακωνήση τίποτε σχετικά, ο πατέρας της υπέθεσε ότι έπρεπε νά παντρευτή. Της βρήκε μάλιστα και γαμπρό, τον κομητά Λοντρόνο. 'Η 'Ιουλιέτα, λοιπόν, σάν τό έμαθε, έπεσε σε μεγαλειότερη άναταραχή κι' άρνήθηκε νά δεχθή τό μνηστήρα της.

Ο πατέρας της όμως φάνηκε πεισματάρης και την άπειλησε πώς θά την άναγκάζε με τό στανιό να παντρευτή.

Ο Ρωμαίος της έγραφε κάθε τόσο πώς θαρρή, αλλά δεν φαινόταν. 'Η θέσις της 'Ιουλιέτας ήταν τραγική.

Μιά μέρα, ο πατέρας της μητήκε στο δωμάτιό της και της είπε νά έτοιμασθή, γιατί ο γάμος της με τον Λοντρόνο θά γινόταν την έρχομένη Κυριακή.

Η 'Ιουλιέτα, μη έχοντας τον χρόνο νά είδοποιήση για τελευταία φορά τον Ρωμαίο, άποφάσισε νά δραπετεύη από τό πατρικό της σπίτι και νά τρέξη κοντά στον άσπλημένο της.

Γι' αυτό, πήρε την μητέρα της και πήγε στον πάτερ Λαυρέντιο με την προσφιλή νά έξομολογήθη, αλλά στην πραγματικότητα για νά τον γνωστοποιήση τό σκοπό της.

Ο έξομολογητής, άφου άκούσε τά άπελημένα λόγια της άπαρηγόρητης νέας, χάιδεσε τα μαλλιά της και της είπε με πατρική καλωσύνη:

— Παιδί μου, αν δραπετεύσεις, θά εκθέσης τον έαυτό σου σε τρομερό κίνδυνο. Μόλις βρεθής έξω από την πόλι, οι γονείς σου θάγουν στο μεταξύ άντιλήθη τη φυγή σου και θά τρέξουν νά σε πιάσουν. Και τότε δεν ύπαρξη τρόπος σωτηρίας, καμιά διεξόδο, καμιά δικαιολογία...

— Τί να γίνη λοιπόν, πάτερ μου;

— Ν' άκολούθησες τη συμβούλή μου και δεν θά μετανιώσεις... Θά σου δώσω ένα ναρκωτικό, που άμα τό πής, θά βυθιστής άμέσως σε λήθαργο. Όλοι, και οι γιατροί ακόμα, πού θά σε δούν, θά σε θεωρήσουν νεκρή. Θά σε κλείσουν στο οικογενειακό κενοτάφιο. 'Εγώ θά έχω είδοποιήσει τό Ρωμαίο και θά έρθω έκεί μαζί του εγκάρως. 'Ετσι, θά έ ξυπνήσης σάς άπό τον λήθαργο σου και θά φωνής με τον άσπλημένο σου για άλλη πόλι της 'Ιταλίας.

Η 'Ιουλιέτα βρήκε λογική τη συμβούλη του έξομολογητού της και ύποσχέθηκε ότι θά την άκολουθήση. Κατόπι πήρε τό μπουκαλάκι με τό ναρκωτικό και έφυγε, με καρδιά άνακουφισμένη...

★

Την Κυριακή, που είχε όριστή για την τέλεση του γάμου της 'Ιουλιέτας με τον κομητά Λοντρόνο, όλοι στο μέγαρο των Καπουλέττι έζήτησαν ύψιμοι και χαρούμενοι.

Μα η μητέρα της 'Ιουλιέτας, μπαινόντας στο δωμάτιό της κόρης της, άντικρουσε ένα τρομερό θεάμα. 'Η 'Ιουλιέτα βρισκόταν στο κρεβάτι της, άνασπλητη, χλωμή, νεκρή, όπως φαινότανε...

Η μητέρα άρχισε να κλαίη και νά σπληδερνεται. Οί άλλοι οικείοι,

μόλις έμαθαν τί συνέβη, άρχισαν νά αίσθάνονται τύψεις για την έπιμονή τους. Καταλάβαιναν πώς αυτοί, από στενοκέφαλιά τους, έφταιγαν για τό θάνατό της.

Μόλις η θλίψη είδση διαδόθηκε στην πόλι, ο πάτερ Λαυρέντιος έγραψε άμέσως τά διατρέξαντα στον Ρωμαίο και παρέδωσε τό γράμμα σ' έναν καλόγερο, με την έντολη νά τρέξη στη Μάντονα και νά τό δώση στα χέρια του έξοριστού. 'Ο κομητάς έφτασε στην πόλι, κατέλυσε στο μοναστήρι του 'Αγίου Φραγκίσκου κι' ήταν έτοιμος νά βγή και νά πάη για νά συναντήση τό Ρωμαίο, όταν έξαρνα του έτυχε ένα άπρουδόκητο περιστατικό.

Ένα άπόσπασμα στρατού απέλεισε τό μοναστήρι, ως έστια πανούκλας, έπειδή την προηούμενη μέρα είχε πεθάνει εκεί ένας καλόγερος, πού είχε τά συμπτώματα της τρομερής αυτής άρρώστιας.

λός, κυττάζοντάς την κατάματα. Σε λίγο κατώρθωσε ν' ανοίξει το στόμα του και νά ψελλίσει αυτά τ' λόγια, που βγαίνουν από τὰ βάθη της καρδιάς του:

— Ω, 'Ιουλιέττα! 'Ιουλιέττα!... Φως των ματιών μου!... Ψυχή της ψυχής μου!... Γυναίκα, που μ' έκανες ν' αγαπήσω τη ζωή και νά χαρώ την ετυχία! Ω, 'Ιουλιέττα, εσύ που σε λατρεύω όπως τίποτε άλλο στον κόσμο, σε πρόδωσα και σε σκότωσα! Πόσο δειλός, πόσο αξιοκατάκριτος, πόσο ένοχος είμαι! 'Ενώ μου έγραφε, παρακαλώντας με νάρθω νά σε σώσω, έγω ο άνανδρος ανέβηκα διαρκώς την ανάχωρήσι μου και δεν αποφάσιζα νά κάνω τὸ καθήκον μου... Ω, ναι, είμαι κακούργος, ανάνδρος, τέρας, είμαι ο χειρότερος των ανθρώπων, είμαι ο ήθικος αούτοργός του θανάτου σου... Και πώς έχω τὸ θάρρος νά ζω, ύστερ' απ' ὅλ' αὐτά; Ω, 'Ιουλιέττα, ο δῆμιός σου πρέπει νά τιμωρηθῇ. Ο ήλιος αύριο θα σκετεινιάσει έξάπαντος, αν οί ἀχτίδες του φωτίσουν τὸ πρόσωπο ενός βδελυροῦ κακούργου, ενός μισητοῦ ἀνθρωποκτόνου, τοῦ φονιά τῶν ωραιότερων πλάσματος τῆς γῆς...

Ο Πέτρος παρακολουθοῦσε ἀφωνοί τὴ δραματικὴ σκηνή κι' εἶχε σκύψει τὸ κεφάλι του γιὰ νά κρύψῃ τὸ δάκρυά του.

Ο Ρωμαίος ἔβγαλε ἀπὸ τὴ ζώνη του ἓνα μπουκαλάκι μὲ δρακοτὸ δηλητήριο καί, μὲ μιὰ γρήγορη κίνησι, τὸ ἔφερε στὰ χεῖλιά του καὶ τὸ σάωσε δολοκλήρ. Κατόπιν γύρισε στὸν Πέτρο καὶ τοῦ εἶπε ἡσυχα-ἡσυχα:

— Πέτρο, μάθε πὼς σὲ λίγο θά ξεψυχῶ καὶ θά ἀναπαύθω στὸ πλάι τῆς ἀλησμόνητης 'Ιουλιέττας μου. Δὲν ἔχεις παρὰ νά ξεναθάλης τὴν πλάκα τοῦ τάφου στὴ θέση καὶ νά φύγῃς. Κι' εἰνοια σου, δὲν σε λησμόνησα στὴ διαθήκη μου. Μοιχα, σὲ παρακαλῶ νά πᾶς στὸν πατέρα μου καὶ νά τοῦ τὰ πῆς...

'Αλλὰ στὸ σημεῖο αὐτὸ στάθηκε ὁπτομα, νιώθοντας μιὰ τρεμούλα σ' ὅλο του τὸ κορμί. Ἡ 'Ιουλιέττα, εἰπεὶδὴ εἶχε περᾶσει πιά ἡ ἐνέργεια τοῦ νωρκωτικοῦ, εἶχε λησύνει ἑαφνικά καί, καθὼς τοὺς εἶδε πλάι τῆς, τοῦ φώναξε:

— Ρωμαίε! 'Αγαπημένε μου! Εἶναι ἄδύνατον νά φανταστῇ κανεὶς τὴ χαρὰ πὺ δοκίμασε ὁ νέος, βλέποντας πλάι του τὴ σύζυγό του ζωντανή καὶ τοῦ μιλά καὶ τὸν εἰσάγει γιὰ τὸ κῶφε... ἀλλὰ καὶ τὴν ἀπέραντη θλίψη πὺ κυριεύει κατόπιν καὶ τοὺς δύο, ὅταν ὁ Ρωμαίος ἀπεκάλυψε στὴν 'Ιουλιέττα τοῦ ὅτι εἶχε πέρε δηλητήριο!

Ἡ 'Ιουλιέττα ἦταν ἀπαρηγόρητη πὺ ἔχανε ἔτσι σκληρὰ τὸν ἀγαπημένο της, ὅστερα ἀπὸ χωρισμό τόσο καιροῦ ἀλλὰ κι' ὁ Ρωμαίος ἦταν πικρὰ μετανοιωμένος γιὰ τὸ δειλότητά του.

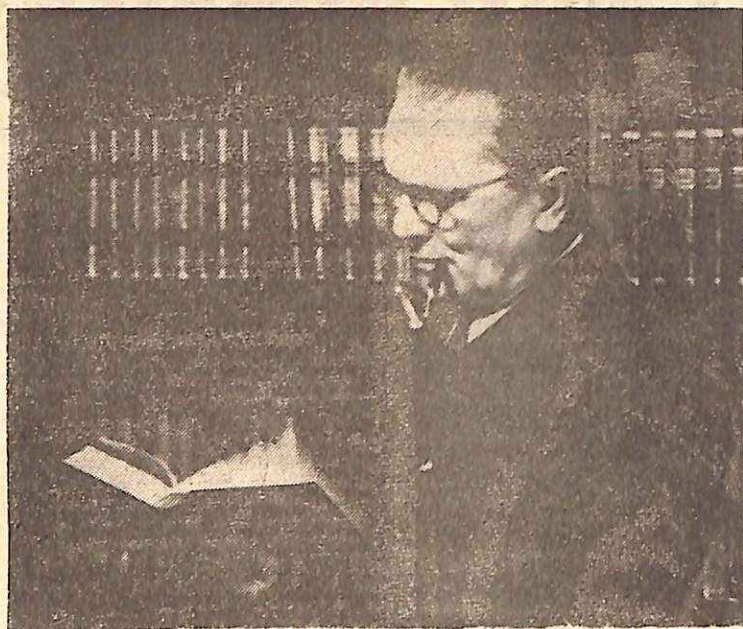
Ἡ δραματικὴ συνομιλία τὸν δύο συζύγων δάσταε μιὰ ὥρα περίπου. Στὸ τέλος, ὁ Ρωμαίος ξεψύχησε στὴν ἀγκαλιά τῆς 'Ιουλιέττας, προσέροντας τὸ γλυκὸ τῆς ὄνομα.

Συγχρόνως μιὰ φωνὴ ἀκούστηκε ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ τάφου, γεμάτη ἀπαρηγόρητο, καὶ μαζί μὲ τὴν ψυχὴ καὶ μιὰ ἄλλη ἀγγελικὴ ψυχὴ. Ἡ 'Ιουλιέττα εἶχε παρεὶ ἀπὸ τὴ ζώνη τοῦ ἀγαπημένου της τὸ ἐγχειρίδιό του καὶ τὸ εὗρε μέσα στὸ στήθος της.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ, ἔφτασε καὶ ὁ πᾶτερ Λαυρέντιος, μαζί μ' ἓναν ἄλλο καλόγερο. Πίστευαν πὺς τὰ πράγματα εἶχαν ἀκολουθῆσει τὸν κανονικὸ ὁρμό κι' ἔρχονταν ἡσυχαι καὶ ἐξυγίαισι.

Γι' αὐτὸ κυριεύθηκαν ἀπὸ τρόμο, ὅταν πλησιάζοντας στὸ κενοτάφιο, τὸ βῆκαν ἀνοιγμένο κι' εἶδαν τὰ πτώματα τοῦ Ρωμαίου καὶ τῆς 'Ιουλιέττας, τὸ ἓνα πλάι στὸ ἄλλο... Ἐστὶ τελείως ἡ δραματικὴ ἱστορία τὸν ἐραστῶν Βερόνας, πὺ τὴν ἀποσώζετε ὁ Σαίξπηρ σ' ἓνα ἀπὸ τὰ ἀριστουργήματά του.

Καὶ τώρα δὲν ἀπομένει, παρὰ νά δοῦμε, ὅστερ' ἀπὸ τόσα χρόνια, ἀνστήσουν τὸ ἀνάμα τῆς 'Ιουλιέττας μόνον ἡ καὶ τὸν δύο μαζί, ὅπως προτείνει καὶ ὁ διευθυντὴς τοῦ Ἀμερικανικοῦ ραδιοφύτου Τύπου τὸν δυνάμει τοῦ ΝΑΤΟ. Ἀλλὰ τὸν λόγον πᾶν σ' αὐτὸ ἔχουν οἱ κάτοικοι τῆς Βερόνας.

Ο ἡγέτης τῆς Γιουγκοσλαβίας στρατάρχης Τίτο: Σημεῖο ἰσορροπίας τοῦ Ἀνατολικοῦ Κόσμου.

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

το, ὅτι αὐτὴ ὠφείλετο στὰ λάθη, στὶς υπερβολὲς καὶ γενικώτερα στὶς ὑποκειμενικὲς ἀδυναμίες του καὶ ὅτι ἡ γενικὴ πολιτικὴ τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως παρέμενε βασικά ἡ ἴδια, ὅπως μάλιστα εἶχε καθορισθῇ στὸ εἰκοστὸ καὶ εἰκοστὸ δεύτερο συνέδριο τοῦ κόμματος.

Ἡ ἐκμετάλλευσί ὁμως τῆς ἐξώσεως τοῦ Κρούτσσεφ, ἀπὸ τὴν κινεζικὴ ἡγεσία, πὺ τὴν ἐπανηγύρισε σὰ μεγάλῃ τῆς νίκῃ, καὶ οἱ πρώτες προσπάθειες μιᾶς σοβιετοκινεζικῆς συνδιαλλαγῆς — μὲ τὴν ἐνδεχόμενῃ εὐεργετικῇ τῆς πολιτικῆς τῆς Μόσχας πρὸς τὴν πολιτικὴ τοῦ Πεκίνου — ἀνησύχησαν σοβαρώτατα τὴν Γιουγκοσλαβία, ἀλλὰ καὶ ἄλλες χώρες τῆς Ἀνατολικῆς Εὐρώπης, καθὼς ἐπίσης καὶ πολλὰ κομμουνιστικὰ κόμματα ἀσέρον χωρῶν.

Ἐδῶ, βέβαια, χρειάζεται μιὰ παρένθεσι. Βασικὴ καὶ πολὺ οὐσιαστικὴ.

ΜΙΑ ΕΙΚΟΝΑ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΤΟΥ ΤΙΤΟ Ποιὰ ἀκριβῶς εἶναι ἡ πολιτικὴ

Ο ΤΙΤΟ ΣΠΕΥΔΕΙ

Οἱ συνομιλίες τοῦ Γιουγκοσλάβου στρατάρχου μὲ τὴ σοβιετικὴ ἡγεσία

ΕΝΩ οἱ προβολές — οἱ πολὺ δυνατοὶ προβολεῖς τῆς παγκόσμιας πολιτικῆς — φωτίζουν ὠριμένα διεθνή προβλήματα, ὅπως τοῦ Βιετνάμ ἢ τοῦ Ἀγίου Δομινίκου, στὰ παρασκήνια, χωρὶς πολὺ θόρυβο καίεται τὸ παίγνιό τὸν οὐσιαστικόν, τὸν πραγματικόν πολιτικόν ἀνακατάταξιν. Εἰδικώτερα στὸν ἀπέραντο Ἀνατολικὸν κόσμον, τὸ πολιτικὸ καὶ διπλωματικὸ «παίγνιό» εἶναι σκληρὸ, δυνατὸ καὶ συχνὰ μὲ συνέπειες πὺ δύσκολα μποροῦν νά προβλεθοῦν.

Ο στρατάρχης Τίτο χωρὶς τυμπανοκρουσίες, ἔφτασε στὴ Μόσχα καὶ οἱ συνομιλίες του μὲ τὴ Σοβιετικὴ ἡγεσία καὶ ἰδιαίτερα μὲ τοὺς Μπρέζνιεφ καὶ Κοσύγκιν, παίρνουν μορφήν περὰ γιὰ περὰ ἀποφασιστικὴ, ὅχι μόνο γιὰ τὶς ἐξελίξεις στὸ ἐπίπεδο τὸν οὐρο-γιουγκοσλαβικόν σχέσεων, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν διεθνή πορεία ὁλοκλήρου τοῦ Ἀνατολικοῦ κόσμου.

Ο ΠΙΣΤΟΣ ΤΟΥ ΚΡΟΥΣΤΣΕΦ

Πρὶν ἀπ' ὅλα, πρέπει νά σημειωθῇ ὅτι ἡ πτώσις τοῦ Νικήτα Κρούστσεφ, ἦταν ἓνα βαρὺ χτύπημα γιὰ τὶς σχέσεις Μόσχας καὶ Βελιγραδίου.

Ο Γιουγκοσλάβος ἡγέτης ἦταν ὁ πιστότερος ἐκπρόσωπος τῆς Κρούστσεφικῆς πολιτικῆς, μεταξὺ τὸν χωρῶν τῆς Ἀνατολικῆς Εὐρώπης. Ἀπὸ μιὰ μάλιστα ἀποψη, ὁ Τίτο ἐγκαίνιασε τὴν Κρούστσεφικὴν πολιτικὴν, πολὺ πρὶν ὁ Κρούστσεφ ἀναλάβῃ τὴν ἡγεσίαν τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως.

Σ' ὅλα τὰ χρόνια τῆς σταλινικῆς παντοδυναμίας, ὁ Τίτο, καὶ στὸ ἐξωτερικὸ καὶ στὸν ἐσωτερικὸ τομέα, ἔγραφε — μὲ κινδύνους καὶ ἀγῶνες — τὰ πρώτα κεφάλαια μιᾶς πολιτικῆς, πὺ θά ἐρχότανε νά συνεχίσῃ πολὺ εὐρύτερα καὶ νά δικαιώσῃ ἀπόλυτα ὁ Νικήτα Κρούστσεφ.

Ο Τίτο ἀλλοστὲ ἐξελίχθηκε σήμερὰ στὸν ὑπ' ἀριθμὸν ἓνα ἀντίπαλο τῆς κινεζικῆς πολιτικῆς, καὶ

στὴ σοβιετοκινεζικὴ σοβαρώτατη διένεξι — πὺ ἀποτελεῖ ἓνα ἀπὸ τὰ πῶ ἀποφασιστικὰ γεγονότα τοῦ καιροῦ μας — ὁ Γιουγκοσλάβος στρατάρχης στάθηκε καὶ στέκεται μὲ τὸν πῶ μαχητικὸ τρόπο, στὸ πλευρὸ τῆς Μόσχας.

ΒΕΒΑΙΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΚΡΙΝΙΣΕΙΣ

Μετὰ τὴν ἀνατροπὴ τοῦ Νικήτα Κρούστσεφ, ἡ νέα σοβιετικὴ ἡγεσία ἔσπευσε νά βεβαιώσῃ τὴν Τί-

τῆς Γιουγκοσλαβίας, πὺς ἐμφανίζεται, τοῦλάχιστον θεωρητικῇ, ἡ «γραμμὴ» τοῦ Βελιγραδίου:

Ἡ ἀδιάρετη — σ' ὅλο τὸν κόσμον — εἰρήνη, ὁ σεβασμὸς τῆς ἀνεξαρτησίας, τῆς ἀκεραιότητος καὶ τῆς ἰσότητος τὸν κρατῶν, ἡ ἀναγνώρισι καὶ ἡ ἀνάπτυξι τῆς εἰρηνικῆς συνπαρέσεως τὸν λαῶν ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὶς ἰδεολογικὰς καὶ τοὺς συστήματα, ἡ πιστὴ ἐφαρμογὴ τῆς ἀρχῆς τῆς μὴ ἀνα-

Οἱ ἡγέτες τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως Μπρέζνιεφ καὶ Κοσύγκιν: Βάλλονται ἀπὸ τὸ Πεκίνο...

μίσεως στὶς ἐσωτερικὲς ὑποθέσεις τὸν ἄλλων κρατῶν — κι' αὐτὸ χωρὶς κανένα πρόσχημα — ἡ ἀνάπτυξι τῆς διεθνούς συνεργασίας καὶ ἡ οἰκονομικὴ βοήθεια πρὸς τὶς ὑπανάπτυκτες περιοχὲς τοῦ πλανῆ-της μας, ἡ καταδίκη καθὲ ἐπιθέσεως, αὐτὰ εἶναι τὰ θεμέλια τῆς πολιτικῆς τοῦ Βελιγραδίου.

Ἡ γραμμὴ αὐτὴ ἐρχεται σὲ τέλεια ἀντίθεσι μὲ τὴν πολιτικὴν τοῦ Πεκίνου, ἐνῶ ἀναμφισβήτητα, στὰ βασικά τῆς σημεία, ἦταν καὶ ἡ γραμμὴ τοῦ Νικήτα Κρούστσεφ.

Κι' ἐδῶ, μιὰ δεύτερη παρένθεσι. Ὅθ πρέπει νά τονίσουμε ὅτι οἱ βασικὲς αὐτὲς κατευθύνσεις δὲν τηροῦνται πάντοτε πιστά: ἀλλὰ συχνὰ ἀποτελοῦν μόνο προθέσεις. Ἀλλωστὲ, στὴν πολιτικὴν, εἶναι πολὺ δύσκολο, οἱ θεωρητικὲς κατευθύνσεις νά συμβαδίζουν ἀπόλυτα μὲ τὶς πράξεις. Ἀλλὰ ὁπωσδήποτε, καὶ μέχρι τοῦ σημείου πὺ τηροῦνται, ἡ σημασία τους εἶναι πολὺ βασικὴ...

Ἡ νέα σοβιετικὴ ἡγεσία δὲν ἀόγησε νά συγκρουσθῇ μὲ τὸ Πεκίνο, ὅπως ἀκριβῶς καὶ ὁ Νικήτα Κρούστσεφ.

ΜΟΣΧΑ — ΠΕΚΙΝΟ

Οἱ σχέσεις Μόσχας καὶ Πεκίνου, μὲ τὴν κρίσι μάλιστα τοῦ

Μιὰ ἱστορικὴ φωτογραφία: Ἡ ἐπίσκεψι τοῦ Νικήτα Κρούστσεφ στὸ Βελιγράδι, ὅπου, μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Στάλιν, οἱ σχέσεις Σοβιετικῆς Ἐνώσεως καὶ Γιουγκοσλαβίας ἀποκατεστάθηκαν, μέσα σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα βαθύτατης φιλίας.

ΣΤΟ ΚΡΕΜΛΙΝΟ

Βιετνάμ, ἔφτασαν σὲ πραγματικὸ ἀδιέξοδο, γεγονὸς πὺ ἐδικαίωσε γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ τὸν ἡγέτη τῆς Γιουγκοσλαβίας.

Οἱ ἐπιθέσεις ἀλλωστὲ τοῦ Πεκίνου ἐναντίον τοῦ Βελιγραδίου τῆσαν τὴν μορφή μιᾶς, χωρὶς προηγούμεν, βιαιότητος...

Ἀλλὰ στὰ παρασκήνια, βέβαια, οἱ ἐπαφῆς Μόσχας — Πεκίνου συνεχίζονται. Οἱ ἐλιγμοὶ δίνουν καὶ παίρνουν καί, πίσω ἀπὸ τὸ παραπέντασμα τῆς δέυτηας καὶ τὸν ὕδρεαν, μερικὰ χαμόγελα ἀνθίζουν. Ὁ Τίτο στὴ Μόσχα, θέλει νά

δῇ, τί ἀκριβῶς συμβαίνει. Ἡ ἀποκατάστασι τὸν σχέσεων Σοβιετικῆς Ἐνώσεως καὶ Λαϊκῆς Κίνας εἶναι βέβαια ἐπιθυμητὴ καὶ γιὰ τὴ Γιουγκοσλαβία καὶ γιὰ ὁλοκλήρου τὸν Ἀνατολικὸν κόσμον, ὅχι ὁμως μὲ εὐθυγράμμιση πρὸς τὶς «θέσεις» τῆς πολιτικῆς τοῦ Πεκίνου.

Ἡ συνύπαρξι μὲ τὴ Δύσι ἀποτελεῖ τὴ βασικὴ γραμμὴ καὶ τὸν διαδόχον τοῦ Κρούστσεφ, ἐνῶ ἡ «σκληρὴ» πολιτικὴ τοῦ Πεκίνου στρέφεται μὲ φανατισμὸ ἐναντίον τὸν Ἠνωμένων Πολιτειῶν καὶ τὸν

ἄλλων κρατῶν τῆς Δύσεως καὶ ἐναντίον τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως καὶ τὸν Ἀνατολικὸν χωρῶν πὺ τὴν ἀκολουθοῦν.

ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΑΛΛΑΓΗΣ

Μέχρι ποῦ σημείο ὑπάρχει κίνδυνος μιᾶς ἑαφικῆς ἀλλαγῆς τῆς πολιτικῆς τῆς Μόσχας, πρὸς τὴν κατευθύνσι τοῦ Πεκίνου;

Ο Γιουγκοσλάβος ἡγέτης, πὺ πρὶν νά φτάσῃ στὴ Μόσχα, εἶνε δεκτὸς μὲ ἐνθουσιασμὸ σὲ διαφόρους χώρες τῆς Ἀνατολικῆς Εὐρώπης, εἶναι βέβαιον ὅτι ἐμφανίζεται στὸ Κρεμλίνο σὰν ἐκπρόσωπος ὁ λὸν ἐκείνων πὺ στὸν κομμουνιστικὸν κόσμον, βλέπουν τὴν κινεζικὴν πολιτικὴν σὰν ἐπικίνδυνον γιὰ τὴν εἰρήνη καὶ σὰν μιὰ τυχοδιωκτικὴ περιπέτεια, πὺ μόνο τὴ Δύσι τελικὰ θά ὠφελήσῃ...

ΝΙΚΗ ΤΗΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΣΥΝΗΡΑΞΕΩΣ

Οἱ συνομιλίες τοῦ Τίτο στὴ Μόσχα καὶ ἡ θερμότητι ὑποδοχῇ τοῦ ἐρμηνεύοντα σὰν μιὰ ἀποφασιστικὴ νίκη τῆς γραμμῆς τῆς διεθνούς συνπαρέσεως.

Ο κίνδυνος ριζικῆς ἀλλαγῆς τῆς σοβιετικῆς πολιτικῆς ἀπομακρύνεται, ἐκτὸς βέβαια ἀν ἡ διεθνὴς κατάσταση παρουσιάσῃ «δύσκολα» μεταβολές.

Τὸ πρόβλημα τοῦ Βιετνάμ, πὺ διαρκῶς γίνεται περισσότερο δραματικὸ, ἀπασχολεῖ πολὺ καὶ τὴ σοβιετικὴ ἡγεσία καὶ τὸν Τίτο.

Μιὰ εἰρηνικὴ λύσι τοῦ, θά ἱκανοποιούσε ἀπόλυτα καὶ τὴ Μόσχα καὶ τὸ Βελιγράδι.

Φαίνεται ἀλλωστὲ πὺς ὁ Τίτο, πρὶν ἐκκινήσῃ γιὰ τὴ Μόσχα, ἔλαβε σαφῆς διαβεβαιώσεις ἀπὸ τὴν Οὐάσιγκτον, ὅτι βασικὴ ἐπιθυμία καὶ τὸν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, εἶναι ἡ ἐξεύρεσι μιᾶς εἰρηνικῆς λύσεως.

ΚΙΝΑ ΚΑΙ ΒΙΕΤΝΑΜ

Γιὰ τὴν Κίνα, πάντως, ὁ πόλεμος τοῦ Βιετνάμ ἀποτελεῖ ἐξαιρετικὴ εὐκαιρία ν' ἀναπτύξῃ τὴν πολιτικὴν τῆς, χτυπώντας καὶ τοὺς

Ἀμερικανούς, «γιὰ τὴν ἱμπεριαλιστικὴν τὸν πολιτικὴν» καὶ τοὺς Ρώσους «γιὰ τὴν παθητικὴν τὸν στάσι καὶ τὴ συνεργασίαν τους μὲ τοὺς Ἀμερικανούς ἐπιδρωμείς».

Ἡ ἐπαναστατικὴ ἀδριαλαξία τοῦ Πεκίνου ἀνησυχεῖ σοβαρώτατα καὶ τὴ Μόσχα καὶ τὸ Βελιγράδι. Ὁ Μπρέζνιεφ καὶ ὁ Κοσύγκιν προσπαθοῦν νά ἀντιμετωπίσουν μιὰ κατάσταση ἐξαιρετικὰ δυσάρεστη καὶ πὺ μπορεῖ ἑαφνικὰ νά φτάσῃ στὸ ἀποχωρητὸ, γεγονὸς πὺ θά ἐσημεινε νίκη τῆς κινεζικῆς γραμμῆς.

ΤΙΤΟ. «ΤΡΙΤΟΣ ΚΟΣΜΟΣ» ΚΑΙ ΣΟΒΙΕΤΙΚΗ ΗΓΕΣΙΑ

Ο στρατάρχης Τίτο, πὺ ἡ ἐπιρροή του καὶ ἡ ἀκτινοβολία του στὸν «Τρίτον Κόσμον» βρίσκονται σὲ πολὺ ὕψος, ἀποτελεῖ γιὰ τὸ Κρεμλίνο τὸν καλύτερο σύμμαχον.

Εἶναι χαρακτηριστικὸ ὅτι τὰ χαρτιά τὸν Κινέζον στὸν «Τρίτον Κόσμον» ἔπτεσαν, τελευταία πολὺ χαμηλά.

Ἀλλὰ ἡ παρουσία τοῦ Τίτο στὴ Μόσχα ἔχει καὶ μιὰ ἄλλη, βαθύτερη σημασία.

Δὲν ἀποτελεῖ μυστικὸ, ὅτι στοὺς κόλπους τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως, ἀλλὰ καὶ γενικώτερα στὴν ἀνατορὴ καὶ ἀνατορὴ ἡγεσία τοῦ Κράτους, ὑπάρχουν ἰσχυροὶ πειρήνες σταλινικῶν καὶ κινεζοφίλων.

Ἡ δράσις τους εἶναι σχετικὰ κρυφὴ, ἀλλὰ συνεχῆ καὶ ἡ ἐπιρροή τους πολὺ μεγαλύτερη ἀπὸ ὅτι συνήθως γίνεται παραδεκτὸ.

Ἡ παρουσία τοῦ Τίτο στὴ Μόσχα ἀποτελεῖ ἥττα γιὰ τοὺς σταλινικοὺς καὶ τοὺς κινεζοφίλους καὶ ἀποφασιστικὴ ἐνίσχυσι τῆς ἡγεσίας τοῦ Κόμματος καὶ τοῦ Κράτους, πὺ ἡ θέση τῆς δὲν εἶναι πάντοτε πολὺ εὐκόλῃ.

Οἱ ψιθυροὶ δὴλωσε γιὰ «διαφωνίες» μεταξὺ Μπρέζνιεφ καὶ Κοσύγκιν, δὲν εἶναι ἀσχετοὶ μὲ τὶς δυσχερείες τῆς σοβιετικῆς πολιτικῆς, πὺ βούλονται βιαιότατα ἀπὸ τὸ Πεκίνο, ἀλλὰ ἀντιμετωπίζει καὶ βασικά ἐσωτερικὰ προβλήματα.

Κατὰ ἀπὸ αὐτὲς τὶς συνθήκες ἡ ἐπίσκεψι τοῦ Τίτο στὴ Μόσχα, ἀποτελεῖ γεγονὸς τεραστίας σημασίας καὶ ἀσφαλὲς θά ἐχῃ βαθύτατη ἐπίδρασι στὴν πορεία τῆς σοβιετικῆς πολιτικῆς.

Πρό πάντων ή αλήθεια

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΓΚΟΥΤΕΛΕ, ΓΚΑΛΙΦΕ, ΓΚΙΛΟΣΟΝ

(Η σκηνή στο γραφείο του κ. Γκαλιφέ, ύψιστου υπαλλήλου χονδρικής πωλήσεως. Ο κ. Γκαλιφέ, καθισμένος μπρος στο γραφείο του, εξετάζει από την κορφή ως τα νύχια ένα νεό, τον Νόελ Γκουτέλε).

ΓΚΑΛΙΦΕ: "Ωστε επιθυμείτε να γίνετε αντιπρόσωπος του οίκου Γκαλιφέ; Πόσων χρόνων είστε;

ΓΚΟΥΤΕΛΕ: Είκοσι έξι, κύριε.

ΓΚΑΛΙΦΕ: "Α! και θά σάς έκανε κανείς για τριάντα — τριανταπέντε. Ευτυχώς όμως, γιατί όταν είναι κανείς είκοσιέξι, δύσκολα επιβάλλεται στους πελάτες.

ΓΚΟΥΤΕΛΕ: Δεν θάταν τίμιο, κύριε, εκ μέρους μου να σάς κρύψω την αλήθειά μου ήλικία.

ΓΚΑΛΙΦΕ: Ναί, βέβαια... Ξέρετε φυσικά τη δουλειά;

ΓΚΟΥΤΕΛΕ: Τά φάσματα;

ΓΚΑΛΙΦΕ: Φυσικά τά φάσματα.

ΓΚΟΥΤΕΛΕ: "Όχι και τόσο... Προτιμώ να σάς τό πώ άμεσα, "Οχι και τόσο."

ΓΚΑΛΙΦΕ: Μά μου είπατε πως έχετε κάνει κι' άλλοτε τη δουλειά αυτή...

ΓΚΟΥΤΕΛΕ: Μάλιστα, κύριε, λίγο εδώ, λίγο εκεί... Σέ μικρούς οίκους... Μά καταλαβαίνετε: άν ήμουν ικανός θά μέ κρατούσαν... Μά δεν μέ κράτησαν... Έπειτα από ένα μήνα, όρμος!

ΓΚΑΛΙΦΕ: Μά τότε τί ήρθε να κάνει εδώ;

ΓΚΟΥΤΕΛΕ: Με συγχωρείτε, κύριε... Μά μου φαίνεται πως είναι πιο τίμιο να σάς πώ ακριβώς τί ξέρω, παρά να έχετε έκπληξεις άργότερα.

ΓΚΑΛΙΦΕ: Πες μου λοιπόν, τί ακριβώς έφείρες να κάνει;

ΓΚΟΥΤΕΛΕ: Ξέρω λίγα πράγματα... Κι' αυτά πού ξέρω, τά κάνω τόσο άσχημα!

ΓΚΑΛΙΦΕ: Μά τότε ήρθες να παίξεις μαζί μου; Ηγίαινε, κύριε! Φύγε! (Φωνάζει). Κύριε Γκιλόςον!

Κύριε Γκιλόςον! Πάρε τόν κύριο άπό δω! Κύριε Γκιλόςον!... Μά πού είσαι;

ΓΚΟΥΤΕΛΕ: Είναι ό γραμματέας σάς; Γιατί κι' εγώ είμαι έτσι... "Όταν μού φωνάζουν, δεν βρίσκομαι ποτέ στη θέση μου... Έκανα γραμματέας για μία βδομάδα... Τό Σάββατο όμως μ' έδιωξαν."

ΓΚΑΛΙΦΕ: Τελειώσαν; "Έχεις να μού πής κι' άλλα για τήν ανικανότητά σου;

ΓΚΟΥΤΕΛΕ: Μάλιστα... Κι' όσο για τό ζήτημα της ενεργητικότητός μου, όμολογώ πως είμαι μία νούλα σούστη."

ΓΚΑΛΙΦΕ: Κύριε Γκιλόςον! Γκιλόςον!

ΓΚΟΥΤΕΛΕ: Δεν θάρη. Αυτό κάνω κι' εγώ. Δεν θά σηκώθηκε άκόμα από τό κρεβάτι του. Αυτό συμβαίνει και σε μένα μέρα παρά μέρα... Είναι άνθρωποι πού σηκώνονται κάθε πρωί μ' όποιοδήποτε καιρό. Εγώ δεν έχω αυτό τό κουράγιο. Μισανόιγω τό ένα μάτι. Βλέπω πως βρέχει, χιονίζει... Δεν σηκώνομαι... Λέω μέσα μου: "Αν δεν πάς στο γραφείο σου, θά σε διώξουν..."

Εγώ τότε ξανακουκουλώνομαι και κοιμάμαι...

ΓΚΑΛΙΦΕ: Καί σάς διώχνουν από τη δουλειά;

ΓΚΟΥΤΕΛΕ: Φυσικά. "Όταν μ' έδιωξαν από τήν τελευταία θέση μου, τότε ήρθα να σάς πω... Καθώς βλέπετε, σάς τό είπα όλα... Άλλοιώς, καθώς με είχε συστήσει σε σάς, ό φίλος σας κ. Μολινό, θά ήσαστε ικανός να με πάρετε άμέσως στη δουλειά σας."

ΓΚΑΛΙΦΕ: Καθώς φαίνεται, δεν θέλετε να βρθετε δουλειά.

ΓΚΟΥΤΕΛΕ: Μά όν, δεν είναι κανείς ικανός, είναι δύσκολο αυτό. Άκόμα έχω να σάς πώ ότι δεν έχω καθόλου

μνήμη. Ξεχνάω τό όνομα και τά πρόσωπα τών πελατών, πέντε λεπτά άπό τή στιγμή πού θά τους άφήσω... Κι' όταν τους ξανα συναντώ, δεν τους αναγνωρίζω... Αυτοί νομίζουν πως τό κάνω επίτηδες και γίνονται έξω φρενών... Έτσι, άν γίνω αντιπρόσωπος σάς, θά σάς κάνω να χάσετε όλη σας τήν πελατεία σ' ένα μήνα...

ΓΚΑΛΙΦΕ: Κι' ό φίλος μου πού σάς σύστησε, τά ξέρει όλ' αυτά;

ΓΚΟΥΤΕΛΕ: Είχα αρχίσει να τού τά λέω, μά έκείνος με διέκοψε και μού είπε: «Είσαι πολύ μετρίοφρων, ηγίαινε να δής τόν Γκαλιφέ. Κι' άμα τού πής τό όνομά μου, θά σε πάρη άμέσως στη δουλειά του». Μόναχα πού δεν μπορούσα να σάς τά κρύψω, όλ' αυτά...

ΓΚΑΛΙΦΕ: Πρώτη φορά βλέπω ύποψηφιο ύπαλληλο, πού μέ είδοποιεί ότι δεν είναι ικανός για τίποτε.

ΓΚΟΥΤΕΛΕ: Σ' αυτά όλα, προσθέστε ότι είμαι και ακατάστατος...

ΓΚΑΛΙΦΕ: Άν μού δώσετε ένα γραφείο άν πληρεί τάδε, τήν άλλη ημέρα θά τό βρθε όλο άνω — κάτω... Άν μ' ή ανθρωπος, σαν κι' έμένας, σ' έναν οίκο σοδαρό, έπειτα από δεκαπέντε ήμέρες, ή πού μεγάλη άταξία θά βασιλεύη σ' αυτόν... Λοιπόν, άν δεν σάς τά έλεγα όλ' αυτά, θά ήμουν ένας ψεύτης... Προτιμώ να μη με προσλάβετε στην ύπηρεσία σας, αλλά να σάς πώ όλη τήν αλήθεια.

ΓΚΑΛΙΦΕ (έξεταζόντάς τον): Λέτε πάντοτε τήν καθαρή αλήθεια;

ΓΚΟΥΤΕΛΕ (έξαφιασμένος): Μά κύριε, αυτό είναι τό πιο άσήμαντο πράγμα.

ΓΚΑΛΙΦΕ: Τό να λέτε πάντα τήν αλήθεια, είναι άσήμαντο πράγμα; Μά είστε περίεργος νέος... (Φωνάζοντας). Κύριε Γκιλόςον!

Κύριε Γκιλόςον! (προβάλλοντας από μία πόρτα). Κύριε!

ΓΚΑΛΙΦΕ: Μά πού ήσαστε τόσην ώρα; Τι ώρα ήρθατε σήμερα τό πρωί;

ΓΚΙΛΟΣΟΝ: Σ' τις εννέα παρά πέντε ακριβώς.

ΓΚΑΛΙΦΕ: Σάς έφώναξα πρό ένα τέταρτου και δεν ήσαστε εδώ. Είστε ένας ψεύτης...

ΓΚΙΛΟΣΟΝ: Σάς δίνω τό λόγο τής τιμής μου.

ΓΚΟΥΤΕΛΕ (έπεμβαίνοντας στη συζήτηση): "Α, μη δίνετε τό λόγο τής τιμής σας. Δεν λέτε τήν αλήθεια!

ΓΚΙΛΟΣΟΝ: Τί άνακατεύσατε έσείς;

ΓΚΑΛΙΦΕ: "Ο κύριος Γκουτέλε έχει δικιο. Κι' έπειδή δεν ήθελω να έχω ύδιαιτερο γραμματέα ψεύτη, σάς άπολύω και προσλαμβάνω τόν κύριο Γκουτέλε."

ΓΚΙΛΟΣΟΝ: Καλά, κύριε! Άρε-θούα!

ΓΚΟΥΤΕΛΕ: Κύριε, τώρα πού έφυγε ό κ. Γκιλόςον, όφειλω να σάς πώ ότι δεν ξέρω τίποτε από τά καθήκοντα τού γραμματέως...

ΓΚΑΛΙΦΕ: Μά ναί... άφού δεν ξέρετε να κάνετε τίποτε... Άυτόσο καί τί θά κάνετε... Καθώς μάλιστα θά παίρνετε έναν πρώτης τάξεως μισθό, θά προσέχετε τή δουλειά σας...

ΓΚΟΥΤΕΛΕ: Θά παίρνω πρώτης τάξεως μισθό; Γιατί;

ΓΚΑΛΙΦΕ: Γιατί... Γιατί έσείς δεν είσαστε σαν όλο τόν κόσμο. Γιατί είστε ειλικρινής... Δεν υπάρχει τίποτε πιο σπάνιο! Δεν είχα ποτέ κοντά μου ένα πρόσωπο, πού να μ' άπολύει από τήν έμπιστοσύνη μου!

(Μετά μία βδομάδα, στον ίδιο γραφείο, κυττάει τό τηλεφώνω).

ΓΚΑΛΙΦΕ: Κύτταε ποιος είναι. ΓΚΟΥΤΕΛΕ (παίρνοντας τό ακουστικό): Έμπρός! Ποιος; "Ο κ. Μπε-νιό έκει... Θέλετε τόν κ. Γκαλιφέ;

ΓΚΑΛΙΦΕ: Πες τόν πού δεν είμ' εδώ... Σ' έγούρα θέλει πάλι δανεικά.

ΓΚΟΥΤΕΛΕ: Μά πώς θά τού πώ ότι δεν είστε εδώ, άφού είστε... ΓΚΑΛΙΦΕ: Τί μου ψάλλεις αυτό; Πες τόν πού δεν είμαι εδώ!

ΓΚΟΥΤΕΛΕ: Έμπρός!... Έμπρός!

"Ο κ. Γκαλιφέ... ΓΚΑΛΙΦΕ (σιγανά): ... δεν είναι έδώ... Πες το!

ΓΚΟΥΤΕΛΕ: "Ο κ. Γκαλιφέ... ναί, κύριε Μπενιό... είν' έδώ, μά δεν θέλει να σάς μ' ήλψη, γιατί λέει πως θά τού ζητήσετε δανεικά... (Κρεμάει τό ακουστικό). Αυτό ήταν... Συγχωρήστε με, έπρεπε να πω τήν αλήθεια."

ΓΚΑΛΙΦΕ: Τρελλάθηκες; Μά έσύ είσαι δημόσιος κίνδυνος... Πρέπει να λές και κανέναν ψέμα... Αυτό δεν είναι ψέμα... Είναι διπλωματία...

ΓΚΟΥΤΕΛΕ (κλείνοντας ξαφνικά τή μύτη του): "Όχι! πήγατε στον κουρέα σας σήμερα τό πρωί; Σάς βάξε ό άθλιος, αυτή τή λαιστική μαλλιά σας, πού βρωμολογεί. Μυρίζει τόσο άσχημα!

ΓΚΑΛΙΦΕ: Μά δεν είναι σωστό να τό λές αυτό... Μαζί μου δεν έχει σημασία. Μά συνήθιζες να λές τέτοια πράγματα και στους πελάτες, και τους έκνευρίζεις!...

ΓΚΟΥΤΕΛΕ: Μά δεν μ' άπολύ να πώ πως μυρίζουν άρρωστα, τή στιγμή πού βρωμάνε. Δεν θά ήταν ή αλήθεια, αυτό...

ΓΚΑΛΙΦΕ: Νά βράσω τήν αλήθεια σας! Χθές άκόμα είπατε στη διευθυντρια τών «Ηνωμένων Καταστημάτων»: «Σας θαυμάζω... Παρ' όλα τά γράματά σας, είστε τόσο ενεργητική!»

ΓΚΟΥΤΕΛΕ: Μά αυτό είναι γελοίο... Τώρα πιά τής τό είπα!

ΓΚΑΛΙΦΕ: Ναί, αλλά δεν θά έκανα πτήση πιά έδώ. Κι' ήταν ή καλύτερή μας πελάτι! Μά γιατί γελάς;

ΓΚΟΥΤΕΛΕ: Γελώ, γιατί οι ύπάλληλοί σας σάς άποκαλούν Μικυ, γιατί μοιάζετε με τό Μικυ — Μάους τού κινηματογράφου.

ΓΚΑΛΙΦΕ: Ώστε με κοροϊδεύετε...

ΓΚΟΥΤΕΛΕ: Θυμάνετε πού σάς λέω τήν αλήθεια; Κυτταχίτε στον καθρέφτη!

ΓΚΑΛΙΦΕ: "Α, νέε μου, αρχίζεις να μού δίνης στα νεύρα!... "Όχι, άχι! Υπάρχουν όρια σε όλα. Αυτή ή μανία σας να λέτε τήν αλήθεια σ' όποιονδήποτε, είναι άνυπόφορη. Παρ' όν πάλι ήμερών, έλεγα σ' άλλον πελάτη: «Απ' αυτή τή δουλειά, πρόσχαριν σας, δεν θά κερδίσω ούτε πεντάρα...». Και τότε έσείς πεταχίκατε και είπατε: «Τί λέτε, άφού θά κερδίσετε τουλάχιστον πέντε χιλιάδες άργύρια!»

ΓΚΟΥΤΕΛΕ: Μά άφού ήταν ή αλήθεια!

ΓΚΑΛΙΦΕ: "Ε, λοιπόν, θέλετε να σάς πώ κι' εγώ τήν αλήθεια; Σάς βαρέθηκα και σάς παρακαλώ να μού αδειάσετε τή γωνιά..."

ΓΚΟΥΤΕΛΕ: Καί να πώ πού... ΓΚΑΛΙΦΕ: Άλήθεια, ποί... Έχετε δικιο... Άναρωτιέμαι άν υπάρχει έπάγγελμα, όπου να μ' άπολύσετε να ίκανοποιήσετε τήν αθεράπευτη μανία σας Μά δεν βρισκόμ...

ΓΚΟΥΤΕΛΕ: Ούτε κι' εγώ, κύριε... Τά δοκίμασα όλα... Τό έμπόριο... τή δημοσιογραφία, τήν πολιτική. Και μόνο μία περίπτωση υπάρχει: "Όταν καταθέτεις κανείς ως μάρτυς...

ΓΚΑΛΙΦΕ: Μά αυτό δεν είναι έπαγγελμα!

ΓΚΟΥΤΕΛΕ: Καί όμως... Αυτό θά ήμνα τις μεγάλες συγκίες τού Παρισιού. Καί στις όρες τής μεγάλης κυκλοφορίας, θά ήρσιμε ως μάρτυς σε όλα τά αστυνομικά δικοτυμήματα πού θά βλέπω με τά μάτια μου, κύριε Γκαλιφέ...

ΓΚΑΛΙΦΕ: Καλή τύχη.

ΓΚΟΥΤΕΛΕ: Μά πρίν φύγω, θεωρώ ύποχρέωσή μου να σάς πώ τήν έντονη πού σημάτισα για σάς.

ΓΚΑΛΙΦΕ: Νά τήν άκούσω...

ΓΚΟΥΤΕΛΕ: "Ε, λοιπόν, είστε ένας μεγαλειόπορος, πού ξέρει να ληστεύει τους πελάτες του."

ΜΑΞ ΡΕΝΙΕ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

ΑΣΤΕΡΙΑ ΤΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΙΟΥ

"Ο νέος ταλαντούχος τραγουδιστής Σάωτος Πέππας, ύστερ' από τήν πρόσφατη έπιτυχία τού τραγουδιού του «Τι φταιόμας άγάπη μου», πρόκειται τώρα να εμφανιστεί και σε γνωστό κοσμικό κέντρο τού Φαλήρου. Έδэхή επίσης και δελεαστικές προτάσεις από γνωστές φίρμες, για τήν έγγραφη νέων δίσκων.

ΤΟ «ΦΙΛ ΤΗΣ ΖΩΗΣ» ΤΗΣ ΚΛΩΝΤΙΝ ΟΖΕ

Αυτός ό γοητευτικός θηλυκός βατραχάνθρωπος είναι ή Κλωντίβ Όζρε, ή Γαλλίδα στάρ, πού προσπαθεί να σώση τόν Τζέιμς Μπόντ (Σήν Κόνερς) στο νέο τόν φιλμ «Έπιχειρήσεις κεραυνός», τό γύρισμα τού όποίου μέλις ολοκληρώθηκε στις νή-σους Μπαχάμας. Τό κλού τού φιλμ είναι ή θεαματική ύποβρυχία σκη-νική μάχης μεταξύ βατραχάνθρωπων μερσα στη θάλασσα. "Η Κλωντίβ κα-θ' όναι σε μία κρίσιμη στιγμή να τορβάνει να ανίστασθω Τζέιμς Μπόντ κατ' όλην άνάσθηση για σάς.

ΓΚΑΛΙΦΕ: Νά τήν άκούσω...

ΓΚΟΥΤΕΛΕ: "Ε, λοιπόν, είστε ένας μεγαλειόπορος, πού ξέρει να ληστεύει τους πελάτες του."

ΤΙ ΚΑΝΕΙ Η ΘΑΛΑΣΣΑ ΓΙΑ ΣΑΣ

Μιά μαγική άποτοξίνωτική κούρα

Η θάλασσα είναι όμορφη και υγεία. Γι' αυτό οι γυναίκες πού πα-ραθερίζουν κοντά στη θάλασσα, γίνονται — πού όμορ-φες, πιο νέες, πιο υγιείς.

ΓΙΑ τους περισσότερους "Έλλη-νες, ή λέξη «παρεθρισμός» ση-μαίνει θάλασσα. Άμμο, βράχια, καυτερό ήλιο, κολύμπι, βάρκες. Σ' αυτό τό περιβάλλον άναζωογονού-νται οι δυνάμεις, πού έχουν εξαντλη-θ' από ένα χρόνο έργασίας, και ξε-χνιούνται οι άνησυχίες. Έπειτα, οι γυναίκες νιώθουν πιο όμορφες, πιο νέες, πιο γερές.

Γιατί ή θάλασσα είναι όμορφη και υγεία.

Έχει άποδειχθ' πρίν άπ' όλα, πως τό νερό της προσφέρει στην έ-πιδερμίδα στοιχεία, πού ενεργούν άναζωογονητικά στα κύτταρα και τά βοηθούν να διώξουν τις «σκου-ριές». Για όσους ύποφέρουν από ά-ναιμία και έχουν χρώμα επιδερμι-δας χλωμό και κιτρινωπό, είναι χρησιμότητες οι διατρίνες πού ύ-πάρχουν στα φύκια.

Πρέπει ν' άναφέρουμε και τήν ευ-εργετική ενεργεία της θάλασσας σε όσους ύποφέρουν από ρευματι-σμούς. Γι' αυτούς, όμως, πρέπει τό νερό να μην είναι πολύ κρύο.

Πολλοί πιστεύουν ότι ή θάλασσα δάπτει σ' αυτή τήν άρρώστια. "Αντίθετα, όχι μόνο άνακουφίζει, αλλά και άνανώνει τό σώμα.

Αυτό συμβαίνει, γιατί ή θάλα-σσα διεγείρει όλες τις λειτουργίες τού οργανισμού, από τήν άναπνοή μέχρι τήν κυκλοφορία, από τή δρα-στή των αδένων και ιδιαιτέρα τού θυρεοειδούς, μέχρι τήν άφομοίωσι των τροφών.

ΜΠΑΝΙΑ ΖΕΣΤΑ ΚΑΙ ΚΡΥΑ

Για πολλούς μήνες, τό σώμα μας, άναγκάζεται να στερηθ' αυτές τις ενεργητικές επιδράσεις. Νά γιατί νευρώμε έκείνο τό θαυμάσιο αίσθη-μα άνακουφίσεως, όταν φτάνουμε σε μία ακρογιάλια και άφήνουμε τό σώμα μας έλεύθερο, με τό κοστύμ-μι τού μπάνιου, να άναπνεύση τόν άέρα της θάλασσας και να δροσι-σθ' στα νερά της. Πρόκειται για δύο στοιχεία, πού τό σώμα μας, έστω και χωρίς να τό καταλαβαί-νουμε, ένιωθε όλο τό χρόνο τήν έλ-λειψή τους.

Ένα σώμα τοξινωμένο, προδίδει τήν κατ' όλην του αυτή με διάφο-ρους τρόπους: επιδερμίδα γκριζώ-πη, κρούσμενες κινήσεις, κυτταρί-τιδα (πού συχνά προσβάλλει άκόμα και τις άδύνατες γυναίκες) μελι-λαράκια λίπους στα πιο άπίθανα ση-μεία, άντιπνίες, ήμικρανίες, έκνευ-ρισμό, χωρίς να ύπολογίσουμε και τήν ένοχλητικώτατη άκμή, πού προ-σβάλλει τις πιο νέες.

Είναι φανερό πως, θεραπεύοντας όλα αυτά τά έλαττώματα, ή θάλα-σσα ενεργεί ευεργετικά στη γενική κατ' όλην και, όπως είναι εύνητο, στην όμορφιά, στα νιάτα, στην έ-λαστικότητα τού δέρματος.

Υπάρχει ένας βασικός τρόπος άποτοξίνωσης, πού έχει τί δυνα-τότητα να διευκολύνη τήν εναλλα-γή της ύλης. "Η μέθοδος αυτή συ-νίσταται σε μπάνια κρύα και ζε-στά, έναλλάσσόμενα.

Με τά κρύα μπάνια, τό δέρμα ύ-φίσταται μία ξαφνική συστολή. Με τά ζεστά μπάνια, διατελλεται μία αύξηση τής διαστολής τών αϊμοφόρων άγγείων και τό σώμα επιτεκνίκο-τερο στα ενεργητικά στοιχεία τού θαλασσινού νερού.

Δυστυχώς, αυτή ή κούρα (πού ποτέ να επαναλαμβάνεται δύο φο-ρές τήν έβδομάδα) επιτρέπει τις μικρές ποσότητες τών πεινών να σε όσους διαθέτουν μία πείνα να με ζεστό θαλασσινό νερό.

Μία γυναίκα έφευρετική μπορεί να χρησιμοποίησ' ή από κείνες τις μικρές πλαστικές πισίνες, πού κά-νουν τόσο εύτυχισμένα τά παιδιά. Θά τήν τοποθετήσ' στην ακρογιά-λια, θά τήν γεμίσει με θαλασσινό νερό και θά βουτήσ' σ' αυτό, όταν ό άχτίδες τού ήλιου θά τό έχουν φέρει στη θερμότητα τού σώμα-τος.

Έχουν 250 θερμίδες) έπομένως παρ' όλο πού είναι θερπτικό, δεν παχαί-νει.

Τό θαλασσινό νερό είναι άφελι-μώτατο και για τά νύχια, γιατί τά κάνει γερά και πιο λαμπερά. Φρο-ντίζετε να αλλάζετε συχνά τό σμάλ-το, γιατί ξεθωιάζει εύκολα, άφ' ό-ντας κάθε φορά για μερικές ώρες τά νύχια έλεύθερα να άναπνεύσουν.

"Αν ύποφέρετε από πρήξιμο στα πόδια, ύπάρχει μία θαυμάσια κού-ρα: ένας άκρυνός περίπατος κάθε πρωί στην ακρογιάλια, εκεί πού τό θαλασσινό νερό έχει βάθος περίπου 30 πόντων.

Σ' αυτό τό σημείο, καλό είναι να ύπενθυμίσουμε πως ή θάλασσα έχει και άντενδείξεις. Π.χ. πρέπει να τήν άποφεύγουν τά ύπερβολικά νευρικά άτομα, όπως κι' έκείνα πού ύποφέρουν πρόσφατα από κάποια ρευματική πάθηση. Πρέπει, άκόμα, να προσέχετε τους κίνδυνους μιας πολύ παρ' άτακτης ήλιοθεραπεί-ας (είναι εύκολο να ξεχασθ' κα-νείς, γιατί συνήθως οι ακρογιάλιες είναι άρσενικές) και τήν έρεθιστική και άπρηκτική επίδραση τού ά-λάτινου νερού και τού άέρα, στα άρ-ισμένα πολύ λεπτά και ξηρά δέρ-ματα, πού γι' αυτό πρέπει να προστατεύονται.

Πράγματι, ενώ στα μάλλον λιπα-ρά δέρματα ή θάλασσα έξασει μία έπίδραση τονωτική, στα πολύ ξηρά και λεπτά μπορεί να προκαλέσ' δυ-σάρεστα σκασίματα και λεκέδες. Γι' αυτό, ενώ στην πρώτη περίπτω-ση για διατηρηθ' ή επιδερμίδα άπλη και όμοιόμορφη, είναι αρκετά να κάνετε ένα ντους για να άφαι-ρήτε τό άλάτι, μετά τό μπάνιο (ί-διαίτερα από τό πρόσωπο), στην δεύτερη περίπτωση, πρέπει να άλει-ψετε τήν επιδερμίδα με άμυδαλό-λαδο, πρίν να μπήτε στο νερό.

Αυτά τά προληπτικά μέτρα μπο-ρείτε να τά περιορίσετε ύστερα ά-πό τις πρώτες μέρες, όταν ή επι-δερμίδα σας θά έχη μαυρίσει, γι-ατί με τό μαύρισμα τό δέρμα δεν σκουραίνει μόνο, αλλά και άποκτά μεγαλύτερη άνοχή.

"Αντίθετα, θά είναι άπαραίτητο για όσες να χρησιμοπούν συχνά μία καλή ύγρική κρέμα, για να άποφεύγουν τό στεγνώνμα της επι-δερμίδας από τόν ήλιο και τόν άέρα.

Και τά μάτια καμμία φορά ένο-χλούνται από τήν επίδραση της θά-λασσας, μά προκρίνεται για έλαφ-τάτους έρεθισμούς, πού παρουσιά-ζονται μόνο στις πρώτες μέρες, ύ-στερα από τις πρώτες έπαφές με τό άλατισμένο νερό, και έξαφανί-ζονται ύστερα χωρίς να άφήσουν ί-χνη.

"Όσο για τά μαλλιά αυτά, δυ-στυχώς, άποτελούν ένα πρόβλημα για όσες πηγαίνουν στη θάλασσα.

"Όταν είναι λεία, μαλακά, ούτε δαμμένα ούτε άπαρωματισμένα, μπορείτε να τά διατηρήσετε τακτο-ποιημένα (έγκραταλείποντας φυσικά τά επιτηδευμένα χτενίσματα), ξε-δωάζοντάς τα κάθε φορά πού βρέ-χονται με άλατισμένο νερό και λού-ζοντάς τα συχνά με σαμπουνό. "Αν αντίθετα πρόκειται για μαλλιά μάλλον σγουρά ή πολύ λεπτά και ύβερυστα ή χωρίς ζωτικότητα, χωρίς στα συχνά δαμίσματα, καλό θά είναι να τά σκεπάζετε με σκου-φά στο διαστήμα τού μπάνιου και να μη τά άφήνετε έκτεθειμένα πολ-λή ώρα στον ήλιο. Αυτό, ήλιο ή ήλιος και ή θάλασσα έχουν τήν τά-ση να αλλάζουν τό χρώμα τους, με άποτέλεσμα μία μάλλον δυσάρεστα.

"Όσο για τήν ύγρασία πού ύ-πάρχει στην ατμόσφαιρα, ιδιαίτε-ρα τό βράδι, και πού κατατρέφ-ει τό χτένισμα, καλό είναι να τυ-λίγεται τά μαλλιά σε χοντρά μπι-γκουττί, μέχρι να στεγνώσουν καλά.

ΛΑΜΠΕΡΑ ΝΥΧΙΑ

Δεν μπορούμε, άλλωστε, να άγνο-ήσουμε και τις ευεργετικώτατες δι-ταμίνες, πού μας προσφέρει τό φρέσκο ψάρι. Άνάμεσα στα άλλα, αυτές οι διταμίνες ενισχύουν και τό μαύρισμα (ιδιαιτέρα ή διταμίνη D), κάνοντας ταυτόχρονα τήν επι-δερμίδα πιο συμπαγή και βελουδε-νική.

Μά για να τό επιτύχετε αυτό, πρέπει να κάνετε ήλιοθεραπεία, άυ-ξάνοντας σιγά-σιγά τήν ώρα της παραμονής σας στον ήλιο, και ά-φού θά έχετε άλείψει τό σώμα και τό πρόσωπό σας με μία καλή άν-θλιακή κρέμα ή λωστήν.

Σ' αυτά, πρέπει να προστεθ' ή πα-ρουσία λωδίου και φωσφόρου στο θαλασσινό άέρα, και αυτό έξηγει γιατί, ύστερα από μία έβδομάδα κοντά στη θάλασσα, άνακαλύπτου-με πως τό χρώμα μας είναι πολύ καλύτερο.

Μία και μιλώμε για τό ψάρι, σας ύπενθυμίζουμε πως είναι μία τρο-φή ιδιόωδη για τά προβλήματα της γράμης. Παρ' όλο πού είναι πλου-σιό σε καλίο, ασβέστιο, μαγνήσιο, όλα στοιχεία χρησιμώτατα για τόν οργανισμό, έχει έναν αριθμό θερμι-δών κατ' όλην μικρότερο από πολ-λά άλλα τρόφιμα (μία γλώσσα π.χ. μισού κιλού περιέχει μόνον 100 θερμίδες, ενώ 100 γραμ. κρέατος

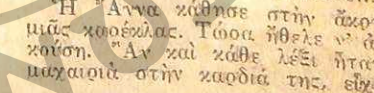
Ἡ πεντάμορφη
Νεράϊδα τῆς Αἴγινας

—Ἡ Ἀθηναία — ἱστοροῦσε μέ το ἴδιο προσποπιπὸ ἀθέμωπια — κατεβαίνει μέ τὴν φεγγαρία, ὅποια ὥρα καὶ νύκτα, στὸν αὐτοῦθεο κόρφο, κάτω ἀπὸ τὸ περίεχλὸ τῆς, καὶ κολλημένη γυναι. Μὰξί τῆς κ' ἰ τοῦ θεοπαύσαντος. Ὁρκοῦμαι στοὺς θεοὺς πὼς εἶναι ἰσὶα κ' ἀπαράλλαχτη μέ τὴν θεὰ Ἀφροδίτη. Ἡ κορμωστασία, τὸ σουλουπὶ τῆς, ἡ μεθυστικὴ ὁμορφία τῆς.

Οἱ νέοι λαογραφῶσανε, μέ τὴν καινούργια πληροφόρηση τοῦ Τηγοῦρη.

ὁδία, τὸ ἀγαλλισθῆναι κορμὴν ἑα-
 ρῶ. ὁ θερπαινίδες τὴν μνηστῆρην τῆς
 Ὑφάρης ἀνέστησε κοινῶς. Ὁ Λεω-
 κράτης δάκναι τὰ χέρια, νὰ μὴ
 φωνάσῃ πρὸ παιδείης λατρεῖας. Ε-
 ρετρεὶ σὺν ἐνερευσιμῶ. Ὑφρὶ καὶ
 γυρῶσαι. Ὁ τρεῖς νεράδες κολλη-
 σιμὸν σὺν γυρῶντες σὴν ἀσπῆ-
 ναι μαγεῖα τὸ φεγγαρίου. Ἀκου-
 ὶσταν σὴν σιωπῇ τῆς νύκτας τὸ
 πλατῆσιμα τὸν χερῶν τους. Σα-
 νευρῶσιν ὕστερα στοὺς μολοὺς.
 Ἡ Ἀμφιδεξία, τυλιγμένη σὴν με-
 λῶν φαντασμαγορίᾳ τὸν φεγγα-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 23

ἀποπνεύει τὴν σκηνήν.

μαχαιριά στην καρδιά της, είχ

περιέργεια. Η άποψη που ήθελε να καταλήξει με τα χρόνια της λογική η χήρα.

Σταμάτησε μια στιγμή αυτή, και, βλέποντας την Άννα να κάθεται, πήρε το θάλασο και συνέχισε, με περισσότερη έμφυση:

— Ο γάμος σας λοιπόν, για ένα που βλέπει τα πράγματα αντικειμενικά, ήταν ένα σφάλμα άσχημο. Άλλα όχι ανεπανόρθωτο. Ούτε ο πρώτος ούτε ο τελευταίος ποιητής, η γενικά δημιουργός, που έγραφε το ίδιο λάθος. Ένας νεανικός έρωας, ένας ασυλόγιστος γάμος, και μετά η δυστυχία. Κι έπειτα από χρόνια, η συνάντησή με τη γυναίκα που είναι προσωρινή ν' αλλάξει τη ζωή του... Η γυναίκα αυτή είμαι εγώ, Άννα. Αν τον αγαπάς αληθινά, θα το καταλάβεις. Βέβαια το ξέρω πως δεν σου ζητώ μικρά πράγματα. Στα ζητώ όμως εν δυνάμει της αγάπης σου για τον γάμο! Έγώ τον λατρεύω, είναι η ζωή μου. Δεν βασίζω όμως τον εαυτό μου, επειδή μπορείς να μου απαντήσεις, και πολύ δίκαια, ότι δεν έχεις κανένα σκοπό να θυσιάσεις τη δική σου την ευτυχία για να γίνω εγώ ευτυχισμένη. Γι' αυτό, τον εαυτό μου δεν τον βασίζω.

Σκέψου μόνον Τάσο, σκέψου τον με αγάπη, όχι με πείσμα. Πες ότι παρουσιάζεται μπροστά σου ένα μεγάλο λαχείο, και δεν έχει παρά να απλώσει τα χέρια του να το πάρει. Θα ήταν άγαστη, αν του κρατούσες τα χέρια δεμένα;

— Όχι! Δεν είναι έτσι! Τον ίδιο είμαι και τώρα. Έγώ γι' αυτόν είμαι το μεγαλύτερο λαχείο που τούφρενε η μοίρα. Θέ' αλλάζω τη ζωή του, θα τον κάνω βασιλιά. Θά του παρέχω όλα τα μέσα για να εργάζεται απερίσπαστος για την τέχνη του. Θα είναι μόνον ποιητής, όχι πια υπαλληλίσκος, να περιμένει την είσοδό του ενός και του άλλου. Θά 'χει πλούσια, στο μέγαρό του, με την πολυτέλεια γύρω του, που θα τον εμπνέει, με την υπηρεσία του, με την κορούσα του, με την άνεσή του. Θα 'χει μια ζωή άντιστα για ποιητή. Και θα τον βάλω στην καλύτερη κοινωνία. Θά γνωρίσει κι άλλον κόσμο, θα μελετήσει άλλα ήθη και έθιμα, θα τον πάρω έξω στην Εύροπη, θα γνωρίσουμε τις μεγαλύτερες πόλεις μαζί, θ' ανοίξει ο δρόμος του που τον κλείνει σφιχτά... Πες μου, Άννα, αν δεν ήταν άποιας σου, αν ήταν αδελφός σου, και του παρουσιάζονταν

μια τέτοια τύχη, τί θα έλεγες;

Κύτταξε την πονεμένη γυναίκα στα μάτια. Κι' η Άννα αποκρίθηκε, σαν να μιλούσε μέσα στον ύπνο της:

— Είναι άντρας μου. — Αν τον αγαπάς αληθινά, πρέπει να το ξεχάσεις αυτό... Άλλά στάσου, δεν τελειώσα ακόμα. Σου είπα τι τύχη περιμένει τον Τάσο. Ίσως να μην έφτασε ν' αρχίσει από κει... Άννα, ήλθα να σου προσφέρω μια απόδειξή μου. Μια πλούσια, αξιοπρεπή απόδειξή μου...

Σήκωσε τα χέρια της η Άννα, σαν να ήθελε να προστατέψει το πρόσωπό της από κάτι, σαν να ήθελε να αποφυγή κάτι που επρόκειτο να πέσει στο κεφάλι της.

Η Φαίδρα γέλασε:

— Το ξέρω πως είναι πολύ όμορφα τα λόγια. Τι άσχημα που χιτσιάει η λέξη: «Αποδείξεις», για κάτι που γάνουμε και τ' αγαπούμε. Έν τούτοις, άκουσε με μια στιγμή. Άννα, βασανίσαι, η δουλειά σε φθείρει. Το λέει κι ο Τάσος. Από τον καιρό που εργάζεσαι, γέραςες πριν της ώρας σου, μαράθρηες. Δεν έχεις καιρό ν' ασχοληθείς με το παιδί σου. Χάνεις τα παιχνίδια του, τα λογάρια του, τ' αφήνεις σε ξένα χέρια. Όλη μέρα αναγκάζεσαι να στέκης στο πάδι, να ξεπυρρεχτείς άγνοστες παιδικές, με τις ιδιοτροπίες τους, με τις ανάγκες τους, με τις παραλογές αξιώσεις τους, με τις προσβολές που σου κάνουν οι άλλοι. Άννα, σκέψου το. Δεν βιάζομαι. Μπορείς να δώσεις όποτε θέλεις την απάντησή σου. Άλλά τα πράγματα είναι δυσκολότερα, φαισικά, χρειάζονται κάποιον καιρό για να αρμοιοποιούνται.

Η Άννα την κοίταζε τώρα με μάτια πελώρια. Έμοιαζε με μαρμαρένιο άγαλμα, γλυκό, που κάποιος υπερφυσική δύναμη έτοιμαζόταν να του δώσει ζωή.

— Έτσι κι' άλλους, τον Τάσο τον έχεις χάσει, πέταξε, η Φαίδρα το πάθιο βέλος. Άν είναι ξύπνη θα κυττάζει το δάχτυλό του να κυλινδρείς τη θέσή σου...

« ΕΞΩ »

Το γλυκό, πέτρινο άγαλμα ζωντανέψε με μιάς, πήρε μια έκφραση φοβερή.

Τη μαύρα μάτια της Άννας σπινθίριαν, λες κι είχαν ενωθεί στο βυθό τους χίλιες άστρες. Κι' η φωνή της ακούστηκε, παλλόμενη από πάθος, αλλά όχι φωνητική: — Έξω! Έξω από το σπίτι μου...

Η Φαίδρα δεν σηκώθηκε. Κύτταξε την εξαγομένη γυναίκα, προσπαθώντας να πάρει ένα φως ανωτερότητας, που ήταν άτακτο στο στην περίσσεια.

— Άννα, άκουσε μαλακά.

Η Άννα όμως κατέλαβε πως με κόπο συγκρατημένη γι' μη γιγνη με τα γόνα της στο πάτωμα αυτό, που στρεφόνταν προς αυτήν, άριστοκρατικό, άνωτερο τάχα.

Σήκωσε το χέρι της, έδειξε την πόρτα, και πρόφερε πάλι, με φωνή πιο σιγαλή, αλλά που έβλεπε όλο το πάθος μιας άδικημένης ψυχής: — Φύγε! Φύγε άμέσως.

Ακούσθηκε η Φαίδρα, χειρονομούσαν την ξέσπλη γυναίκα με μια ματιά:

— Ά, έτσι; Τώρα αποφάσισες να γίνης γυναικα! Τώρα αποφάσισες ν' αφήσεις την αληθινή σου φύση να μιλήσει. Πολύ καλά... Πάντως, δεν μου κακοαίρεται κατά βάθος. Ίσως γίνης δίκαιη. Κατά τη δική σου νοοτροπία, αυτή τη στιγμή έχεις δίκιο. Γι' αυτό, σου λέω, σ' αφήνω να το σκεφθείς. Την απάντησή σου δεν την παίρνω για άριστική.

— Άννα, είπε η Μαίρη. Τι θα κάνεις; Νομίζω πως το καλύτερο ποίησις να ζήνεις, είναι να πας σπίτι σου. Έχεις πρέπει να τον περιμένεις και να τον αφήσεις να σου μιλήσει αυτός πρώτος.

Σηκώθηκε σαν αυτόματο η δύστηνη γυναίκα. Είχε την αντίσταση πως είχε φύγει κάθε ζωή από μέσα της, και πως της είχαν βάσει συμπατάκια που την τραβούσαν, στη θέση των νεύρων.

Πήρε τη Φροσούλα από το γράφειο και προχώρησε προς την πόρτα.

Η Μαίρη την άγκάλιασε: — Άννούλα, να ζήσης, γι' τα ραχτιάς πολύ. Σκέψου το παιδάκι σου. Άν παθής σου τίποτε, τι θα γίνη αυτό το κομμάτι; Πρόσεξε, Άννα μου. Κράτα την ψυχραιμία σου και τη σταθερότητά σου, ό,τι και να σου πω.

— Είπαρσώ, Μαίρη, αποκρίθηκε η Άννα άγχα.

— Έκανε να χαμογελάσει, αλλά το χαμόγελο έγινε ένας τραχιός μορφασμός στο πονεμένο της πρό-

σωπο. Κι' έφυγε χωρίς άλλη λέξη.

Πήγε σπίτι της, έτοιμος το παρρηγόριό ήταν, που είχε τη Φροσούλα της κοντά της. Το παιδάκι έπαιζε, παίζοντας, βγαίνοντας στον κήπο, μιλούσε με τα λουλούδια, με τα πουλιά, με το φανταστικό του κόσμο. Η Άννα ούτε άκουγε τί έλεγε το παιδί, ούτε μπορούσε να προσέξει. Η παρουσία όμως της Φροσούλας της ήταν ευεργετική, επειδή της θύμιζε ότι ζούσε, ότι όλα αυτά ήταν αληθινά, κι' όχι ένας άπιαστος εφιάλτης.

Ο Τάσος δεν άκουσε να γυρίσει. Το πρόσωπό του ήταν σκοτεινό, το ύψος του μουδιασμένο. Κάτι ψιθύρισε ανάμεσα στα δόντια του για χαριστικό, έπειτα πήρε τη Φροσούλα από το χεράκι:

— Ήσουν καλό παιδί; τη ρώτησε. Τι έπαιζες;

— Ήταν φανερό, πως κι' αυτόν τον έσωσε η παρουσία της μικρής. Στο τραπέζι, η συνδιάλεξη έγινε μέσω της μικρής. Πετούσε αυ- ν' έπαιζες; — Άκουσε, Άννούλα μου. Για όνομα του Θεού, να μη δείξης άδυναμία. Δεν ξέρω που θα κοιλήσετε, αλλά τοίχαχιστον να μη τοις τα παρουσιάζεις εύκολα τα πράγματα. Ποέ- λει να τους παιδεύεις.

Δεν ήταν κακή η Μαίρη, το πρόσωπό της, άραστο, στοργικό, έδειχνε μια παιδαγωγική καρδιά. Το άδικο παιδίζαν άδικος στη φίλη της, την είχε πληγώσει.

— Πήγε να μάθει από αυτήν πρώτα τα νέα, άναστενάξε η Άννα, και τα μάτια της στερέωσαν σκοτεινά προς τη βίλλα.

Καθόταν σε μια πολυθρόνα κι' ένιωθε τα πόδια της βαριά, σαν να τους είχαν κολλήσει άσηκωτα βαρίδια.

— Άννα, είπε η Μαίρη. Τι θα κάνεις; Νομίζω πως το καλύτερο ποίησις να ζήνεις, είναι να πας σπίτι σου. Έχεις πρέπει να τον περιμένεις και να τον αφήσεις να σου μιλήσει αυτός πρώτος.

Σηκώθηκε σαν αυτόματο η δύστηνη γυναίκα. Είχε την αντίσταση πως είχε φύγει κάθε ζωή από μέσα της, και πως της είχαν βάσει συμπατάκια που την τραβούσαν, στη θέση των νεύρων.

Πήρε τη Φροσούλα από το γράφειο και προχώρησε προς την πόρτα.

Η Μαίρη την άγκάλιασε: — Άννούλα, να ζήσης, γι' τα ραχτιάς πολύ. Σκέψου το παιδάκι σου. Άν παθής σου τίποτε, τι θα γίνη αυτό το κομμάτι; Πρόσεξε, Άννα μου. Κράτα την ψυχραιμία σου και τη σταθερότητά σου, ό,τι και να σου πω.

— Είπαρσώ, Μαίρη, αποκρίθηκε η Άννα άγχα.

— Έκανε να χαμογελάσει, αλλά το χαμόγελο έγινε ένας τραχιός μορφασμός στο πονεμένο της πρό-

σωπο. Κι' έφυγε χωρίς άλλη λέξη.

Πήγε σπίτι της, έτοιμος το παρρηγόριό ήταν, που είχε τη Φροσούλα της κοντά της. Το παιδάκι έπαιζε, παίζοντας, βγαίνοντας στον κήπο, μιλούσε με τα λουλούδια, με τα πουλιά, με το φανταστικό του κόσμο. Η Άννα ούτε άκουγε τί έλεγε το παιδί, ούτε μπορούσε να προσέξει. Η παρουσία όμως της Φροσούλας της ήταν ευεργετική, επειδή της θύμιζε ότι ζούσε, ότι όλα αυτά ήταν αληθινά, κι' όχι ένας άπιαστος εφιάλτης.

Ο Τάσος δεν άκουσε να γυρίσει. Το πρόσωπό του ήταν σκοτεινό, το ύψος του μουδιασμένο. Κάτι ψιθύρισε ανάμεσα στα δόντια του για χαριστικό, έπειτα πήρε τη Φροσούλα από το χεράκι:

— Ήσουν καλό παιδί; τη ρώτησε. Τι έπαιζες;

— Ήταν φανερό, πως κι' αυτόν τον έσωσε η παρουσία της μικρής. Στο τραπέζι, η συνδιάλεξη έγινε μέσω της μικρής. Πετούσε αυ- ν' έπαιζες; — Άκουσε, Άννούλα μου. Για όνομα του Θεού, να μη δείξης άδυναμία. Δεν ξέρω που θα κοιλήσετε, αλλά τοίχαχιστον να μη τοις τα παρουσιάζεις εύκολα τα πράγματα. Ποέ- λει να τους παιδεύεις.

Δεν ήταν κακή η Μαίρη, το πρόσωπό της, άραστο, στοργικό, έδειχνε μια παιδαγωγική καρδιά. Το άδικο παιδίζαν άδικος στη φίλη της, την είχε πληγώσει.

— Πήγε να μάθει από αυτήν πρώτα τα νέα, άναστενάξε η Άννα, και τα μάτια της στερέωσαν σκοτεινά προς τη βίλλα.

Καθόταν σε μια πολυθρόνα κι' ένιωθε τα πόδια της βαριά, σαν να τους είχαν κολλήσει άσηκωτα βαρίδια.

— Άννα, είπε η Μαίρη. Τι θα κάνεις; Νομίζω πως το καλύτερο ποίησις να ζήνεις, είναι να πας σπίτι σου. Έχεις πρέπει να τον περιμένεις και να τον αφήσεις να σου μιλήσει αυτός πρώτος.

Σηκώθηκε σαν αυτόματο η δύστηνη γυναίκα. Είχε την αντίσταση πως είχε φύγει κάθε ζωή από μέσα της, και πως της είχαν βάσει συμπατάκια που την τραβούσαν, στη θέση των νεύρων.

Πήρε τη Φροσούλα από το γράφειο και προχώρησε προς την πόρτα.

Η Μαίρη την άγκάλιασε: — Άννούλα, να ζήσης, γι' τα ραχτιάς πολύ. Σκέψου το παιδάκι σου. Άν παθής σου τίποτε, τι θα γίνη αυτό το κομμάτι; Πρόσεξε, Άννα μου. Κράτα την ψυχραιμία σου και τη σταθερότητά σου, ό,τι και να σου πω.

— Είπαρσώ, Μαίρη, αποκρίθηκε η Άννα άγχα.

— Έκανε να χαμογελάσει, αλλά το χαμόγελο έγινε ένας τραχιός μορφασμός στο πονεμένο της πρό-

σωπο. Κι' έφυγε χωρίς άλλη λέξη.

Πήγε σπίτι της, έτοιμος το παρρηγόριό ήταν, που είχε τη Φροσούλα της κοντά της. Το παιδάκι έπαιζε, παίζοντας, βγαίνοντας στον κήπο, μιλούσε με τα λουλούδια, με τα πουλιά, με το φανταστικό του κόσμο. Η Άννα ούτε άκουγε τί έλεγε το παιδί, ούτε μπορούσε να προσέξει. Η παρουσία όμως της Φροσούλας της ήταν ευεργετική, επειδή της θύμιζε ότι ζούσε, ότι όλα αυτά ήταν αληθινά, κι' όχι ένας άπιαστος εφιάλτης.

Ο Τάσος δεν άκουσε να γυρίσει. Το πρόσωπό του ήταν σκοτεινό, το ύψος του μουδιασμένο. Κάτι ψιθύρισε ανάμεσα στα δόντια του για χαριστικό, έπειτα πήρε τη Φροσούλα από το χεράκι:

— Ήσουν καλό παιδί; τη ρώτησε. Τι έπαιζες;

— Ήταν φανερό, πως κι' αυτόν τον έσωσε η παρουσία της μικρής. Στο τραπέζι, η συνδιάλεξη έγινε μέσω της μικρής. Πετούσε αυ- ν' έπαιζες; — Άκουσε, Άννούλα μου. Για όνομα του Θεού, να μη δείξης άδυναμία. Δεν ξέρω που θα κοιλήσετε, αλλά τοίχαχιστον να μη τοις τα παρουσιάζεις εύκολα τα πράγματα. Ποέ- λει να τους παιδεύεις.

Δεν ήταν κακή η Μαίρη, το πρόσωπό της, άραστο, στοργικό, έδειχνε μια παιδαγωγική καρδιά. Το άδικο παιδίζαν άδικος στη φίλη της, την είχε πληγώσει.

— Πήγε να μάθει από αυτήν πρώτα τα νέα, άναστενάξε η Άννα, και τα μάτια της στερέωσαν σκοτεινά προς τη βίλλα.

Καθόταν σε μια πολυθρόνα κι' ένιωθε τα πόδια της βαριά, σαν να τους είχαν κολλήσει άσηκωτα βαρίδια.

ΝΟΜΙΑΚΩΦ ΚΑΙ ΟΥΣΤΙΝΩΦ

Στο παρισινό θέατρο «Βιέ Κολομπιέ» πρόκειται να άνεασθή η γνωστή κωμωδία «Έρωτας τεσσάρων συνταγματάρχων» από τις τρεις περιφημες Γαλλίδες άδελφές Όντίλ Βερσούα, Έλεν Βαλλιέ και Μαρίνα Βλαντό, το οικογενειακό όνομα των οποίων είναι Πολιάνωφ. Υπάρχει και μια τέταρτη άδελφή που κάνει τώρα το ντεμπούτο της με το ψευδώνυμο Όλγα Κέν. Στη φωτογραφία μας ο συγγραφέας του έργου και γνωστός ήθοποιος Πιτερ Ουστίνωφ, ο οποίος έπαιξε στο θέατρο κατά τις προετοιμασίες του άνεάσματος, μαζί με δυο από τις άδελφές Πολιάνωφ, την Όντέλ Βερσούα (άριστερά) και την Έλεν Βαλλιέ.

Δεν θα το σκεπτόμουν, κι' αν το σκεπτόμουν δεν θα τοίκαζα να ήης το πρότεινο ένα τέτοιο πράγμα. Ίδως θα της το πρότεινα; Απ- τη το σκεπτήθηκε, κι' εγώ το δέ- θηξα, επειδή το βούλωω λογικό. Η Λογική...

Τον σταμάτησε με πάθος: — Η λογική σου και, σήμε- ρα, Τάσο. Άν την πιάσω στα χέ- ρια μου τη λογική σου, θα καώ ζωντανή.

— Κι' όμως, με τα χέρια πρέ- πει να την πιάσεις, να την νιώσης. Γι' αυτό...

Σταμάτησε στη μέση τη φράση του ο Τάσος. Η Άννα προχώρη- σε προς το μέρος του, με τα πα- ρα της μάτια πελώρια. Το πρό- σωπό της είχε μεταμορφωθεί. Δεν ήταν πια η γλυκιά γυναίκα, η συντημένη γυναίκα, ήταν μια άπιαστη μάσκα δολοφονίας, κα- τή τον το βλέπει κανείς κι' αισθάνε- ται δόος και οίκτο.

Κι' η φωνή της ακούστηκε, βα- ρειά:

ΘΑΝΑΣΙΜΗ ΦΟΒΕΡΑ

— Τάσο, δεν θα μ' αγοράση η Φαίδρα με τα λεφτά της. Έγώ 'τι είχα να πω, στο είπα.

Ο τόνος της φωνής της ήταν βέβαιος. Ο Τάσος σήκωσε τα χέρια του γρήγορα και την κοί- ταξε κολλά-κάλα. Διάβασε φαινε- ται, το θάνατο στη ματιά της, επειδή και το δικό του πρόσωπο γέμισε.

— Άννα, φώναξε έντονα, σε παρακαλώ... Θυμίσου τα χρόνια της αγάπης μας, θυμίσου τις ώ- ρες ημερών που περάσαμε εδώ, στη Γλυφάδα, θυμίσου τις γί- λες που εύτυχαίμενες στιγμές.

— Και πώς μέσα σου πως όλα τα πράγματα έχουν μια άρχη κι' ε- να τέλος. Καμιά φορά, έρχεται πιο γρήγορα από 'τι το περιμέ- νει κανείς, το τέλος. Γι' αυτό, για σένα... για την αγάπη μας, ήλθε πριν της ώρας σου... Άννα.

Η φωνή του κοίτησε. Ήταν φανερό πως τον έπιασε κι' αυτόν η συγκίνηση.

Την άλλη στιγμή όμως, στε- ρεώσε τη φωνή του και πρόφερε σταθερά:

— Άννα, είναι κάτι άδενηρό και για τους δυο μας. Άλλά δεν μπορούμε να τ' απολύσουμε.

— Γιατί; — Μια λέξη τόσο απλή. Μια λέξη τόσο μικρή. Κι' όμως έφραζε το πόσο μιας καινούριας ζωής ή ενός θανάτου.

Δεν ήταν κακή η λέξη, καθώς την πρόφερε η δύστηνη γυναίκα. Στερεώθηκε μέσα από το βάθος της καρδιάς της, ακούστηκε παλ- λωμένη, ζωντανή και περμένη. Μια λέξη που τονάει, άνασσει σ' ένα παρθένο κόσμο.

Ο Τάσος σούφωσε τα φρύδια του. — Γιατί; Επανάλαβε με φωνή πιο βαθεία. Άννα να το βοηθ- ες Άννα. Άν αρχίσουμε να ραφι- με, θα τελειώσουμε τη ζωή μας ραφισμένα. Το γιατί δεν είναι μια λέξη άπιαστη. Άσπείρει τον έ- να κομμάτι μιας τεραστιάς άλ- λης.

— Άν ρωτήσης ένα γιατί, ά- μσως έρχεται άλλο και προηλεί- πει κομμάτι στο προηγούμενο. Και άπτερα να μη σιγάς, δεν ξέρεις που θα φθάσεις.

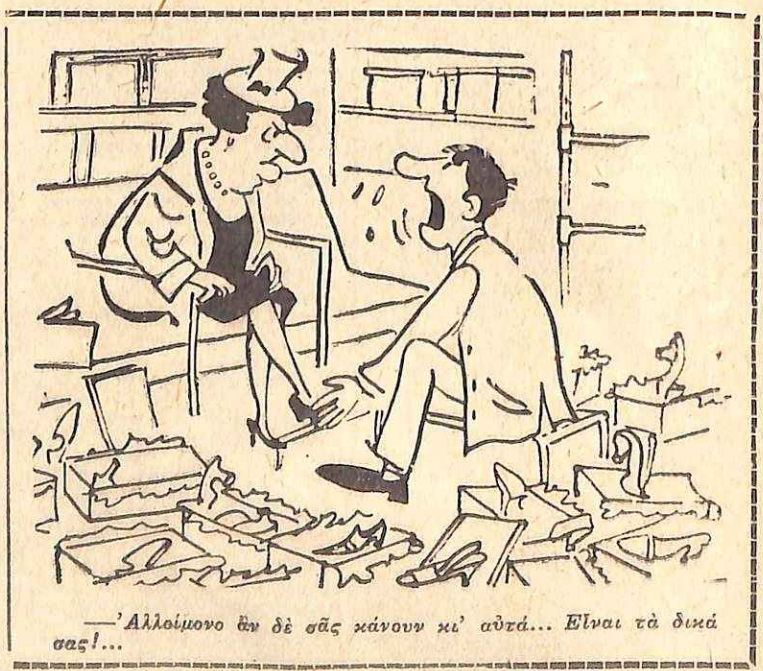
— Γιατί; Έπανάλαβε η Άννα πιο έντονα τώρα, πιο επιτακτικά.

— Γιατί είναι άπιαστικό, ά- ναπόρνητο. Αυτό έννοεις; τη ρωτήσε στενοχωρημένος.

— Έκανε η κατέλα κάη με το κεφάλι της. — Νά στο εξήγησω κι' αυτό. Δεν γίνεται να μην την παντρευ- τώ, τη Φαίδρα. Έχει σερβή τό- σο άφροα άπεναντί μου, έχει κά-

— Είστε φτιαγμένοι ο ένας για τον άλλο!...

— Άλλοίμονο αν δε σ'άς κάνουν κι' αυτό... Είναι τα δικά σας!...

ναι τόσες θυσίες... Μ' αγαπάει, με λατρεύει.

— Κι είναι η σειρά της, κάηχας η Άννα ενώ ένιωθε την καρδιά της να σπίγγεται.

— Μπορεί να το πάρος έτσι. Πάντως είμαι βαθιά υποχρεωμένος απέναντί της...

— Γιατί δεν της έλεγες πως δεν έχεις ανάγκη από τη βοήθειά της; Πώς θα τα καταφέρεις μόνο σου;

— Την κούταζε με κατάντηξη.

— Νά της πω ένα τέτοιο πράγμα; Νά την αφήσω στη μέση ή με περιμένει κι' αφού ωφελήθηκε, ότι ήταν να ωφεληθώ, να την αφήσω έτσι; "Οχι, Άννα, αυτό δε γίνεται...

— Τότε γίνεται η θανατική μου καταδίκη, πρόφερες με πιεζία ή Άννα.

— Τι το λες αυτό; Αποχρίθηκε με φόβο αλλά και με νεύρα ο Τάσος. Τό έφερε ότι αυτά τα πράγματα λέγονται, αλλά δεν γίνονται...

Σταμάτησε στη μέση τη φράση του. Τα μεγάλα, μαύρα της μάτια τούδωσαν την απάντηση. Και τα μάτια αυτά έκοιταν μια θανάσιμη φόβη, κάτι που τον έκανε να σωπάσει για μία στιγμή, ανατοχίζοντας.

— Έπειτα έφαιξε τις γροθιές του. Τό πρόσωπό του με μιάς άγριος ψε.

— Άννα, πρόφερες απειλητικά, μη θέλεις να εκτοχίζεις τα πράγματα. Αν φοβερίζεις εσύ πως θα σκοτωθής, μπορεί κι' εγώ να κάνω τον τελλό και να φοβερίζω. Κι' οι φοβέρες ενός άντρα είναι πάντα πιο σοβαρές από τις φοβέρες μιάς γυναίκας...

Τα μάτια τους συναντήθηκαν, σαν δυο άστρατες που διασταυρώνονται.

Ήταν όμορφοι κι' οι δυο τους στο θυμό τους. Ψηλός αυτός, ξανθός, με τα γκριζογάλανα μάτια του που μοιάζαν με θάλασσα φουρτουνασμένη, με τα χουσά του τα μαλλιά που άστραφταν στον ήλιο... Κι' η Άννα με τό χλωμό της πρόσωπο, με τη λεία επιδερμίδα που τόκανε να άστράφτη και με τα μάτια της που σιγήσαν ήταν ένα χαδί, και τώρα έκοιταν ένα άκαχο πόθος.

Και πάλι δε μίλησε η Άννα. Κι' ο Τάσος κατάλαβε πως δεν μπορούσε να επιμείνει άλλο, έκείνη την ήμερα.

ΚΟΛΑΣΙΣ

— Έως εκείνη την ήμερα, κρατούσαν κάπως τα ποσχηματα.

— Έως εκείνη την ήμερα, τό συννεφο τοιγυρονοσε τον δόκοντα του σπιτιού τους, και ποτε έφηνε γ, ποτε ζύγωνε. Τους άφηνε και ν' ανασάνουν, τους άφηνε να έδουνε και κάποια γαλάζια γοντίνα ουρανού.

Από τόρα κι' έμπεδσε όμως, δεν ύπηρχε πιά ανταπάτη. Ούτε μιά γαλάζια γοντίνα. "Όλος ο δριζόντιος κλεισμένος παντού μαυρίλα και καταχνιά.

Η Φροσούλα, με την παιδιάτιχη δαιδαλώση, έμειναν, έβγαίνε, έλεγε κανένα άστέρο, έκανε τα παιδιάκια ναζάνια της, και τους κούταζε με άνησυχία τα φώτα της ματιάς.

Αλλά τό χαμόγελο δεν έφαιταν στα χείλη του μπαμπά και της μαμάς, μ' όλες τις τέχες της μικρούλας. Μόνον που τα μάτια της Άννας βοθροζωναν, άνα καταλάβαινε τις άδρες ποσάσεις του παιδιού της.

Η Μαίρη δεν ήξερε πιά τί να τη συμβούλευση.

— Προέπει να πιάς σέ δικηγόρο, τις έλεγε την άλλη μέρα. Άννα μου, δεν ξέρω πιά κι' εγώ τί να σου πω. Προέπει να ρωτήσης δικηγόρο.

— Τά δάκρυα κύλησαν ποτάμι κι'...

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΣΤΑ ΚΥΚΛΑΔΙΚΑ ΝΗΣΙΑ

Νάξος, Άνδρος, Πάρος, Άμοργός, Φολέγανδρος.

ΟΠΟΙΟΣ ΤΙΣ ΦΙΛΕΙ ΠΕΘΑΙΝΕΙ...

Οι νέες πρωταγωνίστριες των φίλμ τύπου Τζέιμς Μπόντ

ΝΕΟ ΜΑΚΙΓΙΑΣ ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Έχει τό χρώμα του ήλιου και τόν λουλουδιών

ΟΙ ΤΡΑΓΙΚΟΙ ΕΡΑΣΤΑΙ ΤΗΣ ΒΕΡΟΝΑΣ

Άσχολεύεται μ' αυτούς και... τό ΝΑΤΟ

Ο ΤΙΤΟ ΣΠΕΥΔΕΙ ΣΤΟ ΚΡΕΜΛΙΝΟ

Οι συνομιλίες του Γιουγκοσλάβου στρατάρχη με τη σοβιετική ήγεςία

ΤΙ ΚΑΝΕΙ Η ΘΑΛΑΣΣΑ ΓΙΑ ΣΑΣ

Μιά μαγική άποδοξινωτική κούρα

ΚΑΘΗΝ ΜΙΤΣΕΛ

Μιά Έλληνοαμερικανίδα ήθοποιός στην Άθήνα

ΟΛΓΑ ΜΑΓΙΕΡ

Η "Γκόλφω" που έπεσε στο βαρέλι

ΥΠΕΡΤΕΤΡΑΚΟΣΙΟΙ ΙΟΙ ΑΠΕΙΛΟΥΝ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ ΜΑΣ

Οι κυριώτερες ασθένειες που προκαλούν

Ο ΙΔΡΩΤΑΣ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ ΜΑΣ

Πώς θα καταπολεμήσουμε την κακοσμία του.

ΟΤΑΝ ΚΛΕΙΝΕΤΕ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Ένας οδηγός για τη νέα κυρία.

ΜΑ ΤΙ ΘΕΛΟΥΝ ΑΥΤΟΙ ΟΙ ΑΝΤΡΕΣ;

Τα παράπονα των γυναικών και οι απαντήσεις των «κατηγορουμένων»

ΤΑ ΦΡΟΥΤΑ ΚΑΙ ΟΙ ΧΥΜΟΙ ΤΟΥΣ

Η αξία τους για την υγεία και την όμορφη

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Διακοπές στην έρεση. — Πρακτικά φορέματα και ζακέτες. — Διακοπές στο βουνό. — Η γκαρνταρόμπα της νιόπαντρης. — Το σπορτίβ ντύσιμο. — Παριζιάνικες νουβάτε για κλασικές κούτ.

— Δίχρωμα φορέματα. — Νεανικά άμπιγιέ φορέματα. — Μοντέρνα φορέματα για την κοπελίτσα κ.α.

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΚΑΙ Η ΘΑΛΑΣΣΑ

Τα πιο όμορφα παιδικά μαγιό

ΟΙ ΜΟΝΑΧΕΣ ΤΟΥ ΣΕΣ—ΑΠΗΛ

Σ' ένα παλιό μοναστήρι του Βελγίου άνοιξε μιά σχολή αίσθητικής.

ΣΕΛ. 4

» 8

» 10

» 12

» 14

» 17

» 36

» 37

» 44

» 45

» 48

» 64

» 68

» 91

» 96

» 98

— Θα μπορούσε να τό βοηθ με όποιοδήποτε έλεύθερον άντρα. Μάς είδε, μάς γνώρισε, κατόλαβε την άγάπη μας. Δεν μπορεί να μη την κατάλαβε.

— Την κατάλαβε και τη φθόνησε, είπε η Μαίρη.

— Δεν μάς λυτήθηκε; Δεν λυτήθηκε τό παιδάκι μας;

— Έκανε η Μαίρη μιά κίνηση άπελπισίας. Την άγαπούσε τόσο, την Άννα, που είχε πάρει τό ζήτημά της επί πόνο.

— Δοιπόν, της είπε επί τέλους, Άννα, αφού δε θέλεις να πιάς σέ δικηγόρο, περιμένε ακόμα. Δεν μπορείς να κάνεις τίποτε. Μόνον να περιμένεις.

ΑΝΑΠΑΝΤΕΧΗ ΔΥΣΤΥΧΙΑ

Πέρασαν ακόμα τρεις εβδομάδες επιλιπτικές για την Άννα.

Ήταν μιά κατάντηξη εκρηκτική στο σπίτι. Ο Τάσος δεν είχε λόγο τώρα πιά να κριθείται. Πήγαινε κάθε βράδυ στην Φαίδρας κι' έμεινε πολλές φορές έως τό πρωί, διαφοροζώντας για τα σχόλια της γειτονιάς, και για τη δυστυχία της Άννας. Την κούταζε με πείσμα, και της πετούσε, σαν να μολολούσε:

— Άφού τό προτιμάς έτσι, έστι. Δεν χωρίζομε. Σκέψου όμως αν είμαστε πραγματικό άντρώγιο τώρα πιά.

Η Άννα δε μιλούσε. "Όπως μεροκιά άσθενείς, που ξέρουν ότι δεν πρόκειται να ξεφύγουν από μιά έγχείρηση, κι' όμως κούβονται πίσω από τό δακτύλο τους, δεν την άναφέρουν, δεν την άποφασίζουν, δεν ρωτούν καν τίποτε, έτσι κι' αυτή. Ήξερε πως μοιραία έπρεπε να δοθί μιά λύση. Ποιά λύση; Δεν τολμούσε να σκεφθί. Πίσω απ' όλες τις σκέψεις, ήταν με σκέψη φόβη; «Καλύτερα να πεθάνω παρά να τόν δω να παντρεύεται με τη Φαίδρα».

Έκει σταματούσε τό μυαλό της. Άλλά δεν είχε την δύναμη να σκεφθί τί θα γινόταν, έτσι ποί άφηνε εκκρεμή τη ζήτηματα.

Η Μαίρη της έλεγε και της ξανάλεγε:

— Πήγαινε σέ δικηγόρο. Με τό να ρωτήσης ένα δικηγόρο, δεν χάνεις τίποτε. Νά ξέρεις που βαδίζεις.

Αισθανόταν τσφή φοβή όμως η Άννα μονάχα στη σκεψη να πιά σέ δικηγόρο γραφέρι, και ν' αρωρώση τό φοβερό τά λόγια, ότι βρίσκεται σε διάσταση με τόν άντρα της, που ούτε ήθελε να άκούσ.

Ήταν τέτοια η άπογνωσί της, που δεν μίλησε ούτε στη μητέρα της, ούτε στ' αδελφία της για τη τελευταία εξέλιξη.

Ήξερε βέβαια η Ρηνούλα προπάντων τό δράμα της, την έβλεπε μύρη, άπελπισμένη, η Άννα όμως άπέφευγε κάθε συζήτηση. Κι' η μόνη της άπάντησι ήταν ένα κούνημα του κεφαλιού, και μιά άόριστη φράσι:

— Μη τό ρωτάς, μη τό ρωτάς!

Κι' η Ρηνούλα όμως δεν έπέμνε.

— Αν δεν είχε τόν καμιο της τόσο ποσυχτερό, τόσο βασανιστικό μέσα της η Άννα θάβλεπε ένα βαρύ σύννεφο στο πρόσωπο της άδερφούλας της. Όταν είναι όμως κανείς πολύ δυστυχής, δεν έχει μάτια να προσέξη το άλλοι τη δυστυχία. Έξέ άλλον, άπέφευγε τη δυστυχία. Έξέ άλλον, άπέφευγε τη δυστυχία. Έξέ άλλον, άπέφευγε τη δυστυχία.

Και βλεπτή τους διοζες της. Και, να βλεπτή τους διοζες της. Και, να βλεπτή τους διοζες της.

Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα.

Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα.

Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα.

Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα.

Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα.

Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα.

Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα.

Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα.

Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα.

Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα.

Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα.

Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα.

Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα.

Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα.

Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα.

Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα.

Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα.

Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα.

Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα.

Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα.

Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα.

Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα.

Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα.

Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα.

Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα.

Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα.

Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα.

Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα.

Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα.

Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα.

Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα.

Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα.

Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα.

Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα.

Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα.

Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα.

Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα.

Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα.

Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα.

Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα.

Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα.

Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα.

Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα.

Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα.

Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα.

Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα.

Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα.

Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα.

Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα.

Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα.

Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα.

Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα.

Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα.

Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα.

Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα.

Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα.

Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα.

Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα.

Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα.

Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα.

Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα.

Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα.

Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα.

Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα.

Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα.

Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα.

Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα.

Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα. Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τίποτα.

Κι' έκείνοι δεν έβλεπουν τί

ΤΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ Η ΑΓΑΠΗ ΤΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ

—*Α, γνωριστήκατε κιόλας; φώναξε η Μαρίτσα.

ΕΚΕΙΝΟ τὸ βράδυ, ὅπως κάθε βράδι ἐδῶ καὶ δύο μῆνες, πῆγαινα μετὰ τὸ αὐτοκίνητό μου στὸ σπίτι τῆς ἀρραβωνιαστικίᾱς μου, τῆς Μαρίτσας. Ὅπως πάντα, ἐνῶθα ξενιστοῦσα, χωρὶς ἐγγονίες, γεμάτος σιγούρια γιὰ τὸ μέλλον.

«Εἶσαι ἕνας ἀνθρώπος τυχερός», μοῦ ἔλεγαν συχνὰ οἱ γνωστοί μου καὶ οἱ φίλοι μου. «Ἀντιμετωπίζεις τὴ ζωὴ ἀπὸ τὴ σκοπιά τῆς ξενιστοῦσας, τὴν βλέπεις σὰν μιὰ ἀστεϊρεῦτη πηγὴ γιὰ χαρὲς, καὶ ἴσως αὐτὸ νὰ εἶναι τὸ μυστικὸ τῆς ἐπιτυχίας σου».

Καὶ πιθανὸν νῶχαν δίκιο. Στὰ εἰκοσιενῶς μου χρόνια, εἶχα μιὰ ζήλευτη θέσι σὲ μιὰ μεγάλη ἐταιρία καὶ ἦνουν ἀρραβωνιασμένος μετὰ μιὰ κοπέλλα ὁμορφὴ καὶ προπάντων πλούσια.

Πάτησα γκάτζι, ἀφήνοντας τὸ αὐτοκίνητό μου νὰ τρέξει ἐλεύθερα στὸ φαρδύ δρόμο. Τὸ ραδιόφωνο ἦταν ἀνοικτὸ καὶ μετέδιδε ἐλαφρὰ τραγούδια.

«Τί νὰ εἶναι ἡ ἀγάπη, τί νὰ εἶναι τί νὰ εἶναι ἡ ἀγάπη στὴ ζωὴ σοῦ ὡς ἡ ματούρα χασὰ ἡ δηλητήριο κανένας δὲν μπορεῖ ἀκόμα νὰ τὸ βρῇ...»

«Ἀκούγα μηχανικά αὐτὸ τὸ τραγούδι, χωρὶς νὰ προσέχω πολὺ τὰ λόγια του, μὰ φαίνεται πὼς ὑποσυνείδητά τὸ παρακολουθοῦσα, γιατί ἐξαιτίας ἑνὸς ἐρωτηματικὸ ζήτησης ἀπὸ τὸ μυαλό μου: «Τάχα τὴν ἀγαπᾷ τὴ Μαρίτσα»;

Ἦταν ἕνα ἐρωτηματικὸ ἀνόητο. Μόχρι ἐκείνη τὴ στιγμή, δὲν εἶχα δώσει καμμία σημασία στὸν ἐρώτα καὶ ὁ ἀρραβωνιαστικίος μου μετὰ τῆς Μαρίτσας ἦταν ἕνας ἀρραβωνίας φτιαγμένος ἀπὸ συμπάθεια... καὶ συμπάθεια. Ναι, τώρα πού βρισκόμουν μόνος μετὰ τὸν ἐαυτό μου, μπορούσα νὰ τὸ παραδεχθῶ κι' αὐτό.

Μετὰ μιὰ νευρική κίνησι, πῆγα

περισσότερο γκάτζι. Ξαφνικά ἐνῶσα παρᾶνε ἀνῆσυχος, ἀνικανοποίητος. Ἦταν κάτι πού μοῦ συνέβαινε γιὰ πρώτη φορά. Μιὰ μυστικὴ φωνὴ ἔμοιαζε νὰ μοῦ ψιθυρίζῃ ἐπίμονα καὶ εἰρωνικά: «Ὁμως, τὴ Μαρίτσα δὲ τὴν ἀγαπᾷς...»

Ἐκνευρισμένος ἐκείσα τὸ ραδιόφωνο, μετὰ τὴν πεποίθησι πὼς ἐκεῖνὸ τὸ καταραμένο τραγούδι ἔπαιγε γιὰ τὴν ξαφνικὴ μου ἀνῆσυχια. Σταμάτησα τὸ αὐτοκίνητό μου μπροστὰ στὴν κομψὴ δίλλα τοῦ μεγαλοεπιχειρηματία Β., τοῦ πατέρα τῆς Μαρίτσας. Ἡ καριέρα, πού μοῦ ἀνοίξε, μοῦ εἶπε πὼς ἡ δεσποινὴς ἦταν στὸ σαλόνι. Καὶ ἀπὸ κει

ΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙ Μὴ ἱστορία

οὔτε στιγμή. Ἦταν ἀποφασισμένοι νὰ ἀγωνιστοῦν, νὰ περιμένουν ὅσο θὰ χρειαζόταν, γιὰ νὰ ἐνῶσουν τὴ ζωὴ τους κάποια μέρα. Τὸ περῶμενο ὅμως εἶχε διαφορετικὴ γνώμη. Ὅταν ἡ Ζένη γύρισε στὴν Ἀθήνα, ὁ νέος πού ἀγαποῦσε, ἦταν δαρὶς ἀρρώστος, ἀπὸ μιὰ ἀρρώστια φοβερή, ἀγίατρευτη. Καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγες βδομάδες πέθανε, προ-

χολία τῆς καὶ τὸ πρόσωπό τῆς ἔλαμπε ἀπὸ ἕνα φῶς, πού τὴν ἔκανε νὰ φαίνεται παρᾶνε ὁμορφὴ. Ἡ φωνὴ τῆς εἶχε τόνους γλυκοῦς, ἀπαλούς, δελουδίνους καὶ ἀνῆσυχους. Εἶναι μιὰ γυναίκα ἱκανὴ γιὰ μεγάλα πάθη, γιὰ μεγάλα αἰσθήματα, γιὰ μεγάλους πόνους... συλλογιζόμουν, ἐνῶ τὴν ἀκούγα νὰ μιλῇ.

Ὅταν ἐτοιμάστηκα νὰ φύγω, ἡ Μαρίτσα μοῦ πρότεινε νὰ συνοδεύσω τὴν Ζένη στὸ σπίτι τῆς.

Τὸ αὐτοκίνητό τῆς ἔπαθε κάποια βλάβη καὶ ἀναγκάστηκε νὰ τὸ ὤψη στὸ γκαράζ, μοῦ ἐξήγησε.

Ἡ διαδρομὴ ἦταν ἀρκετὰ μακρυνή. Γιὰ ἀρκετὴ ὥρα, ὠδηγοῦσα σιωπῶς, προσπαθώντας νὰ πνίξω τὴν παράξενη ἀναστάτῳσι πού ἐνῶθα μέσα μου. Μὰ ἦταν κάτι πῶς δύνατο ἀπὸ μέσα, ἀπὸ τὴ βέλγησί μου. Κάποια στιγμή, σταμάτησα τὸ αὐτοκίνητο στὴν ἀκρὴ τοῦ δρόμου καὶ στράφηκα νὰ κυττάξω τὴν Ζένη. Τὰ βλέμματά μας διασταυρώθηκαν γιὰ μιὰ στιγμή. Ὑστερα ἐκείνη κύτταξε ἄλλου, μὰ ὄχι πρὶν προφτάσω νὰ διαβάσω μέσα στὰ μάτια τῆς μιὰ ταραχὴ παρόμοια μετὰ τὴν πού ἀναστατώνει καὶ τὴν δική μου καρδιά...

Ἰσως νάταν καλύτερα νὰ μὴ συναντηθῶμε, ψιθύρισε. Ἐγὼ ἀντίθετα εὐλόγῳ τὸ περῶμενο πού σ' ἔφερε στὸ δρόμο μου, ὅσο ἦταν ἀκόμα καιρὸς! εἶπα. Κούνησα τὸ κεφάλι τῆς ἀρνητικά.

Ἀγαπᾷ τὴ Μαρίτσα σὰν ἀδελφὴ μου, εἶπε ἀργὰ, δὲν θὰ μπορέσω ποτὲ νὰ τῆς κάνω τόσο κακό.

Στὴ Μαρίτσα θὰ μιλήσω ἐγώ. Θὰ με καταλάβει, εἶμαι σίγουρος. Ἀλλῶστε ὁ ἀρραβωνίας μας δὲν ἦταν ἡ συνέχεια ἑνὸς φλογεροῦ ἐρώτα, αὐτὸ ἴσως θὰ τὸ ξέρης.

Κι' ἐγώ, ψιθύρισε ἐνῶ δύο δάκρυα κυλοῦσαν ἀργὰ στὰ μάγουλά τῆς, μέχρι τὴ στιγμή πού σ' ἀντικρύσα σήμερα, νόμιζα πὼς ἡ καρδιά μου ἦταν νεκρή...

Τὴν ἐσφίξα στὴν ἀγκαλιά μου, στέγνωσα μετὰ φιλία μου τὰ δακρύα τῆς κι' ἐνῶσα τὴν καρδιά μου νὰ ξεχειλίζῃ ἀπὸ μιὰ εὐτυχία πού γνώριζα γιὰ πρώτη φορά...

Τὴν ἄλλη μέρα κιόλας, τηλεφώνησα στὴ Μαρίτσα, τῆς ζήτησα νὰ συναντηθῶμε γιὰ νὰ μιλήσουμε.

Ἀσφαλὸς θὰ προέκυπτε γιὰ κάτι σοβαρό, εἶπε ἐκείνη εὐθυμῶς. Εἶμαι περιεργὴ νὰ τὸ μάθω.

Συναντηθήκαμε ἀργὰ τὸ ἀπόγευμα, πήγαμε νὰ καθίσουμε σ' ἕνα ἐξοχικὸ κέντρο κι' ἐκεῖ τῆς μίλησα μετὰ ἐλκρικνεία γιὰ τὸν ξαφνικὸ, τὸν ἀσυγκράτητο ἐρώτα, πού με εἶχε ἐνῶσε μετὰ τὴν Ζένη.

Με ἀκούσε, σιωπηλὴ ὅταν τέλειωσα, εἶδα πὼς τὰ θαυμάσια θαλασσιὰ μάτια τῆς ἦταν δακρυομένη.

Εἶμαι εὐτυχισμένη, Θένη, μοῦ εἶπε μετὰ συγκινημένη φωνή. Εἶμαι εὐτυχισμένη, πού ὅλα ἐγιναν ὅπως τὰ ἐπιθυμοῦσα.

Τὴν κύτταξα, συνωφρωμένος, χωρὶς νὰ καταλαβαίνω.

Χθὲς τὸ βράδυ, συνέχισε ἐκείνη, ὅταν σοῦ ζήτησα νὰ συνοδεύῃς τὴν Ζένη στὸ σπίτι τῆς, ἔπιπτα πὼς ὁ ἐρώτας θὰ κατάρθωνε νὰ μιλήσῃ στὶς καρδιές σας, νὰ τις ἐνώσει. Ἔτσι, καὶ γιὰ μὲν θὰ ἦταν ὅλα πῶς εὐκόλα.

Μὰ δὲν καταλαβαίνω... εἶπα σαστισμένος.

Θὰ σοῦ ἐξηγήσω. Θένη Ἀγαπᾷ κι' ἐγὼ ἕναν ἄλλο, μὰ δὲν εὑρίσκα τὸ βάρος νὰ σοῦ τὸ πῶ...

Κυτταχτήκαμε στὰ μάτια κι' ὕστερα ξεσπάσαμε σ' ἕνα συγκινημένο γέλιο, ἐνῶ τὸ ραδιόφωνο τοῦ κέντρου μετέδιδε ἐκείνη τὴ στιγμή ἕνα ὁμορφὸ τραγούδι:

«Ὁχι καὶ νὰ κλεβόμαστε καὶ μεταξύ μας, τώρα... ἄστα κάτω τὰ λεφτά...»

ΚΑΙΤΗ: Δὲ με νοιάζουν τὰ λεφτά σου. Ἐγὼ τις σαράντα χιλιάδες τοῦ παιδιοῦ θέλω νὰ πάρω.

ΚΑΙΤΗ: Ποιανὸ παιδιο;

ΚΑΙΤΗ: Τοῦ Μίλτου. Εἶπαμε νὰ φαρεύουμε καρχαρίες ὄχι ὅμως καὶ μαριδούλες.

ΜΑΝΘΟΣ: Καὶ δηλαδὴ, γιὰ στάσου... Σκοπεύεις...

ΘΕΜΗΣ Α.

(Ἐπιμείλεια Σ. ΜΠΟΡΛΕΣΣΗ)

Το ΔΟΛΩΜΑ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ :

Καίτη : ΑΔΙΚΗ ΒΟΥΓΙΟΥΚΛΑΚΗ
Μπάμπης : ΑΛΕΚΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΚΗΣ
Μάνθος : ΝΤΙΝΟΣ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ
Μίλτος : ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΒΟΥΛΓΑΡΙΔΗΣ
Γιώργος : ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΠΑΡΚΟΥΛΗΣ

Σενάριο—Σκηνοθεσία:
ΑΛΕΚΟΣ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ

ΜΙΑ ΕΓΧΡΩΜΗ ΚΟΣΜΟΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΓΥΡΙΣΜΕΝΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΦΙΛΜ

120N — ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ Μπάμπης, ἕνας ἐπαγγελματίας χαρτοπαίχτης, πηγαίνει σ' ἕνα κέντρο τῆς Τρούμπας, γιὰ νὰ βρῇ τὸ «δολῶμα», πού τοῦ χρειάζεται γιὰ τὴ δουλειά του. Ἀπὸ τὶς κοπέλλες τοῦ κέντρου, βρίσκει πὼς ἡ πιὸ κατὰλληλὴ εἶναι ἡ Καίτη, πού τὴ βλέπει νὰ δουτᾷ τὸν ἀναπτῆρα ἐνὸς πελάτη, ἐνῶ χαριεντίζεται μαζί του. Ἡ Καίτη μένει κατὰ πληκτῇ, ὅταν ὁ Μπάμπης τῆς προτείνει ἕνα πεντακοσάριο τὴν ἡμέρα καὶ ὅλα πληρωμένα, φαί, ὑπνο στὰ καλύτερα ξενοδοχεῖα, τουαλέτες, γούνες, γιὰ νὰ γίνῃ τὸ «δολῶμα», πού θὰ τὸν διευκολύνῃ νὰ φερῇ κοροῖδα.

Ἡ Καίτη ἐγκαθίσταται στὸ διαμέρισμα τοῦ Μπάμπη, ὅπου ἀρχίζει ἡ μεταμόρφωσι καὶ ἡ μετεκπαίδευσίς τῆς, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ σταθῇ, σὰν κυρία τοῦ καλοῦ κόσμου, μέσα στὰ κοσμικὰ σαλόνια, στὰ ὁποῖα σκοπεύουν νὰ τὴν ἐγκαταστήσουν. Ὑστερα ἀπὸ δύο βδομάδες, ἡ πρόδοος φαίνεται ἱκανοποιητικὴ καὶ ὁ κύριος Χαράλαμπος Βαλέρης ἐμφανίζεται σ' ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ κοσμικὰ κέντρα, μαζί μετὰ τὴν Καίτη, τὴν ὁποία παρουσιάζει σὰν ζωτοχρᾶ ἀδελφὴ του, πού μόλις ἐπέστρεψε ἀπὸ τὴν Ἀμερική, ὕστερα ἀπὸ ἕνα αἰχὺο γάμο. Ὁ Μάνθος, στενὸς φίλος καὶ συνεργάτης τοῦ Μπάμπη, κατορθώνει νὰ στρέψῃ ἐπ' αὐτῆς τὴν προσοχὴ ἐνὸς παραλῆ, ὁ ὁποῖος τοὺς προσκαλεῖ στὸ σπίτι του, γιὰ ἕνα φιλό χαρκαίρακι. Τὰ χρήματα, πού κερδίζει ὁ Μπάμπης ἐπιτρέπουν στὸ ἀχώριστο πιά Τρίο νὰ φύγῃ γιὰ τὴν Κέρκυρα, ὅπου καὶ ἀναπτύσσεται μεγάλῃ δραστηριότητα.

Ἐκεῖ ἡ Καίτη γνωρίζεται μετὰ τὸν Μίλτο. Μία μέρα ὅμως ἔρχεται ἀπὸ τὴν Ἀθήνα ὁ Γιώργος, ἕνας συνάδελφος τοῦ Μίλτου καὶ πού φέρνει χρήματα, γιὰ νὰ πληρώσῃ τοὺς ἐργάτες τοῦ ξενοδοχείου, πού ἀνεγείρει ἡ ἐταιρία τους. Ὁ Γιώργος δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν πελάτη τοῦ ὁποῖου ἡ Καίτη δούτησε τὸν ἀναπτῆρα στὸ κέντρο τῆς Τρούμπας.

Ἐκείνος, φυσικά, τὴν ἀναγνωρίζει καὶ εἰδοποιεῖ τὴν ἀστυνομία, πού ἀνακαλύπτει πὼς ὁ Μπάμπης Βαλέρης εἶναι ἕνας πολὺ γνωστός τῆς χαρτοκλεψῆς.

«Ὁχι καὶ νὰ κλεβόμαστε καὶ μεταξύ μας, τώρα... ἄστα κάτω τὰ λεφτά...»

ΚΑΙΤΗ: Δὲ με νοιάζουν τὰ λεφτά σου. Ἐγὼ τις σαράντα χιλιάδες τοῦ παιδιοῦ θέλω νὰ πάρω.

ΚΑΙΤΗ: Ποιανὸ παιδιο;

ΚΑΙΤΗ: Τοῦ Μίλτου. Εἶπαμε νὰ φαρεύουμε καρχαρίες ὄχι ὅμως καὶ μαριδούλες.

ΜΑΝΘΟΣ: Καὶ δηλαδὴ, γιὰ στάσου... Σκοπεύεις...

Ὁ Μάνθος ἀναστατωμένος τρέχει νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν Καίτη μὰ δὲν τὴ βρίσκει στὸ δωμάτιό τῆς. Πηγαίνει τότε στὸ δωμάτιό τοῦ Μπάμπη καὶ βλέπει ἐκεῖ τὴν Καίτη νὰ ψάχνῃ στὶς βαλίτσες του.

ΜΑΝΘΟΣ: Τί κάνεις ἐκεῖ;

ΚΑΙΤΗ: Βλέποντας πὼς ὁ Μάνθος εἶναι μόνος, συνεχίζει τὴ δουλειά τῆς. Ὑστερα ἀπὸ λίγο, βγαίνει ἀπὸ τὴ βαλίτσα ἕνα μᾶτσο χιλιάδικα καὶ ἀρχίζει νὰ τὰ μετρᾷ.

ΜΑΝΘΟΣ: Ἐ, ὄχι κι' ἐστὶ, χρυσὴ μου. Ὁχι κι' ἐστὶ!...

...νὰ τοῦ γυρίσῃ πίσω τις σαράντα χιλιάδες;

ΚΑΙΤΗ: Τὰ χρήματα αὐτὰ δὲν εἶναι δικά του. Καταλαβαίνεις τί σημαίνει αὐτό; Καταστρέφεται ὁ ἄνθρωπος.

ΜΑΝΘΟΣ: Αὐτὸ ἔπρεπε νὰ τὸ σκεφθῇ τοῦ λόγου του.

Ὁ Μάνθος προχάρει πρὸς τὴν Καίτη.

ΚΑΙΤΗ: Μάνθο, μὴ με πλησιάζεις. Μὴ πλησιάζεις, γιατί θὰ μπῇ-ξω τις φωνές καὶ θάρῃ ἡ ἀστυνομία.

ΜΑΝΘΟΣ: Μὴ κάνεις τὸν κόπο καὶ βραχνιάζεις...

...Η αστυνομία ήρθε κιόλας.
ΚΑΙΤΗ: Ήρθε.
ΜΑΝΘΟΣ: Ήρθε, και πήρανε τον Μπάμπη στο Τμήμα. Δεν έχουν βέβαια καμιά απόδειξη στα χέρια τους και ο Μπάμπης είναι σίγουρος πως θα τους ξεγλιστρήσει. 'Εμείς όμως πρέπει πρώτα-πρώτα να πάρουμε από δω τα χρήματα, μη γίνη καμιά έρευνα, και να του δίνουμε, όσο γίνεται πιο γρήγορα και πιο άθόρυβα. 'Ελα, δώσε μου τα λεφτά!...

Ο Μάνθος κάνει να πάρη τα χιλιάδικα από τα χέρια της, μα εκείνη του ξεφεύγει.
ΚΑΙΤΗ: Μη με πλησιάζεις, Μάνθο, γιατί είμαι αποφασισμένη. Τι φυλακή, τι Τρούμπα; Καλύτερα ή φυλακή!...
ΜΑΝΘΟΣ: Βρε σύ, για το καλό σου σου λέω. Πάμε να φύγουμε, προτού μας τυλίξουν κι' εμάς σε μία κόλλα χαρτί και μας στείλουν πίσω στην 'Αθήνα. Δεν το καταλαβαίνεις πως, αν σε πιάσουν, θ' ανάκαλψουν...

... από που κρατάει ή σκούφια σου και τότε θα την έχης άσχημα;... Κάτι ξέρω από τέτοια.
ΚΑΙΤΗ (αφού κρύβει τα χιλιάδικα στον κόρφο της, τρέχει πάλι για να του ξεφύγη): Τis σαράντα μία φορά δεν τις δίνω. Πάρτο άποφασι.
ΜΑΝΘΟΣ: Καίτη... Καίτη... Είσαι τρελή; 'Ακουσέ με, παιδί μου... Καλά, κράτα τις σαράντα... Κράτα τις εσύ και πάμε να φύγουμε. Κατάλαβε το τέλος πάντων. Κινδυνεύουμε!...

Στο τμήμα, ο Διευθυντής, μόλις ο Βαλέρης κάθεται απέναντί του, απλώνει πάνω στο γραφείο του τα σηματομενόμενα χαρτιά και του λέει χωρίς περιστροφές:
 — Καθώς βλέπεις, Βαλέρη, τα ξέρουμε όλα. 'Η όμολογία σου θα είναι μία απλή πολυτέλεια. Σε σημείο, που δε μας χρειάζεται. Όσο για τις λεπτομέρειες της δουλειάς, αν δε θελήσης να μας τις πης εσύ, θα μας τις πουν οι συνεργάτες σου. Από την 'Αθήνα μας τηλεφώνησαν πως οι δυο βοηθοί σου...

...θα βρίσκονται ως το βράδυ κι' αυτοί στα χέρια μας. Και τώρα θα μας φέρουν όπου νάναι και την αξιότιμη κυρία αδελφή σου, για να μας πη ένα τραγουδάκι, απ' αυτά που με τόσο επιτυχία τραγουδάς στην Τρούμπα.
ΜΠΑΜΠΗΣ: 'Η κοπέλλα δε φταίει σε τίποτα, άδικα θα την τραβολογήσετε τη φουκαριάρα.
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Μ' αρέσει, Βαλέρη, που είσαι και ιππότης.
ΜΠΑΜΠΗΣ: Δεν είμαι ιππότης, παλιάνθρωπος είμαι!...

...Μόνο που δεν είμαι και τόσο, ώστε να προσπαθώ να φορτώσω και σε άλλους τα φταιξίματά μου. 'Εγώ έπαιξα, έχασα. Ωραία... 'Εν τάξει... 'Εδώ είμαι, στα χέρια σας. Κάνετε ό,τι καταλαβαίνετε. 'Η κοπέλλα όμως δεν φταίει σε τίποτα. Αυτή είχε μεσάνυχτα από το τί συνέβαινε γύρω της. Θα σας έλεγα στο λόγο της τιμής μου, αλλά ξέρω πως αυτός δεν έχει πέρασι πιά!...
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Και γιατί την είχες μαζί σου;

ΜΠΑΜΠΗΣ: 'Εργαλείο μου. 'Ηθελα νάχω μια ωραία γυναίκα πλάι μου, για μίστρα, για δόλωμα, που λέμε εμείς στη γλώσσα μας. Τι φταίει το εργαλείο; Κρατάς μία πέτρα στο χέρι σου, την πετάς και ανοίγει ένα κεφάλι. Είναι δυνατόν να φταίη η πέτρα; Όχι, πητε μου...
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Για να δούμε τί θα μας πη και η 'Ιδια, τώρα που θάρρη. 'Εστειλα να την παραλάβουν από το ξενοδοχείο σας. Σε δέκα λεπτά το πολύ, θα είναι εδώ!...

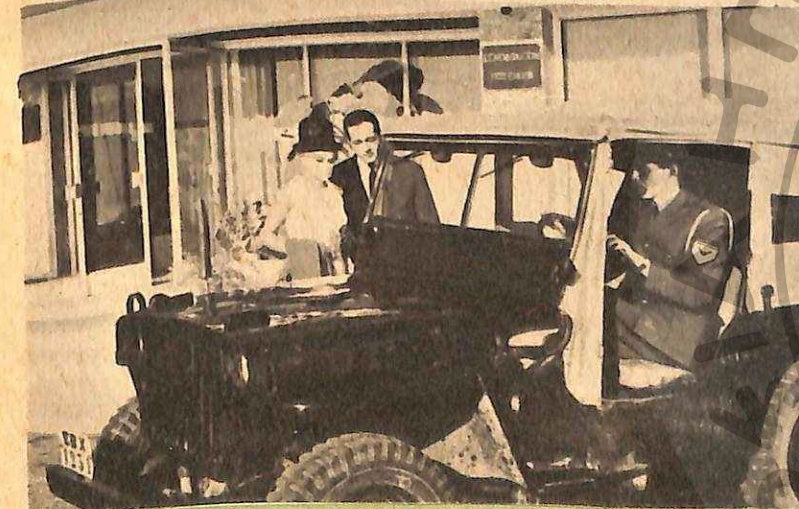
'Η Καίτη κατεβαίνει διαστική τη σκάλα του ξενοδοχείου και προχωρεί προς την έξοδο, όταν την πλησιάζει ένας αστυνομικός:
 — Κυρία μου...
ΚΑΙΤΗ: Ορίστε;
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ: 'Αστυνομία... 'Ακολουθήστε με στο σαλονάκι...
 'Η Καίτη συμμορφώνεται και ακούει τον αστυνομικό να της λέη ύστερα από λίγο:
 — Καλό θα ήταν να τακτοποιήσουμε την υπόθεσι...

... χωρίς φωνές και φασαρίες. 'Εξω από το ξενοδοχείο είναι σταματημένο ένα αυτοκίνητο της αστυνομίας. Προχωρήστε μόνη σας και μητήτε μέσα. 'Εγώ θα έρχομαι πίσω σας, για να μη μας πάρη μυρωδιά ο κόσμος... Καταλάβετε;
ΚΑΙΤΗ: Μα εγώ...
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ: Καλύτερα νάρητε με το καλό.
ΚΑΙΤΗ: Όχι, θάρρω... Το ξέρω, αλλά... νά, μόνο θάθελα να σας παρακαλέσω για κάτι...

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ: Τί;
ΚΑΙΤΗ: 'Ενα τέταρτο!... Μία αναβολή, για ένα τέταρτο. Τί τώρα, τί σ' ένα τέταρτο. 'Ε, κύριε αστυνόμω;
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ: Δεν το καταλαβαίνω αυτό το τέταρτο;... Τί θέλεις να πης;
ΚΑΙΤΗ: Σας παρακαλώ να μου χαρίσετε ένα τέταρτο. Νά, με το ρολόι... Μόνο ένα τεταρτάκι.
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ: Πού θα πάς, δηλαδή;

ΚΑΙΤΗ: 'Εδώ, στο Παλιό Λιμανάκι. Σ' ένα τέταρτο θα είμαι πίσω. Σας τ' ορκίζομαι.
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ: Νά ο' αφήσω να πάς μόνη σου; Αποκλείεται.
ΚΑΙΤΗ: 'Ελάτε κι' εσείς ως εκεί. 'Ελάτε... Μόνο ένα τέταρτο θα σας καθυστερήσω...
 'Η Καίτη και ο αστυνομικός προχωρούν και μπαίνουν στο αυτοκίνητο, που ξεκινάει άμέσως.
 Σταματούν κοντά στο παλιό Λιμανάκι. 'Η Καίτη κατεβαίνει...

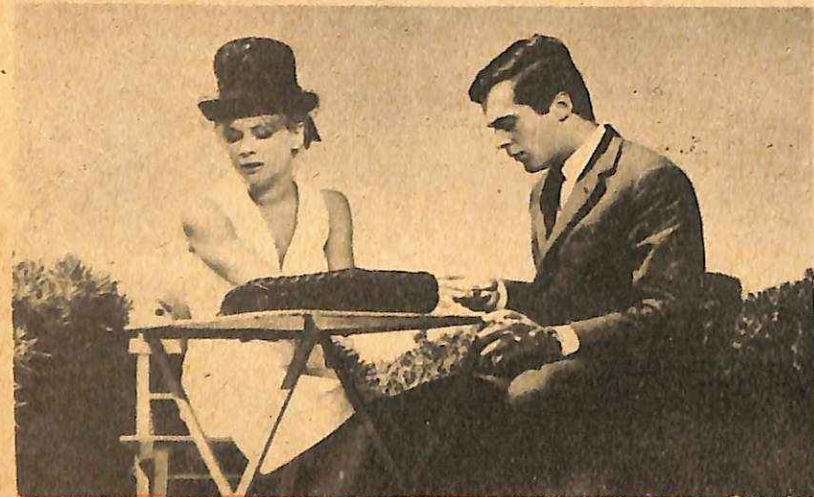
...και βλέπει από μακριά το Μίλτο, που την περιμένει.
ΚΑΙΤΗ (στον αστυνομικό): Νά, ως εκεί θα πάω. Με περιμένει.
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ: Θα σε πάω εγώ ως εκεί.
ΚΑΙΤΗ: Όχι, αφήστε με να πάω μόνη μου. Σας παρακαλώ. Νά, από δω θα με βλέπετε. 'Αν δε γυρίσω σ' ένα τέταρτο, τί να σας πω... Πυροβολήστε με!...
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ: 'Ε, όχι και να σε πυροβολήσω. Θα κορνάρω.
ΚΑΙΤΗ: Σας ευχαριστώ.

Φεύγει τρέχοντας και σε λίγο πέφτει στην αγκαλιά του Μίλτου.
— Μίλτο μου!... Μίλτο μου!... Μίλτο μου!...
ΜΙΛΤΟΣ: Τι έχεις αγάπη μου;
ΚΑΙΤΗ: Όλα σου πιά. Όλα θα στα πω. Κι' αυτή τη φορά θα τα καταλάβεις... Όλα... Αφσέ με όμως πρώτα λίγο, έτσι, έδω στην αγκαλιά σου, χωρίς να μιλάμε. Έτσι, αγάπη μου; Σφιγγονται και μένουν για λίγο σιωπηλοί.
ΚΑΙΤΗ: Γιατί να μη μείνουμε έτσι χθές, που είχαμε...

...όλο τον καιρό; Τώρα δε μάς μένουν παρά λίγα λεπτά. Και μέσα σ' αυτά τα λίγα λεπτά πρέπει να σου πω τόσα πολλά...
ΜΙΛΤΟΣ: Πάλι δε σε καταλαβαίνω.
ΚΑΙΤΗ: Το κακό είναι πως σήμερα θα με καταλάβεις. Και πρώτα-πρώτα, αγάπη μου... (Βγάζει τα χιλιαρικά από την τσάντα).
ΜΙΛΤΟΣ: Α, όχι, σε παρακαλώ.
ΚΑΙΤΗ: Πάρτα. Δε στα χαρίζω. Στα επιστρέφω... Σπτά κλέψαμε... Πάρτα... Νά, πάρε κι' αυτό...

...είναι ο αναπτήρας του φίλου σου... Δώσε του τον. Γάμμα...
Δέλεα, θυμάσαι πού με ράτησες;
ΜΙΛΤΟΣ: Τίποτα δεν καταλαβαίνω... Πρόκειται δηλαδή...
ΚΑΙΤΗ: Σώπα, αγάπη μου. Σώπα κι' άκου, γιατί δεν έχουμε καιρό. Ένας άνθρωπος μπορεί να φταίει για πολλά, δεν φταίει όμως για το πού γεννήθηκε και το πώς μεγάλωσε. Υπάρχουν χορταράκια που φυτρώνουν σε ανθισμένους κήπους πολυτελών επαύλων και τα φροντίζουν κηπουροί, τα ποτίζουν και τα προσέχουν. Αυτά τα χορταράκια...

...είναι τα τυχερά. Γιατί υπάρχουν κι' άλλα, που ξεφυτρώνουν μέσα στις βρωμιές και πού, αν δεν τα στραπατσάσει το πόδι κανενός αλήτη, μεγαλώνουν, διογκώνονται. Ανθίζουν κιόλας, αλλά μάταια, γιατί κανένας δε θα ακούσει να τα μυρίσει, μέσα στην τσάντα, πού τα περιβάλλει. Πες πως είμαι εγώ ένα τέτοιο χορταράκι. Στη βρωμία ξεφυτρώσα, στα λασπομένα μεγαλώσα. Δεν πρόλαβα να παίζω σαν παιδί, να χαρώ σαν κοριτσάκι ν' αγαπήσω σαν γυναίκα. Τον έρωτα τον γνώρισα σαν δουλειά...

Από τη ζωή δεν γνώρισα παρά την πικρή όψη... Νά γιατί χθές σου είπα πως άργησα δέκα χρόνια νάρθω στο ραντεβού μας.
ΜΙΛΤΟΣ: Σώπα, αγάπη μου... Δε χρειάζεται να πής τίποτ' άλλο.
ΚΑΙΤΗ: Δε, είπα το πιο σπουδαίο άκουσμα. Δε σου είπα ευχαριστώ. Σ' ευχαριστώ, γιατί μ' έκανες να νιώσω λιγουλάκι σαν άνθρωπος. Χθές έγινε, έδω κοντά σου, ένα κοριτσάκι δεκαοχτώ χρόνων... (Ακούγεται ή κόρνα του αυτοκινήτου). Τώρα πρέπει να παγωύνω... Μά φωνάζουν.
ΜΙΛΤΟΣ: Ποιος σε φωνάζει;

ΚΑΙΤΗ: Η αστυνομία... Ξέρω τί με θέλουν...
Η Καίτη φεύγει, ο Μίλτος την ακολουθεί. Όταν φτάνουν στο μέρος όπου έπρεπε να βρίσκεται το αυτοκίνητο, δεν το βρίσκουν εκεί... Το βλέπουν να χάνεται μέσα σ' ένα σύννεφο σκόνης. Η έμπρακτη μετάνοια της Καίτης έπεισε τον αστυνομικό πως δεν είχε πιά τίποτα να κάνει εκεί. Ο έρωτας είχε θριαμβεύσει. Μπορούσαν να ζήσουν ελεύθεροι και ν' απολαύσουν την ευτυχία, πού άρχιζε, επί τέλους, να τους χαμογελά.

ΤΕΛΟΣ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΚΑΡΟΛΙΝΑΣ ΙΝΒΕΡΝΙΤΣΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Σάν Βίτο άργει πολύ, μέσα στον κήπο του κολλεγίου, κι' έπειτα δοίσκει μια δικαιολογία για το Φρειδερίκο που περίμενε απ' έξω. Ξαναπηγαίνει ύστερα κι' άλλες φορές, ώσπου καταφέρνει να ξεμυαλιστεί την Αντρίαννα και να την κλέψει. Ο Φρειδερίκος είναι άπελπισμένος, μανιασμένος, αλλά ανίσχυρος. Ο Έδμόνδος, για να τον διασκεδάσει και για να ξεχάσει ο ίδιος την γλεντζέδική ζωή. Η κόμισσα καταλαβαίνει πως τον χάνει και ονειρεύεται μια ραφιναρισμένη εκδίκηση. Συνεννοείται με το Μπέπε και τον πληρώνει, για να την ενημερώσει για ό,τι συμβαίνει στο σπίτι του κυρίου του. Του φανερώνει δε πως ζή η κόρη του μαρκησίου, αλλά εκείνος ξέρεi πως πρόκειται πραγματικά για την κόρη του Σάν Βίτο και σκοπεύει να εκμεταλλευθεί στο μέλλον αυτό το μυστικό. Η Λίντια στέλνει ένα γράμμα στον Έδμόνδο, λύνοντας τον από τις υποσχέσεις του, κι' έτσι χωρίζουν φιλικά. Αλλά η κόμισσα έχει τους σκοτεινούς σκοπούς της. Παίρνει την Έντιτα από το κολλέγιο και την κρατάει κοντά της, σαν κόρη της. Μια μέρα της μιλάει για την επίσκεψη του Έδμόνδου και του Φρειδερίκου στο κολλέγιο.

12^{ον} Η κόμισσα δοκίμασε μια δυσάρεστη εντύπωση.
«Μου είπε, λοιπόν, μέματα ο Έδμόνδος!» σκέφθηκε. Προσπάθησε να δώσει έκπληκτη έκφραση στο πρόσωπό της. Κύτταξε γλυκά την κοπέλλα και τη ρώτησε ζωηρά:
—Κι' ο μαρκήσιος πώς σου φάνηκε;
Τώρα η Έντιτα κατακοκκίνισε. Τα χείλη της τρεμουλιάσανε.
«Η κόμισσα πρόσεξε την ταραχή της... Ωστόσο δεν ήθελε να πιστέψει ένα τέτοιο πράγμα!... Θα ήταν τερατώδες! Η Έντιτα να έρωτευθη τον μαρκήσιο!... Όχι, όχι, αδύνατο!»
Προσπάθησε να κάνει τη φωνή της ήρεμη και σταθερή, καθώς ρωτούσε πάλι:
—Λοιπόν, γιατί δεν μου άπαντάς;
—Δεν ξέρω... τραύλιζε η Έντιτα.
—Πές μου την αλήθεια! Έπειτα απ' όσα σου έγραψα, συνιστώντας σου ν' αγαπήσεις το μαρκήσιο, θα δούλεψε πολύ η νεανική φαντασία σου, 'ίσως περιμενες να δής ένα νέο άνδρα, κι' όταν αντίκρισες ένα γέρο...
—Μά δεν είναι γέρος ο μαρκήσιος! Δέχομαι ζωηρά η Έντιτα. Είναι πολύ όμορφος άντρας!
—Α, ώστε σ' αρέσει!...
Η Έντιτα έσκυψε το κεφάλι της ταραγμένη. Η Λίντια της έσφιξε δυνατά το χέρι.
—Πές μου τα όλα, της σύστησε. Διευκολύνει με για να σε κάνω ευτυχισμένη. Φανέρωσε μου τις σκέψεις σου, όπως στην καλύτερη φίλη σου... Γιατί φοβάσαι; Ξέρεις καλά πως θέλω μονάχα την ευτυχία σου.
Η Έντιτα κατάλαβε πως η κό-

Το Έγκλημα της Κόμισσας

κεφάλι της, έκπληκτη και τρομαγμένη.

—Γελώ γιατί είσαι μια ανόητη κοπελίτσα, πρόφερε η κόμισσα με ταραγμένη φωνή. Φοβάσαι να μου εμπιστευθείς το μυστικό σου... Ωστε τον έχεις έρωτευθεί, ε...;

Τη φίλησε στα μαλλιά, την έσφιξε στο στήθος της.
—Δε με μαλώνετε; μουρμούρισε η Έντιτα.

—Νά σε μαλώσω; Μά τι λές;...
«Εδώ και λίγους μήνες θα με τρώαζε — κι' άς τον είχα προσφοδοτήσει εγώ η ίδια. Θα έφριττα, μπροστά στην τερατώδη βεβήλωση της Φύσεως, θα έσπευδα να φανερωνα στην Έντιτα το μυστικό της, θα της έλεγα: «Ν' αγαπάς αυτόν τον άνθρωπο, το αδίει... αλλά με μια στοργή αγνή, γιατί του όφείλεις τη ζωή σου. Ο Έδμόνδος είναι πατέρας σου!». Τώρα όμως...
«Α, το πεπρωμένο μου προσφέρει την εκδίκηση! Την περιμένα, δεν θα την άφησα να μου ξεφύγει!... Θάραθ' μια μέρα που θα φρίδες κι' εσύ. Έδμόνδε, και το χέρι σου θα προσπαθήσει τρέμοντας να διώξει ένα φαντάσμα που θα όρθωνεται μπροστά σου!... Τι είναι ο θάνατος, μπροστά στα μαρτυρία που σε περιμένουν;»
Είχε σηκωθεί και τριγυρίζει μέσα στο δωμάτιο, σαν θρίπιο στο κλουδί του. Ξαφνικά σταμάτησε κι' αναρωτήθηκε:

«Αν όμως ο Έδμόνδος δεν την αγαπάει;... Δε μου μίλησε ποτέ γι' αυτήν... Τι ανόητη που ήμουνα! Δε μάντευα... και, μαζί με τον Μπέπε, έσπασα το κεφάλι μου για να μάθω το μυστικό του... ενώ το είχα μπροστά στα μάτια μου!...
»Η παραχή του, τα μυστικά του, άρχισαν από την ημέρα που είδε την Έντιτα. Τώρα θυμάμαι τη χλωμάδα του, τη στενωχόρια του, όταν έκανα λόγο γι' αυτήν... Μια μέρα, μου είπε: «Λίντια, για μιά, για την αγάπη μας, μη μου ξαναφέρεις ποτέ την Έντιτα. Μά εγώ, η ανόητη, δεν κατάλαβα... Κι' αν ξαναγύρισε στην παλιά ζωή του, στα γλέντια του, τόκανε για να πνίξη ένα έρωτα που του φαινότανε αδύνατος, γιατί ναιίτε κόρη μου την Έντιτα... Δική μου κόρη... Χά, χά!»

«Ένα κακό γέλιο, σαν λυγμός, βγήκε από τα χείλη της κόμισσας.
«Έδμόνδε! πρόφερε με τρομερή φωνή. Κοιμάσαι στην καρδιά μου, έσπειρες τον πονο στο δρόμο μου. Θα δρέψω μίσος κι' απελπισία!»

Σώπασε, γιατί κάποιος είχε χτυπήσει σιγανά την πόρτα της. Προσπάθησε να επιβληθεί στον έαυτό της να ξαναποάρη την συνθησισμένη ησυχία της, και πήγε ν' ανοίξει.

Ήταν η Έντιτα, δροσερή, χαριτωμένη, με το καινούριο φόρεμά της. Η κόμισσα την υποδέχτηκε με τον πιο στοργικό ενθουσιασμό και της είπε πως ήταν διορφή, πολύ όμορφη, και πως θα την ήλπιαν όλες οι κοπέλλες.
Μια άγρια χαρά, άγνωστη ως εκείνη την ημέρα, πλημμύριζε την ψυχή της.
Η Έντιτα, πού δεν ήξερε και

—«Αν υπάρχει τίποτα αξιοθέατο στο χωριό;... Αμ τώρα που ήθελε έσεις, και βέβαια υπάρχει!...»

«Εστειλε τη Τζινέτα στην Έντιτα και κλείστηκε ύστερα στην κάμαρά της.

Έπεσε σε μια πολυθρόνα, σαν έξουθενωμένη, κι' έκλεισε τα μάτια της για να συγκεντρωθεί, ενώ τα χείλη της ψιθύριζαν:

—Τόν αγαπάει... τόν αγαπάει... Ποιος το περίμενε... Κι' αυτός ο έρωτας, που γεννήθηκε στην αγνή καρδιά της, ρίζωσε βαθειά, έγινε μεγάλος, τεράστιος, απέραντος... Έδώ και λίγους μήνες θα με τρώαζε — κι' άς τον είχα προσφοδοτήσει εγώ η ίδια. Θα έφριττα, μπροστά στην τερατώδη βεβήλωση της Φύσεως, θα έσπευδα να φανερωνα στην Έντιτα το μυστικό της, θα της έλεγα: «Ν' αγαπάς αυτόν τον άνθρωπο, το αδίει... αλλά με μια στοργή αγνή, γιατί του όφείλεις τη ζωή σου. Ο Έδμόνδος είναι πατέρας σου!». Τώρα όμως...
«Α, το πεπρωμένο μου προσφέρει την εκδίκηση! Την περιμένα, δεν θα την άφησα να μου ξεφύγει!... Θάραθ' μια μέρα που θα φρίδες κι' εσύ. Έδμόνδε, και το χέρι σου θα προσπαθήσει τρέμοντας να διώξει ένα φαντάσμα που θα όρθωνεται μπροστά σου!... Τι είναι ο θάνατος, μπροστά στα μαρτυρία που σε περιμένουν;»
Είχε σηκωθεί και τριγυρίζει μέσα στο δωμάτιο, σαν θρίπιο στο κλουδί του. Ξαφνικά σταμάτησε κι' αναρωτήθηκε:

«Αν όμως ο Έδμόνδος δεν την αγαπάει;... Δε μου μίλησε ποτέ γι' αυτήν... Τι ανόητη που ήμουνα! Δε μάντευα... και, μαζί με τον Μπέπε, έσπασα το κεφάλι μου για να μάθω το μυστικό του... ενώ το είχα μπροστά στα μάτια μου!...
»Η παραχή του, τα μυστικά του, άρχισαν από την ημέρα που είδε την Έντιτα. Τώρα θυμάμαι τη χλωμάδα του, τη στενωχόρια του, όταν έκανα λόγο γι' αυτήν... Μια μέρα, μου είπε: «Λίντια, για μιά, για την αγάπη μας, μη μου ξαναφέρεις ποτέ την Έντιτα. Μά εγώ, η ανόητη, δεν κατάλαβα... Κι' αν ξαναγύρισε στην παλιά ζωή του, στα γλέντια του, τόκανε για να πνίξη ένα έρωτα που του φαινότανε αδύνατος, γιατί ναιίτε κόρη μου την Έντιτα... Δική μου κόρη... Χά, χά!»

«Ένα κακό γέλιο, σαν λυγμός, βγήκε από τα χείλη της κόμισσας.
«Έδμόνδε! πρόφερε με τρομερή φωνή. Κοιμάσαι στην καρδιά μου, έσπειρες τον πονο στο δρόμο μου. Θα δρέψω μίσος κι' απελπισία!»

Σώπασε, γιατί κάποιος είχε χτυπήσει σιγανά την πόρτα της. Προσπάθησε να επιβληθεί στον έαυτό της να ξαναποάρη την συνθησισμένη ησυχία της, και πήγε ν' ανοίξει.

Ήταν η Έντιτα, δροσερή, χαριτωμένη, με το καινούριο φόρεμά της. Η κόμισσα την υποδέχτηκε με τον πιο στοργικό ενθουσιασμό και της είπε πως ήταν διορφή, πολύ όμορφη, και πως θα την ήλπιαν όλες οι κοπέλλες.
Μια άγρια χαρά, άγνωστη ως εκείνη την ημέρα, πλημμύριζε την ψυχή της.
Η Έντιτα, πού δεν ήξερε και

δεν υπωπτεύθηκε τίποτε, άρχισε να συνηθίζει στην καινούργια ζωή της κι' ένωσε εύχυστημένη. Δεχότανε μ' εύγνωμοσύνη τις τρυφερές έκδηλώσεις της Λίντιας.

Σ' αυτή την άμεση φάση της αγάπης, ξανάβρισκε την ψυχική της γαλήνη και γινόταν πάλι ευνοημένη. Άκόμα κι' η κόμισσα δε χόρταινε να την βλέπει.

Ο Έδμόνδος είχε φύγει απ' τη Φλωρεντία, για να περάσει το φθινόπωρο στην έξοχή, στα κτήματά του. Κι' η Λίντια βόηκε την ευκαιρία ν' άφοσιωθεί στην ανάρωσή της. Έντιτας, γιατί ήθελε να θριαμβεύσει η κοπέλλα, την ήμερα που θα έκανε την είσοδό της στην κοινωνία.

Ήθελε να την λατρεύσουν όλοι οι άντρες, να την ζηλεύουν όλες οι γυναίκες.

Ο σκοπός της ήταν να χάσει κυριολεκτικώς τα μυαλά του γι' αυτήν ο μαρκήσιος Έδμόνδος ντι Πράγκα.

Δεν μίλλισε ποτέ στην Έντιτα για το μυστικό που της είχε φανερώσει. Άλλα, τυχαία δ' έβρε, έφεραν την κουβέντα στον Έδμόνδο και έδειχνε τα χαρίσματά του, τα πλούτη του, κάνοντας πως δεν καταλάβαινε ότι η Έντιτα την άκουγε άφορτα, συγκινημένη, με κόκκινα τα μάγουλά της και τα μάτια της άστραφτερά.

Έφτασε ο χειμώνας. Ο σκληρός ο καλός κόσμος είχε γυρίσει στη Φλωρεντία. Είχαν αρχίσει οι κοσμικές συγκεντρώσεις, οι χοροί.

Την πρώτη φορά που εμφανίσθηκε η Έντιτα σ' ένα κέντρο μαζί με την κόμισσα, την υποδέχτηκε ένας ψιθύρος θαυμασμού. Ήταν τόσο όμορφη, που έπαιζε την ομορφιά της Λίντιας.

Ο μαρκήσιος ντι Πράγκα, που έτυχε να βρίσκεται εκεί, με τον φίλο του πρίγκιπα Σύντρο, έμεινε σαν παρακαλισμένος, βλέποντάς την. Δεν περίμενε ποτέ να συναντήσει την Έντιτα, τη γλυκιά κοπέλλα των ονείρων του, που δεν είχε υπορέσει να την ξεχάσει. Είχε κάνει το κάθε τι, για να νικήσει αυτό το πάθος, για να ξεφύγει απ' τη γοητεία της. Μά δεν το είχε κατορθώσει.

Δεν εύρισκε πιά ησυχία, ούτε νύχτα ούτε μέρα. Τού κάκου προσπαθούσε να την ξεχάσει, με εύθυμες συντροφίες ή στη μοναξιά της έξοχης. Ή κούρασε του κυνηγιού

είχε καταπαράψει κάτω την ταράχη του. Τώρα όμως που είχε αντικρύσει πάλι εκείνη τη ματιά, την παιδιαστική και και τόσο μελαγχολική, η καρδιά του είχε ξανασπάσει να χτυπά άταχτα. Ήταν τόσο η συγκίνησή του, ώστε ο φίλος του το πρόσεξε, καθώς γύριζε να τον ρωτήσει μήπως ήξερε το άγγελικό εκείνο πλάσμα. Ή χλωμάδα του τον τρώαζε.

—Τι έχετε; τον ρώτησε. Είσατε αδιάθετος;

—Ένας ελαφρός πονοκέφαλος, απάντησε εκείνος. Μά τώρα περάσε.

—Είδατε την κοπέλλα που είναι μαζί με την κόμισσα ντι Καστελνιούδο;... Πρέπει να την γνωρίσετε, έσεις που σχετίζεστε με την κόμισσα.

—Όχι, δεν την γνωρίζω, απάντησε ο Έδμόνδος με άδυνη φωνή.

—Μήπως είναι συγγενής της; —Δεν ξέρω. Πιστεύω πως είναι μάλλον μία όρφανα, που θέλει η Λίντια να την υιοθετήσει. Την είχε βάλει έσωτερικά στο κολλέγιο.

—Λένε πως είναι πολύ καλή η κόμισσα. Το βρίσκετε όμως φυσικό, έτσι νέα και όμορφη, να υιοθετήσει μία κοπέλλα που θα μπορούσε να γίνει αντίπαλός της;

Ο Έδμόνδος δεν απάντησε. Τα μάτια της κόμισσας συναντήθηκαν με τα δικά του. Τον χαίρεται από μακριά μ' ένα ευγενικό χαμόγελο.

—Τον είδες; ρώτησε ύστερα την Έντιτα.

—Εκείνη έγενε «ναί». Τα μάγουλά της είχαν γίνει κατακόκκινα.

—Η Λίντια χαμογέλασε, τη φοβέρισε στ' άστια με το δάχτυλό της και της είπε:

—Α, κοκκίνισες, βλέπω! Κι' εγώ πού πιστεύω...

—Η Έντιτα την κύτταξε, με την άδωα ματιά της.

—Τι ποστειάτε; ρώτησε.

—Πως είχες ξεχάσει τις παιδιαστικές φαντασιώσεις σου. Πως δεν αγαπούσες κανένα πιο πολύ από μένα.

—Ω, ναί! Σας αγαπώ περισσότερο από κάθε τι στον κόσμο!

—Όχι όμως περισσότερο απ' ο καθένας! Κι' αυτό το καταλαβαίνω από την έντυψή σου που σου έκανε ο μαρκήσιος.

—Η Έντιτα χαμήλωσε τα μάτια της.

—Βλέπεις πως δε γελάστηκα,

πρόσεξε η κόμισσα χαμογελώντας πάντα. Μά δε σε μάλλον γι' αυτό... Σου έτοιμάσα μάλιστα μία έκπληξη.

—Η Έντιτα όρθωνοιζε τα μάτια της, ενώ κοκκινίζε ακόμα πιο πολύ.

—Τι θέλετε να πείτε; ρώτησε.

—Θέλω να σε διευκολύνω για να γίνης εύχυστημένη. Το Σάββατο θα δώσω ένα μεγάλο χορό.

—Λοιπόν;

—Αφού ο μαρκήσιος Έδμόνδος έχει γυρίσει απ' την έξοχή, θα τον προσκαλέσω κι' αυτόν.

—Η Έντιτα άνασκήρτησε, κι' η ματιά της φανέρωσε την ταραχή της. Δεν είχε ξεχάσει τον Έδμόνδο...

—Ίσως, όταν τον είχε πρωτοβεί, τον είχε αγαπήσει από ένστικτο. Καθώς ήταν μακριά άκούει, δε μπορούσε να νιώση ένα σοβαρό αίσθημα. Άκούοντας όμως να μιλά διαρκώς γι' αυτόν, έχοντας πάντα στη φαντασία της την εικόνα του, δεν ήταν δυνατόν να μη τον αγαπήσει αληθινά και φλογερά.

Β'

Όταν ο μαρκήσιος Έδμόνδος ντι Πράγκα γύρισε στο μεγάλο του, κλειστήκε στην κάμαρά του, όπως συνήθιζε να κανέ, έδω και λίγο καιρό, χωρίς να αντιληφθεί ότι ο υπηρέτης του τον κατασκοπεύε από τη μυστική κούπητη...

Ο Μπέπε είχε ρωτήσει επίμονα τον κύριό του αν χρειαζόταν τίποτα. Μά εκείνος του είχε, νευρισμένος:

—Φύγε, άσπες με! Άλλοίμονό σου αν ξαναόρθης να μ' ένοχλήσεις!

Ο Μπέπε βγήκε, αμίλητος. Ο Έδμόνδος έκλεισε πίσω του την πόρτα κι' έπειτα έπεσε σε μία πολυθρόνα, σφίγγοντας το κεφάλι του ανάμεσα στα χέρια του.

«Ο Σατανάς με βάζει σε πειρασμό, στέλνοντας πάλι μπροστά μου αυτήν την κοπέλλα — συλλογίζότανε. Θεέ μου, τί όμορφη που είναι! Να την ξεχάσω; Όχι, δε μπορώ... δε θέλω!»

Ο έρωτάς του για τη Λίντια ήταν πιά κάτι μακρινό, ξεχασμένο. Κι' όμως έπρεπε να αναγνωρίσει πως δεν είχε να την κατηγορήσει για τίποτα... Ντρεπότανε για την αδιαφορία του, γιατί δεν είχε δώσει πιά κανένα σημείο ζωής, απ' την ήμερα που η Λίντια είχε διαλύσει το δεσμό τους, που είχε

γίνει πιά και για τους δυό άνωποφόρος.

Κι' όμως, η κόμισσα δεν του κρατούσε κακία. Τόδεζε το χαμόγελό της, όταν τον συνάντησε, πριν από λίγο.

Μέσα στην ταραγμένη ψυχή του στροβιλιζόνταν άγνωστα αίσθηματά, που δε θα μπορούσε να τα ονομάσει. Τού φαινόταν πως, στην κατάντια που βρισκόταν, θα τον άνακούφιζε έστω και μία συμπονετική λέξη της Λίντιας! Ότι η μεγαλόψυχη κόμισσα θα τον λυπότανε και ίσως θα τον παρηγορούσε, αν ήξερε την πάλη που γινότανε μέσα του, τον τρελλό έρωτά του για την Έντιτα...

—Έντιτα! Η καρδιά του πονούσε, όταν πρόφερε αυτό το όνομα. Τί άφελους πιά να ξεγελάει τον έαυτό του; Γιατί να παλεύει άκόμα;

Το θεό εκείνο πλάσμα τον τραβούσε σαν μαγνήτη!

—Εμεινε σχεδόν δυό ώρες έτσι, με το κεφάλι ανάμεσα στα χέρια του και τα μάτια κλειστά, στο κενό, βυθισμένος σ' ένα όνειρο, απ' το οποίο δε μπορούσε ούτε κι' π' έθελε να ξεπηδήσει... Σαφινά, ένα χτύπημα στην πόρτα τον έκανε να χιναχτεί.

Πετάχτηκε όρθιος και ρώτησε με βραχνή φωνή:

—Ποιός είναι; Τί θέλετε; Να μη μητρή κανείς!

—Έχω να σας δώσω ένα γράμμα, απάντησε η φωνή του Μπέπε.

—Άρση το πάνω στο γραφείο μου.

—Η κόμισσα ντι Καστελνιούδο θέλει να το διαβάσετε, αμέσως. Τού έγραφε η Λίντια! Όχι, δεν ήταν δυνατόν! Λάθος θα είχε καταλάβει.

—Ανοίξε, ώστόσο την πόρτα. Ο Μπέπε μπήκε κρατώντας ένα γράμμα. Ο μαρκήσιος αναγνώρισε αμέσως στο φάκελλο το οικόσημο και το λεπτό και άριστοκρατικό γράμμα της κόμισσας.

Πήρε το γράμμα, το άνοιξε και διάβασε βιαστικά τις λίγες γραμμές του:

«Έδμόνδε. Φάνηκες άδικος απέναντί μου. Μά σε συγχωρώ και τα ξεχνώ όλα. Έλα αύριο βράδι στη γιορτή που δίνω στο σπίτι μου. Θα συναντήσης εκεί και την Έντιτα που βρίσκει παράξενο πως δεν έδωσες σημεία ζωής, μετά την έπισκεψή σου εκείνη στο κολλέγιο. Μου μιλάει συχνά για σένα και θέλει να σε ξαναβεί».

—Περιμένε ο υπηρέτης της κόμισσας; τον ρώτησε ζωηρά ο μαρκήσιος.

—Όχι, κύριε. Μά θα πάω εγώ την απάντησι. Άλλωστε...

—Άλλωστε;...

—Ελπίζω να συναντηθώ εκεί με μία γνωστή μου κοπέλλα.

Ο μαρκήσιος άνασκήρτησε και κύτταξε με έκπληξη τον υπηρέτη. Γέλασε όμως με τη σκέψη που του είχε περάσει και ρώτησε:

—Καμιά καμαριέρα της κόμισσας;

—Όχι, κύριε μαρκήσιε, δεν είναι καμαριέρα. Η κόμισσα την έχει σαν κόρη της...

Ο Έδμόνδος χλωμάισε.

—Ξέρεις την Έντιτα; φώναξε.

—Μάλιστα, κύριε μαρκήσιε.

—Μίλησε, πές μου ό,τι ξέρεις γι' αυτήν, και θα κάνης την τύχη σου!

Ο Μπέπε συγκράτησε ένα αστακτικό χαμόγελο κι' απάντησε:

—Τά λίγα που έχω να σας πώ, δεν θα σας ικανοποιήσουν.

—Δεν πειράζει. Μίλησε!

—Δεν σας είπα τίποτα ή κυρία κόμισσα;

—Όχι.

—Περίεργο! Κι' όμως είναι μιά πολύ απλή ιστορία.

Ο μαρκήσιος έπιασε από το μπράτσο του Μπέπε. Τα μάτια του άστράφτεσε.

—Πές μου την αλήθεια! Φώνα-

Μπα!... Κάνεις τώρα και στο γραφείο γυμναστική;

—Και κράτησε την υπόσχεσή σου; ρώτησε.

—Να σας πώ την αλήθεια, το ξεχάσα. Όταν γύρισα στη Φλωρεντία, έ'να πρωί όμως, ψάχνοντας σε μία παλιά βαλίτσα μου, βρήκα το μανταγιόν...

—Η περιέργεια μ' έσπρωξε τότε να γυρίσω την όρφανα. Πήγα στη διευδυνή που μου είχε δώσει ο πατέρας της, αλλά δε βρήκα εκεί τα προσωπικά που μου είχε πη. Άφού έψαξα μερικές μέρες άκούει, έψαξα πώς η γυναίκα είχε πεθάνει κι' ο άντρας της είχε ξενητευθεί. Όσο για την κοπέλλιτσα, την είχε πάρει κοντά της η κόμισσα ντι Καστελνιούδο.

—Α, η κόμισσα Λίντια είναι ένας άγγελος... μία ευγενής κασ' διά! φώναξε ο Έδμόνδος.

—Ένα ειρωνικό χαμόγελο πέρασε μιά στιγμή από τα χείλη του Μπέπε. Μά ο μαρκήσιος δεν το πρόσεξε.

—Όποτε δεν έχεις δ' άκόμη την Έντιτα; τον ρώτησε.

—Όχι. Έσεις;

—Ναί, εγώ την ξέρω...

—Είναι όμορφη;

—Θα το κρίνης μόνος σου...

Νά, πάρε το γράμμα για την κόμισσα. Στο γυρισμό σου, θα μου πής τις εντυπώσεις σου.

—Κι' αν δεν τη δώ;

—Μπορείς να τη ζητήσεις. Δεν έχεις εκείνο το μανταγιόν του πατέρα της;

—Δυστυχώς, τόχασα, κύριε μαρκήσιε!

—Α, τί κρίμα!

—Κι' ύστερα, η κοπέλλα, όπως μου είπατε, νομίζε και ίσως νομίζει άκόμα, για γονείς της τους ανθρώπους που την είχαν μεγαλώσει. Γιατί να την βγάλω απ' αυτή την πλάνη της;

Ο μαρκήσιος παραδέχτηκε πως είχε δίκιο ο Μπέπε.

—Έπειτα από μερικά λεπτά, ο πονηρός υπηρέτης ξεκίνησε για το μεγάλο της κόμισσας. Στο δρόμο, έλεγε με το νου του:

«Καλά έκανα που του διηγήθηκα εκείνη την ιστοριο... Βρήκα ένα χρυσάφι μου πως δεν έχω μαντέψει τον έρωτά του;... Αν η αγάπη κούνησε τόσο το θάνατο. Κούνησε το κεφάλι του άνηθικά και μου απάντησε ότι ο μόνος φόβος του ήταν μήπως δεν ξανάβλεπε πιά την κόρη του που την είχε αφήσει μικρό κοριτσάκι στη Φλωρεντία.

Την είχε εμπιστευθεί σε κάτι τίμιους ανθρώπους, που μένανε κοντά στην παλιά αγορά.

—Μά γιατί την είχε εγκαταλείψει;

—Γιατί είχε πεθάνει η γυναίκα του κι' αυτός είχε ξενητευθεί για να βρή την τύχη του... Έπειτα από δύο μέρες καμάρησε η φουρτούνα κι' έλειψε ο κίνδυνος. Μά ο άνθρωπος εκείνος έπαθε μιά δυνατή αιμορραγία και πέθανε. Μόλις που πρόλαβε να με βάλει να του υποσχεθώ πως θα πήγαινα στην κόρη του ένα μανταγιόν που είχε κρεμασμένο στο λαιμό του.

—Ο Μπέπε είχε διηγήσει αυτό το παραμύθι με άπολυτη φυσικότητα. Ο μαρκήσιος τον άκούγε με λαχτάρα, κι' η ψυχή του πλημμύριζε από γοησία. Για να μην προδοθεί όμως, βρήκε τη δύναμη να μείνει ήρεμος.

—Ο Μπέπε είχε διηγήσει αυτό το παραμύθι με άπολυτη φυσικότητα. Ο μαρκήσιος τον άκούγε με λαχτάρα, κι' η ψυχή του πλημμύριζε από γοησία. Για να μην προδοθεί όμως, βρήκε τη δύναμη να μείνει ήρεμος.

—Ο Μπέπε είχε διηγήσει αυτό το παραμύθι με άπολυτη φυσικότητα. Ο μαρκήσιος τον άκούγε με λαχτάρα, κι' η ψυχή του πλημμύριζε από γοησία. Για να μην προδοθεί όμως, βρήκε τη δύναμη να μείνει ήρεμος.

—Ο Μπέπε είχε διηγήσει αυτό το παραμύθι με άπολυτη φυσικότητα. Ο μαρκήσιος τον άκούγε με λαχτάρα, κι' η ψυχή του πλημμύριζε από γοησία. Για να μην προδοθεί όμως, βρήκε τη δύναμη να μείνει ήρεμος.

—Ο Μπέπε είχε διηγήσει αυτό το παραμύθι με άπολυτη φυσικότητα. Ο μαρκήσιος τον άκούγε με λαχτάρα, κι' η ψυχή του πλημμύριζε από γοησία. Για να μην προδοθεί όμως, βρήκε τη δύναμη να μείνει ήρεμος.

—Ο Μπέπε είχε διηγήσει αυτό το παραμύθι με άπολυτη φυσικότητα. Ο μαρκήσιος τον άκούγε με λαχτάρα, κι' η ψυχή του πλημμύριζε από γοησία. Για να μην προδοθεί όμως, βρήκε τη δύναμη να μείνει ήρεμος.

—Ο Μπέπε είχε διηγήσει αυτό το παραμύθι με άπολυτη φυσικότητα. Ο μαρκήσιος τον άκούγε με λαχτάρα, κι' η ψυχή του πλημμύριζε από γοησία. Για να μην προδοθεί όμως, βρήκε τη δύναμη να μείνει ήρεμος.

—Ο Μπέπε είχε διηγήσει αυτό το παραμύθι με άπολυτη φυσικότητα. Ο μαρκήσιος τον άκούγε με λαχτάρα, κι' η ψυχή του πλημμύριζε από γοησία. Για να μην προδοθεί όμως, βρήκε τη δύναμη να μείνει ήρεμος.

—Ο Μπέπε είχε διηγήσει αυτό το παραμύθι με άπολυτη φυσικότητα. Ο μαρκήσιος τον άκούγε με λαχτάρα, κι' η ψυχή του πλημμύριζε από γοησία. Για να μην προδοθεί όμως, βρήκε τη δύναμη να μείνει ήρεμος.

—Ο Μπέπε είχε διηγήσει αυτό το παραμύθι με άπολυτη φυσικότητα. Ο μαρκήσιος τον άκούγε με λαχτάρα, κι' η ψυχή του πλημμύριζε από γοησία. Για να μην προδοθεί όμως, βρήκε τη δύναμη να μείνει ήρεμος.

—Ο Μπέπε είχε διηγήσει αυτό το παραμύθι με άπολυτη φυσικότητα. Ο μαρκήσιος τον άκούγε με λαχτάρα, κι' η ψυχή του πλημμύριζε από γοησία. Για να μην προδοθεί όμως, βρήκε τη δύναμη να μείνει ήρεμος.

—Ο Μπέπε είχε διηγήσει αυτό το παραμύθι με άπολυτη φυσικότητα. Ο μαρκήσιος τον άκούγε με λαχτάρα, κι' η ψυχή του πλημμύριζε από γοησία. Για να μην προδοθεί όμως, βρήκε τη δύναμη να μείνει ήρεμος.

—Ο Μπέπε είχε διηγήσει αυτό το παραμύθι με άπολυτη φυσικότητα. Ο μαρκήσιος τον άκούγε με λαχτάρα, κι' η ψυχή του πλημμύριζε από γοησία. Για να μην προδοθεί όμως, βρήκε τη δύναμη να μείνει ήρεμος.

—Ο Μπέπε είχε διηγήσει αυτό το παραμύθι με άπολυτη φυσικότητα. Ο μαρκήσιος τον άκούγε με λαχτάρα, κι' η ψυχή του πλημμύριζε από γοησία. Για να μην προδοθεί όμως, βρήκε τη δύναμη να μείνει ήρεμος.

—Ο Μπέπε είχε διηγήσει αυτό το παραμύθι με άπολυτη φυσικότητα. Ο μαρκήσιος τον άκούγε με λαχτάρα, κι' η ψυχή του πλημμύριζε από γοησία. Για να μην προδοθεί όμως, βρήκε τη δύναμη να μείνει ήρεμος.

ΓΥΑΛΙΑ ΜΕ... ΚΑΘΡΕΦΤΑΚΙΑ

Μιά βιομηχανία όπτικων ειδών του Βελγίου έφωτίσε τα γυαλιά, που προρίζει για το ώραίο φύλο με ειδικά μικρά καθρεφτάκια στα άκρα, που επιτρέπουν σ' εκείνη, που τα φορεί, να βλέπει άν την παρακολουθούν και ποιός την παρακολουθεί, χωρίς να γυρίση το κεφάλι. Ίδιαίτερα χρήσιμα για τις εργαζόμενες γυναίκες, που αναγκάζονται να γυρίσουν το βράδυ κάπως άργά στο σπίτι τους, τα γυαλιά αυτά θα έξυπηρετήσουν και κάθε ώραια γυναίκα δινοντάς της την δυνατότητα να διαπιστώση αν παρακολουθείται και να λάβη έγκαιρώς τα άπαιτούμενα μέτρα άμύνης και διαφυγής.

ξε. Η Έντιτα είναι :όρη της κόμισσας;

—Μιά νύχτα, που κινδυνεύαμε να ναυαγήσουμε, ο άνθρωπος εκείνος, που μου είχε φανη δυνατός άντρας, έβγαλε τα κλάματα σαν υιό-κόρη παιδί. Τον ρώτησα γιατί φέρε τόσο πολύ στο θάνατο. Κούνησε το κεφάλι του άνηθικά και μου απάντησε ότι ο μόνος φόβος του ήταν μήπως δεν ξανάβλεπε πιά την κόρη του που την είχε αφήσει μικρό κοριτσάκι στη Φλωρεντία.

Την είχε εμπιστευθεί σε κάτι τίμιους ανθρώπους, που μένανε κοντά στην παλιά αγορά.

—Μά γιατί την είχε εγκαταλείψει;

—Γιατί είχε πεθάνει η γυναίκα του κι' αυτός είχε ξενητευθεί για να βρή την τύχη του... Έπειτα από δύο μέρες καμάρησε η φουρτούνα κι' έλειψε ο κίνδυνος. Μά ο άνθρωπος εκείνος έπαθε μιά δυνατή αιμορραγία και πέθανε. Μόλις που πρόλαβε να με βάλει να του υποσχεθώ πως θα πήγαινα στην κόρη του ένα μανταγιόν που είχε κρεμασμένο στο λαιμό του.

—Ο Μπέπε είχε διηγήσει αυτό το παραμύθι με άπολυτη φυσικότητα. Ο μαρκήσιος τον άκούγε με λαχτάρα, κι' η ψυχή του πλημμύριζε από γοησία. Για να μην προδοθεί όμως, βρήκε τη δύναμη να μείνει ήρεμος.

—Ο Μπέπε είχε διηγήσει αυτό το παραμύθι με άπολυτη φυσικότητα. Ο μαρκήσιος τον άκούγε με λαχτάρα, κι' η ψυχή του πλημμύριζε από γοησία. Για να μην προδοθεί όμως, βρήκε τη δύναμη να μείνει ήρεμος.

—Ο Μπέπε είχε διηγήσει αυτό το παραμύθι με άπολυτη φυσικότητα. Ο μαρκήσιος τον άκούγε με λαχτάρα, κι' η ψυχή του πλημμύριζε από γοησία. Για να μην προδοθεί όμως, βρήκε τη δύναμη να μείνει ήρεμος.

—Ο Μπέπε είχε διηγήσει αυτό το παραμύθι με άπολυτη φυσικότητα. Ο μαρκήσιος τον άκούγε με λαχτάρα, κι' η ψυχή του πλημμύριζε από γοησία. Για να μην προδοθεί όμως, βρήκε τη δύναμη να μείνει ήρεμος.

—Ο Μπέπε είχε διηγήσει αυτό το παραμύθι με άπολυτη φυσικότητα. Ο μαρκήσιος τον άκούγε με λαχτάρα, κι' η ψυχή του πλημμύριζε από γοησία. Για να μην προδοθεί όμως, βρήκε τη δύναμη να μείνει ήρεμος.

—Ο Μπέπε είχε διηγήσει αυτό το παραμύθι με άπολυτη φυσικότητα. Ο μαρκήσιος τον άκούγε με λαχτάρα, κι' η ψυχή του πλημμύριζε από γοησία. Για να μην προδοθεί όμως, βρήκε τη δύναμη να μείνει ήρεμος.

—Ο Μπέπε είχε διηγήσει αυτό το παραμύθι με άπολυτη φυσικότητα. Ο μαρκήσιος τον άκούγε με λαχτάρα, κι' η ψυχή του πλημμύριζε από γοησία. Για να μην προδοθεί όμως, βρήκε τη δύναμη να μείνει ήρεμος.

—Ο Μπέπε είχε διηγήσει αυτό το παραμύθι με άπολυτη φυσικότητα. Ο μαρκήσιος τον άκούγε με λαχτάρα, κι' η ψυχή του πλημμύριζε από γοησία. Για να μην προδοθεί όμως, βρήκε τη δύναμη να μείνει ήρεμος.

—Ο Μπέπε είχε διηγήσει αυτό το παραμύθι με άπολυτη φυσικότητα. Ο μαρκήσιος τον άκούγε με λαχτάρα, κι' η ψυχή του πλημμύριζε από γοησία. Για να μην προδοθεί όμως, βρήκε τη δύναμη να μείνει ήρεμος.

—Ο Μπέπε είχε διηγήσει αυτό το παραμύθι με άπολυτη φυσικότητα. Ο μαρκήσιος τον άκούγε με λαχτάρα, κι' η ψυχή του πλημμύριζε από γοησία. Για να μην προδοθεί όμως, βρήκε τη δύναμη να μείνει ήρεμος.

—Ο Μπέπε είχε διηγήσει αυτό το παραμύθι με άπολυτη φυσικότητα. Ο μαρκήσιος τον άκούγε με λαχτάρα, κι' η ψυχή του πλημμύριζε από γοησία. Για να μην προδοθεί όμως, βρήκε τη δύναμη να μείνει ήρεμος.

—Ο Μπέπε είχε διηγήσει αυτό το παραμύθι με άπολυτη φυσικότητα. Ο μαρκήσιος τον άκούγε με λαχτάρα, κι' η ψυχή του πλημμύριζε από γοησία. Για να μην προδοθεί όμως, βρήκε τη δύναμη να μείνει ήρεμος.

—Ο Μπέπε είχε διηγήσει αυτό το παραμύθι με άπολυτη φυσικότητα. Ο μαρκήσιος τον άκούγε με λαχτάρα, κι' η ψυχή του πλημμύριζε από γοησία. Για να μην προδοθεί όμως, βρήκε τη δύναμη να μείνει ήρεμος.

—Ο Μπέπε είχε διηγήσει αυτό το παραμύθι με άπολυτη φυσικότητα. Ο μαρκήσιος τον άκούγε με λαχτάρα, κι' η ψυχή του πλημμύριζε από γοησία. Για να μην προδοθεί όμως, βρήκε τη δύναμη να μείνει ήρεμος.

—Ο Μπέπε είχε διηγήσει αυτό το παραμύθι με άπολυτη φυσικότητα. Ο μαρκήσιος τον άκούγε με λαχτάρα, κι' η ψυχή του πλημμύριζε από γοησία. Για να μην προδοθεί όμως, βρήκε τη δύναμη να μείνει ήρεμος.

—Ο Μπέπε είχε διηγήσει αυτό το παραμύθι με άπολυτη φυσικότητα. Ο μαρκήσιος τον άκούγε με λαχτάρα, κι' η ψυχή του πλημμύριζε από γοησία. Για να μην προδοθεί όμως, βρήκε τη δύναμη να μείνει ήρεμος.

σες του μεγάλου της. 'Η κόμισσα δεν είχε παραλείψει τίποτε, για να ευχαριστήσει τους καλεσμένους της.

'Ηταν ασυνήθιστα χλωμή, το βράδι εκείνο. Μα το χαμόγελό της ήταν τόσο βροσερό και μευστικό, τα μάτια της λάμπανε τόσο, που δε μπορούσαν να μη τα θαυμάσουν όλοι.

'Υποδεχόταν με χάρη τους καλεσμένους και τους παρουσίαζε την 'Εντίτα, που στεκόταν στο πλευρό της, ταραγμένη και συγκινημένη.

'Όλοι μιλούσαν γι' αυτήν, για τη μαγική ομορφιά της, για τη γλυκειά κι' αθάνα φυσιονομία της. Οί άντρες ξεταλλάθηκαν μαζί της, κι' οί άλλες κοπέλλες την κτύπαζαν με ζήλεια.

'Όταν έφτασε ο μαρκήσιος ή κόμισσα έσφιξε το χέρι της 'Εντίτας, που κρατούσε χαμηλωμένα τα μάτια της. 'Ο 'Εδμόνδος τις πλησίασε, φαινομενικά ήρεμος, αλλά έσας προσεχτικός παρατηρητής θα έβλεπε το έλαφο τρε' μούλιασμα των χειλιών του και τη χλωμάδα του.

'Η Λίντια του άπλωσε το χέρι της, χαμογελώντας.

— Σας περιμένα, του είπε. 'Ηθελα να ξαναδείτε αυτή την αγαπημένη κοπέλλα, που την έχετε ήδη γνωρίσει.

Κι' έβειξε την 'Εντίτα, που ήταν ακόμα πιο συγκινημένη. 'Ο 'Εδμόνδος δε βρήκε λέξεις για ν' απαντήσει. 'Η κόμισσα συνέχισε, χαμογελώντας πάντα:

— Σήκωσε λοιπόν τα όμορφα μάτια σου, χρυσή μου. Κτύπαξε το μαρκήσιο!

'Η ματιά της 'Εντίτας συναντήθηκε με του 'Εδμόνδου.

— Με συγχωρείτε που δεν ξαναφάνηκα, έπειτα από την επίσκεψή μου στο κολλέγιο, της είπε εκείνος. 'Ελειπα όμως στην έδρα. 'Εχω λίγες μέρες μόνο που ξαναγύρισα.

— Της το είχα πη κι' εγώ, τον δέχοντο χαμογελώντας ή κόμισσα.

— Σας ξαναβρίσκα όμως ακόμα πιο όμορφη! πρόσθεσε ο μαρκήσιος, παίρνοντας θάρρος.

— 'Ω, μά την κάνετε να κοκκινίζει, με τα κομπλιμέντα σας! 'Αλλίως, δεν θα μπορούσα να σας την εμπιστευθώ, όπως σκέπτεται, για ν' ασχοληθώ με τους άλλους καλεσμένους μου.

ΜΙΚΡΟΙ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΚΑΝΕΤΕ ΜΙΑΝ ΩΡΑΙΑ ΑΡΧΗ

πού θ' αλλάξει και θα όμορφηνη τη ζωή σας. Μάθετε και σεις να σχεδιάζετε, να σκισάρετε ή και να ζωγραφίζετε, με σπουδή στο σπίτι σας, όπου και αν μένετε. Για πληροφορίες έπισκεφθήτε μας ή αν έμποδίζεστε είτε αν μένετε σ' επαρχία, στείλτε μας τη δημοσίευσή αυτή για να λάβετε δωρεάν αναλυτικό τεύχος εικονογραφημένο με έργα μαθητών μας, χωρίς καμιά υποχρέωσή σας. ΤΑΡΑ είδικό έρω έγραφε: 'Εποφελήθητε για τα παιδιά σας, που το σχέδιο θα τους είναι έφοδιο πολυτίμου.

Γελοιογραφία σ' σκίτσος καθ' ύλην και ύλην.

ΣΧΟΛΗ Α.Β.Σ.
ΣΧΕΔΙΟΥ-ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ
Πανεπιστημίου 10 — Τηλ. 628.902
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΔΡΑ: ΠΑΡΙΣΙ

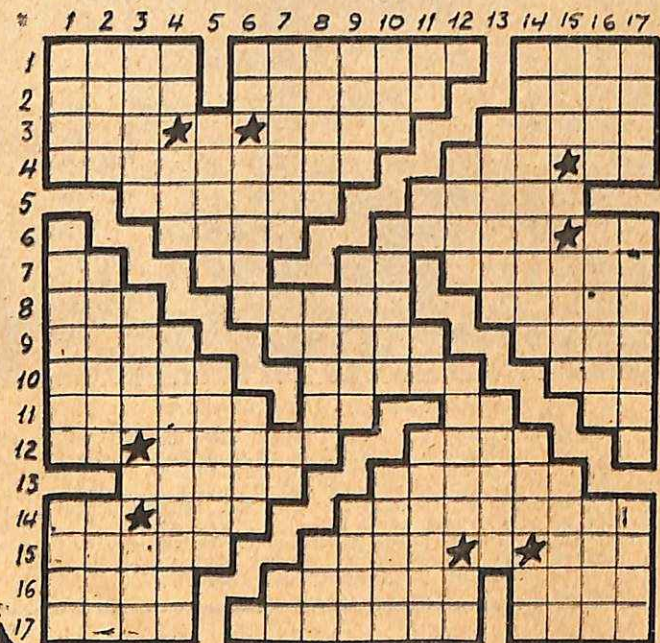
ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ AP. 1086

ΟΡΙΖΟΝΤΩΣ

- 1 Ζωοτροφέα (πληθ.). — Φιλοξενούν κακοποιούς. — Προδίδει ευχαρίστηση, ευδαιμονία.
- 2 Όνομαστό τσίρκο. — Σωματική ή ήθικη δύναμη, θάρρος. — Αλύπτιος στρατιωτικός και πολιτικός, που έγινε το 1958 αντιπρόεδρος της Η.Α.Δ. (επών.).

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1 Δωμάτιο του σπιτιού. — 'Αποκριτικό πτηνό. — 'Αγαθό.
- 2 Αγάπη (ξεν.). — Το όνομα γάσης του Χάλλυγουντ, που πρόκειται να ξαναπαρτευτη. — Μέρος του σώματος.
- 3 Στο τσίρκο σκορπίζουν το γέλιο. — Μέρος του υπο-

- 3 ...Τσάνεϊ: πρωταγωνιστής έργων φρίκης. — Πολύ. — Προσφέρει στους 'Ισπανούς ενδιαφέρον θέαμα.
- 4 Είδος ποικίλου. — Πρόθεσις. — 'Αρθρο (πληθ.).
- 5 Θεός, προσωποποίηση του πάθους και ακόλουθος της 'Αφροδίτης (αίτ.). — Χωρίς (γεν.).
- 6 'Ιουδαίος προφήτης και όμνυμο διβλίο της Π. Διαθήκης. — 'Ασυγκίνητα. — Προηγούνται βασιλέων.
- 7 'Υπαρξες. — Καλύπτουν το μισό Σιάμ. — Και αυτά το μισό 'Ιράκ. — Διακοσμητική αλυσίδα.
- 8 Αφρικανός φύλαχος. — Στο ποδόσφαιρο παίζει σπουδαίο ρόλο. — 'Ελληνική αεροπορική βάση.
- 9 Αυτός (θην.). — Χρονικό διάστημα. — Μία των δωδεκανήσων.
- 10 Παγκοσμίου φήμης 'Ελληνίδα καλλιτέχνης (επών.). — 'Υπέρθε βασιλίας της παρισίνης μόδας. — Χαρτοπαίκτης δρος.
- 11 'Αμίλητος. — 71. — 'Αναφορική αντωνυμία (θην.). — Κτητική αντωνυμία (θην.).
- 12 Νότα. — Δερμάτινο δοχείο. — Ανατολίτικος τίτλος.
- 13 'Εχουν πολλά κοινά σημεία (οὐδ.). — Βρισκόνταν αλλοτε επί κεφαλής μεγάλης δυναμείας.
- 14 Μία των δωδεκανήσων. — Ταξιδιός σύνδεσμος. — Θα την βρήτε στα ύψη υπόγειας.
- 15 'Απαραίτητο στον σιδηροδρογό. — Χρώμα. — Πρόθεσις, αλλά και αριθμητικό. 'Ιταλίδος σπάρ. — Τα προγονικά του εύνοιας μας.
- 17 'Αδικρίτως αριθμού (θην. καθ.). — Φρούτα της εποχής. — 'Εμπνεούν σεβασμό.

- δύματος. — Δεν λείπει κανένα.
- 4 Γαλλικό μέτρον επίφανείας. — Σουμάκι: Περούβιανη με ελαφρή φωνή. — 'Ιστορική ή ναυμαχία της (γεν.).
- 5 Γλύκισμα, μα και καλλυντικό. — Φοριέται στο πόδι.
- 6 Τα δυό άκρα της Κρήτης. — Ευχαριστεί την άσφαιση. — Την αναζητούμε αυτή την εποχή.
- 7 'Αβιολύπτης. — 'Απαγορεύει. — 'Αγριοκυβανία. — Σάντα... πόλις της Ν. 'Αμερικής.
- 8 Ρόφημα. — 'Ακούγεται σε έπισήμες τελετές. — 'Επώνυμον Γάλλου συγγραφέως.
- 9 Μοναδικός. — Ευρύχωρα. — Στο χαρτοπαίγιο αντιπροσωπεύει κάποιο χρηματικό ποσό.
- 10 Νομός και ποταμός της Γαλλίας. — Τσιμπούρι. — 'Όλοι πηγαίνουμε εκεί, όχι όμως με τα δικά μας πόδια.
- 11 Τα δυό άκρα της Γης. — 'Ανεστραμμένο σύμφωνο. — Συνεχόμενα στο χέος. — Λάμπει στον ουρανό.
- 12 'Ιερή τρέλλα των αγρίων. — Φιγούρα της τράπουλας. — 'Ανθ.
- 13 'Εξωτικό φρούτο. — Τουρκικό ανάκτορο.
- 14 Σχιζιές. — 'Ο μισός Σόρ-φωτο. — 'Ανεστραμμένο σύμφωνο.
- 15 Πηγαίνει. — 'Εταιρία Διαχειρίσεως 'Υπεργώνων Προσώπων. — 'Ορσείρα της 'Αμερικής.
- 16 'Όνομα γνωστής ντιζέ. — Κινούσε άλλοτε πλοία. — Θεός του 'Ολύμπου (δημοτ.).
- 17 Κατάρες. — Συμβάλλει στη μάσηση. — ΣΤΑΘΗΣ ΒΟΛΟΝΑΚΗΣ

'Η λύσις του 'υπ' αριθ. 1065 στη σελίδα 86

'Ο τόνος της κόμισσας ήταν τόσο ειρωνικός, ώστε ο μαρκήσιος άνασκιότησε και της έριξε μια δυσπιστή ματιά. Μα το χαρούμενο και ελκρινές χαμόγελό της τον καθυσχάλισε.

— Έννοια σας, κυρία κόμισσα, απάντησε χαμογελώντας κι' αυτός, δε θα της μιλήσω παρά για το κολλέγιο και για σας 'Ιδίως... γιατί πρέπει να σας άγαπήσω πολύ!

— 'Ω, ναι, πάρα πολύ! φώναξε ή 'Εντίτα, κτυπάζοντας τσούφε-ρά την κόμισσα.

'Εκείνη την τράβηξε κοντά της και τη φίλησε στοργικά στο μέτωπο.

Στο μεταξύ, είχε άρχεισει να παίξει ή άσκήστρα. 'Η κόμισσα έβαλε το χέρι της 'Εντίτας μέσα στο μαρκήσιο, λέγοντας του χαρούμενα:

— Σας την παραχωρώ γι' αυτό το βάλε. 'Η 'Εντίτα μου τραλίζει νιά το χορό, και σεις είσαστε ένας από τους καλύτερους καβαλιέρους μας.

Μα ή 'Εδμόνδος δεν άκουσε καλά, καλά αυτά τα τελευταία λόγια της. Νιώθοντας το χεράκι της κοπέλλας μέσα στο δικό του, έτρεμε απ' την παραχή του. Κι' όταν πέρασε το μπράτσο του γύρω απ' τη μέση της και το λυγρό κορμί της ακούμπησε ελαφρά πάνω του, ή καρδιά του άρχισε να χτυπά με όρη, ενώ τον πλημμύριζε κρυφή χαρά κι' έλπίδα...

'Ανάσανε ήδονικά το άσσυμα των μαλλιών της. Δεν της μιλούσε κα-θόλου. Κι' εκείνη τον εύγλωττοσε για τη σιωπή του, που της έπέτρεπε να βυθίζεται κι' ένα με-θυστικό όνειρο...

'Όταν τελείωσε ο χορός, ο μαρκήσιος της είπε σιγά:

— Δέ βλέπω πουθενά την κόμισσα. Έξελτε να κάνουμε ένα γύρο ιαζί, να ψάξουμε να τη βρούμε. 'Η 'Εντίτα έγνεψε «ναι», με το κεφάλι.

Διέσχισε τα πλήθη των καλεσμένων, μ' ένα χαμόγελο στα χείλη. 'Ο μαρκήσιος τη συνόδευε, καμαρώνοντας, όλο χαρά.

Της μιλούσε για την κόμισσα, έπαινούσε τα χαρίσματα της και την καλωσύνη της ψυχής της.

'Η 'Εντίτα άκουγε συγκινημένη, την άρμονική και ήχηρή φωνή του και δεν σκεπτόταν καθόλου να τραβήξει το χέρι της, που το κρατούσε εκείνος σφιγμένο μέσα στο δικό του.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Το Κινηματογραφικόν Συνεργειόν 'Αρχηγίου 'Αστυνομίας Πόλεων, θα έπισκεφθή, κατά τον μήνα 'Ιούλιον ε.ε., τας ακόλουθους συνοικίας, προς προβολήν δωρεάν διά το κοινόν μορφωτικόν και ψυχαγωγικόν κινηματογραφικόν έργων:

Την Πέμπτην, 8 'Ιουλίου, την Πλατείαν Τητακοπούλου Βύρωνος, Την Παρασκευήν, 9 'Ιουλίου, το Καλαμάκιν (πλατεία Φιλικής 'Εταιρ. Στάσις 'Αγίας Βαρβάρας), το Σάββατον, 10 'Ιουλίου, την Αμφιθέαν (πλατεία 11 'Ιουλίου, Τεχνικήν Σχολάν Πολιτ. 'Αναπήρων (τέρμα δδού Λαμψα). Την Τρίτην, 12 'Ιουλίου, την Πλατ. 'Ελευθερίου Βε-νιζέλου (πύργον), την Τετάρτην, 13 'Ιουλίου, το Μοσχάτον (πλα-τείαν Κούρου — Χρυσόστ. Σμύρνης — Κανάρη). Την Πέμπτην, 14, 'Ι-ουλίου, την Καλλιθέαν (πλατεία Κούρου). Την Παρασκευήν, 15 'Ι-ουλίου, την Πλατείαν Ζωοδόχου Πη-γής (τέρμα αυτοκινήτων Βύρωνος). Το Σάββατον, 16 'Ιουλίου, την Πλατείαν Κέντρου, «ΓΑΡΔΕΛΙΑ», Ζωγράφου. Την Δευτέραν, 17 'Ιου-λίου, το νέον τέρμα Γαλατσίου. Την Τρίτην, 18 'Ιουλίου, τον Λόγον 'Α-θηνών. Την Πέμπτην, 20 'Ιουλίου, το Κέντρον Αποκαταστάσεως Πολιτικόν 'Αναπήρων Ψυχικών.

'Όπόσο, ο 'Εδμόνδος, δειλός σαν όλους τους άληθινά έρωτευ-μένους, δεν τόλμασε ακόμη να της κάνει λόγο για το αίσθημά του. Πέρασε, μισή ώρα, χωρίς ν' αναφέρει καθόλου την επίσκεψή του στο κολλέγιο, χωρίς να προφέρει ούτε μια λέξη που θα μπορούσε να ταραχή τη γαλήνη της νεανί-κας καρδιάς της.

Είχε γίνει άνώριστος, σαν μικρό παιδί...

'Ευτυχώς που δεν ήταν παρών ο άνηψιός του. Πραγματικά, ο Φρει-δερίκος θα τον κορόιδευε, θα γε-λούσε με την καρδιά του, βλέπον-τας το γέρο βείο του σε άμνη-νια, σαν μαθητούδι.

'Ο 'Εδμόνδος βρισκόταν σε μια υπέροχη έκσταση. Μα το όνειρό του διακόπηκε όταν έμεινίσθηκε ή κό-μισσα.

'Ηταν πάντα χαμογελαστή. 'Η χλωμάδα της όμως είχε μεγαλώ-σει ακόμα πιο πολύ. Τα μάτια της λάμπανε παραέξανα.

Είχε μαζί της μια κοπελλίτσα, κόρη πριγκίπισ. Τη σύστησε στην 'Εντίτα.

Οί δυό νέες συμπάθησαν άμέ-σως ή μια την άλλη. 'Η κόμισσα τις άφισε μαζί κι' απομακρύνθη-κε με το μαρκήσιο.

'Ο 'Εδμόνδος βρήκε τότε την ευκαιρία να της πη:

— 'Ορίλω να σου ζητήσω συν- γνώμη, Λίντια...

— Δεν είναι κατάλληλο το μέ-ρος και ή ώρα για να τα πούμε, τον δέχθηκε εκείνη. 'Όταν τελειώ-ση ή γιορτή μη φύγει. Πέρασε στο 'Ιδιώτερο σαλονάκι μου. Πρέ-πει να σου μιλήσω. Νά, πάρε το κλειδί, για ν' άνοίξεις μόνος σου, χωρίς να σε άντιληφθή κανείς.

Οί καλεσμένοι φύγανε κατά τις 6 το πρωί. 'Όταν έμεινε μονάχη με την 'Εντίτα, ή κόμισσα την έ-σφιξε στην άγκαλιά της.

— Διασκεδάσε, λοιπόν, χρυσή μου! τη ρώτησε.

— 'Ω, πολύ, πάρα πολύ! φώνα-ξε εκείνη με ελκρινή ένθουσια-σμό.

— Θα δώσω γοήγορα κι' άλλη γιορτή, για χάρη σου.

Τη φίλησε και της σύστησε να πάει να παγιάσει. 'Η 'Εντίτα ύ-πόκουσε.

'Η κόμισσα έστειλε και την κα-μαριέρα της στο καββάτι. 'Υστε-ρα, χωρίς καν ν' αλλάξει φόρεμα, πήγε στο σαλονάκι, όπου την πε-ρίμενε ο μαρκήσιος έδώ και μισή ώρα.

Το δωμάτιο εκείνο φωτιζόταν αδύνατα και υποβλητικά από ένα λαμπανάκι.

Μόλις μπήκε ή Λίντια κι' έκλει-σε την πόρτα, ο 'Εδμόνδος έτρεξε κοντά της. 'Εκείνη τον έπιασε ά-πό το χέρι και κάθισε μαζί του στο ντιβάνι.

'Ο μαρκήσιος ήταν τόσο ταρα-γμένος, ώστε ένωθε τους παλ-μούς της καρδιάς του.

'Η κόμισσα έμεινε φαινομενικά ήρεμη κι' άπαθής.

— Μου έχεις εμπιστοσύνη; του είπε στοργικά.

'Εκείνος δακρύωσε να της πιάση από το χέρι, αλλά ή Λίντια το τράβηξε, γελώντας.

— Είσαι ένας άγγελος! μουρ-μούρισε ο μαρκήσιος. Νιώθω πο-λύ ένοχο τον εαυτό μου απέναντί σου.

— 'Ας μη μιλάμε πιά για τα περασμένα! τον δέχθηκε ή κόμισ-σα, κτυπάζοντας τον με μπάσια λυγερά. 'Ηταν ένα άσχημο παι-διούλης της Τύχης. Δεν το περιμένα, αλλά το δέχτηκε στωικά.

'Η φωνή της ήταν σταθερή, κα-θώς πόσφερε αυτά τα λόγια. 'Ο 'Εδμόνδος ένωθε σεβασμό για το μεγαλείο της ψυχής της γυναίκας εκείνης, που την είχε τόσο πλη-γάσει.

Δεν την άγαπούσε πιά. 'Όπό-σο αίσχονόταν τρυφερότητα και

θαυμασμό γι' αυτήν, όταν συλλο-γίζονταν πόσο είχε υποφέρει έξ αιτίας του.

'Η Λίντια κατάλαβε τί συνέ-βαινε μέσα στην ψυχή του. Ζάρω-σε τα φρύδια της και είπε, ήρεμα, ψυχρά κι' αποφασιστικά:

— Άφσέ τα αυτά τώρα. Δέ σε κάλεσα έδώ, για να άναστήσουμε ένα πεθαμένο πιά παρελθόν. Δεν υπάρχει τώρα στην καρδιά μου άλλη άγάπη από την μητρική. Ναι, άγαπή την 'Εντίτα σαν πραγμα-τική κόρη μου, και το μόνο που έπιθυμώ είναι να την δώ ευτυ-χιμένη.

Σώπασε μια στιγμή, για να έ-πιβληθή στον εαυτό της. 'Επειτα πρόσθεσε, ήσυχα, μελαγχολικά, αλλά και με κάποια ειρωνεία στη φωνή:

— Σέ κάλεσα έδώ άκριβώς για να σου μιλήσω για την ευτυχία της.

'Ο 'Εδμόνδος ταραχτηκε, — Τί μπορεί να κάνω εγώ... για την 'Εντίτα; τράυλισε.

— Το πάν, 'Εδμόνδε! Γιατί ή 'Εντίτα... σ' άγαπάει!

'Ο μαρκήσιος έμεινε στην άρχή σαν κεραυνολημένος. 'Επειτα άρπασε το χέρι της κόμισσας και φώναξε:

— Τί είπες... Κατάλαβα καλά; — Είπα πως ή 'Εντίτα σ' άγα-πάει. Μου το άμολόγησε ή 'Ιδια... Σ' άγαπούσε πριν ακόμα σε γνω-

ρίση, όταν της έγραφα για σένα. 'Ο έρωτάς της γιγαντώθηκε, στη μοναξιά του κολλεγίου. Σε σένα στρέφονταν όλες οί σκέψεις της, για σένα προσευχότανε, έσένα μό-νο άνιερνύτανε.

— Μή ξεροντας ακόμα τί είναι ο έρωτας, μου τα εξωμολόγηθηκε ό-λα με αδωότητα, μου άνοιξε όλό-τελα την καρδιά της. Και, θα το πιστέψεις; 'Η αβόρημη αυτή έκ-μυστήρησις της με συγκίνησε τό-σο, που δε νοιάστηκα πιά για όλα τ' άλλα.

'Η κόμισσα σώπασε πάλι, πε-ριμένοντας ίσως μια απάντησι, μια λέξη του 'Εδμόνδου.

Μα εκείνος εξακολουθούσε να μένει αμίλητος. Δέ μπορούσε ίσως να πιστέψει αυτά που του είχε πη ή κόμισσα...

— Τώρα, 'Εδμόνδε, συνέχισε ή Λίντια, θέλησα να σε ξαναδώ, να σου μιλήσω, για να σου πώ πως ή ευτυχία της 'Εντίτας εξαρτάται από σένα μονάχα...

'Η κοπέλλα αυτή είναι λεπτοκαμωμένη, ελαί-σθητη. Το παρμικρό μπορεί να την πληγώσει θανάσιμα... Τη μι-σείς ακόμα; Θέλεις να την αφήσεις να πεθάνει;

— 'Ο 'Εδμόνδος έδγαλε μια κραυγή:

— Νά πεθάνη για μένα... για μένα που την άγαπώ σαν τρα-λός;... Ναι, Λίντια, σου εξωμολο-γούμαι το μυστικό μου!... 'Αν

μπορούσες να δής μέσα στην ψυ-χή μου, αυτή τη στιγμή... να κα-ταλάβης πόσες τύψεις νιώθω για το έρσιμμό μου απέναντί σου!... » 'Αν δε σου μιλούσα ποτέ για την 'Εντίτα, αν την άποφύεγα, το έκανα γιατί την λάτρευα! Δεν το είχες μαντέψει;... 'Ετσι θέλησε το πεπρωμένο!...

Και διηγήθηκε με λαχτάρα, πό-σο είχε παλέψει με τον εαυτό του, γυροεύνοντας του κόκκου να πνίξη αὐ-τόν τον έρωτα. 'Ο ένθουσιασμός του πάθους του έβρισε μια έκρηξη-στη ευλογιά. Δεν πρόσθεσε τη λαμπή των ματιών της κόμισσας, μοναδική έκδήλωση της μανίας που έβραζε μέσα στην ψυχή της.

'Επιασε έσφαινα το χέρι της, το έφερε στα χείλη του και της είπε:

— Σε σένα, Λίντια, θα χρωστάω όλη μου την ευτυχία.

'Εκείνη έστρεψε σ' ένα νευρικό γέλιο κι' απάντησε:

— Κι' εγώ, που νόμιζα πως δά-πηρε να σε παρακαλέσω γονα-τιστή, για να κάνεις ευτυχισμένη αυτή την κοπέλλα!... Χέ, χέ, χέ!

'Επειτα ξαναπέρασε το σεβασρό της ύφος.

— Μα είσαι βέβαιος για τον έ-αυτό σου, για τα αίσθημάτά σου; πρόσθεσε. Είσαι έτοιμος να δεθής για όλη σου τη ζωή με μια άσφα-νική κοπέλλα, από άσημους γονείς, που δεν έχει άλλον από μένα στο κόσμο για να την άγαπήσει και να την προστατέψ;

— 'Η 'Εντίτα θα γίνει γυναίκα μου, απάντησε με σταθερή φωνή ο μαρκήσιος. Μα θέλω πρώτα να ά-ριμώση τελείως ο έρωτάς της...

'Ός τώρα έμεινε κλεισμένη στο κολλέγιο, δεν είδε άλλους άντρες από μένα. 'Ισως πιστεύει πως μ' άγαπάει, αλλά τώρα που βγήκε στον κόσμο κι' έγινε στόχος του γενικού θαυμασμού, ποιος μάς λέει πως δε θα βεβαιώσει, πως δε θα σέβησθ ή εικόνα μου από την καρδιά της;

— Σου το ξαναλέω: Την άγαπή-όλωση και βέβαια όλα μου τα πλούτη γι' αυτήν. Μα δεν θέλω να εκμεταλλευθώ τυχόν την καλή πίστι της, να επωφεληθώ από την άπειρία της και να την κάνω δυσ-τυχισμένη...

— 'Ας γνωρίση λίγο τον κόσμο, κι' αν σε λίγο καιρό ή καρ-διά της εξακολουθή να χτυπά για μένα, τότε θα της προσφέρω όλη μου τη ζωή!

'Η Λίντια σιγώθηκε χλωμή, αλλά αποφασιστική.

— 'Οραία, είπε μ' ένα χαμόγε-λο. Συνεννοήκαμε τώρα. Μα σε βεβαιώ, 'Εδμόνδε, πως ή 'Εντίτα δεν πρόκειται ν' άγαπήση άλλον από σένα... και ο γάμος σας θα με κάνει πολύ ευτυχισμένη.

— Και τώρα, πηγαίνε! Είμαι πο-λύ κουρασμένη. 'Ορεβούσο, 'Εδ-μόνδε.

Δεν του έδωσε το χέρι της. 'Α-νοίξε την πόρτα και πρόσθεσε χα-μογελώντας:

— Έξέρεις το δρόμο...

— Σ' ευχαριστώ χίλιες φορές για την έπιδα και τη χαρά που μου δώσατε! της είπε εκείνος μ' ευ-γνωμοσύνη.

'Η Λίντια δεν απάντησε.

'Αλλ' όταν έκλεισε ή πόρτα πύ-σω του κι' απομακρύνθηκαν τα βήματά του στο διάδρομο, ή κό-μισσα, έδονταμένη πιά από τό-ση προσοχή, έπεσε στο ντιβάνι κι' έκρυψε το πρόσωπό της ά-νεμεσα στα χείρη της. 'Ηταν χλω-μή σαν πεθαμένη. Την συγκλόνι-ζαν βουβοί λυγμοί. Τα χείλη της τρέμανε απ' το θυμό και τα μά-τια της άστράφταν άπειλητικά.

— 'Εγώ, που ήλπιζα ακόμα!... είπε με το νοῦ της. Τόν άτιμο!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Εκπαιδευτικές Δωρεάν

στις περ. ψημες πλεκτομηχανές

CABO ONY PASSAP

ΤΥΠΟΙ ΑΠΛΟΙ ΗΜΙΑΥΤΟΜΑΤΟΙ ΑΥΤΟΜΑΤΟΙ

20 ΕΤΩΝ ΠΕΙΡΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΠΑΡΕΟΡΙΑΙ-ΕΠΙΤΕΙΕΙΣ

Ο. ΜΠΙΤΣΟΠΟΥΛΟΣ & Ε

ΜΑΡΝΗ 28 ΠΛΗΘΙΟΝ ΠΛ. ΒΑΘΗΣ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 15 ΠΛΗΘΙΟΝ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΜΟΝΟ ΜΕ \$ 125

ΑΕΡΟΣΤΡΩΜΑΤΑ για τα θαλασσινά Μπάνια σας και την 'Ηλιοθεραπείαν σας 180 x 68 πόντους

Χονδρική & Λιανική πώλησις παρά του Οίκου

ΚΟΥΤΣΟΥΡΙΑΔΗΣ (ΕΛΛΑΣ) Ε.Π.Ε.

ΟΔΟΣ ΑΙΟΛΟΥ 102 (ΧΑΥΤΕΙΑ) Α' ΟΡΟΦΟΣ ΓΡΑΦΕΙΟΝ 9

ΤΗΛ. 227-217

ΤΟ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΕΣ
ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΕΣ

ΚΑΘΡΙΝ ΜΙΤΣΕΛ

Μία Έλληνοαμερικανίδα
ηθοποιός στην Αθήνα

— ΠΙΣΤΕΥΑ πώς μιλάω καλά τα Έλληνικά, μόλις όμως αποβιβάστηκα στον Πειραιά, ένωσα την μεγαλύτερη απογοήτευσή! Αυτά ήταν τα πρώτα λόγια που άκουσα, με σπασμένα, πράγματι, Έλληνικά, ένα τελευταίο πρωινό στο σαλόνι του «Χίτλτον», από την κοκκινομάλλα, Κάθριν Μίτσελ, που ήλθε, εδώ και λίγες μέρες, στην Αθήνα για να πρωταγωνιστήσει σε μία νέα ελληνική ταινία, τύπου «θρίλλερ». Την διάλεξε ο γνωστός παραγωγός Τζών Κρίστιαν, ύστερα από επίμονες αναζητήσεις, για τα έντονα χαρακτηριστικά της και το αινιγματικό πρόσωπό της, όταν την είδε να παίζει στο θέατρο ένα δραματικό ρόλο, έντελώς τυχαία, ένα βράδι στο Μπρόντγουαϊ.

★

Η Κάθριν Μίτσελ, η καλύτερα η Κατερίνα Μιχαλάκου — αυτό είναι το πραγματικό της όνομα — ηλικίας 28 ετών σήμερα, γεννήθηκε στο Πίτσμπουργκ από Έλληνες γονείς.

Από πολύ μικρή, είχε την φλέβα του θεάτρου μέσα της και πολλές φορές έλαβε μέρος σε σχολικές παραστάσεις, με ιδιαίτερη επιτυχία.

Σε μία απ' αυτές, έτυχε να την δει, περαστικός από το Πίτσμπουργκ, ο ιδρυτής των φημισμένων Σόου τρεσέρσεως της Νέας Υόρκης, Σάλλιβαν.

Ενθουσιάστηκε με το μεγάλο ταλέντο της, ανέθηκε στη σκηνή, μόλις τελείωσε η παράσταση, της έσφιξε το χέρι και της είπε:

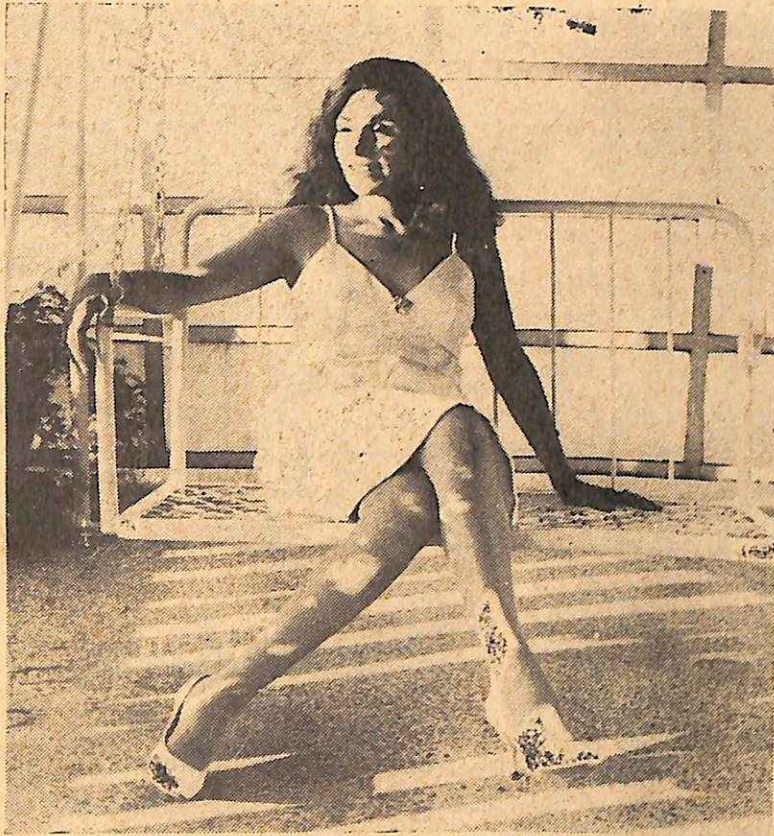
— Έσύ πρέπει να γίνεις ηθοποιός. Έχεις όλα τα εφόδια, για να διαπρέμης κάποτε στη σκηνή.

Η μητέρα της όμως, που στεκόταν δίπλα της και άκουσε τα λόγια του Σάλλιβαν, είχε σοβαρές αντιρρήσεις.

— Ιπποσύμ'πλ! του απάντησε την ίδια στιγμή, με ύφος θυμωμένο. Μία μοναχοκόρη έχω, και να τη κάνω θεατρίνα; Μην το βάζετε στο μυαλό σας!

Η επίμονη όμως του Σάλλιβαν κατόρθωσε τελικά να την πείσει. Έτσι, η Κατερίνα, μόλις τελείωσε το γυμνάσιο του Πίτσμπουργκ, έφυγε με υποτροφία για την Νέα Υόρκη. Κατόπιν γράφτηκε στη φημισμένη σχολή «Ακτόρς Στούντιο». Έτσι, όταν τελείωσε, πριν δέκα χρόνια, άνοιξε να γίνεται περιζήτητη από θιάσους πράσας.

Επαιξε έως τώρα πλέον από 100 έργα, κλασικά και σύγχρονα, σημειώνοντας αξιόλογες επιτυχίες. Ιδιαίτερα, σαν Αντιγόνη στην ομώνυμη τραγωδία του Σοφοκλέους και σαν Οφελία στον «Αμλέτο» του Σαίξπηρ, πράγμα που έγινε αφορμή να την προσέξουν οι κρι-

Η Κάθριν Μίτσελ, σε μία τελευταία της φωτογραφία.

τικοί — κάτι πολύ δύσκολο στην Αμερική.

Συνδέθηκε στενά με την Σίρλεϊ Νάϊτ, γνωστή από το φιλμ «Γλυκό πουλί της νιότης» και έχει παίξει σε πολλά έργα μαζί της, όταν ανήκαν στον ίδιο θίασο.

★

Εύγενική και πρόσχαρη, η Κάθριν Μίτσελ, απαντά με προθυμία σε όλες μου τις ερωτήσεις:

— Είναι η πρώτη φορά που θα παίξετε στον κινηματογράφο;

— Ήταν και είναι τόσο η αγάπη μου στο θέατρο ώστε ομολογώ ότι δεν με τράβηξε ποτέ η όθνη, παρ' ότι είχα και στο παρελθόν ενδιαφέροντες προτάσεις.

— Είναι λοιπόν μία εξαιρετική το ότι βρίσκεστε τώρα κοντά μας;

— Ναι, έκανα μία μοναδική εξαίρεση στην περίπτωση του Τζών Κρίστιαν, γιατί ήταν μία ευκαιρία να γνωρίσω την Ελλάδα, πράγμα που αποτελούσε από πολλά χρόνια το μεγάλο μου όνειρο.

— Θα μείνετε πολύ εδώ;

— Τουλάχιστον τρεις μήνες, όσο θα χρειαστεί για το γύρισμα της ταινίας. Άλλωστε για τόσο διάστημα πήρα άδεια από τον θίασο, με τον οποίο είχα υπογράψει το τελευταίο μου συμβόλαιο.

— Θα παίξετε αποκλειστικά μαζί με Έλληνες ηθοποιούς;

— Μάλλον. Δεν μπορώ όμως σ' αυτό να σας απαντήσω σίγουρα, γιατί δεν έχουν μοιραστεί ακόμη όλοι οι ρόλοι. Εκείνο μόνο που μπορώ να σας πω υπεύθυνα, είναι ότι τον πρώτο ανδρικό ρόλο της

ταινίας θα παίξει ο Μάνος Κατράκης, και είμαι υπερήφανη που θα συνεργασθώ με ένα πραγματικά μεγάλο Έλληνα ηθοποιό.

— Τίποτε άλλες λεπτομέρειες;

— Διάβασα το σενάριο, ελληνικό βέβαια, αλλά μεταφρασμένο αγγλικά, και είμαι ενθουσιασμένη από το ρόλο που θα υποδυθώ, γιατί πιστεύω πως θα μου πηγαίνει πολύ. Ο τίτλος της θα είναι «Φρενίτις», θα περιλαμβάνει δε πολλές σκηνές μυστηρίου και θρίκας. Επρόκειτο αρχικά να γυρισθεί στη Ρόδο. Τελικά όμως αλλάξαμε γνώμη. Θα γυρισθεί σ' ένα παλιό Κάστρο της Κηφισιάς. Ελπίζω ύστερα από λίγες μέρες να αρχίσουμε το γύρισμα.

— Προοπτικές για το μέλλον;

— Μόλις τελειώσω το γύρισμα της ταινίας, θα φύγω άμεσα για την Αμερική, για να συνεχίσω τις εμφανίσεις μου στο θέατρο. Μελλοντικά, έχω μία πολύ σοβαρή πρόταση για το συγκρότημα του Φράνκ Κουρσάλφ. Πρόκειται για ένα από τους πιο σοβαρούς θεατρικούς οργανισμούς, που έχει συνεργασθεί στο παρελθόν με την Μπέττυ Νταϊνς, τους Πάβ Νιούμαν και τον Μπόμπ Χόπ. Ελπίζω να κλείσουμε συμφωνία για την προσεχή θεατρική σεζόν, αφού λήξει βέβαια το σημερινό μου συμβόλαιο.

— Τι άλλο σ' απασχολεί, εκτός από το θέατρο;

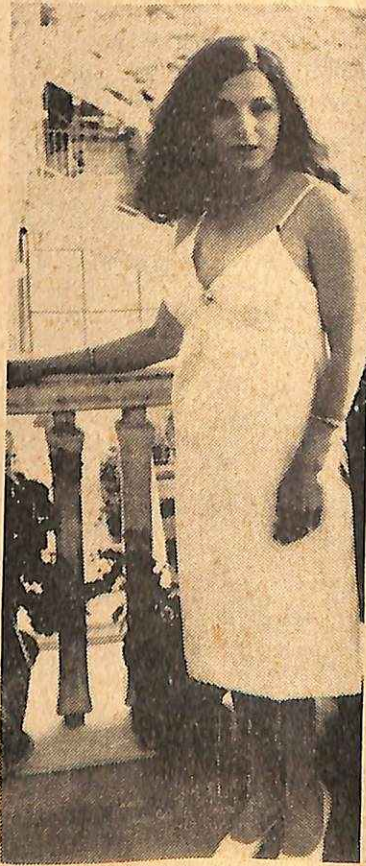
— Δυστυχώς, δεν έχω τον καιρό να ασχοληθώ με τίποτε άλλο, εκτός από το θέατρο, που μου έχει γίνει συνήθεια της ζωής μου. Κάποτε είχα επιδοθεί στην ζωγραφική. Τα παρότητα όμως γρήγορα, γιατί η ζωγραφική θέλει μελέτη, ενώ την δική μου μελέτη την απορροφά το θέατρο.

— Είμαι αρκετά προσγειωμένη, έτσι ώστε να μη βασανίζω το μυαλό μου με όνειρα που συνήθως δεν πραγματοποιούνται. Η μόνη μου επιθυμία είναι, μελετώντας, να γίνω κάποτε μία πολύ καλή ηθοποιός με μεγάλο όνομα, που να μιλάει όλος ο κόσμος για μένα. Γιατί τώρα, έτσι όπως διαδίδουν το πρόγραμμά το όνομά μου οι θεαταί, με χειροκροτούν σαν Αμερικανίδα. Έγώ όμως δεν παύω ποτέ να νιώθω υπερήφανη γιατί είμαι Ελληνίδα...

— Εντυπώσεις από την Αθήνα;

— Είναι αλήθεια, πώς δεν είδα ακόμη πολλά πράγματα. Εκείνο όμως που μπορώ να σας πω, είναι ότι πρέπει να είσθε πολύ ευτυχισμένοι που ζήτε σε ένα πραγματικό επίγειο παράδεισο. Το κλίμα, η αθηναία, η ζωντανία, το κέφι και τα τόσα χαρούμενα πρόσωπα είναι κάτι πολύ σπάνιο για την σημερινή εποχή. Κάτι που μου έκανε ιδιαίτερη εντύπωση, ήταν το θέατρο του Λικαδηττού, όπου παρακολουθήσα παραστάσεις, το πρώτο βράδι που έφτασα. Έχουμε και μες πολλά άρχαία θέατρα στην Αμερική, αλλά όχι με τέτοια ατμόσφαιρα...

Ι. ΦΕΡΜΑΝΟΓΛΟΥ

Η υποψηφία στάρ, με το αινιγματικό πρόσωπο, σε μία προχθεσινή χαρακτηριστική φωτογραφία της, στην ταοάσα του «Χίλτον».

ΣΑΛΟΝΙ

ΤΟ «ΝΕΟΝ ΚΥΜΑ»

ΟΛΓΑ ΜΑΓΕΡ

Η «Γκόλφ» που
έπεσε στο θαρέλι

Η νεαρή Όλγα έβαλε τα γέλια, όταν, αρχίζοντας τη συνέντευξη, την ρωτήσαμε για κανένα «ανεκδοτάκι» που θα νοστήσει τις άκαμψες της απ' το θέατρο.

— Αν, έχω; ρώτησε, και τα γέλια ξανακαταρράχτησαν απ' τα χείλη της. Δόντια σαν ζοζιόνα άναμσα από τις βουνοπλαγίες. Έχω χάσει συνεχώς πούδρα το θυμάρι, δεν μπορώ να κρατηθώ. Μας το διηγείτο:

— Πάνε 5—6 χρόνια τώρα από τότε, είπα! Δεν είχα χλείσει ένα χρόνο άκρη στο επαγγελματικό, και καθώς ήμουν νέα και άπειρη, δεχτήκα να κάμω την πρωταγωνίστρια σ' ένα θίασο μονόλογου-δίζου, που θα πραγματοποιούσε τον ενδοδιαρκείας στα χωριά της Χαλκίδας.

— Ένα βράδι, λοιπόν, βρεθήκαμε στο γιοφύ «Άγιος Μάρκος». Επειδή το χωριό είναι από τότε διεθνή αθόνα κινηματογράφου, αποφασίσαμε να στήσουμε το θέατρο μας στο μοναδικό καφενείο. Σ' αυτές τις περιπτώσεις η σκηνή και τα σκηνικά αυτοσχεδιάζονται και οι ηθοποιοί αναγκάζονται να γίνουν μαργαρίτες και μισόμοι οι ίδιοι.

— Κι όμως, μερικά άδεια βαρέλια του χωριού στη γωνία του καφενείου, τα στήσαμε όρθια κι' εκείνο τοποθετήσαμε σανίδες. Η σκηνή έτοιμάστηκε έτσι στο άμεσο-όχιση. Τα σκηνικά ήταν από κούνη ευκολότερη υπόθεση. Το μεσημέρι, έβω απ' το καφενείο, έστησα ένα πελώριο καρότι, που παρίστανε το πρόγραμμα του θεάτρου, κι' όποιον με φρεσκαδικά μένα ζωντανά γράμματά, οι χωριχοί έκαλούντο να μυηθούν στα μυστήρια της θεατρικής τέχνης.

ΤΡΕΞΑΤΕ — ΤΡΕΞΑΤΕ
ΑΠΟΦΘΑ Ο ΘΙΑΣΟΣ ΜΙΑ
ΛΕΩΦΘΑ ΣΑΣ ΠΑΡΟΤΣΙΑ-
ΣΗ ΤΟ ΔΑΚΡΥΒΡΕΚΤΟ
ΔΡΑΜΑ ΤΗΣ ΓΚΟΛΦΩΣ
ΚΑΙ ΤΟΤ ΤΑΣΟΤ.
ΝΑ ΜΗ ΛΕΨΗ ΚΑΝΕΙΣ.
ΕΦΘΑΙΑ ΣΤΗΤΕ ΜΕ ΜΑΝΤΗ-
ΛΙΑ.

★

Το βράδι, όπως συμβαίνει με όλα τα ελληνικά χωριά, όπου οι αλλοδαποί κατοικοι συγγινόνται απ' τα άθηνάτα αξιοσημείωματα απ' τον Πελοπόννησο και τον Κορινθίον (δηλαδή εγώ) ξεκαλύπτεται να αποδείξει ότι ήταν η δουλειά της Αθηνά. Ο μπαμπάς όμως μου έκανε τη φουά. Αλλά, το κακό είχε γίνει.

— Ποιά κακό εννοείτε;

— Νά, Κάποιος κινηματογραφικός παραγωγός, που παρακολούθησε το βράδι των καλλιτεχνών, με είδε, και φάνηκε πως το άκουσε ο τίποτος μου για την ταινία που έτοιμάσε. Με βρήκε, λοιπόν, την άλλη μέρα και μούκανε τις σχετικές προτάσεις. Δε-

ανάλογα με την ψυχρότητα του αερατηρίου.

— Έγώ έπαιξα την Γκόλφω, συνέχισε, η νεαρή συνουλιότητα μας και έπιδόση τότε πρωταγωνίστρια της πεδινής Εύβοιας. Κι' ομολογώ πως την «περπατούσα» καλά. Αλλά, αλλοί μεν βούλα ανθρωπών, αλλοί δε εξέλεξε η κακή μας μοίρα.

— Η κακή αυτή μοίρα εξέλεξε το βράδι ήθε στο θίασό μας με την μορφή... βαρελιού και συγκεντρώσε ενός απ' τα όρθια άδεια βαρέλια που χρησιμοποιούν σαν βάσι της σκηνής.

— Νά, τι συνέβη συγκεκριμένα; Βρισκόμαστε στην τοίτη πράξη, όπου, πριν από 6 Τάσος να παντρευτεί τη Σταυρούλα, σε μία τελευταία συνάντησή στο βουνό, έρωταί την Γκόλφω να τον αγαπάει αμόνα.

— Σ' εκείνη την δραματική στιγμή, και ενώ στα μάτια των θεατών κυλούν κοφύλλοι τα δάκρυα, η Γκόλφω, δηλαδή εγώ, πρέπει να γονατίσω. Γονάτισα λοιπόν και... Ξάφνου μου ζήτησε η γόλη. Το πόδι μου, με το τακούνι μαζί ζήτησε στη χαλαριά (άρετα μεγάλη) που άφηναν δυο σανίδες της σκηνής κι' ένωσα να πέφτω στο άδικο βαρέλι που βρισκόταν από κάτω!

— Τρέξε, Τάσος, φώναξε, ζήτρινε σαν το φουρί. Χάναται η Γκόλφω σου.

— Ο πρωταγωνιστής, που άντελήθη περί τίνος έρωταί, έτρεξε πραγματικά. Αλλά τότε η σανίδα, κάτω απ' το βάρος δυο σωμάτων, άνοιξε, η χαλαριά έγειρε μεγαλειότερη και δίχως να το καταλάβουμε, βρεθήκαμε κι' οι δυο στον πάτο του άδειου βαρελιού. Ενώ το νοήμον κοινό, κατατρομαγμένο απ' το άπρόσδοτο πάθος της δύστηνης Γκόλφω, έσπευδε επί τόπου για να παύσει τις πρώτες βοήθειες.

— Κάποιος χωριώτης, την άλλη μέρα, με ρώτησε άπορημένος: — Δεν τρέξατε πως η Γκόλφω πεθαίνει από βαρέλι. Νουίζα πως πέφτει και γρονιέται απ' τον Χελμό!

★

— Όπως είπαμε και στην αρχή, η θεατρική σταδιοδρομία της Όλγας Μάγερ δεν ξεκίνησε τη ζωή 5—6 ετών. Αρχισε τα πρώτα της θεατρικά βήματα εξ αιτίας των καλλιτεχνών.

— Δηλαδή είστε τέρας μίς Έλλάς; δεσποινίς;

— Όχι, Μόνον «μίς Νέον Η-ράκλειον».

— Γιατί δεν προχωρήσατε;

— Εξ αιτίας... ο μπαμπάς. Ήταν γεμισμένος, βλέπετε, και παραθεώρισε στο φουά προάστου όπου είχαμε μία βίλλα, όταν η κόρη του (δηλαδή εγώ) ξεκαλύπτεται να αποδείξει ότι ήταν η δουλειά της Αθηνά. Ο μπαμπάς όμως μου έκανε τη φουά. Αλλά, το κακό είχε γίνει.

— Νά, Κάποιος κινηματογραφικός παραγωγός, που παρακολούθησε το βράδι των καλλιτεχνών, με είδε, και φάνηκε πως το άκουσε ο τίποτος μου για την ταινία που έτοιμάσε. Με βρήκε, λοιπόν, την άλλη μέρα και μούκανε τις σχετικές προτάσεις. Δε-

Η Όλγα Μάγερ όχι στην όθνη, αλλά στο σπίτι της, σε μία στιγμή αναπαύσεως, ποζάρει για τους αναγνώστες και τις αναγνώστρες του «Θησαυρού». Ίδιως για τους πρώτους...

γνηζα. Τα δογμαστικά που «τρέβη», έδειξαν πως είχα φωτογένεια και ταλέντο. Έτσι, στο άμεσο-όχιση πήρα το βάπτισμα του κινηματογράφου, προς με την ταινία «Καρδιά της μάνας». Τα παρακάτω ήρθαν μόνα τους.

★

Αυτά τα παρακάτω, δεν είναι βέβαια πολλά, αλλά δεν είναι λίγα. Πέντε ταινίες που γνωστήκαν, αρκετά καλές από πλευράς ποιότητας, στον Όλγα έπαιξε τα «δευτερο-ποδοσφο» είναι τα πεπραγμένα της νεας στας. Οι ταινίες αυτές είναι οι εξής: «Καρδιά της μάνας» με τον Α. Μπαρδύ, «Καζανόβας» με τον Κ. Χαντζηρόστο, «Εμείς τρελάθηκα, με τον Σταυρίδη και «Ο κατήφορος μιας άφαντης».

Μετά το γύρισμα των φιλμ αυτών, η Όλγα Μάγερ υπέγραψε μονό συμβόλαιο με την εταιρεία «Φίνος φίλμ» προς μένος δε στο γύρισμα πρώτων μεγέθους ταινιών, όπως «Η ιστορία μιας ζωής» με τη Ζωή Λάσκαρη και τον Άλ. Αλεξανδράκη και «Τάσος και φιλοτιμία» με τον Λάμπρο Κωνσταντίνου. Στην ταινία αυτή, η Όλγα Μάγερ παίζει τον ρόλο της υποκόνας.

Τέλος, η Όλγα θα συμμετάσχει σ' ένα έγχρωμο φιλμ της «Φίνος» που θα γυρίσει ο Ντίνος Δημόπουλος, με πρωταγωνίστρια την Τζένη Καρέζη.

Πρέπει να σημειωθεί, πως η Όλγα Μάγερ, πέρα απ' τον κινηματογράφο, στον οποίο κατά κύριο λόγο έχει ασπασθεί, έχει και επιδοθεί και επιτυχή ενασχόληση στο θέατρο. Έκτος από τις τονιστή στην εραυρία, που συνόδευαν τα πρώτα της βήματα, προς μένος στον θίασο Ρίτον-Αθηνών, στο θέατρο Σαμαρής και στα «Ολύμπια» του Περιοίως.

★

Κλείνουμε το προφίλ της Όλγας Μάγερ με μερικές συμπληρωματικές πληροφορίες γύρω από τις καλλιτεχνικές φιλοδοξίες της και τις λεπτομέρειες της ζωής.

1) Η Όλγα είναι λεπτή, ξαγ-βειά, άερατη, έχει δε γοφία μάτια, που αλλάζουν άποχρώσεις ανάλογα με τα... αισθηματά της και γίνονται διαδοχικά πράσινα, γαλάζια, τσιζόρικα κλπ.

2) Λατρεύει απ' τους συναδέλφους της τον Χόαν, την Κυβέλη και την Ζωή Λάσκαρη.

3) Ονειρεύεται σ' άνεση ένα άκοιτο σκαλί στον κινηματογράφο, ή μάλλον μια ολόκληρη... κλίμακα του Τζακόβ, όπως μας έμνηστηρε ο άφοιτος.

4) Για τον Χόαν, πιστεύει πως δεν έπαυσε φουρότερο πράγμα στη ζωή.

5) Για τον γάμο όμως έχει αντίθετη γνώμη. «Ο γάμος είναι δεσμός» με λέει.

6) Τέλος, έξω από την τέχνη και τον κινηματογράφο, έχει σαν χόμπι της την θαλάσσια, το αλτσαίτητο και... τον «Εθνικό» Περιοίως.

Της εγγνώμασε να γίνει η διά-δα της, όσο και η ίδια, πρωτα-βλήθηκε στο ποδοσφαίρο και στην όθνη.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΝΕΑ

★ Η Μπαρτίτ Μπαρρόντ, αγαπά τον Μπαμπ Ζαγκουόρ, και ότι της λέει, αλλά δεν τον παντρεύεται.

— Δεν σκεπτόμαι να παντρευτώ, δήλωσε η ίδια. Ξαναβάρηκα το άγαμιο μου Παρίσι, το σπίτι μου, τις συνήθειές μου, τους φίλους μου. Δεν μου έλκει τίποτα. Τώρα μπορώ να κοιτάω ως τις δυο μετά το μεσημέρι. Γιατί, λοιπόν, να τ' αλλάξω οι αυτές;

Παραέστη αλήθεια, αυτή η αλλαγή της Μπε — Μπε. Αλλά, πόσος τώρα επέδωσε την συνεχώς αλλοιγή, τώρα φαίνεται τόσο εύ-αυτισμένη ώστε όχι μόνο την αποφεύγει, αλλά δείχνει σαν να την φοβάται.

256

θεωρείται
 ικέες προ-
 του ύφου
 Κ. Μαρί
 ρικό και
 Σέμινα-
 λωνεϊσकों
 έσεως του
 β. πλωμα
 τού, για
 ομμετο-
 Εκδου
 σμιναντ
 ο. ελφρδ-
 να.
 τινεχθηκε
 ν. με α-
 άνατο 15
 οια Ανω
 ανιστη έ-
 ο την πε-
 ο, ύστερα
 της Χω-
 τωμα της
 ο Δελφού
 εμου 350
 αίνεται ο-
 υαυχήμα-
 αφισσθηκε
 ύδρα της.
 έρα ενός
 ο σταθμό
 α από κα-
 ια σιδερέ-
 σε τόν έρ-
 της κ. Άν-
 α, στο θέ-
 ο,

A black and white portrait of a man with dark skin, wearing a dark suit jacket, a light-colored shirt, and a patterned tie. He is looking directly at the camera with a slight smile. The background is a textured, light-colored surface.

Ὁ πρόεδρος τῆς Ἀφρικῆς Ντά-
της Κεντορίχης. Βρίσκεται γιὰ ἐπὶ
εἴναι Νταό. Βρίσκεται γιὰ ἐπὶ
σημὴν ἐπίσκεψιν στὴν Ἑλλάδα.
Θεωρεῖται ἀπὸ τοὺς πρὸ ἐπὶ ἐπὶ
νεῖς φίλους τῆς γῶρας μας. Εἰ-
ναι ὁ νεώτερος πρόεδρος Δημο-
κρατίας στὸν κόσμον, ἡλικίας 35
χρόνων.

στον γιατρό Πειραιά με το σκάφος «Αγιογιώμης», παρουσίασε συμπτώματα αιχμορρεσίας. Μεταφέρθηκε στην κλινική Μαρκομυλετάκη, όπου και νοσηλεύεται.

— Στο «Ράθυμο Τεάτρε» της Βιέννης θριαμβεύει το είδωλο της γένιας του 1930, Μαρικά Ρέκ, η καθαροίση Ούγγραρέζα καλλιτέχνης της χρυσής εποχής της Οούλα. Ο παπας είναι γνωστό, έχει γεννηθεί το 1913 στο Κάιρο, όπου ο πατέρας της ήταν αρχιτέκτων. Σήμερα έχει και μια χαριτωμένη κόρη, την Γκάμπρι, που είναι 21 χρόνων. «Εργάζονται το μουσικό της εκπαιδευτικής ζωτικότητας της, δηλώσει: «Το πάν είναι η σιδηρά πειθαρχία απέναντι του άστυ μου. Δεν τρώω τίποτα όταν περπατάω να χορεύω. Δεν καπνίζω, δεν πίνω, δεν αμαρτάνω πολύ. Ή μπέρα μου με συνήθει να πηγαίνω στην αίθουσα βασιανιστριών, που λεγεται «σάουνα» (φινλανδικό λουτρό). Ο πατέρας μου με συνήθει να γκαϊρούς στο μασάζ. Διαιτώ δεν κάνω. Τρώω τα πάντα εκτός... από τα ποδάρια των βαρζώνων. Θεωρώ την σούπα απαραίτητη, γιατί λιπαίνει τα τοιχώματα του στομάχου. Για την διοφρία, το πάν είναι ο ύπνος. Κοιμάμαι εννιά ώρες το βράδι και δυο ηρ μεσημέρι. Αυτό είναι το μουσικό της θροσσίας και της ζωτικότητας μου.

— Άρχισε τις εγνάσεις του στην Γερουσία του 11ο Συνέδριο του Διεθνούς Ίνστιτούτου Θεάτρου. Στο Συνέδριο μίτηχουν 130 αντιπρόσωποι από 33 χώρες.

— Το ρωσικό μεγαθήριο του άέρος, που εξέτεθη στην Αεροπορική Έκθεση του αεροδρόμιου του Μπουρς, που μπορεί να μεταφέρει άνετα 750 επιβάτες με ταχύτητα 2000 μιλίων της ώρας, κοστίζει περίπου τριάντα εκατομμύρια δολάρια.

— Στο Καταντέρω της νοτίου Ιταλίας, δυο μικροί αδελφές, που λούσθηκαν με νερό στο οποίο η μπέρτα τους είχε ρίξει διάλυτο ένυμυ μόντονου, έπαθαν δηλητηρίαση και πέθαναν.

— Ο διοικητής της Τραπέζης Βιομηχανίας κ. Πορφυρογένης προήδρευε συσκέψεις για την άξιοποίηση των υποκαταργωγικών πηγών της Κρήτης. Στην συσκευή έλασαν μέρος και άλφισαν όλοι οι Κρήτες ύπουργοι και βουλευτές, καθώς και οι άνατοαίτες άσπάλτων των άρμυδιων υπηρεσιών της Μεγαλοπύου. Τονισθήκε ότι η Κρήτη άποτελεί παράθεο έδοφορ για την ανάπτυξη του Τουρισμού, όπου άναπτυχθήκε δε ή ανάγκη έρεύνης του υπεάφους της και ή έύρεση συσχετισμένων μονάδων άξιοποιήσις γεωργικών ή έρωτων προϊόντων της.

— Ο Γάλλος καθηγητής της Μωσκόκνιερ, δήλωσε ότι ή γλώσσα καθώς άλλες όλοι οι γυμναστικές άσκήσεις διασπούν την καλή ύγεια του άργανισμού. Άποτελούν ένα λοχρό έπλο κατά των ρευματισμών, καθώς και άλλων συγγενών παθήσεων. Η άπρόσεκτη συγγένεια μεταβάλλει πολλούς άνώματους ή άκατάλληλους άνθρώπους σε ρακί. Οι καθημερινές άσκήσεις, ό περιπάτος και μία κανονική διηνεκής διαίτα έξασφαλίζουν στον άργανισμό την άνιρηπτότα του. Όσο άναπτύσσεται η νωστική, έχουν λιγώτερος πιθανότητες να προσέλθουν στο ρευματισμούς και είναι βέβαιο ότι θα περσονών άνώμαλη υγραιτία.

— Η Κλωντίν Έρμεντιλ, ή πρόσδρος των Γαλλίδων στοπαιτίες, περνα τις διακοπές της στη Μύκονο. Για λόγους διαφημίσεως, κάνει έντυπο ασκήες και τολημίες έμφανίσεις.

— Η Μαρριάντζελα Σαγκάλι, έτών 22, έξέλεψη διαμηρχία στην πόλι Ρονάνο της Παλίας. Η Ιταλία διαμηρχία είναι ή νεώτερη του κόσμου. Σπουδάζει στο Πανεπιστήμιο του Μιλάνου, σύντομα όμως θ' αναλάβει τα καθήκοντά της.

— Συνελήφθη υπό της Ίντερπολ στην Αθήνα ο Όλεν Κασρέκνο. Είχε εισέλθει στην Έλλάδα με πλαστό διαβατήριο και υ, άντοκινίτο στο διαβατήριο και υ, άντοκινίτο

Με τόν ύπνo μπορούμε νά πε-
τυχούμε τήν διαρκή νεότητα. Αυτό
υποστηρίζει ο Γερμανός καθηγητής
Χέλμουτ Μπέτερ. Διεπίστωσε συγ-
κριμένα ότι ο ύπνος έχει θεραπευ-
τικές ιδιότητες. Βελτιώνει τήν γενι-
κή κατάσταση του οργανισμού και
αποτελεί αποτελεσματικό φάρμακο
ξενανιώματος. Σε ώριμες μέλι-
τα νευροφυκτικές καταστάσεις, ο ύ-
πνος εδώνει θαυμάσια αποτελέσματα.

25.—Το λυάσιμο τών χιονιών στις
"Άλπεις" μεγάλωσε τις πλημμύρες
στην Αυστρία, με αποτέλεσμα νά
εξακοπούν οι διεθνείς σιδηροδρομι-
κές συγκοινωνίες. Οι πλημμύρες ά-
πειλούν τώρα τά χωριά τών δυτικών
επαρχιών. Τά νερά του Δουνάβους
προκάλεσαν μεγάλες ζημιές στην
Αυστρία, στη Γιουγκοσλαβία, στη
Ρουμανία, στη Γερμανία, στην Τσε-
χοσλοβακία, στη Βουλγαρία και
στην Ουγγαρία. Υπολογίζεται ότι
πάνω από 45.000 άτομα στην Τσε-
χοσλοβακία εγκατέλειψαν τά σπίτια
τους γιά νά σωθούν από τό νερό.
Στη Γιουγκοσλαβία επίσης, χιλιά-
δες στρατιώτες και πολίτες δου-
λεύουν εντατικά και ύψωνουν άνα-
χώματα γιά τή συγκράτηση του πο-
ταμού στην κοίτη του.

Οι πρωταγωνιστές της μεγάλης επιτυχίας του θεάτρου Λυκαβητείου, στις "Εκκλησιάζουσες" του 'Α-
ριστοφάνη. Η σύζυγος του ποιγκηπος Μιχαήλ, ο ίδιος ο ποιγκηπος που χαμαρώνει την σκηνοθετική
επιτυχία της συζύγου του, η Άγάθη Έδαγγελίδου, η Άννα Συνοδινού, ο Μίνως Βολανάκης και ο
μαέστρος.

— Από πλημμύρες δοκιμάσθηκε
οκλήρα και στις Ηνωμένες Πολι-
τείες το Κάνσας. Οι ζημιές ξεπέρα-
σαν τά 22 εκατομμύρια δολάρια.

— Στα Μέγαρα, στη Σχολή Λε-
ροπορίας Στρατού, έγινε ή τελετή
της παραδόσεως τών 16 νέων αερο-
σκαφών τύπου «V 17 — Α».

— Ο Διευθυντής της αμερικανικής
Υπηρεσίας Αεροναυτικής και Δια-
στήματος κ. Μύλλερ απέκάλυψε ότι
ή προσέχης επηνηρωμένη πτήση θά
επικρέση όκτώ ημέρες, θά επιδιω-
χθή δέ ή πραγματοποίησης ραντεβού
επί τροχιάς.

— Αποκατεστάθη ή κανονική ύ-
δρευση της Κερκύρας, ύστερα από
σπράντα άφες σκληρής δουλειάς
τών συνεργών.

— Τα Ελληνικά σκάφη τιμήσαν
τήν μνήμη του Άραουζο Νάουη: "Ε-
να λεπτό της ώρας σταμάτησαν τις
μηχανές τους, σ' όποιον σημείο της
Υδρογείου κι αν βρίσκονταν.

— Ο Δούδς του Ουάσινγκτον γύρτα-
σε τήν 71 επέτειο τών γενεθλίων
του, με γούμα που παρέβρε στην
Βρετανική προσέβια, από Παρίσι.

— Ο διευθυντής του Γαλλικού
Τουρισμού κ. Ζαν Ροζανέλ εδήλωσε
έτι, κατά τό 1964, έπισκέφθηκαν

τήν γαλλική πρωτεύουσα 13.000.000
άτομα.

— Ο νέος δικτάτωρ του Ν. Βιε-
τνάμ, ταξίαρχος Νγκουέν Κάο Κύ
εξέκοψε τις διπλωματικές σχέσεις με
τήν Γαλλία. Απηγόρευσε επί ένα
μήνα τήν έκδοσι τών 36 εφημερίδων
της Σαϊγκόν, ανεξαρτήτως πολιτι-
κών απόχρώσεων. Έκπρυξε επίση-
μως τόν πόλεμο εναντίον του Βιετ-
κόγκ και επέβαλε αυστηρούς περιο-
ρισμούς στη νυκτερινή ζωή της
Σαϊγκόν. Έδήλωσε επίσης ότι θά
τουφεκίση 10.000 προδότες, γιά νά
σώσει 14 εκατομμύρια κατοίκους του
Βιετνάμ. Θά τουφεκίση, πρόσθεσε,
όλους τούς διεφθαρμένους ύπαλλη-
λους, τούς δειλούς στρατιώτες, και
τούς κερδοσκόπους.

— Η Σοβιετική "Ένωσις απέφά-
σισε νά ικανοποιήσει αίτημα της κν-
δερνήσεως της Η.Α.Δ. γιά τήν άμε-
ση άποστολή 300.000 τόννων στα-
ριού.

— Ο ύπουργός Συγκοινωνιών κ.
Άλλαμανής ανακοίνωσε ότι θά έ-
πικταθούν οι διάδρομοι προσγειώ-
σεως τών αερολιμένων Μυτιλήνης
και Λήμνου, ώστε νά μπορούν νά
προγειωθούν σ' αυτά τετρακινητή-
ρια αεροσκάφη.

λάδα νά πληρώση τά 12.167.000
δολάρια που χρωστά στην Αμερική
με δόσεις. Θά δώσουμε 329.000
δολάρια τό χρόνο. Τά ποσά αυτά
θά διατεθούν και πάλι γιά τήν Έλ-
λάδα, γιά χρηματοδότησι εκπαιδευ-
τικών και μορφωτικών ανταλλαγών
μεταξύ τών δύο χωρών.

— Από έκρηξι που έγινε σ' ένα
εστιατόριο της Σαϊγκόν, σκοτώθη-
καν 18 και τραυματίσθηκαν 57 ά-
τομα.

— Στη Νέα Υόρκη, διαπιστώθη-
κε από επιστήμονες ότι ή ατμόσφαι-
ρα είναι τόσο φορτωμένη με καυ-
σέρις, ώστε τό ν' άναπνή κανείς
σ' αυτήν, είναι σάν νά κανίξη σα-
ράντα τσιγάρα. Υπολογίσθηκε ότι
σ' ένα τετραγωνικό χιλιόμετρο, ά-
ναλογούν σαράντα τόννοι καυσέ-
ριων. "Ηδη δόθηκε τό σήμα κινδύ-
νου, γιά νά ληφθούν μέτρα, μήπως
τυχόν προλάβουν τήν διάσωσι της
ανάς τών όκτώ εκατομμυρίων κα-
τοίκων της.

— Στόν Γενικό Γραμματέα του
εργουείου Παιδείας κ. Ε. Παπα-
νούτσo άπενηγήθη ο τίτλος του έπι-
τίμου διδάκτορος του Δικαίου, από
τό αρχαιότερο Πανεπιστήμιο της
Σκωτίας, τό φημισμένο πνευματικό

συμπαγούς πλειοψηφίας της Ένώ-
σεως Κέντρου. "Όπως προκύπτει ά-
πό τόν λόγο του Πρωθυπουργού κ.
Παπανδρέου, τό κυριότερο από
τό άμεσα θέματο που θά άπασχολή-
σουν τήν Κυβέρνησι, είναι τό στρα-
τιωτικό: "Ο Στρατός θά έξυγιανθή".

— Το δικαστήριο της πόλεως
Μηλουφοντέιν, της Νοτίου Αφρι-
κής, απέφρανή ότι ή άρνησις του
συζύγου νά εκτελέση τά συζυγικά
του καθήκοντα χωρίς χρήσιν αντι-
συλληπτικών αποτελεί νόμιμον λό-
γον διαζυγίου. Η ένάγουσα σύζυγος
τονίσε στην άγωγή της ότι ο άνδρας
της άρνείτο νά συμβάλη στην τεκνο-
ποιία, επιμένοντας στην χρήσι αν-
τισυλληπτικών. Και τό δικαστήριο
απέφρανή ότι ή άδικαιολόγητος στέ-
ρησις του δικαιώματος μητρότητος
σέ μία έγγαμο γυναίκα αποτελεί
κλονισμόν της έγγαμου συμβίωσης,
υπατιότητα του άνδρος, ισόδυναμον
πρός τήν εγκατάλειψιν της συζύγου.

— Το Βόρειο Βιετνάμ προειδο-
ποίησε τήν Διεθνή Επιτροπή Ελέγ-
χου ότι ή επέκτασις τών αμερικανι-
κών αεροπορικών βομβαρδισμών πλη-
σίον του Άνόι αποτελεί επικίνδυνον
ρήμα, που ένδεχομένως θά έχη ά-
πρόβλεπτες συνέπειες. Η ανακοίνω-
σις εξέδωθη ταυτόχρονα με νέα έπι-
δρομή τών αμερικανικών αεροπλά-
νων εναντίον στόχων του Β. Βιετνάμ,
σ' άπόστασι 80 χιλιομέτρων από τό
Άνόι.

— Η εφημερίς "Χαγιάς" του Λι-
δάνου δημοσιεύει πληροφορία του άν-
ταποκριτού της στη Νέα Υόρκη, ό-
τι ο Μπέν Μπέλα, ο άνατράπεις
Πρόεδρος της Αλγερίας, εξέτελέσθη
μέσα στο δωμάτιό του, λίγα λεπτά
μετά τήν έκδήλωσι, άλλωστε δέν τόν
είδε ν' άναχωρή από τήν έπαυλή του
και κανείς δέν τόν είδε ζωντανό με-
τά τό πρακικόσημα.

— Έκατό διάσημοι άρχιμουσικοί
σολιστ της μουσικής, του χορού, του
τραγουδιού και πρωταγωνιστές του
θεάτρου, καθώς και 2548 καλλιτέ-
χνες και συνεργάτες τους, θά λά-
θουν μέρος στις εκδηλώσεις του 11ου
Φεστιβάλ Αθηνών.

— Από μία στατιστική αναφέρεται
ότι οι Βασιλείς μας όλοι γεννήθη-
καν τό καλοκαίρι. Έξαίρεσι άπετε-
λесе μόνον ο άειμνηστος βασιλεύς
Γεώργιος, που γεννήθηκε στις 12 Δε-
κεμβρίου 1901. "Όσο γιά τό άναμε-
νόμενο τέκνο του βασιλικού ζεύγους,
ο ίδιος ο Κωνσταντίνος δήλωσε με
είλικρίνεια: Θέλουμε ένα γερό
παιδί".

— Η Ελλάδα έχει μέχρι της στι-
γμής 450 δικηγόρους. Μα οι περισ-
σότερες προτιμούν νά ασχολούνται
με άστικές ύποθέσεις, νά μετέχουν
στά νομικά συμβούλια, νά γίνονται
συμβολαιογράφοι ή άσκούν τό τόσο
κουραστικό έπάγγελμα του δικηγό-
ρου άνάμεσα σέ 6000 άνδρες συνα-
δέλφους των.

— Φαίνεται ότι τελικά τό ανθρώ-
πινο μυαλό δέν θά μωρόση νά ση-
κώσει τό βάρος τών επιστημονικών
άνακαλύψεων της εποχής μας. Αυτή
την στιγμή, ένας κόσμος άποκαλύ-
πτεται κι άνατρέπει όλες τις θεω-
ρίες και γνώσεις γιά τήν ύφή του
Σύμπαντος. Ο Ήλιος θά φαίνεται
σάν μία σπίδα. Γίνεται ένα συνηθι-
σμένο άστρο στην παρυφή ενός γα-
λαξία, που αποτελείται από 100.000
εκατομμύρια άστρα και περιστρέφε-
ται στο διάστημα μία φορά κάθε
200 εκατομμύρια χρόνια. Ο γαλα-
ξίας μας δέν είναι μόνος. Τά συγ-
χρονα τηλεσκόπια έχουν διακρίνει
περισσότερους από 100.000 εκατομ-
μύρια άλλους γαλαξίες, που έκτει-
νεται στις άρχαιότητες του Σύμπαν-
τος. Τό φως που ταξιδεύει με τα-
χύτητα 186.000 μιλίων τό δευτερό-
λεπτο, κάνει δυό εκατομμύρια έτη
για νά νά μός φθάση από τόν πλη-
σιέστερο γαλαξία, τό Νεφέλωμα της
Ανδρομέδας. Τά μακρυνότερα αντι-
κείμενα που βλέπουμε απέχουν από
μας δέκα χιλιάδες εκατομμύρια έτη
μιάς έτη. Πώς είναι δυνατόν νά σηκώ-
σούν όλο αυτό τό βάρος τών ύπολογι-
σμών και τών γνώσεων τό φτωχό
άνθρώπινο μυαλό; Ο άπλόικος άν-
θρώπος, από διαίσθησι του κινδύ-
νου, αντιδρά, μη έμβαδύνοντας σ'
ελα αυτά τά μυστήρια. Τά δέχεται
χωρίς νά τά σχολιάση. Μα οι έπι-
στημονες όλο κι άγωνίζονται νά
βρουν κάτι καινούργιο, ελπίζοντας
ότι κάποτε θά φθάσουν νά κατακτή-
σουν τό διάστημα.

— Σημαντικές έξελίξεις στην
εσωτερική πολιτική κατάσταση άνα-
μεινεται, μετά τήν άναστάσι της
Κυβερνήσεως στην έμπιστοσύνη της

Ιδρυμα του Άγιου Ανδρέου.

— Η Έθνική Ομάδα Στίβου της
Γαλλίας κατέρριψε τό παγκόσμιο
ρεκόρ της σκυταλοδρομίας 4Χ1500
μ. με 14' 49".

— Μεγάλες παρελάσεις δυνάμεων
αμερικανικών και της Νοτίου Κο-
ρέας και έπιδείξεις της αεροπορίας
έγιναν, κατά τήν 15η επέτειο του
πλέμους της Κορέας. Σέ διάγγελ-
μά του, ο Πρόεδρος Πάρκ άνέφερε
ότι, πριν από 15 χρόνια, τά κοι-
μουνιστικά στρατεύματα διέσχισαν
τόν 38ο παράλληλο, με σκοπό τήν
κομμουνιστικοποίηση της Κορέας και
τήν προώθησι του κομμουνισμού ά-
πέναντι άκριδώς από τήν Ιαπωνία.

— Αν έπαναλάσουν τό έγχείρημα, έ-
πε, δέν θά συναντήσουν τήν άσπρη
αντίστασι που βρήκαν τότε. Στόν
κορεατικό πόλεμο, οι αμερικανικές
απώλειες άνήλθαν σέ 135.000 και
τόν Κορεατών σέ ένα εκατομμύριον.
Οι απώλειες τών Κινέζων ήταν 300.
000. Σήμερα στην Κορέα βρίσκον-
ται άντιμέτωποι στρατοί, που φθά-
νουν συνολικά σέ 1.800.000 άνδρες.

— Σημαντικές έξελίξεις στην
εσωτερική πολιτική κατάσταση άνα-
μεινεται, μετά τήν άναστάσι της
Κυβερνήσεως στην έμπιστοσύνη της

— Η Αμερικανική Γερουσία ενέ-
κρινε νόμο, που έπιτρέπει στην Έλ-

ΙΟΥΛΙΟΣ

Νο 120: Γερά, κατάλευκα ή σέ εύγενικούς χρωματισμούς. Λεπτές ΚΟΥΒΕΡΤΕΣ πικέ και ζακάρ. Επίσης ή ΠΕΙΡΑΪΚΗ—
ΠΑΤΡΑΪΚΗ σάς προσφέρει μία πλουσιολάτρη συλλογή ΛΕΥΚΩΝ ΕΙΔΩΝ.

ΠΕΙΡΑΪΚΗ-ΠΑΤΡΑΪΚΗ
νέτρες, στολίζει, ντυσσυρεύει!

ΑΠΑΙΤΗΣΤΕ ΣΤΗΝ ΟΥΓΙΑ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΠΕΙΡΑΪΚΗ - ΠΑΤΡΑΪΚΗ. ΕΓΓΥΑΤΑΙ ΑΝΩΤΑΤΗ ΠΟΙΟΤΗΤΑ.

«ΘΕΛΩ ΤΟΝ ΠΑΠΟΥ!»

Πρέπει να θυμηθώ καλά... Σηκώνουνε τ' ακουστικό, το βάζουνε στ' αυτί...

Ο ΡΟΜΠΕΡ ξύπνησε, τρομαγμένος. «Όχι. Δεν είναι όνειρο! Κάποιοι μιλάνε μέσα στο σπείρι.»

Ποιά νάναι; Οι υπηρέτες θάχουν ανέβει πιά στη σοφίτα τους, ή Μις Λέιπει με άδεια.

Μήπως είναι κλέφτες;... «Όσο και νάναι κανείς άντρας πιά, πέντε χρονών, άνησυχεί βέβαια, μονάχος σ'ε μιά κάμαρα, χωρίς φως, ακούγοντας αυτές τις άγριοφωνάρες.»

Ο Ρομπέρ αισθάνεται την ανάγκη να πάη στον μπαμπά και στη μαμά του. Πηδάει απ' το κρεβάτι. Περνάει το σκοτεινό διάδρομο, ξυπόλητος, άνασχηκόνοντας με το ένα χέρι τη μακριά νυχτική του. Στοίβοντας τη γωνιά, βλέπει φως. Στέκεται κι' ακούει. Άναγνωρίζει τις φωνές: Είναι του μπαμπά και της μαμάς.

Άνασχηκόνει με άνακούφισι. Μά, αν έφυγε απ' την ψυχή του ο φόβος για τους κλέφτες, μιά άλλη άνησυχία τον κυριεύει τώρα... Ποτέ τους δεν έχουν πιαστή έτσι, μπροστά του.

Προχωρεί με μικρά βηματάκια πάνω στο χαλί. 'Η πόρτα της κρεβατοκάμαρας είναι μισανοιχτή.

Στέκεται απ' έξω κι' άφουγκράζεται.

Ακούει διάφορες λέξεις, μα δε μπορεί να καταλάβη το νόημά τους. Δεν ξέρει πώς έπεσε πάνω σ'ε μιά από κείνες τις σκληρές σκηνές, που ξεσπάνε στα άντράγυνα, όπου μιλάνε φωναχτά λέγοντας όσα μάζευαν μέσα τους τόσον καιρό, όπου η γυναίκα δεν μπορεί ν' ακούη πιά τις αόικες παρατηρήσεις του άντρός της — φιλάρεσκη, ελαφρόμυαλη σπάταλη — κι' επαναστατεί για την παράλογη ζήλεια της, όπου άναγνωρίζουν κι' οι δύο τους πώς βάρθηκαν πιά αυτή τη ζωή και βρίσκονται σύμφωνοι να χωρίσουν, μονάχα για να τελειώση το άτέλει-

στοργή που διαβάζει μέσα στα μάτια του: «Όπως και νάναι, ο παπούς του φαίνεται σαν ένας θεός καλωσύνης, που όλοι πρέπει να τον ακούνε.»

Έπειτα, ξέρει ο παπούς πως πρέπει να τον καλούνε σε κάθε σοβαρό κίνδυνο. Σαν θεός που είναι, τα προβλέπει όλα. Πρέπει να την έχη προβλέψει κι' αυτή τη φιλονεικία. Γιατί, μιά μέρα, παίρνοντας το Ρομπέρ στα γόνατά του του είπε, με φωνή γλυκειά και θλιμμένη:

—Ξέρεις, αγόρι μου, αν είσαι καμμιά φορά λυπημένος, πρέπει να το πής άμέσως στον παπού σου!

Νά, λοιπόν, ή στιγμή! Πρέπει να τον καλέση τώρα, τον παπού!

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

να βοηθό στ' αυτί του και κάπου-κάπου κάτι φωνές άνακατεμένες. Φοβάται λιγάκι. Μα πρέπει να φωνη γενναίως... Με φωνή σιγανή, τρεμουλιαστή, λέει, ενώ ή καρδούλα του χτυπάει δυνατά:

—Θέλω τον παπού!

Καμμιά απάντησι. Δε θά τον άκουσαν άκόμη. Πρέπει να μιλήση δυνατώτερα. Όπως ο ναυαγός που ζητάει βοήθεια, φωνάζει:

—Θέλω τον παπού... Θέλω τον παπού μου...

Καθώς είναι προσηλωμένος, με το ακουστικό στ' αυτί, λαχανιασμένος απ' τη συγκίνησι, δεν κατάλαβε πώς άνοιξε ή πόρτα της κρεβατοκάμαρας. Δε βλέπει τους γονείς του, που τρέξανε κοντά του.

Στην άρχή αυτοί δεν κατάλαβαν... Τί κάνει εκεί ο Ρομπέρ, σκαρφαλωμένος στην καρέκλα, μπροστά στο τηλέφωνο;... Μα ή φωνούλα του παιδιού εξακολουθεί, γεμάτη παράπονο τώρα, σαν λυγμός:

—Τον παπού μου!... Θέλω τον παπού μου!...

Αυτή τη φορά κατάλαβαν! Το παιδί αισθάνθηκε τον έαυτό του όλονόναχο, εγκαταλελειμμένο. Τό ξεχάσανε, το παιδί τους, κι' αυτό γυρεύει βοήθεια. Τί τρελλοί κι' οι δύο τους! Μπορούνε να χωρίσουν, όταν έχουν ένα παιδάκι;

Μονομιάς όλα, οι ύποψιες, οι ζήλειες, τα παράπονα, τα σχέδια τους για χωρισμό, όλα πνίγηκαν μέσα σ' ένα κύμα τρυφερότητας.

Η γλυκειά φωνούλα επαναλαμβάνει, πονεμένη:

—Θέλω τον παπούλη μου... τον παπού μου...

Ο Ρομπέρ νιώθει ξαφνικά τέσσερα χέρια να τον πιάνουν, ενώ-μένα, ζητώντας να τον άγκαλιάσουν, νιώθει στο πρόσωπό του τα φιλά από δυο τρυφερά στόματα, που ανταμώνονται πάνω στο μέτωπο, στα μάγουλά του, κι' ακούει δυο όλόγλυκες φωνές να σμίγουνε στο ίδιο χάδι:

—Άγοράκι μου, γλυκό μου παιδί, θησαυρέ μου!... Τί κάνεις εκεί; Γιατί ξαγρυπνάς τέτοια ώρα;

Το παιδί γυρίζει τα βουρκαμένα ματάκια του και τους κυττάζει μ' ένα τρόπο που εκφράζει όλη τη χαρά του για την απρόσπτη και ποθητή συμφιλίωσι, μα κι' όλη τη λύπη που του είχε προξενήσει ή σκηνή που παρακολούθησε χωρίς να θέλη.

Και στο βλέμμα αυτό, που φτάνει ως τα κατάβασα της ψυχής τους, σαν ή πιο σκληρή επιτίμησι, σκύβουνε το κεφάλι, ντροπισμένοι, γιατί ένας ανόητος έγωισμός τους έκανε, πριν από λίγες στιγμές, να ξεχνάνε το ιερώτερο καθήκον τους — μα και την πιο γλυκειά παρηγοριά που βρισκόταν τόσο κοντά τους!

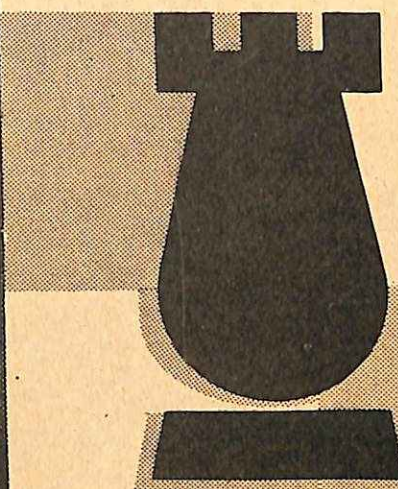
Και τ' άγκαλιάσματα στο μικρό, που τόσο επίκαιρα ήρθε να τους συγκρατήσει σ' ένα γλιστερό κατήφορο, επαναληφθήκανε — σαν νάδελαν μ' αυτό τον τρόπο να δείξουν ο ένας στον άλλο πως στο έξης καμμιά ψυχρότητα δε μπορούσε να υπάρξη μεταξύ τους, άφου τους ένωσε ή λατρεία για τ' αγόρι τους.

Κι' ο μικρός Ρομπέρ, που δε μπορούσε να εξηγήση το θαύμα της απότομης αλλαγής, έλεγε με το νού του:

«Τί καλά που έκανα να φωνάξω τον παπού!...»

M. ΚΑΡΝΤΑΙ

ΣΚΑΚΙ

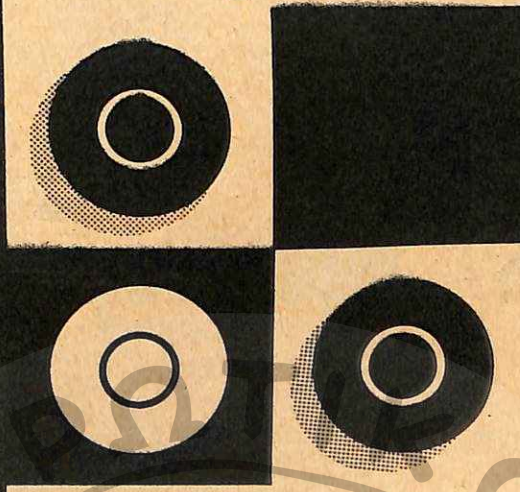
ΦΙΔΑΚΙ

ΓΡΙΝΙΑΡΗΣ

ΝΤΑΜΑ

CHLO-7

ΤΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΤΗΣ ΧΛΩΡΙΝΗΣ KLINEX

Τώρα, κάθε έλληνικό σπίτι μπορεί - χάρη στη Χλωρίνη KLINEX - να άποκτήση ωραιότατα έπιτραπέζια παιχνίδια, που άκονίζουν το νού και χαρίζουν ευχάριστες ώρες. Σκάκι, Ντάμα, Τρίλιζα, Φιδάκι, Γρινιάρης: παιχνίδια για μικρούς και μεγάλους, με πολυτελέστατη εμφάνιση και λεπτομερείς οδηγίες σε κάθε κουτί. Η KLINEX σας δίνει την μοναδική εύκαιρία να τα άποκτήσετε μόνον με 12 δραχμές και με 10 κουπόνια τα όποια θα βρήτε σε κάθε καινούργια έτικέτα της ΧΛΩΡΙΝΗΣ KLINEX.

KLINEX χλωρίνη

ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ - ΛΕΥΚΑΙΝΕΙ - ΑΠΟΛΥΜΑΙΝΕΙ

Ένας οδηγός
για τη νέα κυρία

A woman with dark hair tied back, wearing a white jacket over a dark top and a pearl necklace, stands in a grocery store aisle. She is holding a small object in her right hand. In the foreground, a metal shopping cart is filled with various groceries, including a large bag of white rice. The background shows shelves stocked with various food items, including boxes of cereal or pasta.

A black and white photograph of a woman in a bedroom. She is standing in front of an open closet, looking down at a piece of clothing she is holding. She is wearing a light-colored, short-sleeved button-down shirt and a dark skirt. In the foreground, a bed is covered with various items, including a patterned scarf, a white shirt, and a dark bag. A bedside table with a lamp is visible on the right. The room has a simple, lived-in feel.

Υπάρχει ακόμη ένας ωραίος τρόπος για να διασκεδάσετε στην πόλη: Συγκεντρώνετε κάθε τόσο, τους φίλους που έχουν μείνει, και οργανώνετε ένα απλό δείπνο στην ταράτσα. Σ' αυτό το δείπνο, ο καθένας φέρνει κάτι. Άλλος γλυκά, άλλος

τὰ Χριστούγεννα καὶ τὰ γενέθλια.

ΤΟΥΣ ΕΝΟΣΕ

Η

ΣΥΜΠΟΝΙΑ

Ο ΖΕΡΑΡ ντε Νερβάλ μπήκε στο δωμάτιο του πρώτου πατώματος, όπου ήταν το κυνηγετικό όπλοσάσιο της Βίλλας. Ήταν ακόμα πολύ πρωί, η αυγή μόλις άρχιζε να ροδίζει. Από τ' άνοιχτο παράθυρο, το βλέμμα του απλώθηκε στη πεδιάδα, που χανόταν μακριά στον ορίζοντα. Οι πρώινες δροσοσταλίδες της άνοιξης λαμπύριζαν στις πράστες χουτσές αχτίδες του ήλιου... Όλη η φύση αναπνέχασε, στο πρώιμο της ξύπνημα.

Ο Ζεράρ, αφού απόλαυσε κάμποση ώρα το πρώιμο άνοιξιότικο θαύμα, θυμήθηκε πως έπρεπε να ετοιμασθή. Πήγε να διαλέξει ένα καλό δίκανλο, άνοιξε ένα συρτάρι και πήρε δυο φυσίγγια. Τη στιγμή αυτή, ακούστηκαν στην αυλή άγρια γαυγίσματα σκύλων. Ύστερα πέρασε μέσα η συμμορία των κυνηγών που περιμεναν. Είχαν κιόλας ξεπεράσει από τ' αλογά τους, καπνίζοντας τις πίπες τους, με τα τουφέκια κρεμασμένα στον ώμο.

—Πού είναι ο Ζεράρ; φώναξε ο κόμης Πιέρ ντε Φονταίνι. Πρέπει να φύγουμε πριν σηκωθεί ο ήλιος.

—Θα πάω εγώ να τον ξυπνήσω, είπε εύθυμα μια γνώριμη φωνή.

Η πόρτα άνοιξε και μπήκε ο Μισέλ ντε Φεύζεν. Προχώρησε χαρούμενος, χαϊρέτησε το φίλο του και τούπε:

—Πάντα όκνος και καθυστερημένος! Ξέχασες πως έχουμε κυνήγι, σήμερα το πρωί;

—Καθώς βλέπεις, ετοιμάζομαι!

—Βιάσου λοιπόν, σε περιμένει κάτω τόσος κόσμος. Καθώς ξέρεις, μάστιγας, πρόκειται να μās συνοδεύσει η δεσποινίδα Μαρί - "Ανζ και η κυρία ντε Βιδόν.

Ο Ζεράρ σήκωσε τους ώμους του με αδιαφορία.

—Αλήθεια; Οθάρθι μαζί μας και η μικρή Φονταίνι;

—Και βέβαια. Η χαριτωμένη Μαρί - "Ανζ με το θαυμάσιο κυνηγετικό της κοστούμι. Έτσι θα έχεις και ρομάντισμο. Μ' ένα συμπάρο δυο τρυγάνια!

—Μπα! Έκανε ο Ζεράρ με μια κωμική γκριμάτσα. Δεν μ' αρέσουν πολύ οι γυναίκες που ασχολούνται με τα ανδρικά σπόρ.

—Τι κουτός που είσαι! Δεν σ' αρέσει να δεις την ξανθοιά "Αρταμι με τα χουσα βέλη της; Σε παρακαλώ, μην απογοητεύεις την μητέρα μου. Έδώ κι έξη μήνες αγωνίζεται να σου ετοιμάσει ένα πρώτης τάξεως γάμο και σύ κάνεις τα σκέτσα σου! Την είδες τη λεγόμενη; Είναι άγγελος σωστός! Και με τί υποπαλωμένη σε γλυκοκυττάζει! Κι' οι γονείς της σε καλοβλέπουν. Αποφάσισε, λοιπόν, και μη μās σάς τα λόγια σου.

—Δεν μασάω τα λόγια μου. Άπλως σκέπτομαι.

—Μα είναι να σκέπτεσαι ακόμα, φίλε μου; Νομίζεις πως θα ξαναδεις μια τέτοια ευκαιρία; Το κορίτσι είναι χαριτωμένο. Είναι μια τούτα γαρνιρισμένη με δυο εκατομμύρια φράγκα! Όσο για οίκαγένεια, είναι από τα πιο παλιά τζάκια της Γαλλίας. Ο πατέρας της είναι βαρώνος!

—Και τί μ' αυτό; είπε κοροϊδευτικά ο νέος. Είναι γελοίο νάναι κανείς βαρώνος, στη δημοκρατική εποχή μας. Κι' ως λέγεται ντε Φονταίνι. Μοιάζει μ' αλογο πολυτελείας, ζεμένο σέ... κόρο!

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

—Δεν κάνεις καλά να κακολογής τη τάξη σου. Οι εύγενείς μπορεί να χάσαν τα δαχτυλίδια τους, μένουν όμως τα δαχτυλά τους κι' η φινέτσα τους. Η μητέρα της είναι απόγονη του μαρκησιού ντε Λαρός. Σε βεβαιώνω πως, αν δεν ήμουν αραβωνισμένος με τη Λουίζα, θα την έπαιρνα εγώ με μεγάλη μου ευχαρίστηση. Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί διατάζεις ακόμα.

—Απλούστατα, αγαπητέ μου, βρίσκω αταρχικό και γελοίο να υποχρεώνεις δυο ανθρώπους να ζήσουν μαζί, χωρίς να ξέρει ο ένας τον άλλο. Τι διάβολο, δεν μπορείς ακόμα να το νιώσης, πως δεν ζούμε στο μεσαίωνα; "Αν ο γάμος είναι μια εθελούσια σκληριά, το συνεικείο είναι μια ανήθικη συναλλαγή, που τον κάνει ακόμα πιο αντιπαθητικό. Ο κύριος Δείνα, λένε οι καλοπράξιοι προξενιτάδες, είναι της ίδιας τάξεως με την δεσποινίδα Τάδε. Κι' έχουν περίπου την ίδια περιουσία. Δυο εκατομμύρια η νύφη και τέσσερα ο γαμβρός. Δηλαδή τα λεφτά παντρεύονται τα λεφτά, κι' οι τίτλοι τους τίτλους! Κι' αφού κανονισθούν όλα στην έντελεια, ο έλκετος υποψήφιος θα συναντήσει τάχα τυχαίως τη μαριόνα των ονείρων του, και θα κουβεντιάσουν πέντε - δέκα λεπτά σε κανένα ρομαντικό τοπίο, ή σε κανένα χορό που δίδεται σπάνια. Το ζευγάρι κυττάζεται, χαμογελά κι' η νέα μένει συνήθως ενθουσιασμένη, χωρίς να ξέρει το γιατί!... Στ' αλλογα, η υπόθεσι είναι πιο φυσική! Το ένα θα μύριση το άλλο κι' αν υπάρχει αυτό που λέγεται έλξι ή σέξ, θα προχωρήσουν χωρίς πολλές διατυπώσεις στην ούσια. Νά γιατί τα ζώα είναι πιο ειλικρινή και πιο ευτυχισμένα από τους ανθρώπους!

—Είσαι φοβερά κυνικός, Ζεράρ! Όστόσο, πιστεύω, πως άμα γνωρίστης με τη Μαρί - "Ανζ, θ' αλλάξεις γνώμη και θα την συμπαθήσεις. Μη γελάς, Ζεράρ! Οι προξενιτάδες τα καταφέρνουν καλύτερα από το σπερωτό γιό της Αφροδίτης. Αυτές, επί τέλους, έχουν μάτια, ενώ ο "Ερώτας είναι ολόσπρος! "Εχεις κάμει άρκετες τρέλλες στη ζωή σου κι' έχεις τόσες φορές απογοητευθή. Καλό είναι τώρα ν' αράξεις σ' αυτό το ήπιο λιμανάκι. Έλα λοιπόν και προσπάθησε νασαι λογικός...

—Ε! τί κάνετε εσείς εκεί πάνω; ακούστηκαν φωνές διαμαρτυρίας από την αυλή. Θα μεσημεριάσουμε!

—Ερχόμαστε! Ερχόμαστε! απάντησαν οι δυο νέοι κι' έσπευσαν να κατεβούν.

★
Όταν βρέθηκαν στον ολοπράσινο κάμπω, οι κυνήγοι σκορπίστηκαν. Τα σκυλιά έτρεχαν μαγισμένα, με τη μύτη στο χώμα και την ούρα σηκωμένη. Μερικοί καβαλλάρηδες προχωρούσαν άργα, κρατώντας σφιχτά στα χέρια τους το τουφέκι, έτοιμοι να σκοπεύσουν.

Ανάμεσα σ' αυτούς που έμειναν πίσω, ήταν ο Ζεράρ και η Μαρί "Ανζ. Ήταν κι' οι δυο τους σκεπτικοί και κάθε άλλο παρά το κυνήγι είχαν στο νού τους. Ο Ζεράρ, γυναικακατακτητής με πείρα, έριξε μια γρήγορη ματιά στην κοπέλλα. Το κυνηγετικό της κοστούμι έβριε στο συνεσταλμένο ύφος της μια ιδιαιτέρη χάρη. Το φουστάνι της, τραβηγμένο λίγο ψηλότερα, πάνω στη σέλλα, άφηνε να φαίνονται οι τριανταφές, οι αθέρεις γαμπές της. Κάτω από το μαύρο ήμισυλο καπέλλο της, τα μαλλιά της ξεχύνονταν χρυσά, μπουκλωτά.

Η απότομη κατηφορία τους είχε απομακρύνει κάπως από τους άλλους, που λες και τ' έκαναν επίτηδες κι' έτρεχαν, για ν' αφήσουν μονάχο το ζευγάρι.

Σαφνικά, ένα πτερούγισμα αντήχησε πάνω από τα κεφάλια των δυο νέων.

—Προσέεστε! Περδίκια! τους φώναξε από μακριά ο Μισέλ ντε Φεύζεν.

Ο Ζεράρ έριξε μια περίεργη ματιά στη Μαρί "Ανζ. Η νέα μόλις είχε πηδήσει από το μαύρο της αλογο. Ύστερα σήκωσε το τουφέκι της, σημάδεψε... αλλά τί έκπληξη! Το κατέδρασε σχεδόν άμέσως.

—Φοβάσαστε να ρίξετε; τη ρώτησε χαμογλώντας ο Ζεράρ.

—Α! όχι... Είμαι τόσο συνθησιμένη...

—Κι' όμως αφήσατε να σας διαφύγει μια μοναδική ευκαιρία. Θα χτυπούσατε το λιγότερο δυο περδίκια.

—Ίσως. Μα είναι τόσο... περίεργο!

—Τί είναι περίεργο;

—Νά... κάθε χρόνο παίρνω την απόφασι να κυνηγήσω και κάθε φορά επαναλαμβάνεται η ίδια ιστορία. Δεν τολμώ να σκοτώσω τα κακόμοιρα αυτά πουλιά...

Ο Ζεράρ την κύτταξε κατάματα. "Ηθελε να δει αν τα γαλάζια αυτά μάτια τούλειαν την αλήθεια.

—Όποτε νομίζετε ότι το κυνήγι είναι ένα σπόρ άγριο και σκληρό;

—Δεν έχω καμιά άμφιβολία!

—Κι' όμως, όταν τα βρούμε μαγειρεμένα τα πουλιά, τα τρώμε με τόση όρεξι!

—Ναι, αλλά το πράγμα διαφέρει κόπως. Άλλο είναι να τρώη κανείς κι' άλλο να σκοτώνη τα φταχά αυτά πουλιά, για να κάνει απλώς το κέρδι του. Αυτό είναι μεγάλη αμαρτία. Ξέρετε ποιο είναι το αποτέλεσμα των περισσοτέρων αυτών άριστοκρατικών κυνηγιών; Να πληγώνουμε τις περδίκες, να τις αφήνουμε να πέθουν στα χαμόδευδρα και να χαροπαλεύουν εκεί, ο Θεός ξέρει για πόσες ώρες... Τί κατάρες θα μās δίνουν τα δυστυχά αυτά πουλιά! Κάθε τουφέκια είναι σημείο τρόμου ή θαλάτου γι' αυτά. Πόσο άδικοι είμαστε στην άκακη αυτή φύσι, την τόσο αγαθή και καλοπροαίρετη...

Η ειλικρίνεια της, η ευαισθησία της τον συγκίνησαν. Η Μαρί - "Ανζ δεν έμοιαζε με τις κούριες, τις ελαφρές γυναίκες που είχε συναντήσει. Θέλησε να την εξετάσει βαθύτερα.

—Πιστεύετε λοιπόν πως και τα πουλιά έχουν αισθήματα και σκέψεις σαν κι' εμάς; τη ρώτησε.

—Ο,τι κι' αν σάς πώ, θάμαι λίγο μπροστά στη ζωντανή αυτή απόδειξι, του άποκριθηκε χαμογελώντας. Κυττάχτε και θα πεισθώτε. Και τού έδειξε με το χέρι της ένα θάμνο. Το σκυλί του είχε σταθεί εκεί, ακίνητο, με τη μουςούδα του μέσα στα κλαριά και με τα μπροστινά του πόδια σηκωμένα, έτοιμο να χυμύλη.

Προχώρησαν σιγά κι' ο Ζεράρ ψιθύρισε:

—Σίγουρα θάμαι καμιά μάνα με τα μικρά της Ντίκ! Έδώ!

Σαφνικά, πετάχτηκε μέσα από το θάμνο μια περδίκια, αφήνοντας στριγγές κραυγές. Πέταξε καμιά τριανταριά μέτρα και ξανάπεσε στη γη.

—Έδώ, Ντίκ! Πίσω, σου λέω, φώναξε ο Ζεράρ.

Μα το κυνηγιότικο σκυλί δεν ήταν πιά σέ θέσι ν' ακούσει κανέναν την προσταγή. Ξεφρενιασμένο, ώρμησε ν' αρπάξει το πεσμένο πουλί. Μα, τη στιγμή αυτή, από τον ίδιο θάμνο πετάχτηκε σαν βολίδα μια δεύτερη περδίκια. Αυτή όμως πετούσε κουρασμένα κι' η μια της πτερούγα κρεμόταν κάτω. Το σκυλί σάστισε. Δεν ήξερε ποιά να πρωτοκυνηγήσει. Είναι πληγωμένη! είπε ο Ζεράρ και πήρε κομμάτι του το σκυλί.

—Οχι, φίλε μου! τού απάντησε η Μαρί - "Ανζ και τα μεγάλα γαλάζια μάτια της άστραψαν. Δεν είναι πληγωμένη. Συμβαίνει κάτι πολύ περίεργο ή καλύτερα πολύ συγκινητικό, που ξεπερνά την ανθρώπινη αυτοθεσία. Το δεύτερο αυτό πουλί είναι το άρσενικό ταίρι της περδικας και υποκρίνεται το λαθωμένο, για να τραβήξει την προσοχή μας πάνω του και να απομακρύνει έτσι τον κίνδυνο από τη μάνα και τα μικρά της. Η περδίκια που πετάχτηκε πρώτη, θα έχη ξαναγυρίσει τώρα στο θάμνο, όπου έχει αφήσει τα μικρά της. Θα τα πάρη και θα τα κουβαλήσει μαζί της μακριά... Και κάπου εκεί πέρα θα σταθή να περιμένη το ταίρι της, αν φυσικά, γλυτώσει από το τουφέκι μας...

Τα δυο φά μάτια της Μαρί - "Ανζ γέμισαν δάκρυα.

—Βλέπετε, συνέχισε συγκινημένη, πόση νειναιότητα και πόση σκέπη κρύβει μέσα του το μικρό αυτό πουλί!

Εκείνος δεν της απάντησε. Χαμήλωσε το κεφάλι του, θαμπαμένος από την εξυπνάδα της και τα ευγενικά της αισθήματα. Ύστερα το άνασχηκασε πάλι και της είπε:

—Δεν ξέρω, μα την αλήθεια, τί να πρωτοθαυμάσω σε σάς!

Από μακριά ακούστηκαν δυο - τρεις τουφεκίες.

—Ω, κύριε Ζεράρ! φώναξε τρομαγμένη η Μαρί - "Ανζ. Τρέξετε να σώσετε το καλό αυτό πουλί...

★

Σε λίγο ο Ζεράρ γύρισε χαρούμενος και τη διαβεβαίωσε ότι το σπερωτό ζευγάρι με τα μικρά τους σώθηκαν. Έδωσε τον Ντίκ κι' είπε στους άλλους κυνηγούς να ξεμαρκούν.

—Σας ευχαριστώ, είστε τόσο καλός, τού είπε κοκκινίζοντας η κοπέλλα, ενώ τα μάτια της ήταν πλημμυρισμένα από δάκρυα χαράς.

Και τότε, για πρώτη φορά, μέσα στη μεγάλη συμπόνια που τους ένωσε, τα βλέμματά τους συναντήθηκαν κι' ένωσαν τις καρδιές τους να χτυπούν δυνατά. Είχαν κιόλας αγαπηθή, μ' ένα έρωτα αληθινό, άπέραντο.

ΖΑΝ ΠΕΤΑ

— Δεν ξέρω, μα την αλήθεια, τί να πρωτοθαυμάσω σε σάς! είπε ο Ζεράρ.

ΤΑ ΠΛΕΧΤΑ ΣΑΣ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

ΝΩΜΙΤΗΣ ΚΑΙ ΜΑΝΙΚΙΑ

Μ ΑΥΤΟ τὸν τρόπο, μπορείτε νὰ διορθώσετε ἕνα μπλουζάκι ὑπερβολικὰ ἀπλό ἢ ποὺ ἔχει κατὰστροφὴ στὶς μασχάλες ἀπὸ τὸν ἴδιον τρόπο.

Χρειαζόμαστε: 125 γραμ. μαλλὶ γκρι σκούρο, ἕνα βελονάκι νούμερο 3½. Οἱ πόντοι ποὺ θὰ χρησιμοποιήσετε: Πόντος χαμηλός: Μπαίνετε μὲ τὸ βελονάκι, ἕνα ριχτό, τραβάτε τὸ νήμα, ἕνα ριχτό, κλείνετε τοὺς δύο πόντους πάνω στὸ βελονάκι. Πόντος ψηλός: Ἐνα ριχτό, μπαίνετε μὲ τὸ βελονάκι στὸν ἀποκάτω πόντο, ἕνα ριχτό, τραβάτε τὸ νήμα, ἕνα ριχτό κλείνετε δύο πόντους, ἕνα ριχτό κλείνετε τοὺς ἄλλους δύο πόντους

πάνω στὸ βελονάκι.

Νωμίτης (πίσω): Πλέκετε μιά ἀλυσίδα ἀπὸ 35 περίπου ἑκατοστά (ἢ στὰ μέτρα τῆς μπλουζῆς). Δουλεύετε δύο σειρὲς μὲ πόντο χαμηλό, ὕστερα μιά σειρά, δύο πόντους ψηλούς (*), μιά θηλειὰ ἀλυσίδα, πηδάτε ἕναν πόντο, δύο πόντοι ψηλοί (*). Δεύτερη σειρά (*): δύο πόντοι ψηλοί στὸ κενὸ τῆς ἀλυσίδας ἀνάμεσα στοὺς δύο πρώτους καὶ στοὺς δύο ἐπόμενους ψηλοὺς πόντους, μιά θηλειὰ ἀλυσίδα (*). Ἐπαναλαμβάνετε πάντα τὴ δεύτερη σειρά. Σὲ 16 ἑκατοστά περίπου συνολικοῦ ὕψους κλείνετε γιὰ τοὺς ὤμους, τρεῖς φορές ὀκτὼ πόντους καὶ τοὺς ὑπόλοιπους σὲ μιά μόνο φορά.

Ἐμπρός: Ὅπως τὸ πίσω, μετὰ ἀπὸ πέντε σειρὲς μοτίβο, μὲ πόντο ψηλό, χωρίζετε τὸ πλεχτὸ στὴ μέση καὶ τελειώνετε καθὲ μέρος χωριστὰ. Σὲ ἐννιά ἑκατοστά ὕψους

ἀφήνετε ἑκκρεμεῖς γιὰ τὸ ἀνοιγμα τοῦ λαιμοῦ ἔξω πόντους, τρεῖς πόντους σὲ δύο φορές, δύο πόντους, κλείνετε τοὺς πόντους γιὰ τοὺς ὤμους, ὅπως καὶ πίσω στὸ ἴδιο ὕψος.

Μανίκια: Πλέκετε μιά ἀλυσίδα ἀπὸ 30 πόντους, καὶ δουλεύετε ὅπως καὶ γιὰ τὸ νωμίτη, προσθέτοντας ἀπὸ καθὲ μέρος ἕναν πόντο σὲ κάθε δύο σειρὲς. Σὲ 13 πόντους ἀφαιρεῖτε ἀπὸ καθὲ μέρος τρεῖς πόντους καὶ ὀκτὼ φορές δύο πόντους. Στερεώνετε τὸ νήμα καὶ φτιάχνετε καὶ τὸ ἄλλο μανίκι μὲ τὸν ἴδιον τρόπο.

Φινίρισμα: Ράβετε τοὺς ὤμους, ἐφαρμόζετε τὸ νωμίτη, ράβετε καὶ ἐφαρμόζετε τὰ μανίκια. Ξαναπαίρνετε ὅλους τοὺς πόντους γύρω στὸ λαιμὸ καὶ δουλεύετε ἔξω σειρὲς μοτίβο μὲ πόντο ψηλό, ὕστερα σὲ ὅλο τὸ γύρο (ἀκόμα καὶ στὴ γωνία τοῦ ἀνοιγματος μπροστὰ) πλέκετε δύο σειρὲς μὲ πόντο χαμηλό. Φινίρετε μὲ τὸν ἴδιο τρόπο καὶ τὸ κάτω μέρος τῶν μανικιών.

ΓΙΑ ἘΝΑ ΜΠΛΟΥΖΑΚΙ ΧΩΡΙΣ ΜΑΝΙΚΙΑ

Θὰ τὸ μεταμορφώσετε, προσθέτοντας ἕνα γιακαδάκι καὶ μανίκια δουλεμένα μὲ μαλλὶ σὲ ἀντίθετο ἀπόχρωσι.

Χρειαζόμαστε: 100 γραμ. μαλλὶ λευκὸ καὶ ἕνα βελονάκι νούμερο 4. Οἱ πόντοι ποὺ θὰ χρησιμοποιήσετε: Πόντος χαμηλός. Μπαίνετε μὲ τὸ βελονάκι, ἕνα ριχτό, τραβάτε τὸ νήμα, ἕνα ριχτό, κλείνετε δύο πόντους. Πόντος ψηλός: Ἐνα ριχτό, μπαίνετε μὲ τὸ βελονάκι, ἕνα ριχτό, τραβάτε τὸ νήμα, ἕνα ριχτό, κλείνετε δύο πόντους, ἕνα ἄλλο ριχτό καὶ κλείνετε τοὺς τε-

λευταίους δύο πόντους πάνω στὸ βελονάκι.

Ἐκτέλεσι: Γιακαδάκι: Πλέκετε μιά ἀλυσίδα περίπου τεσσάρων ἑκατοστῶν καὶ δουλεύετε τὴν πρώτη σειρά μὲ πόντο χαμηλό. Δεύτερη σειρά (*) δύο πόντους ψηλούς, μιά θηλειὰ ἀλυσίδα, πηδάτε δύο βασικούς πόντους (*). Τρίτη σειρά, δύο θηλειὲς ἀλυσίδα (*) δύο πόντοι ψηλοί στὸ κενὸ ποὺ σχηματίζεται ἀπὸ τὴ θηλειὰ ἀλυσίδα τῆς προηγούμενης σειράς, μιά θηλειὰ ἀλυσίδα (*) ἐπαναλαμβάνετε ἀκόμα τρεῖς φορές τὴν τρίτη σειρά, ὕστερα τελειώνετε μὲ τέσσερις σειρὲς χαμηλὸ πόντο ὁλόγυρα στὸ γιακαδάκι.

Μανίκια καὶ φινίρισμα: Πλέκετε μιά ἀλυσίδα 45 ἑκατοστῶν καὶ δουλεύετε μὲ πόντο φανταζὶ (δύο πόντοι γιὰ τὸ γιακαδάκι) γιὰ ἑπτὰ σειρὲς προσθέτοντας ἀπὸ τὰ δύο μέρη τέσσερις φορές ἕναν πόντο. Ὑστερα ἀφαιρεῖτε ἀπὸ καθὲ μέρος τρεῖς πόντους γιὰ ἔξω φορές, δύο πόντους. Στερεώνετε τὸ νήμα καὶ κάνετε τὸ ἄλλο μανίκι ὁμοίο. Ράβετε τὰ μανίκια καὶ τὰ στερεώνετε στὸ μπλουζάκι, ὅπως καὶ τὸ γιακαδάκι.

ΚΑΠΕΛΛΑΚΙ ΣΕ ΣΤΥΛ ΑΝΤΡΙΚΟ

Εἶναι ἕνα καπελλάκι ποὺ γίνεται ὅλο μὲ χαμηλὸ πόντο. Φτιάχνεται εὐκόλα καὶ γρήγορα καὶ εἶναι πολὺ νεανικό.

Χρειαζόμαστε: 150 γραμ. παθὰκι πορτοκαλί (θὰ τὸ χρησιμοποιήσετε διπλό), ἕνα βελονάκι νούμερο 5.

Οἱ πόντοι ποὺ θὰ χρησιμοποιήσετε: Πόντος χαμηλός: Μπαίνετε μὲ τὸ βελονάκι, ἕνα ριχτό, τραβάτε τὸ νήμα, ἕνα ριχτό, κλείνετε τοὺς πόντους πάνω στὸ βελονάκι. Πόντος καρδιά: Εἶναι ὁ χαμηλὸς πόντος ἀντίστροφος δηλαδή ἀπὸ τὰ δεξιὰ πρὸς τὰ ἀριστερά. Πόντος πολὺ χαμηλός: Μπαίνετε μὲ τὸ βελονάκι, ἕνα ριχτό, τραβάτε τὸ νήμα ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς πόντους ποὺ βρίσκονται στὸ βελονάκι.

Ἐκτέλεσι: Πλέκετε μιά ἀλυσίδα ἀπὸ πέντε πόντους καὶ τὴν κλείνετε σὲ δακτυλίδι, μὲ ἕνα πόντο πολὺ χαμηλό, μπαίνοντας μὲ τὸ βελονάκι στὸν πρῶτο πόντο τῆς ἀλυσίδας. Σ' αὐτὸ τὸν μικρὸ κύκλο δουλεύετε ὀκτὼ πόντους χαμηλοὺς, ὕστερα συνεχίζετε ὡς ἔλθει: καὶ στὸν ἄλλο δουλεύετε δύο πόντους χαμηλοὺς. Δεύτερη σειρά: (*) τέσσερις πόντοι χαμηλοί, δύο πόντοι χαμηλοί δουλεμένοι στὸν ἴδιον χαμηλὸ πόντο τῆς προηγούμενης σειράς (*) θὰ ἔχετε ἔτσι 19 πόντους. Τρίτη σειρά: μοιράζετε ὀκτὼ αὐξήσεις, ἑδῶ κι ἐκεῖ, ὥστε ἔχετε 27 πόντους. Τέταρτη σειρά: μοιράζετε δέκα αὐξήσεις, ὥστε νὰ ἔχετε 37 πόντους. Πέμπτη σειρά: μοιράζετε τέσσερις αὐξήσεις, ὥστε νὰ ἔχετε 41 πόντους. Ἑκτὴ σειρά: μοιράζετε τρεῖς αὐξήσεις ὥστε νὰ ἔχετε 44 πόντους. Ἑβδομὴ σειρά: μοιράζετε ὀκτὼ αὐξήσεις ὥστε νὰ ἔχετε 52 πόντους. Ὀγδὴ σειρά: μοιράζετε τέσσερις αὐξήσεις ὥστε νὰ ἔχετε

56 πόντους. Ἐνάτη σειρά: μοιράζετε τέσσερις αὐξήσεις ὥστε νὰ ἔχετε 60 πόντους. Ὑστερα ἀπὸ τὸν δέκατο μέχρι τὸν εἰκοστὸ γύρο συνεχίζετε μὲ πόντο χαμηλό σὲ ἴσια γραμμῇ. Στὸν εἰκοστὸ πρῶτο γύρο, δουλεύετε μιά σειρά μὲ πόντο πολὺ χαμηλό, στὸν εἰκοστὸ δεύτερο μὲ πόντο χαμηλό ἐκτελώντας 20 αὐξήσεις ὥστε νὰ ἔχετε 80 πόντους. Δουλεύετε ἀκόμα τέσσερις φορές μὲ πόντο χαμηλό χωρὶς αὐξήσεις καὶ μιά σειρά μὲ πόντο καρδιά, γιὰ νὰ τελειώσετε γύρω γύρω τὸ καπελλάκι. Γιὰ τὴν κορδέλλιτσα, πλέκετε μιά ἀλυσίδιτσα μακριὰ ὅσο εἶναι ὁ γύρος τῆς καλὸτ συν 25 ἐκστ., γιὰ νὰ κάνετε ἕνα μικρὸ φιογκάκι πίσω. Δουλεύετε πάνω σ' αὐτὴ τὴν ἀλυσίδιτσα τρεῖς σειρὲς μὲ χαμηλὸ πόντο.

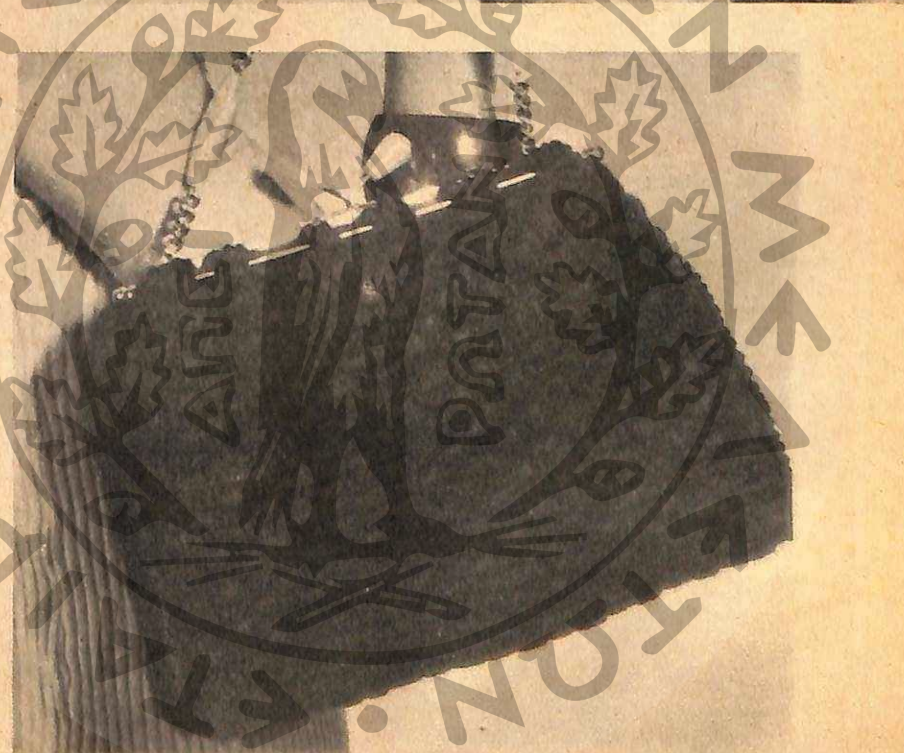
Φινίρισμα: Σιδερώνετε μὲ σίδερο ὄχι πολὺ ζεστὸ καὶ μὲ ὑγρὸ πανί τὸ καπελλάκι ἀπὸ τὴν ἀνὰ πρῶτη, ὕστερα ἐφαρμόζετε τὴ λουριδίτσα μὲ πόντο χαμηλὸ πόντο. Καλὰ θὰ εἶναι νὰ μετρήσετε τὴν περιφέρεια τοῦ κεφαλιοῦ, πρὶν νὰ πλέξετε τὸ καπελλάκι καὶ, ἂν εἶναι ἀπαραίτητο, νὰ μειώσετε ἢ νὰ αὐξήσετε τοὺς πόντους.

ΜΑΥΡΗ ΤΣΑΝΤΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΟΛΙ

Χρειαζόμαστε: 300 γραμμ. μὲς στριμμένο πέντε φορές, ἕνα βελονάκι νούμερο 5, ἕνα κλείσιμο τῆς ἀρσκειᾶς σας.

Οἱ πόντοι ποὺ θὰ χρησιμοποιήσετε: Πόντος ψηλός: Ἐνα ριχτό, μπαίνετε μὲ τὸ βελονάκι καὶ τραβάτε τὸ νήμα, ἕνα ριχτό, τραβάτε τὸ νήμα, ἕνα ριχτό, κλείνετε δύο πόντους, ἕνα ριχτό καὶ κλείνετε τοὺς τελευταίους δύο πόντους ποὺ βρίσκονται στὸ βελονάκι. Πόντος φανταζὶ: πάνω σὲ μιά βασικὴ ἀλυσίδα δουλεύετε: πρώτη σειρά (*) τρεῖς πόντοι ψηλοί, πηδάτε ἕνα βασικὸ πόντο, σπῆν ἐπόμενη θηλειὰ δουλεύετε ἔτσι: Ἐνα ριχτό, μπαίνετε μὲ τὸ βελονάκι, ἕνα ριχτό, τραβάτε τὸ νήμα, ἕνα ριχτό, μπαίνετε πάλι μὲ τὸ βελονάκι, ἕνα ριχτό, τραβάτε τὸ νήμα καὶ μὲ ἕνα ριχτό κλείνετε τοὺς πόντους πάνω στὸ βελονάκι. Ἐπαναλαμβάνετε ἀκόμα δύο φορές (συνολικὰ τρεῖς φορές) πάντα στὸν ἴδιον πόντο, «πηδάτε ἕναν πόντο» (*). Δεύτερη σειρά, τρεῖς πόντοι ψηλοί πάνω στὸ μοτίβο (*), πηδάτε ἕνα πόντο ψηλό, στὸν κεντρικὸ ψηλὸ πόντο δουλεύετε ἕνα μοτίβο, πηδάτε ἕνα πόντο ψηλό, πάνω στὸ μοτίβο τοῦ προηγούμενου γύρου, δουλεύετε τρεῖς πόντους ψηλοὺς (*). Ἐπαναλαμβάνετε ἀπὸ τὸ δεύτερο γύρο.

Ἐκτέλεσι: πλέκετε μιά ἀλυσίδα 49 πόντων καὶ δουλεύετε μὲ πόντο φανταζὶ περίπου γιὰ 54 ἑκατοστά, ὕστερα κάνετε στὶς δύο ἄκρες τρεῖς σειρὲς πόντο χαμηλό γιὰ νὰ περάσετε τὸ κλείσιμο. Γιὰ τὰ πλάγια πλέκετε μιά ἀλυσίδιτσα περίπου πέντε ἑκατοστῶν καὶ δουλεύετε μὲ χαμηλὸ πόντο, περίπου γιὰ 24 ἑκατοστά. Μετράτε τὸ ὕψος, στερεώνετε τὸ νήμα καὶ πλέκετε ἄλλη μιά λουριδίτσα ὁμοία. Ράβετε τὶς λουριδίτσες στὴν τσάντα. Προσθέτετε τὴ φόδρα καὶ περνάτε τὸ κλείσιμο.

λέγε μερικά πράγματα, γιὰ τοὺς

αυθόρουντες, που άφησαμε εκεί κάτω...

Ο Ματάι κατάλαβε πως, από το μεγάλο των δυο «εμπιστών» του, είχε περάσει μία ιδέα, που ήταν γι' αυτόν επικίνδυνη. Ωστόσο, δεν υποψιάστηκε μέχρι ποίου σημείου οι δυο εκείνοι άνθρωποι είχαν επαναστατήσει έναντιόν του. Νόμισε πως έπρόκειτο για μία περιέργεια, προς το παρόν ασήμαντη, αλλά που μπορούσε να γίνει επικίνδυνη, αν δεν την σταματούσε άμεσα.

— Αυτοί οι άνθρωποι είναι έργοι μου! απάντησε ψυχρά. Θέλησαν να μου πάρουν κάτι, που μου άνηκε. Όταν έφυγα μαζί τους για την Αφρική, ήξερα πως συννομούσαν για ν' απαλλαγούν από μένα και να δρῶνται μόνοι τους καρπούς της εξουσιοδότησής μας. Τάξερα, αλλά δεν είχα αποδείξεις. Αυτές τις αποδείξεις τις συγγέντωσα στην Μπινγκερόβι. Τότε σας έγραψα: «Έλάτε να με σώσετε!»

Και κοιτάζοντας τους δυο άντρες κατά πρόσωπο, συνέχισε, με προσποιητή συγκίνηση, απλώνοντας τους τα χέρια:

— Ήρθατε και με σώσατε και... Αλλά σταμάτησε κι' ένα παγωμένο οίος πέρας το κομμάτι του. Ο Λαράς κι' ο Σοντέλ, αντί να του δώσουν τα χέρια, διασηχόθησαν ένα βήμα, κοιτάζοντάς τον με βλέμμα αναστηρό.

Η σιωπή αυτή βάρισε φοιτά πάνω στον Ματάι. Ήθελε να την διακόψει, ήθελε να τους ρωτήσει γιατί του φέρονταν έτσι, αλλά ο Λαράς τον προέλαβε.

— Κύριε Ματάι, του είπε με ύφος ήρεμο αλλά ψυχρό, η εξήγησή σας θα ήταν άσχετη, αν δεν είχαμε ιδί, αν δεν είχαμε ακούσει όρισμένα πράγματα.

— Τι πράγματα; ρώτησε ζωηρά ο Ματάι, που ο φόβος κι' η οργή τον κυλούσαν.

Ο Λαράς απάντησε, με το ίδιο ήρεμο και ψυχρό ύφος:

— Οι άνθρωποι της κοιλάδας δεν ήταν ώριμοι, ή, τουλάχιστον, δεν σας υποβόλησαν, ενώ σεις τους υποβόλησατε. Σεις εισάγετε έγχρους τους, κι' όχι εκείνοι έγχρους σας... Είχασι φορές θά μπορούσαν να σας σκοτώσουν, και σας και την κυρία Χόγια, από τη στιγμή που κατάλαβαν πως το αεροπλάνο ήθε να σας πάρει... Δεν ξαναγαράφω ούτως ούτε μία πράξη έγκλημα έναντιόν σας. Επειδή σεις ήταν άφοβοι, ο Σοντέλ υποβόλησε έναντιόν τους. Θα μπορούσαν να τον υποβόλησαν κι' αυτοί, αλλά δεν τόλμαν...

— Παρανομαίνονται τα γεγονότα, άρχισε να λέει ο Ματάι.

— Αλλά ο Λαράς τον διέκοψε.

— Δεν παρανομαίνω, είπε, αλλά δημιουργώ εκείνα που είδα. Και τώρα θα σας πω τι άκουσα. Ο Βικτόρ κι' εγώ. Τη νύχτα, μετά που σας πήραμε από την κοιλάδα, σας είχε πιάσει πυρετός και παραμιλούσατε μέσα στον ύπνο σας. Ο Βικτόρ κι' εγώ σας άκουγα αναγκαστικά. Κι' έτσι, μάθαμε από σας τον ιδιον ότι τρεις άνθρωποι έχουν, ή ισχυρίζονται

ΚΙΜΩΝ Μ. ΣΤΑΜΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ —
Δέχεται: 28ης Οκτωβρίου 54, 9—
11 & 4—6 μ.μ. — Τηλ. 810-807.
Οικία 14, Αλεξάνδρου 10, Παλ.
Φαληρον, τηλ. 99-746

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Πατησίων και Σκουρόναρα 28 (παρα
την Όμονοιαν) 9— και 5—7½ μ.μ.
Τηλ. 523.708.

ΕΞΕΝΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

ΟΛΕΣ ΟΙ ΘΡΗΣΚΕΙΕΣ ΕΞ ΙΣΟΥ ΚΑΛΕΣ;

Υπό του Εόσγγελικού Ίεροκήρυκος ΣΠΥΡΟΥ ΖΩΔΙΑΤΗ

Για τους φυσικούς νόμους που ανακαλύψαμε, αξιούμε μία αποκλειστικότητα. Τους διακηρύττουμε με απόλυτη δεσαιότητα. Στο σχολείο, δεν διδάσκει ο ένας δάσκαλος ότι, δυο και δυο ίσον τέσσερα και ο άλλος, ότι δυο και δυο κάνουν πέντε. Οι φυσικοί νόμοι μία και διατυπωθούν δεν επιδέχονται αντίθετους αξιώσεις. Η αλήθεια για τα φυσικά φαινόμενα είναι μία.

Και όμως ο άνθρωπος νους, κηρύττει πόλεμον έναντιόν εκείνων που αξιούν παρομοίαν αποκλειστικότητα δια τους νόμους και την αλήθειαν του πνευματικού βασιλείου. Μας λένουν πως δεν είναι δυνατόν μόνον ένας δρόμος να υπάρχει για τον ουρανό. Υπάρχουν θρησκείες πολλές. Όλες είναι εξ ίσου καλές. Γιατί να λέμε π.χ. ότι ο Χριστιανισμός είναι η μόνη δδός στον Θεόν. Ο καθένας με την εθνική θρησκεία. Το κάθε έθνος και η κάθε φυλή, έχουν το δικό τους σύστημα ήθικης. Γιατί ο Χριστιανισμός να θέλει να επιβληθεί σ' όλους; Εκείνο που αί μη χριστιανισμός και θρησκεία δεν ανέχονται, είναι ο μη ανεκτικός Χριστιανισμός, ο Χριστιανισμός που πιστεύει ότι έχει τα αποκλειστικά κλειδιά για την καρδιά του Θεού. Πριεμένα λόγια του Χριστού, τα θεωρούν εξαιρετικά φαντικά και υπερβίβλια. Κι' αυτά αναφέρονται συνήθως στην αποκλειστικότητα του Προσώπου Του και της ικανότητός Του.

Τους εκνευρίζουν διακηρύξεις όπως: «Εγώ είμαι το φῶς του κόσμου» (Ιωάννου η' 12). «Αν έλεγε: «Εγώ είμαι ένα από τα πνευματικά και ήθικά φῶτα του κόσμου» θάταν καλύτερα. Νά κι' άλλη αξίωση αποκλειστικότητας του Ίησού: «Εγώ είμαι η αλήθεια και η ζωή» ούδεις έρχεται προς τον Πατέρα, εμμή δι' εμού» (Ιωάννου ιδ' 6). Τέτοια λόγια προκαλούν την αναγκαστική μη Χριστιανών, μερικοί—κατά συνθήκην Χριστιανοί— με συγκατάθεσιν δηλώνουν πως όλες οι θρησκείες είναι εξ ίσου καλές εξ ίσου ευπνευμένες, και οδηγούν όλες στον Θεόν.

Γιατί να μη επιμένωμε εις την αποκλειστικότητα των νόμων στο βασίλειο του πνεύματος με την ίδια δεσαιότητα που διακηρύττουμε τους νόμους της φύσεως; Ο νόμος της σαυήτης είναι ένας. Οι φυσικοί απορρίπτουν οιονδήποτε νόμον που αντιτίθεται στον νόμον της σαυήτης. Δεν μπορούν και δυο νόμοι αντίθετοι προς αλληλους να είναι εξ ίσου αληθείς και παραδεκτοί.

Εάν ο Χριστός είναι η μόνη δδός προς τον Θεόν και όχι μία από τας πολλές δδούς, τότε δεν μπορεί να γίνει αποδεκτή η ισότης οιονδήποτε άλλου μαζί Του. Ούτε κι' εμείς που λεγόμεθα ακόλουθοί Του, θα έποπε να είχαμε το θράσος να ισοπεδώνουμε τον Χριστό με τους μεγάλους άνδρες, που διήλθαν από την γή μας. Αυτοί ήσαν γέννημα της γῆς, ενώ ο Χριστός, γεννήθηκε τον ουρανό και την γή. Όλοι απέθανον και δεν ένικηγαν τον θάνατον. Αυτός μόνος έζησε ζωή μοναδική και δεν εκρατήθη από τον τάφον. Η αξίωσις της αποκλειστικότητός Του, δεν ήταν αξίωσις φρενοβλαβούς, αλλά αξίωσις Θεού εν σαρκί. Όλοι οι άλλοι τους οποίους μερικοί τῶσον άνοήτως κατατάσσουν στην ίδια κατηγορία με τον Χριστόν, ποτέ τους δεν διέκλιναν αξιώσεις παρόμοιες με εκείνες που έκαμε ο Χριστός για τον Έαυτό Του. Δεν θα μπορούσαν να τις επιβάλουν με τα έργα των και την εκ νεκρών αναστάσιν των.

Ήξευραν ότι είχαν ανθρώπινους περιορισμούς. Ο Χριστός, δεν έδειξε την παραμικρή διστακτικότητα για τις αξιώσεις Του, ότι ήταν Θεός εν σαρκί, το φῶς του κόσμου, ο

Δημιουργός του Σύμπαντος.

Την αποκλειστικότητα που ο Χριστός ήξιώσε για τον Έαυτό Του, ήξιώσε και για τους μαθητάς Του, για τους ακόλουθους Του. Νά, τι τους είπε: «Σεις είσθε το φῶς του κόσμου». (Ματθ ε' 14). Δεν τους είπε: «Σεις είσθε φῶτα μέσα στον κόσμο, αλλά», το φῶς του κόσμου». Είμεθα οι φορείς του Ίδικού Του φωτός. Κανείς δεν μπορεί να κόμη τη δουλειά του Χριστιανού στον κόσμο τούτο.

Μία γυναίκα ένώρισε τον Χριστόν ως Σωτήρα της. Γύρισε σπιτι της γεμάτη χαρά, την μοναδική εκείνη χαρά που πλημμυρίζει την καρδιά του μετανοούντος αμαρτωλού. Ύστερα από λίγες δδομάδες, εξέφρασε την επιθυμία να φύγη από την συνοικία που ζούσε, γιατί ήταν τόσο άμαρτωλή. Ο ιεροκήρυξ όταν ήκουσε αυτό, την κύταξε με ασυτηρότητα και της είπε: «Πῶς θα σου ήρεσε, αν η Δημαρχία, άφαιρούσε όλα τα φῶτα από όλους τους άκαθάρτους και κακούς δρόμους και άφηνε φῶτα μόνο στους καλούς δρόμους, όπου δεν γίνονταν κανένα έγκλημα; Δεν έλεγε ο Χριστός «Σεις είσθε το φῶς του κόσμου»; Έμαθε το μάθημά της ο Χριστιανή. Ύστερα από λίγον καιρό, όταν συνήνησε τον ιεροκήρυκα της, του είπε: «Τώρα στον κακό δρόμο μας, υπάρχουν δυο φῶτα που λάμπουν». Είχε οδηγήσει μία ψυχή στον Χριστόν.

Η μόνη έλπίς φωτισμού της σκοτεινής καρδιάς και ζωής σου, είναι ο Χριστός. Δεν υπάρχει άλλο φῶς. Ο Χριστός είναι ο μόνος Σωτήρ από την άμαρτία. Ότι και να δοκιμάσεις, δεν πρόκειται να σε ξελαφρώσει από το βάρος της άμαρτίας. Η άμαρτία έφερε τον Θεό στον κόσμο. Αν λοιπόν δεν επιτρέψεις στον Χριστόν να σε συγχώρηση πιστεύοντας σ' Αυτόν, δεν εξεπληρώθη ο σκοπός Του στη δική σου ζωή. Δοκίμασε το φῶς του Χριστού. Πίστρεψε σ' Αυτόν και θα σωθεις.

Θα γίνεις και σύ φῶς. Ίσως το μόνο φῶς στο χωριό σου, στην κοινότητα σου, στην πόλιν σου. Μία και άρχισες να ζῆς την φωτισμένη Χριστιανική ζωή, θα το αντίληφθούν όλοι γύρω σου και θα ζητήσουν να μάθουν το μυστικό της αλλαγής σου.

Επειδή θέλω να σε βοηθήσω να γίνεις πραγματικό φῶς στον κόσμο, θέλω να σου συστήσω το βιβλίο μου «Δεύτε όπισω μου», που ήταν η δεύτερη έντολή του Χριστού. Έχει 72 σελίδες και τιμάται δρχ. 6. Παραγγείλατέ το από το Βιβλιοπωλείον «Ο Λόγος», δδός Έμμαν. Μπενάκη, 28 — Αθήναι.

ΣΠΥΡΟΣ ΖΩΔΙΑΤΗΣ

Ο επιθυμών να λάβη ένα τεύχος με την σειρά των άρθρων «Το κήρυγμα της Κυριακής» ολοκλήρου του προηγούμενου μηνός ή δωρεάν ολόκληρον την Καίνην Διαθήκην σε απλή νεοελληνική μετάφρασι, ως μάς γράφη στην διεύθυνσι: Δημοσιεύσεις «Ο ΣΠΟΡΕΥΣ». Γραμματοθυρία 387 Αθήναι.

ΑΙΜΟΡΡΟΪΔΕΣ - ΚΙΡΣΟΙ

ΑΤΟΝΑ-ΕΛΚΗ

Άνευ έγχειρήσεως

Θεραπεία νοσημάτων πλημμελούς κυκλοφοριακού συστήματος.
ΔΙ ΔΗΜ. Χ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ
Ίατρος
ΑΘΗΝΑΙ Σωκράτους 56
Τηλ. 535-128

πως έχουν, δικαιώματα ιδιοκτησίας, πάνω στα κοιτάσματα του γαιώσος, που βασίζονται στην κοιλάδα. Μάθαμε επίσης πως δεν είχατε παρά το ένα τρίτον από το μερίδιο του όμίλου των Γάλλων, που τον αποτελούσαν δυο φίλοι σας και σεις. Μάθαμε πως είχατε καταδικάσει σε θάνατο, όχι μόνο τους ξένους αντιπάλους σας, αλλά και τους παιδικούς σας φίλους. Μάθαμε, τέλος, ότι υπάρχει, στο Ότέν, μία νέα, που λέγεται Όν-τετ Μπελβίλ και που λογαριάζατε να την απαγάγετε...

— Αυτά είναι παραληρήματα, που τάλεγα στον εφιάλτη μου...

— Όχι, κύριε Ματάι, όχι!

— Τι αποδείξει έχεις;

— Την Νταριαντεβί Χόγια!

— Πῶς;

— Ναι! Αυτή η γυναίκα νόμισε πως είμαστε συνένοχοι σας και μάλιστα συνένοχοι, που ξέραμε τη δουλειά. Καθισμένη πλάι σας, σας άφησε να μιλάτε, και περιοριζόταν μόνο να σκουπίζει τον ιδρώτα από το πρόσωπό σας. Κι' όταν ξυπνήσατε, όταν άνοιξατε τα μάτια, σας είπε: «Άγαπητέ μου, είχατε πυρετό και παραμιλούσατε. Τό λέτε όλα στον ύπνο σας. Δεν θα σας εμπιστευόμουν ποτέ τα μυστικά μου. Εδύναξέ τον είμαστε εδῶ ανάμεσα σέ φίλους. Σας άφησα να μιλάτε, γιατί ήθελα να ιδῶ όσαπὸν θα προχωρούσατε. Αλλά σεις τα είπατε όλα σγεδόν. Σας δίνα μία καλή συμβουλή, που πρέπει να την τηρήσετε: Κάθε βράδυ, προτού κοιμηθήτε, να πάρετε δυο χουφέτα κινίνο, όσων να σταματήσουν οι πυρετοί σας. Α! άκούσατε: Με καταλάβατε;

— Όχι... Τόσο το χειρότερο για σας! Θα πάρω κι' εγώ τα μέτρα μου... Θέλετε να ξανακοιμηθώτε;...

— Αυτά σας είπε, κύριε Ματάι, η κυρία Χόγια, κι' αυτό είναι εκείνο, που δεν καταλάβατε, γιατί ήσαστε τότε ζαλισμένοι από τον πυρετό. Αλλά εμείς, ο Βικτόρ κι' εγώ, άκουσαμε και καταλάβαμε. Ο θανατισμός μας, ή έκτιμησή μας, ή άρροσίωσή μας για σας ήσαν τότε τόσο μεγάλες, ώστε δεν πιστεύαμε στ' αδιά μας δεν πιστεύαμε στα μάτια μας, για όσα είχαμε ιδῶ στην κοιλάδα. Μας ήταν αδύνατο, του Σοντέλ, κι' εμένα, να πιστέψουμε πως είστε έγκληματίας και πως μάς είχατε απροδοήσει, χωρίς να το καταλάβαμε, σε μίαν έγκληματική περιπέτεια...

— Κύριε Λαράς! γούλλισε ο Ματάι θυμωμένος.

— Α, κύριε Ματάι, συνέχισε ο έφευρής, θα μ' άκούσατε ως το τέλος. Πρέπει! Κι' έπειτα, ο Βικτόρ κι' εγώ, θ' άκούσουμε ότι είχατε να μάς πῆτε. Κι' αν μάς αποδείξετε πως, όσο είπατε στον ύπνο σας, ήσαν λόγια του πυρετού, αν μάς αποδείξετε πως οι άνθρωποι της κοιλάδας ήσαν έργοι σας, που θέλησαν να σας έμμεταλλευθούν, τότε θα είμαστε, όπως και πριν, στη διάθεσή σας για να σας εξυπηρετήσουμε...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ε. ΣΙΜΑΤΟΣ

ΙΑΤΡΟΣ

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ

Δέχεται Μάγερ 10 (Πλατεία Βάθης)
Τηλέφ. 532-563

ΝΩΝΤΑΣ ΒΑΣΣΑΜΗΣ

ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ — ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ

Μέλος της Διεθνούς Έταιρείας δια
την Θεραπείαν της στειρώσεως. Σίνος
32, τηλ. 624-777. 11-2 και 5-8,
έκτος Παρασκευής και Σαββάτου.

χάνεις
αν δεν έχεις δουιμάσει

EXPORT FIX

ΜΠΥΡΑ ΓΕΜΑΤΗ ΓΕΥΣΗ

ΕΝΑ ΕΞΥΠΝΟ

Η ΡΟΖΑ Ντελόγκ πήρε το ασανσέρ κι' ανέβηκε στον έβδομο όροφο της πολυκατοικίας που έμενε. Ύστερα πέρασε στο διάδρομο κι' άνοιξε τη πόρτα του διαμερίσματός της, μουρμουρίζοντας ένα ευθύμο τραγουδάκι από εκείνα που είχε ακούσει στο καμπαρέ. Η Ρόζα ήταν μία παραστρατημένη κοπέλλα, που έκανε μία εύκολη ζωή, χωρίς να σκοτίζεται για δουλειά. Ντυνόταν στα πολυτελή κατσαδήματα, έτρωγε στα ακριβά εστιατόρια και κατοικούσε σ' ένα άνετο διαμέρισμα.

Μόλις άνοιξε κι' άναψε το φως του χώλου, το μάτι της έπεσε σ' ένα άσπρο χαρτονάκι που κάποιος χέρι είχε περάσει κάτω από τη πόρτα.

Ξαφνιασμένη έσκυψε, το πήρε στα χέρια της, αλλά μόλις το διάβασε, ένα σύγκρου πέρασε από το κορμί της:

«Πέντε χρόνια εξ αιτίας σου έμεινα στη φυλακή, Ρόζα! Τώρα που μ' άφησαν ελεύθερο, ήρθε η ώρα να κανονίσουμε τους λογαριασμούς μας».

Η κοπέλλα έμεινε λίγες στιγμές ακίνητη, με τα μάτια γουρλωμένα από το φόβο. Δεν φανταζόταν ποτέ, ότι ο Κλίπερ Χάρτ θα αποφυλακίζονταν τόσο γρήγορα. Το αγωνιώδες πρόσωπό του ξανάβρε στη μνήμη της, όπως το είχε δει τότε στο δικαστήριο. Με τι φλογερό μίσος την κτύπησε!

Ο Χάρτ είχε κατηγορηθεί για ληστεία με άπειλη περιστροφού στο διαμέρισμα μιας πολυκατοικίας, όπου κατοικούσε εκείνο το καιρό η Ρόζα. Μία πλούσια γριά χήρα, η κυρία Έλεν Νίξον, ήταν το θύμα. Της είχαν κλέψει κοσμήματα αξίας 40.000 δολλαρίων.

Η Ρόζα Ντελόγκ ήταν ο κύριος μάρτυς κατηγορίας σ' αυτή την υπόθεση. Κατέβασε πως έτυχε να βγαίνει από το ασανσέρ, τη στιγμή που ο κακοποιός ετοιμαζόταν να φύγει, κρατώντας ακόμα το πιστόλι στο χέρι του...

Στην ερώτησή του προέδρου, η Ρόζα κτύπησε τον Χάρτ στο μάτι κι' είπε αδιάστακτα ότι αυτός ήταν ο δράστης της ληστείας. Απάντησε σ' όλες τις ερωτήσεις με ακλόνητη βεβαιότητα. Οι ένοχοι την πίστεψαν και, χωρίς μεγάλη διαδικασία, έδωσαν την απόφασή τους. Ο Κλίπερ Χάρτ καταδικάστηκε σε δεκαπέντε χρόνια πρόσκαιρα δεσμά.

Πώς, τώρα, ύστερα από πέντε χρόνια, ο Κλίπερ Χάρτ αποφυλακίστηκε; Αυτό ήταν ένα τρομερό χτύπημα για τη Ρόζα, που όλοι την είχαν βεβαιώσει πως το λιγότερο που θαίμεν στη φυλακή ο κατάρκιος, θα ήταν δέκα χρόνια. «Ήταν φανερό πως, για να τα καταφέρω να βγώ τόσο γρήγορα, θα είχε ισχυρούς φίλους, όπως συμβαίνει με πολλούς γκαγκστερ».

Η Ρόζα, κατατρομαγμένη, πήρε στο τηλέφωνο τον επιθεωρητή Μάκ Σάγνιερ, αυτόν που είχε κάνει τις πρώτες ανακρίσεις μετά τη ληστεία της χήρας.

—Κυρία Σάγνιερ, είπα με τρεμάμενη φωνή, ελπίζω να μη με ξεχάσατε. Είμαι η Ρόζα Ντελόγκ, εκείνη που κατέβασε εναντίον του Κλίπερ Χάρτ, εδώ και πέντε χρόνια.

—Είμαι πολύ καλά, την

διέκοψε ο επιθεωρητής.

—Ωραία. Τότε μπορείτε να μου πείτε πως τα κατάφερε ο τρομερός εκείνος άνθρωπος να αποφυλακιστεί; Μ' είχατε βεβαιώσει τότε, πως δεν θα παίρινε αναστολή, τουλάχιστον πριν από δέκα χρόνια!

—Αυτό είναι δουλειά των δικαστικών αρχών, μίς Ντελόγκ, κι' εμείς δεν μπορούμε να ανακατευθούμε. Άλλα γιατί ανησυχείτε;

Τού είπε για το απειλητικό σημείωμα που βρήκε κάτω από την πόρτα της και πρόσθεσε με αγωνία:

—Ο κακοποιός αυτός λείει τώρα πως θα με σκοτώσει για να μ' εκδικηθεί...

—Μην ανησυχείτε, αγαπητή μου. Κάνετε καλά και με είδοίτε. Θα λάβω τα κατάλληλα προστατευτικά μέτρα. Έρχομαι άμέσως στο διαμέρισμά σας.

Επειτα από είκοσι λεπτά ο επιθεωρητής Σάγνιερ έβγαζε στο σπίτι της μίς Ντελόγκ συνοδευόμενος από ένα μυστικό αστυφύλακα. Έξέτασε προσεκτικά το χαρτονάκι και συνωφρώθηκε.

—Καθώς βλέπετε, τα γράμματά είναι τυπωμένα. Έτσι ο Κλίπερ μπορεί να το άρνηση ότι το έγραψε αυτός. Άλλα κι' αν ακόμα υποθέσουμε ότι το πέταξε ο ίδιος κάτω από την πόρτα σας, θα το έκανε μονάχα για να σας τρομάξει. Είναι σπάνιο για έναν κακοποιό να κρατάει μίσος επί πέντε χρόνια. Αν ήθελε να σας σκοτώσει, το πιο σίγουρο γι' αυτόν θα ήταν να το κάμη χωρίς να σας προειδοποιήσει. Γι' αυτό σας λέω ότι σας κάνει πόλεμο των νευρών, για να σας άποσταση κάτι άλλο.

—Ωραίοι οι συλλογισμοί σας, κύριε επιθεωρητή, αλλά εγώ έχω αμφιβολίες. Δεν μπορώ να καθίσω ξεγνοιασιά, με την ελπίδα ότι θα άρκεσθώ μονάχα σ' εσάς. Πώς μπορεί να με βεβαιώσει, πως κάποιο βράδι, δεν θα μου στήση καρτέρι κάποιος, να με σκοτώσει;

—Όχι, μίς Ρόζα. Ο Κλίπερ είναι αρκετά έξυπνος, για να μη κάνει αυτή τη βλακεία. Ωστόσο, για κάθε ενδεχόμενο, σας δηλώνω ότι από τη στιγμή αυτή, είστε κάτω από την άγρυπνη προστασία της αστυνομίας. Ένας αστυνομικός θα βρίσκεται πάντα σκοπός τη νύχτα έξω από την πόρτα σας. Επίσης, όταν θα βγαίνετε, άλλος ένας θα σας παρακολουθή.

—Σας ευχαριστώ πάρα πολύ, κ. επιθεωρητή...

Ο Σάγνιερ κατάφερε να την καθησυχάσει πριν φύγει. Χαμογελούσε καθώς παραέβαινε, όταν έκλεισε τη πόρτα πίσω του. Η Ρόζα άναψε ένα τσιγάρο κι' ετοιμαζόταν να πάει στο κρεβάτι της, όταν χτύπησε το τηλέφωνο.

—Όστε ειδοποιήστε την αστυνομία, Ρόζα! ακούστηκε μία άγρια φωνή από την άλλη άκρη του σύρματος. Ήταν η πιο μεγάλη βλακεία που έκανες! Όλοι οι αστυνομικοί του κόσμου δεν θα μπορούσαν να σε σώσουν. Είχα αρκετό καιρό, μέσα σ' αυτά τα πέντε χρόνια που ήμουνα φυλακισμένος, να σκεφθώ με τι τρόπο θα σ' εκδικηθώ. Δεν θα πεθάνεις ούτε από πιστόλι, ούτε από μαχαίρι... άλλα μ' ένα δλωσιόλου πρωτότυπο τρόπο!

Σχεδόν όλη τη νύχτα, η Ρόζα

έμεινε άγρυπνη. Μονάχα το πρωί, όταν δημερώσε, την πήρε ο ύπνος. Ξύπνησε το μεσημέρι, ντύθηκε κι' άποφάσισε να βγεί έξω.

Όταν κατέβηκε στο χώλ, ένας αστυνομικός σηκώθηκε και τη χαιρέτησε.

—Καλημέρα, μίς Ρόζα, της είπε χαμογελώντας. Μην ανησυχείτε καθόλου. Θα σας παρακολουθώ και θα προσέχω μήπως κανείς σας πλησιάσει ύποπτα. Προχωρείτε αφοδώς.

Η Ρόζα τον ευχαρίστησε θεομιά και βγήκε έξω. Ύστερα από μισή ώρα, η νέα βρήκε στο κέντρο της πόλεως, μία βιτρίνα καταστήματος τράβηξε το ενδιαφέρον της και στάθηκε λίγο να περιεργασθεί ένα φόρεμα. Μά, καθώς σηκώσε τα μάτια της, έτοιμη να συνεχίσει το δρόμο της, αντίκρουσε σ' άποστασι είκοσι βηματών το βλέμμα του Κλίπερ Χάρτ, που είχε άνοιξει το στόμα του και της έκανε ένα άσχημο μορφασμό.

Ύστερα τον είδε με τρόπο να σηκώνει τα δύο του χέρια και να τα κλεινί άργα, σφίγγοντας με δύσμη κάτι άσρατο. Ήταν μία χειρονομία στραγγολισμού!

Με μάτια γουρλωμένα από τον τρόμο, η Ρόζα κτύπησε γύρω της, να βρη τον άστυνόμο που τη συνώδεε. Πέρασε μερικά δευτερόλεπτα αγωνίας πριν τον αντίληφθ, κι' όταν του έκανε νόημα να πλησιάσει, ο Κλίπερ Χάρτ είχε εξαφανιστεί.

—Ηταν αυτός! τραύισε στον άστυνομικό. Στεκόταν άπεναντί μου και μου έκανε μία χειρονομία στραγγολισμού...

—Είστε βεβαία; ρώτησε ο άστυνομικός μ' αμφιβολία.

—Απολύτως βεβαία. Επέμενε η Ρόζα. Ποτέ δεν θα μπόρεσω να ξεχάσω το πρόσωπό του, που το έβλεπα δυο δόκλερες ώρες στο δικαστήριο. Φορούσε ένα καινούργιο καφέ κοστούμι.

—Έχω τη γνώμη, είπε ειρωνικά ο άστυνομικός, ότι ο άνθρωπος αυτός είναι ένας άπατεώνας, που θέλει να σας τρομοκρατήσει για να σας πάρει κάτι. Αν πραγματικά είχε στο νου του να σας σκοτώσει, δεν θα σας έκανε αυτά τα κόλπα. Θα βρούμε όμως ένα τρόπο να τον ξανακλείσουμε στη φυλακή, για να ησυχάσετε.

Όταν η Ρόζα γύρισε στο διαμέρισμά της, βρήκε πάλι ένα απειλητικό σημείωμα:

«Όχι τώρα, άλλα γρήγορα».

Ο Κλίπερ Χάρτ είχε φτάσει ως την πόρτα της κι' είχε ρίξει άπο το κάτω αυτό το σημείωμα. Μόλις το διάβασε η Ρόζα, χλώμιασε, κοκκάλωσε, «Αν έχη» σκέφτηκε παγωμένη από το φόβο της — κανένα κλειδί του διαμερίσματός μου, θα μπη μέσα με την ησυχία του και θα με σκοτώσει. Τι θα μπορούσε να κάνει ένας άστυνομικός που θα περιμενε στο χώλ;»

Ύπληρχαν κι' άλλοι τρόποι ν' ανέβη κανείς στο διαμέρισμά της, χωρίς να περάσει από το χώλ.

Η Ρόζα πάνω στον πανικό της, έτρεξε στην κρεβατοκάμαρα: πήρε μία βαλίτσα κι' έβαλε βιαστικά μέσα μερικά πράγματα. Λίγα λεπτά άργότερα, άνοιξε σιγά - σιγά την πόρτα της. Κτύπησε προσεκτικά, ο δρόμος ήταν έρημος. Προχώρησε αδρόμια προς το άσανσέρ της ύπηρεσίας. Πάτησε το κουμπί και το άσανσέρ ανέβηκε.

Όταν κατέβηκε στο ισόγειο, που ήταν προς το πίσω μέρος της πολυκατοικίας, δεν την είδε κανείς. Πέρασε γρήγορα τη μικρή αλλη και βγήκε σ' ένα πάρκο.

Με καρδιοχτύπι διάβηκε γρήγορα τρία τετράγωνα, γυρίζοντας συχνά πίσω της για να κτυπήσει μήπως την παρακολουθούσε κανείς. Δεν είδε ψυχή. Άφησε ένα άναστεναγμό άνακουφισέως και συνέχισε το δρόμο της. Όταν βγήκε στη λεωφόρο, σταμάτησε να ταξί και μπήκε μέσα.

Ύστερα από μία διαδρομή δέκα λεπτών, κατέβηκε, κι' άφου βεβαιώθηκε ακόμα μία φορά πως κανείς δεν την παρακολουθούσε, πήρε ένα άλλο ταξί. Στο δεύτερο ά, μάζι, ξαπλώθηκε άναπαυτικά κι' άνάνευσε ελεύθερα. Ένα μεγάλο βόρος είχε φύγει από το στήθος της. Τι να κάνει; Έπρεπε για κάμποσο καιρό ν' άφήσει το άνετο διαμέρισμά της, για να σωθί.

Μετά είκοσι λεπτά, άφησε και το δεύτερο ταξί και προχώρησε με τα πόδια πέντε τετράγωνα. Τέλος, στάθηκε κι' εξέτασε προσεκτικά το δρόμο. Είδε μερικά αυτοκίνητα, άλλα κανένα διαβάτη, κανένα ταξί. Ο δρόμος αυτός βρισκόταν σ' ένα κακόφημο μέρος της πόλεως. Τα σπίτια ήταν παλιά και φαινόταν σαν έγκαταλειμμένα. Ικανοποιημένη, η Ρόζα έστριψε άπτόμοια και μπήκε σ' ένα τετράσροφο σπίτι.

Λίγα λεπτά άργότερα, άφησε τη βαλίτσα της σ' ένα διαμέρισμα δυο δωματίων. Εκεί πιά ήταν βέβαιη πως δεν θα μπόρουσε να την άνακαλύψη ο Κλίπερ Χάρτ.

Η Ρόζα δεν ξαναδύηκε αυτή τη νύχτα. Την άλλη όμως μέρα, κατά τις δέκα το πρωί, πήγε να άναρώσει μερικά πράγματα, άπα- ραίτητα για την διαμονή της στο φτωχικό εκείνο διαμέρισμα. Ήσυχη, έφαγε το μεσημέρι σ' ένα μικρό εστιατόριο κι' έπειτα πήγε στον κινηματογράφο. Η ώρα ήταν πέντε όταν γύρισε στη νέα κατοικία της. Έβγαλε το κλειδί από την τσάντα της, άνοιξε την πόρτα και μπήκε μέσα. Μά καθώς έκλεινε, σταμάτησε, παγωμένη. Ο Κλίπερ Χάρτ καθόταν σ' ένα σπασμένη καρέκλα και την κτυπούσε μ' ένα σαρκαστικό μορφασμό!

—Καθίσε, Ρόζα, σαν στο σπίτι σου! της είπε με ύφος μαλακό. Έχομε να μιλήσουμε για κάμποσα πράγματα. Επειτα θα καθάρουμε τους λογαριασμούς μας...

Την άπαξε από τα χέρια και την άναγκασε να καθίση σ' ένα παλιά πολυθρόνα.

—Λυπούμαι, της είπε ειρωνικά, που δεν σ' ευχαρίστη η έπισκεψή μου! Ήσωνα τόσο βέβαιη πως μου ξεφύγες, όταν το έσκασες άπο το διαμέρισμά σου!

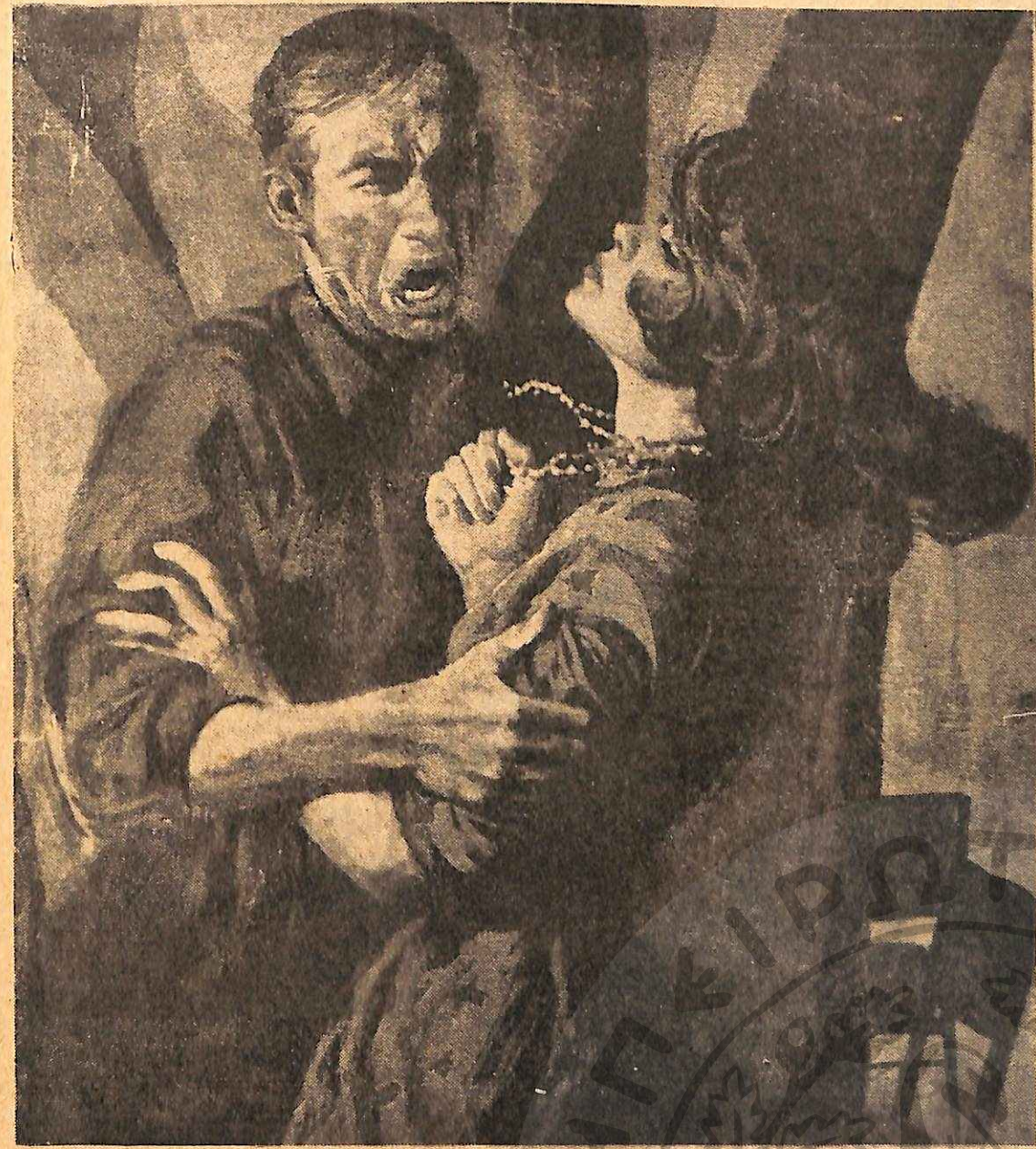
—Μά επί τέλους, τί θέλεις άπο μένα; τραύισε η Ρόζα τρέμοντας σύγκορη.

—Αυτό είναι μία κουτή ερώτησι, είπε σαρκαστικά ο Κλίπερ Χάρτ. Δεν φαντάζομαι να ξεχάσεις είσαι η γυναίκα που μαρτύρησε ότι εγώ λήστεψα την κυρία Νίξον. Χωρίς την μαρτυρία σου, δεν θα μπόρουσαν να στρίψουν την κατηγορία εναντίον μου. Άλλα σου στο πρόσωπό μου άναγνώρισε το ληστή, πράγμα που νου στοίχισε δεκαπέντε χρόνια φυλακή!...

—Έπρεπε να πω την αλή-

ΤΕΧΝΑΣΜΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ
ΔΙΗΓΗΜΑ

Την άπαξε άπο το χέρι και την άναγκασε να καθίση σ' ένα παλιά πολυθρόνα.

θεια... ψέλλισε η Ρόζα... όπως την έδλεπα. Νόμιμα ότι ήσουν εσύ...

—Δεν νόμισες ποτέ τίποτε ται- τοίο! Είπες ψέματα προμελετημέ- να. Τα άδωα γαλανά μάτια σου κι' η σταθερή φωνή σου ξεγέλασαν τους δικαστές. Φανόσωνα τόσο άδωα κι' όμως είχες το διάβολο μέσα σου! Τι υποκρισία! Άφου κι' εγώ για μία στιγμή κλονί- κι' έπίστεψα πως έκανες στίκα κι' πώς είλικρινά πίστευες λάθος και πως άδραστη της ληστείας. Για φαντάσου αν εξακα- λουθούσα να το πιστεύω! Άόμου- να ακόμα στη φυλακή, τέρας!

—Σού άρκίζομαι σ' ότι έχω ήσωνα εσύ. Πόσο λυπούμαι γι' αυτό, Κλίπερ!...

—Άτιμο πλάσμα! Βρυχήθηκε άντρας. Επειδή τότε σου έκανα ένα ύφος προκλητικό, σαρκαστικό:

—Πολύ καλά έκανα, Κλίπερ, είπα με περιφρόνησι. Ποτέ δεν εί- δα αυτή τη ληστεία στο χώλ. Εί-

να με χαντακώσης! Ποιάς σ' έδα- λε να το κάμης;

—Κανείς, Κλίπερ. Ό τι είπα, το είπα με την πεποίθησι ότι έ- λεγα την αλήθεια.

—Σάπα, ψεύτρα! Δεν ήσουν καθόλου εκεί, άλλα ήξερες πολύ καλά ποιός ήταν ο ένοχος. Ο άν- θρωπος αυτός ήταν, ως τη στιγμή που μαρτύρησες εναντίον μου, ο- πποτός στην άστυνομία. Είναι ο Ρόκυ Στάμς κι' οι φίλοι του έ- μαθαν ύστερα άπο τόσα χρόνια ότι ήσουν φιλένδοσά του! Έτσι, ένοχοποίησες έμένα, για να σώ- σουν τον Ρόκυ Στάμς, που είχε σιλλάξει η άστυνομία ως άδραστη της ληστείας.

Μία παράξενη άλλαγή φάνης έαφνικά στο πρόσωπο της Ρόζας. Δεν έτρεμε πιά. Αντίθετα, πήρε ένα ύφος προκλητικό, σαρκαστικό:

—Πολύ καλά έκανα, Κλίπερ, είπα με περιφρόνησι. Ποτέ δεν εί- δα αυτή τη ληστεία στο χώλ. Εί-

πα ψέματα για δυο λόγους: Πρώ- τον για να υλτώσω τον άνθρωπο που αγαπώ και δεύτερον για να απαλλάξω άπο έμένα, που μου εί- χες γίνει ένοχλητικός με τον γε- λοίο έρωτά σου.

—Παλιόγυναικα! μούγκρισε ο Κλίπερ. Τώρα έά δες!

—Μη κάνης πως με πλησιάζεις, Κλίπερ, γιατί χαθήκες! Έσχάσε πείσισμα η φίλη του Ρόκυ: Δεν είμαι τόσο κουτή, για ναρρώ έδω χωρίς την προστασία του. Κάτω άπο αυτό το χαλί είμαι ένα κομη- τη κοιδομιοβή που συνδέεται με το επάνω πάτωμα όπου βρισκεται ο Ρόκυ Στάμς. Νέ, το πατώ!

Ένας άσπρος θόρυβος άκού- στηκε, η πόρτα άνοιξε άπτόμοια και στο κάτωλ φάνηκε βλασυρός ο Ρόκυ Στάμς, μ' ένα πιστόλι στο χέρι και μ' ένα είρωνικό χαμόγελο στα χείλη.

—Καλωσώριες, Κλίπερ! *Ε-

μαθαί πως έκομες πέντε χρόνια στο φρέσκο.

—Ναί, είπε η Ρόζα γελώντας. Θέλει να με στραγγαλίση για να με εκδικηθί.

—Όχι, φίλε μου, δεν είναι κα- θόλου ευγενικό να σφίξης το λαιμό της γυναίκας που αγαπούσες! Κα- ταλαβαίνω πως σου φέρθηκε σκλη- ρά, άλλα με το να τη σκοτώσης δεν έχεις να κερδίσης τίποτε. Άν- τίθετα, δεν θα βγής ζωντανός άπο δώ μέσα. Το καλύτερο που έχομε να κάνομε, είναι να συμβιβα- στούμε.

Έβγαλε άπο τη τσέπη του έ- να μάσο χαρτονομίσματα και πρόσθεσε χαμογελώντας:

—Έδώ είναι 5.000 δολλάρια! Σού τα προσφέρω ως άποζημίω- σι για τα πέντε χρόνια που έ- μεινες στη φυλακή εξ αιτίας μου.

—Δεν είναι άσχημη λύσις, τού άποκρίθηκε ο Κλίπερ, χαμογελών- τας.

—Οκαίη, είπε ο Στάμς, εχα- ριστημένος. Πάρε τα λεφτά. Άλλα να είμαστε συνεννοημένοι κι' έξω- φλημένοι. Δεν θα ένοχλήσης πιά τη Ρόζα και θα βάλης λουκέτο στο στόμα σου.

—Συμφωνώ, είπε ο Κλίπερ και έβαλε στην τσέπη του τα χρήμα- τα. Μ' αυτά τα λεφτά θ' άνοιξω ένα υπάρ και θα ζήσω τίμια. Γειά σας...

Ο Κλίπερ πήγε στην πόρτα, την άνοιξε... άλλα στάθηκε, κε- ραυνωμένος. Ο επιθεωρητής Σά- γνιερ τον έσπρωξε μέσα στο δω- μάτιο.

—Έμπα μέσα, τού είπε, η ύ- πόθεσι δεν τέλειωσε ακόμα! Πίσω του άκολουθούσαν τρεις έ- στυνομικοί, με τα πιστόλια στο χέρι.

Ο Ρόκυ έκαμε μία κίνησι να τραβήξει άπο τη θήκη της μασχά- λης του ένα πιστόλι, άλλα δεν προσπάσε.

—Κλίπερ, παλιάνθρωπε, μου την έσκασες, μούγκρισε.

—Ο Κλίπερ, τού άπάντησε ο επιθεωρητής, δεν ήταν καθόλου συν- νεννοημένος μαζί μας. Ούτε φαν- ταζόταν πως τον παρακολουθού- σαις. Άπλως τον άφησαμε να παί- ξη τον ρόλο του, για ν' άνακαλύ- ψουμε το κρησφύγετό σου. Η ά- στυνομία είχε πάντα αμφιβολίες για την ένοχη του Κλίπερ. Κι' έ- ταν κάποτε μάθαμε πως η Ρόζα ήταν φιλένδοσά σου, δεν είχαμε πιά καμιά αμφιβολία για την ψεύτικη κατάθεσι που έκανε στο δικαστή- ριο. Γι' αυτό ζήτησαμε άπο την Δικαστική Άρχη την άναστολή της ποινής σου. Ήξερα ότι ο Κλίπερ ήταν φυσικό να ζήτηση εκδίκησι για την άδικία που τού έκανε η φίλη σου. Έτσι, παρακολουθού- σον τον Κλίπερ που παρακολου- θούσε την Ρόζα, τα καταφέραμε να σε βρούμε! Και δεν έχεις κα- λίστε άποληψίες με την δικαιο- σύνη! Έκτός άπο τη ληστεία της κυρίας Νίξον, καταδικάσκεσαι και για τρεις άλλες διαρρήξεις και για την υπέρθεσι Λετβόκιερ. Έτσι, μη κατηγορή τον Κλίπερ. Άν ο τε- λειταίος έφαγε άδικα πέντε χρό- νια φυλακή, εσύ θα φας τουλάχισ- τον είκοσι για να σωθρονιστής.

—Όσο για την άφοσίωμένη φίλη σου, θα μείνι κι' αυτή ένα - δυο χρονιά στο φρέσκο για να μάθι πως η ψευδομαρτυρία είναι άσυγ- χώρητο έγκλημα.

—Καλωσώριες, Κλίπερ! *Ε-

Γ. ΛΟΥΥ

Ένα διαρραγέο ΚΟΡΙΤΣΙ

Σε μία από τις πιο αξιοσημείωτες συνεισφορές της Βοστώνης, ανάμεσα στα άλλα φράια σπία, ξεχωρίζει η μεγαλύτερη Έ. παλιν του τραπέζι Λο-ζού.

ΛΙΓΟ ΑΡΓΟΤΕΡΑ.

— Ονομάζομαι Μάριον Νάς. Ξέρω και γαλλικά. Είμαι απόφοιτος της παιδαγωγικής ακαδημίας.

— Έχετε συστατικά γράμματα;

— Έλα να σου δείξω το πάκο μας.

— Πώς σε λένε;... Είσαι πολύ πιο φράια από την μίς Μπαρμπεύ.

— Δεσποινίς Μπαρμπεύ, έχω εδώ τον τελευταίο μισθό σας και μία αποζημίωση, που θα επιτρέψει να ξεκουρασθήτε για δυο-τρία χρόνια.

— Εργάζομαι για τη θέση της γκουβερνάντας. Διαβάσα την αγχέλια στη διαμερίδα.

— Ελα, χρυσούλα μου, να γνωρίσεις τη νέα σου γκουβερνάντα.

— Σας ευχαριστώ, κυρία μου... Μήπως θα θέλατε να ορίσετε μία ματιά στις αποσκευές μου;

— Όχι. Σας έχω απόλυτη εμπιστοσύνη.

— Προάστε, δεσποινίς. Θα είδα ποτέ μου την κυρία.

— Ελα, χρυσούλα μου, να γνωρίσεις τη νέα σου γκουβερνάντα.

— Σας ευχαριστώ, κυρία μου... Μήπως θα θέλατε να ορίσετε μία ματιά στις αποσκευές μου;

— Αν δεν ήταν θέμα ηλικίας και αν η μικρή δεν ήταν τόσο ζωηρή, δε θα σκεφτόμουν ποτέ αυτή την αντικατάσταση.

— Δεν υπάρχει λόγος να δικαιολογηθείτε, κυρία μου. Καταλαβαίνω πολύ καλά...

— Θα είναι άσφαλως η κοπέλλα, που θα με αντικαταστήσει. Βλέπω ευχαριστώ πως η Κάθλιν δε θα λησθή που φεύγω.

— Κάθλιν, έλα να αποχαιρετήσουμε την μίς Μπαρμπεύ.

— Δεν μπορείς να φανταστείς μπαμπά, τι φράια που περνάω με τη μίς Μπαρμπεύ. Ξέρω ένα σωρό ιστορίες και αστεϊαί.

— Η Μάριον κατακτά γρήγορα τη συμπάθεια όλων των ανθρώπων του σπιτιού.

— Μίς Νάς, πήτε σας παρακαλώ, στην υπηρεσία να βάλω ένα σερόβιτο παραπάνω στο τραπέζι. Ο κύριος Κρόσμπι, ο γοαμματέας μου, θα γευματίσει μαζί μας, σήμερα.

ΜΙΣΗ ΩΡΑ ΑΡΓΟΤΕΡΑ.

— Ωστε πλήρης επιτυχία στη νέα υπόθεσή σου, τρελάκι μου.

— Σεπάρω γιατί τις πιο αισιόδοξες προσδοκίες μου. Αν τη ήταν η καλύτερη δουλειά της ζωής μου.

— Μη ξεχνάς πως απόψε γευματίζουμε στο «Μοντεν Πάλας». Αιθέται εκεί επίσημο γεύμα, με την ευκαιρία της συγχρονοσεως των δυο εταιριών.

— Δεσποινίς Μάριον, εγώ έχω έξοδο. Θα θέλατε να πάμε μαζί στον κινηματογράφο, μόλις βάλει τη μικρή να κοιμηθεί;

ΤΟ ΙΔΙΟ ΒΡΑΔΥ.

— Ευχαριστώ για την προσκλησί- σι, κυρία Τζιμ, αλλά πρέπει να μείνω κοντά στην Κάθλιν.

— Δε βλέπω το λόγο. Θα είναι εδω ή καμιά ώρα και η μεγαλύτερη. Ο χρόνος και η κυρία δεν θα ξεπερνούν ποτέ από τις τρεις μετά τα μεσάνυχτα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Γιατί τις γυναίκες και τον έρωτα μα τι θέλουν οι άντρες;

Γιατί τις κατηγορούν οι γυναίκες τους άντρες τους; Οι ίδιοι το έρωτα πολύ καλά: Τους κατηγορούν πως τις παραμελούν, πως είναι συχνά άπιστοι, πως δεν τους φέρνουν όπως την εποχή του άρρα-δών τους, πως λησμονούν τις έπιτείες, πως δεν φροντίζουν για την ανατροφή των παιδιών, πως είναι εγωιστές και συχνά φιλάργυροι.

Γιατί ποιά πράγματα κατηγορούν οι άντρες τις γυναίκες τους; Πολλοί λίγες σύζυγοι θα ήθεραν να το πούν με ακρίβεια, γιατί — και αυτό είναι προς τιμή τους — οι άντρες αποφεύγουν να μιλήσουν για την ιδιαιτεριότητα των ζώων, γιατί τα παράπονα που έχουν έναντι της σύζυγού τους.

Νά, λοιπόν, ένας ελκρινής διάλογος ανάμεσα σε άντρες και σε γυναίκες, στον οποίο αποκαλύπτεται πως βλέπουν οι άντρες το γάμο και πως απαντούν στις κατηγορίες και στα παράπονα, που τους απευθύνουν οι γυναίκες.

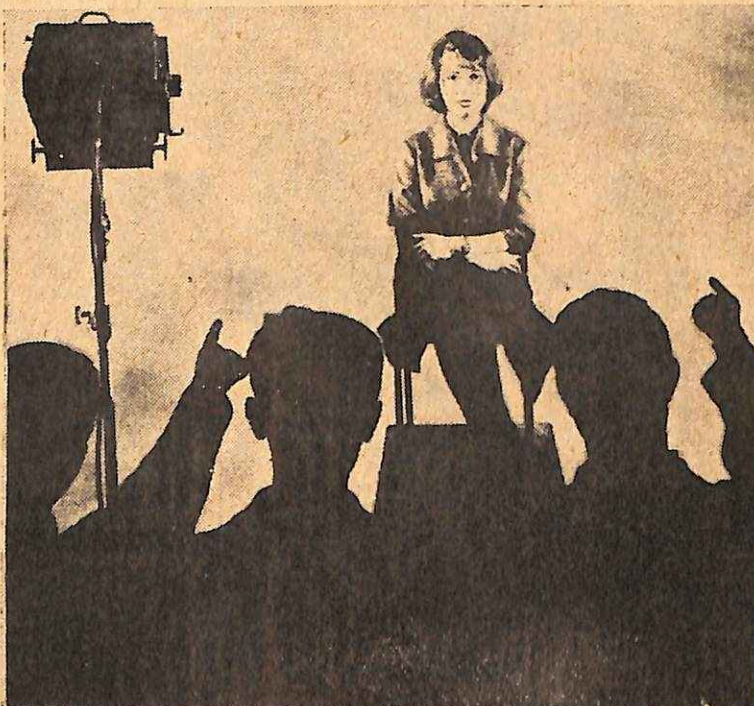
ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ: 'Ο άντρας μου με φερνάει, δεν είναι τουφερός όπως τότε που ήμαστε άρραδωνισμένοι.

ΑΠΟΛΟΓΙΑ: 'Όταν ήμαστε άρραδωνισμένοι, η γυναίκα μου ήταν μια θαυμάσια, συμπαθητική και χαριτωμένη κοπέλλα. Δύο χρόνια γάμου την μετοξόφωσαν σε μια γυναίκα, που δεν γέλα πιά με τα ανέκδοτά μας, δεν θέλει να πάμε βόλτα κάτω από τη βροχή και να καθίσουμε αγκαλιασμένοι ρομαντικά πάνω σ' ένα παγωμένο παγκάκι. Οι τρυφερότητες των άρραδωνισμένων έχουν απόλυτη σχέση με το γάμο, δεν αλλάζουν μόνον οι σύζυγοι, αλλάζουν και οι γυναίκες. Το άσχημο είναι πως αυτές δεν το καταλαβαίνουν.

ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ: Οι άντρες δεν ξέρουν να είναι πιστοί και κρίνουν με μεγάλη επιεικία τις εξωσυζυγικές τους περιπέτειες.

ΑΠΟΛΟΓΙΑ: Το θέμα της άπιστίας είναι πολύ λεπτό. Κάθε καλή κοπέλλα μεταμορφώνεται σε θαυμάσια σύζυγο, καλή μητέρα, εξαιρετική οικοδέσποινα. Μα τι γίνεται με το σωματικό έρωτα; 'Ο έρωτας είναι κάτι πνευματικό, αλλά και σωματικό ταυτόχρονα, πολλά λίγες όμως γυναίκες καταλαβαίνουν αυτή τη βασική αλήθεια. Πολλές άλλες θεωρούν τις σχέσεις τους με το σύζυγό τους σαν ένα καθήκον, που είναι αναγκασμένες να το ανέχονται. Μιά, μάλλον ανησυχαστική, στατιστική μας λέει πως έξη σύζυγοι στους δέκα μένουν σεξουαλικά άνοητοι από το τέλος της γυναικείας τους. Μα οι σύζυγοι, παρ' όλο που οι γυναίκες τους τους κατηγορούν για κινητικούς σκληρούς, είναι αρκετά ευγενικοί, ώστε να υπακούουν και πάνω σ' αυτό το θέμα. 'Η έλλειψη όμως της ικανοποίησης και η ανησυχία φθείρουν τη συζυγική τους πίστι, ανοίγοντας την πόρτα σ' αυτές τις περιήμερες αποπειρές. Πολλά μεγάλα πάθη έξω από το γάμο γεννήθηκαν απ' αυτή την έλλειψη ερωτικής συμφωνίας.

Τα παράπονα των γυναικών και οι απαιτήσεις των «κατηγορουμένων»

ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ: Είναι φιλάργυρος, λογαριάζει και τη δεκάρα και δεν καταλαβαίνει πως δεν είναι άδικη να τοώμε, αλλά πρέπει και να ντυθούμε, πρέπει να ικανοποιήσουμε κάθε τόσο κάποιο καπρίτσιο μας.

ΑΠΟΛΟΓΙΑ: Οι γυναίκες, πολύ σπάνια έχουν το σίθηλα της οικονομίας. Συνήθως, γι' αυτές, οικονομία σημαίνει να αγοράσουν κάτι «πιο φθινό». Δε θέλουν να καταλάβουν πως η πραγματική οικονομία είναι να μην αγοράσουν καθόλου (φυσικά, εννοούμε τα περιττά ή περιττώματα προϊόντα). 'Ο άντρας, εκτός από τις περιπτώσεις που είναι σπατάλας ή χαρτοπαίχτης, ζερεί να διαχειριστεί με σωστό τρόπο τα χρήματα που μπαίνουν στο σπίτι. Μερικές φορές, έμεις οι άντρες μπορεί να φανώμαστε φιλάργυροι, μα πρόκειται πάντα για μια μορφή προσωπικότητας, έστω και υπερβολική. Και οι γυναίκες που υπερφαναίνονται για την κατανάλή τους, θα έπρεπε σ' αυτές τις περιπτώσεις να χρησιμοποιούν λιγότερα παράπονα και περισσότερα χαμόγελα, για να ξεπλύνουν στους συζύγους των τις διάφορες ανάγκες και επιθυμίες τους.

ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ: Οι σύζυγοι δεν ενδιαφέρονται για την ανατροφή των παιδιών.

ΑΠΟΛΟΓΙΑ: Πρόκειται μόνο

και μόνο για έλλειψη χρόνου. 'Εμείς εργαζόμαστε, για να εξασφαλίσουμε στο σπίτι και στην οικογένεια όσο το δυνατόν μεγαλύτερη οικονομική άνεση. Πολλές φορές, κάνουμε άλλη δουλειά το πρωί και άλλη το απόγευμα και πηγαίνουμε στο σπίτι μόνο για να φάμε και να κοιμηθούμε. 'Ετσι, δεν είναι δυνατόν να μας μείνει καιρός να ασχοληθούμε και με τα παιδιά.

Δυστυχώς, οι γυναίκες δεν μας βοηθούν καθόλου: Δεν προφτανούμε να μπούμε στο σπίτι, και σπάζουν να μας διηγούνται τις διάφορες αταξίες των παιδιών, απαιτώντας την άμεση και ενεργητική επέμβασή μας. 'Εννοείται πως το αποτέλεσμα είναι θλιβερό. Τα μικρά παιδιά μας φοβούνται, τρέμουν την παρουσία μας, ενώ τα μεγαλύτερα νοιάζονται πως δεν μπορούμε να τα καταλάβουμε και μας κρίνουν με μισητικότητα. 'Η μοναδική θεραπεία για όλα αυτά θα ήταν να λείψουν οι αυτοκρατικές πατρικές επιθυμίες. Με άλλα λόγια, οι γυναίκες θα έπρεπε να επιτρέπουν στον πατέρα να εκμεταλλεύεται το λίγο καιρό που έχει στη διάθεσή του, με τρόπο εποικοδομητικό για την ανατροφή των παιδιών, φροντίζοντας να επεμβαίνει ή ίδια και να τιμωρεί τα παιδιά για τις αταξίες τους, χωρίς να απαιτεί την επέμβαση του άντρα.

ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ: 'Η εργασία μας γυναίκα που εργάζεται

στο σπίτι, είναι εξαντλητική, μα κανένας άντρας δεν το καταλαβαίνει.

ΑΠΟΛΟΓΙΑ: Αυτή η κατηγορία είναι σωστή, μόνο που οι γυναίκες συνήθίζουν να την απευθύνουν στους συζύγους τους άτιμους, ντυμένους με τη ρόμπα του σπιτιού, αχτένιστες και με ένα ύφος θύματος. Είναι ένας τρόπος ψυχολογικά λανθασμένος, για να απαιτήσουν θαυμασμό και επαίνους. 'Αντίθετα, μια κουρασμένη σύζυγος, αλλά χαμογελαστή και τακτοποιημένη, προκαλεί στον άντρα μεγαλύτερη τρυφερότητα και πιο αυθόρμητη αναγνώριση των κόπων που καταβάλλει.

ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ: Κατά τη γνώμη του συζύγου μου, καμιά γυναίκα δεν μαγειρεύει καλύτερα από τη μητέρα του.

ΑΠΟΛΟΓΙΑ: Και μήπως δεν είναι αλήθεια; Οι μητέρες μας έχουν, σε σύγκριση με τις συζύγους μας, τουλάχιστον είκοσι χρόνια μεγαλύτερη πείρα στην τέχνη της κουζίνας. 'Εκτός απ' αυτό, έμεις μελώσαμε και συνηθίσαμε με «έκείνες» τα φαγητά: εκείνα τα ψητά, εκείνες τις σάλτσες, εκείνες τις σούπες. 'Ακόμα και στη περίπτωση που η σύζυγός μας θα σ' αποδείξει μια τέλεια μαγειρίσα, μένει πάντα μέσα μας κάποια νοσταλγία για τη μαγειρεία της μητέρας μας.

ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ: Οι σύζυγοι δρύνουν μετά το δείπνο, κάθονται συντροφιά με παλιούς φίλους τους, πηγαίνουν όλες τις Κυριακές να βλέπουν ποδοσφαιρικούς αγώνες.

ΑΠΟΛΟΓΙΑ: Μερικές φορές, αυτό συμβαίνει επειδή η συντροφιά της σύζυγού μας κάνει να πλύνουμε (για τις αιτίες που αναφέραμε και πιο πάνω) και επειδή μια παλιά ιστορία, ένα παλιό ανέκδοτο σε μια παλιά φιλική συντροφιά, είναι πάντα προτιμώτερο από τις έννοιες σιωπής και τις δυσάρεστες συζητήσεις με τις γυναίκες μας. Γιατί δεν καταλαβαίνουν ποσο κοινωνική μπορεί να γίνεται μερικές φορές η συντροφιά τους;

«Όσο για τις Κυριακές, που τις αφιερώνουμε στα γίγνετα, αυτό συνέβαινε και όταν είμαστε άρραδωνισμένοι. 'Αλλά τότε «έκείνη» ήταν πρόθυμη να έλθει μαζί μας και να προσποιηθεί, έστω, πως ήταν φανταστική οπαδός της ομάδας μας.

ΠΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ

Το γερμανικό περιοδικό «Στέρν» δημοσίευσε τελευταία τα αποτελέσματα μιας έρευνας, που έγινε με την συμμετοχή μεγάλου αριθμού γυναικών, από τις οποίες ζητήθηκε να απαντήσουν στο ερώτημα: «Τι τύπο συζύγου προτιμάτε;» Και εν συντομία η απάντηση, που έδωσαν οι περισσότερες: «'Ενα σύζυγος πιστός, ήρεμος, ελκρινής, που έχει σημασία αν δεν είναι πολύ επιφοτισμένος και αν δεν τελειώνει όλους τους κανόνες του τελείου καθάρισμα. Το σημαντικό είναι να γυαλίζει τον γαζάρο αδαφισίες. 'Οι γειτόνοι μόλις τον είδαν, έβαλαν τις φωνές: — 'Ναστραδίν, θά γίνεις άφορη με τα χουάκια σου τη γυναικα σου... 'Αλλά ο Χότς προχωρούσε άταρα στο δρόμο του. Καθώς λοιπόν αυτός άποικαρι-

Ανατολίτικο ΧΙΟΥΜΟΡ

Η ΚΑΚΟΚΕΦΑΛΙΑ ΤΟΥ ΝΑΣΤΡΑΔΙΝ

ΚΑΙΠΟΤΕ, στο χωριό του Ναστραδίν, το 'Εσκή-Σεχρή, έπεσε φοβερή επιδημία πανούκλας, που θέρριζε κάθε μέρα πολλούς απ' τους κατοίκους του.

Η πολιτεία άναστατώθηκε όλοκληρη. Εκεί που πήγαιναν στο δρόμο, οι άνθρωποι έφεταν καταιγής και ξεριχνόσαν, χωρίς να παρασταθ κανείς στις τελευταίες τους στιγμές.

Η είδηση της τρωμερής αφορσίας έφτασε μέχρι την Πόλη. 'Ο Σουλτάνος συγκινήθηκε με το ξαφνικό αυτό, γιατί δεν τον άρεσε βέβαια να μαθαίνει πως λιγότεροι οι πιστοί του υπήκοοι.

Αμέσως λοιπόν έστειλε φρουρά στο 'Εσκή-Σεχρή και διάταξε τις τοπικές αρχές να λάβουν όλα τα κατάλληλα μέτρα, για να περιορίσουν την επιδημία.

Ο βαλής της περιφέρειας κάλεσε τότε τους γιατρούς του τόπου και τους έδωσε παραγγελία να ψάξουν και να βρουν ποιά ήταν η αιτία της αφορσίας.

Οι γιατροί συμμορφώθηκαν με τη διαταγή του Σουλτάνου και έβγαλαν συμπέρασμα πως η πανούκλα προερχόταν προπάντων από την αφάνταστη άκαθαρσία των κατοίκων.

Τότε ο βαλής, σύμφωνα και με τη γνώμη των γιατρών, έβγαλε και τοιχοκόλλησε στα κυριότερα κέντρα την ακόλουθη διαταγή:

«Εγώ ο Σελήμ, αντιπρόσωπος έδω του χαλίφη και του Σουλτάνου, ενεργώντας κατά τη διαταγή του ιμνηλοτάτου αδέντου μου, διατάζω όλες τις γυναίκες της πόλεως μου να φροντίζουν όσο μπορούν για την καθαριότητα των συζύγων τους. Κάθε άντρας που θα βγαίνει βόμικος έξω στους δρόμους, θα πιάνεται άμέσως, και η γυναίκα του θα τιμωρήται με θάνατο... Κοινοποιώ το παρόν για να λάβετε γνώση όλοι σας και να συμμορφώστε».

Εύκολα μπορεί να φαντασθ κανείς τι φρόος έπιασε τις γυναίκες του 'Εσκή-Σεχρή, ύστερ' από την κοινοποίηση της παραπάνω διαταγής.

Κάθε μία τους βλέποντας πως κινούνε η ζωή της, βάλλθηκε να σιπουνίσει και να καθαρίσει τον άντρα της όσο μπορούσε πιο καλά...

Με λίγα λόγια, το μέτρο του βαλή ήταν έξιπνο και θαυματουργή. Την άλλη μέρα, όλοι οι κατοικοι βγήκαν στους δρόμους, άστράφτοντας από την πάστρα.

Ο Ναστραδίν όμως, που είχε παντρευτεί ως τότε πέντε φορές και ήθελε να ξεκαθή την πεπτη γυναικα του, φρόντισε να μη φτάσει σ' αυτή της, η διαταγή του βαλή.

Την άλλη μέρα λοιπόν, ο φίλος μας σηκώθηκε όπως πάντα και τράβηξε 'ξω, πιο βόμικος από άλλους. Τα σούγα του ήταν λιγδιασμένα, το σκούζι του είχε αλλάξει χιμπίσα, χουάκια από τη λέρα, τα παπούτσια του ήταν καταλαστωμένα και τα γένεια του γεμάτα άκαθαρσίες.

Οι γειτόνοι μόλις τον είδαν, έβαλαν τις φωνές: — 'Ναστραδίν, θά γίνεις άφορη με τα χουάκια σου τη γυναικα σου... 'Αλλά ο Χότς προχωρούσε άταρα στο δρόμο του.

Καθώς λοιπόν αυτός άποικαρι-

νόταν έτρεξαν να είδοποιήσουν η δυστυχισμένη Φατίμ.

Η Φατίμ, μαθαίνοντας το νέο, παραξεύτηκε στην άρχη για τη διαγωγή του προκομμένου άντρα της, αλλά αποκάσσε να τον εκδικηθεί.

Στο μεταξύ, ο Ναστραδίν είχε φτάσει 'ξω από το χωριό του βαλή.

Καθώς λοιπόν προχωρούσε, τον είδε ένας στρατιώτης, και τον ώδηγησε στο βαλή.

Γιατί, άναθεματισμένε, περιφρόνησες τη διαταγή μου; τον ρώτησε θωμισμένος ο διοικητής.

— 'Η γυναίκα μου σ'αίει, πασα μου, αποκόλλησε ο Χότς. Αυτή δεν σεβάστηκε την ιμνηλή σου παραταγή...

— Να φέρετε 'εδώ σιδεροδεμένη τη γυναίκα του! διατάξε ο βαλής, άγριοκιντάοντας το Χότς, που έάρωσε σε μια γυνιά και άρχισε να τρέμει, γιατί προμάντενε κάτι κακό.

Τότερ' από μια ώρα, οι στρατιώτες έφεραν την Φατίμ.

— Κυρά μου, δεν διάβασες τη διαταγή μου; τη ρώτησε έκρινος.

— Την διάβασα, πασα μου. Τότε γιατί άφησες τον άντρα σου να βγή 'τσι βόμικος στους δρόμους;

— Εγώ 'ξενα ό,τι μπορούσα, πασα μου! 'Εβαλα όλα τα διγνά μου να τον ξεβρωμίσω, αλλά έβγαλα μονάχα τη βρωμιά που είχε άπότον παντρεμένο έμένα.

— 'Η άλλη βρωμιά που έχει, δεν βγαίνει με κανένα τρόπο, γιατί είναι από τις άλλες γυναίκες του. — Πολύ καλά, της άποκόλλησε ο βαλής. Σε πιστεύουμε, κακορίζικη! Πήγανε στο σπίτι σου.

Κατόπι γύρισε στο Χότς και του έλε: — Ναστραδίν, επειδή αιτία της πανούκλας είναι η άκαθαρσία και επειδή ο Σουλτάνος διατάσσει να εξαφανισουμε την άρρωστια, γι' αυτό πρέπει σήμερα να κρεμαστής...

Αμέσως πέντε στρατιώτες άρπαξαν το Χότς και τον ώδηγησαν στη φυλακή!... Κι' έτσι ο Ναστραδίν την έπαθε από την κακοκεφαλία του, επειδή ήθελε να ξεφροστώθ ο ίδιος τη γυναίκα του, που σάπανε όμως έξιπνότερη απ' αυτόν...

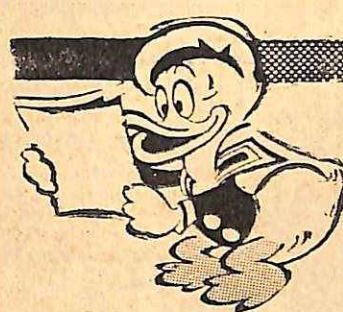
ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

ΣΟΥΛΤΑΝΑΤΟΝ

Γής ποθών να καταστώ πολλών κελεπούριαν και 'Ιμην-Σαούντ ν' άνοδειθώ εν μέσω καθουρίαν, έλαβον την άποφασιν, ώ παίδες, περιτράνω να κρηκθώ του έρωτος πεφλογέρος Σουλτάνος. Τούτέστιν άπεφασισον ένδωξος και σάφως εις τας γυνάς του 'Αστεως να θέσω περιλαίμτον κι' ως Σαουδαράφ Δον-Ζουάν εν δράσει συναφώς, του οικου μου μεταβαλιν εις Σουλταναρχέμον. Κι' άφίχθην εις Καδούριαν μετά πόδος ακράτου κι' έχων εν ώ την ίδρυσιν έρωτοςουλτανατόν εις την άκτην έποίησον τας σχετικές εμφάνας, τας οδάλισκας μου ζήτην, ου μην και τας Σουλτανάς. Κι' ίδων 'Ατίδας με μαγιο και τωρεντάς καμπύλας και νιώσας ούν σουλτανικός λαχτάρας και καλλας προς ταύτας έπροχωρησιν πλავίως κι' εκ των νύτων, έπιζητών την έναρξιν σουλτανικων έρωτων. — 'Ν! οδάλισκα! έκραβον μετ' ου πολύ σφοδρώς και βλέπων ταύτας ευθαρώς και τοιγα- (ρουν ως χάνος — 'Ν! οδάλισκα! έκραβον και αύθις σθε- (κερως έλαβον την άποφασιν να καταστώ Σουλ- (τάνος! Κι' ώ Ζεύ, τας χείρας ήγειρον άναφαν- (δον αι μίς και γάρ εκ δράσεων σφοδρών ου μην και (έμπροθεσμων, Σουλτάνος νυν έγέγονα μετ' ευκλεώς τι- (μης φέρων λαμβρόν σαρίκιον, πλήν φει! 'ξω... (έπίδεσμων!

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Οι 3 γειτόνοι

ΜΙΑ φορά κι' ένα καιρό, ζούσανε σ' ένα χωριό τρεις γειτόνοι. 'Ο ένας ήτανε ράφτης, ο άλλος μαραγκός κι' ο τρίτος γύφτος. Κι' οι τρεις είχαν τις γυναίκες τους, που ήταν φιλενάδες μα και πολύ κουστομπόλες. Σαν τελείωναν το νοικοκυριό τους, έβγαιναν κι' οι τρεις στο κατώφλι τους κι' άρχιζαν να λένε το μακρύ και το κοντό για τις άλλες γυναίκες του χωριού. Κι' όταν πιά δεν είχαν τί άλλο να πουνε, τάβαζαν με τους άντρες τους. Κι' η καθεμιά έλεγε πως ο δικός της άντρας ήταν ο πιο κουτός απ' όλους.

— Μπα! έλεγε η άλλη, ο δικός μου είναι πιο κουτός απ' τον δικό σου! — Τί λές, καλέ; άποκρινόταν η τρίτη. 'Η κουταμάρα του δικού μου ξεπερνάει την κουταμάρα των δικών σας.

— Όταν είδαν πως δεν συμφωνούσαν, πείσμωνσαν κι' άποφάσισαν να βάλουν στοίχημα.

Το στοίχημα θα το κέρδιζε εκείνη, που άπαίσιζε στον άντρα της το πιο άστερο παιγνίδι. Κι' άμέσως οι πονηρές γυναίκες έβαλαν μπρος το σχέδιο.

— 'Η γυναίκα λοιπόν του ράφτη, πούγε πρώτη σειρά, έλεπε το ίδιο βράδι στον άντρα της: — Ξέρεις, 'Αντώνη, πως άπώσε άογά τη νύχτα είδα κλέφτες να τοιγυρνούν 'ξω από το σπίτι;... Πρέπει λοιπόν να πάσουμε ένα σκυλί. Μα ως ότου να βρούμε, δεν κάνει έσθ το σκύλο, για να σφου- θούν η κλέφτες.

— Λίγο; Καλέ τί λίγο, που έσθ έχεις τα χουάκια σου! Πρέπει να πέρσιν γρήγορα στο κρεβάτι. Σιγά - σιγά, παραδέχτηκε κι' ο ίδιος πως ήταν άρρωστος κι' άντι να καποι να φάν, γδύθηκε κι' έπεσε στο κρεβάτι. Μόλις πλάγισε, η γυναίκα του σώρισε άπάνω του όσα ρούχα είχε κι' άρχισε να του δίη ένα σωρό φάρμακα, ώπου τον κατόντισε άληθινά άρρωστο.

— Κοντά πιά στο βραδάκι έκανε πως έκλαιγε και τοίπε: — Διηπρό μου, θά σε χάσω ή άμορη... Δεν έγω έλπιδες πιά... Σιγούρα θά πεθάνω.

— 'Ο μαραγκός είχε τώρα τέτοια χάλια, που το πιστεύει κι' αυτός. Καί σε λίγο η γυναίκα του έανάπε: — Διηπρό μου, έφτασε ή ώρα... Βλέπω το Χάρο ποταγεται να σε πάρη και πρέπει έγω η γυναίκα σου να σου κλείσω τα μάτια...

Και τούκλεισε τα μάτια. 'Ο μαραγκός, που πιστεύει και τώρα πως ήταν πεθαμένος, ούτε μιλούσε, ούτε κοινοίταν, ούτε τα μάτια του άνοίγε.

Τότε η γυναίκα του έτρεξε και φώναξε τις δυο γειτονισσές της. Κι' αφού μίλησαν για λίγο, σιγανά, πήγαν και φέρανε ένα δέστρο από κείνα πούφτιονε ο μαραγκός και τον έβαλαν μέσα. Σ' αυτό το μεταξύ, τον... πεθαμένο τον είχε πάρει ο ύπνος και κοιμόταν βαρ- θεία.

Σε λίγο όλο το χωριό μάθαινε πως ο κύρ Διηπρός, ο μαραγκός είχε πεθάνει και πως η κηδεία του θα γινόταν την άλλη μέρα.

— 'Ηθε έτσι κι' η σειρά της γυναίκα του γύφτου να παίξη κι' αυτή του άντρας της το παιγνίδι.

Πές - πές, η κυρά 'Αντάναινα κατάφερε τον άντρα της. Και το βράδι, σαν νύχτωσε, του φόρεσε μια μαλλιαρή κάπα, τύλιξε το κεφάλι του με ένα χοντρό μαύρο πανί, και τον έδεσε με μια αλυσίδα κοντά στην πόρτα του φράχτη. 'Εκεί έμεινε όλη τη νύχτα άρμπ- πνος. Και μόλις σίμανε κανείς, τέντωνε την αλυσίδα και γαυγίζε σαν σκύλος.

— 'Η γυναίκα του μαραγκού κι' η γυναίκα του γύφτου, περιέργες κι' οι δυο, πήγαν κρυφά να ίδουν τον κύρ 'Αντώνη. Και μόλις τον είδαν να πηδάει και να γαυγίζει σαν σκυλί, δεν μπόρεσαν να κρατήσουν τα γέλια τους.

Την άλλη μέρα, ήθε η σειρά της γυναίκα του μαραγκού να παίξη στον άντρα της το παιγνίδι. Το μεσημέρι, λοιπόν, μόλις γύρισε ο άντρας της από τη δουλειά του, εκείνη έβαλε τις φωνές: — Μπα! Μπα! Διηπρό μου, τί έχεις; Γιατί είσαι 'τσι; Μπάς κι' είσαι άρρωστος;...

— 'Ο μαραγκός, όμως, που ήτανε πολύ καλός στην ύγεια του, κάθισε στο τραπέζι να φάη, γιατί ήταν πεινασμένος.

— Άμέσως τότε η πονηρή γυναίκα του κάθισε κι' αυτή άντίκρυ του, έκανε τη σκεπτική και τη θιμμένη και σε λίγο του έλεπε: — Διηπρό μου, είσαι χλωμός σαν το κερι. Τί έχεις και δε μολογας; Κάτι σοβαρό έχεις;...

— 'Ο κύρ Διηπρός που συνήθιζε ν' άκούη τη γυναίκα του, ό,τι κι' άν τον 'εγε, άρχισε να πιστεύει πως ή... αληθινά άρρωστος.

— 'Ιε, νάμαι λίγο, έλεπε, και να μη το καταλάβω. — Λίγο; Καλέ τί λίγο, που έσθ έχεις τα χουάκια σου! Πρέπει να πέρσιν γρήγορα στο κρεβάτι.

Σιγά - σιγά, παραδέχτηκε κι' ο ίδιος πως ήταν άρρωστος κι' άντι να καποι να φάν, γδύθηκε κι' έπεσε στο κρεβάτι. Μόλις πλάγισε, η γυναίκα του σώρισε άπάνω του όσα ρούχα είχε κι' άρχισε να του δίη ένα σωρό φάρμακα, ώπου τον κατόντισε άληθινά άρρωστο.

Κοντά πιά στο βραδάκι έκανε πως έκλαιγε και τοίπε: — Διηπρό μου, θά σε χάσω ή άμορη... Δεν έγω έλπιδες πιά... Σιγούρα θά πεθάνω.

— 'Ο μαραγκός είχε τώρα τέτοια χάλια, που το πιστεύει κι' αυτός. Καί σε λίγο η γυναίκα του έανάπε: — Διηπρό μου, έφτασε ή ώρα... Βλέπω το Χάρο ποταγεται να σε πάρη και πρέπει έγω η γυναίκα σου να σου κλείσω τα μάτια...

Και τούκλεισε τα μάτια. 'Ο μαραγκός, που πιστεύει και τώρα πως ήταν πεθαμένος, ούτε μιλούσε, ούτε κοινοίταν, ούτε τα μάτια του άνοίγε.

Τότε η γυναίκα του έτρεξε και φώναξε τις δυο γειτονισσές της. Κι' αφού μίλησαν για λίγο, σιγανά, πήγαν και φέρανε ένα δέστρο από κείνα πούφτιονε ο μαραγκός και τον έβαλαν μέσα. Σ' αυτό το μεταξύ, τον... πεθαμένο τον είχε πάρει ο ύπνος και κοιμόταν βαρ- θεία.

Σε λίγο όλο το χωριό μάθαινε πως ο κύρ Διηπρός, ο μαραγκός είχε πεθάνει και πως η κηδεία του θα γινόταν την άλλη μέρα.

— 'Ηθε έτσι κι' η σειρά της γυναίκα του γύφτου να παίξη κι' αυτή του άντρας της το παιγνίδι.

Την νύχτα, σαν τον πήρε ο ύπνος το γύφτο, πεί η γυναίκα του, τον γδύνει και του αλείφει με φούμο όλο του το κορμί, απ' την κορφή ως τα νύχια. 'Ο γύφτος, που κοιμόταν βαθεία, δεν κατάλαβε τίποτε ως το πρωί.

Η ώρα περνούσε. Στο μεταξύ, είχαν σηκώσει τον πεθαμένο τον κύρ Δημητρά, και τον πήγαιναν στην εκκλησία. Τότε ταχεί μεσα η γυναίκα του και του σωνάει:

—Κόλια, καμμένε Κόλια, κοιμάσαι ακόμα; Για όνομα του Θεού, δεν θα πάς στην κηδεία του Δημητρά;

—Τί λές, βρέ γυναίκα; Ποιά κηδεία;

—Καλέ, δεν ξέρεις πώς πέθανε ο γειτονάς μας ο Δημητράς; Τον σηκώσανε κιόλας και κοντεύουν να φτάσουν στην εκκλησία...

—Τότε πρέπει να τρέξω, να βοηθήσω κι' εγώ να τον σηκώσουνε, μια κι' ήμουνα φίλος του μακαριτη... Βρέ τον καμμένο το Δημητρά... Φέρε μου, γυναίκα, τα μαύρα μου ρούχα τά καλά, να τα φορέσω γρήγορα...

—Τα ρούχα σου τα μαύρα; 'Αι' δέ βλέπεις, βρέ Κόλια μου, πώς τα φοράς;

Ο γύφτος κυττάχτηκε, είδε πώς ήταν πιο μαύρος από συνήθως και, καθώς ήταν κι' από τον ύπνο, το πιστεύει.

Υστερα είπε της γυναίκας του να του δώσει και το μαύρο του καπέλλο για να φύγει.

Μα εκείνη, αντί να του δώσει το καπέλλο, τούδωσε μια μούρη σκούφια, που την είχε φτιάξει από πούν και της είχε βάλει απάνω και δυο μεγάλα μαύρα κέρατα.

Βιαστικός όπως ήταν ο Κόλιας, δεν πρόσεξε τη σκούφια. Τη φόρεσε, λοιπόν, και, ολόγυμνος και κατάρμαρος, άρχισε να τρέχει για την εκκλησία.

Όταν πιά έφτασε στη στρουφή του δρόμου κι' είδε να σηκώνουν τον πεθαμένο φίλο του άλλοι, ντράπηκε, κι' άρχισε να φωνάζει:

—Έξω! Στάθιτε να τον πιάσω κι' εγώ και να τον σηκώσω!

Ο κόσμος τότε, ακούγοντας τις φωνές, γύρισε να δει. Μα τί είδαν τα μάτια τους; Ένα κατάρμαρο τέρας που έτρεχε καταπάνω τους, ένα τέρας με κέρατα... Όλοι άμέσως νομίσανε πως ήταν ο Τσιτσικαράς ο ίδιος και πώς έρριχνε να πάρει τον πεθαμένο το Δημητρά.

Παράτησαν λοιπόν, κατατάρμα- γμένοι κατά γης την κάσσα και τρέβαν στα πόδια.

Μα με τη φασαρία αυτή ξύπνησε ο Δημητράς, άνασηκώθηκε από την κάσσα του και κύτταξε άπορη- μένος γύρω του. Τότε θυμήθηκε πως ήταν πεθαμένος, άκού κι' η γυναίκα του του τόχε πιά και ταύχε κλείσει τα μάτια. Μα σαν είδε τη στιγμή εκείνη το Σατανά να τον κυνηγά, τον έπιασε τέτοιος φόβος, που άρχισε να τρέχει κι' αύ- τος, πίσω από τον κόσμο...

Γυρίζει τότε ο κόσμος να ιδεί... και τί να ιδεί! Ο κύρ Δημητράς είχε άναστήσει κι' έτρεχε πίσω τους, ενώ τον κυνηγούσε ο Διάδο- λος, και του φώναζε να σταθή... Τρέλλοι από το φόβο τους σκορ- πίστηκαν, άλλος έβδ, άλλος εκεί και κρόφτηκε ο καθένας όπου μπο- ρεσε.

Στο μεταξύ όμως ο κύρ Δημη- τράς γνώρισε τη ζωή του φίλου του Κόλια, ήσυχσε, στάθηκε και κύτταξε πίσω. Κι' όταν άνα- γνώρισε τον Κόλια σ' αυτά τα χά- λια, ο κύρ Δημητράς, που πίστευε ακόμα πως ήταν πεθαμένος, γέ- λωσε και του είπε:

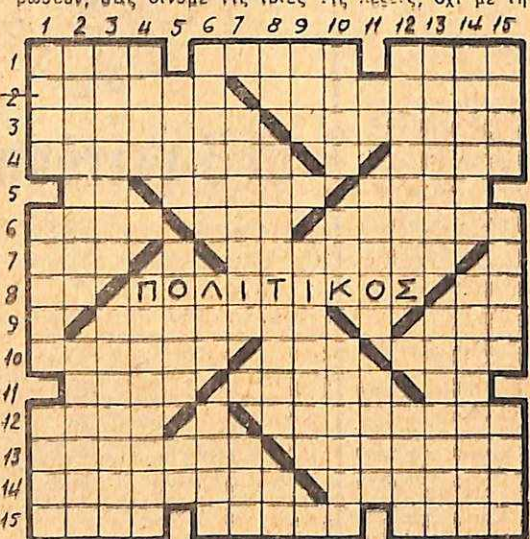
—Καλέ μου γειτόνα Κόλια, αν δεν ήμουνα κιόλας πεθαμένος, σί- γουρα θα πέθαινα τώρα απ' τα γέλια, που σε βλέπω να χορεύεις στη κηδεία μου ή αυτά τα χάλια...

Έτσι το στοιχείο το κρέδισε η γυναίκα του Κόλια, το γύφτο.

Για μικρούς

"Ανω — κάτω σταυρόλεξε

Στο σταυρόλεξο αυτό, αντί να σάς δώσουμε τις εξηγήσεις των διαφόρων λέξεων, που θα το συμπλη- ρώσουν, σάς δίνουμε τις ίδιες τις λέξεις, όχι με τη

σειρά εμφάνισής τους μέσα στο σχέδιο, αλλά με αλφαριθμητική σειρά. Η λέξη ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ, που το- ποθετήσαμε ήδη, δα σάς βοηθήσει σημαντικά στη συμπλήρωση και του υπολοίπου σχεδίου:

ΑΔΑΜ — ΑΗΡ — ΑΙΡΕΤΙΚΟΣ — ΑΙΤΗΣΙΣ — ΑΙΩΝ — ΑΚΑΝΘΙΑ — ΑΝΑΚΑΡΟΥ — ΑΝΟ- ΜΟΣ — ΑΠΑΣ — ΑΠΟ — ΑΡ — ΑΡΕΝ — Α- ΣΑΝ — ΑΤΡΑΠΟΙ.

ΒΕΛΟΣ — ΒΗΜΑ.

ΕΛΑ.

ΙΚΑΡΙΑ — ΙΜΑΣ — ΙΕΙΩΝ — ΙΠ — ΙΡΑΚ.

ΚΑΔΕΝΑ — ΚΑΪΚΙ — ΚΑΪΣΙΑ — ΚΑΛΑΜΙΑ — ΚΑΛΟΥΜΑ — ΚΑΠ — ΚΑΡ- ΡΑΚΑΣ — ΚΟΡΑΣΙΣ — ΚΟΡΟ — ΚΥΡ — ΚΩΜΗ.

ΛΑ — ΛΑΚΑ — ΛΑΣ — ΛΟΡΕΝ.

ΜΟΡΑΝ — ΜΠΑΚΑΡΑΣ — ΜΠΑΧ

ΝΑ — ΝΙΣΥΡΟΣ — ΝΟΝ — ΝΟΡΑ

ΟΝΕΓΑ — ΟΝΟΜΑΣΙΑ.

ΠΑΚΕΤΑ — ΠΑΡΑΛΟΣ — ΠΑΡΑΠΟ- ΝΑ — ΠΑΡΙΣΙ — ΠΕΚ — ΠΕΚΙΝΟΝ — ΠΟΛΕΜΙΚΑ — ΠΟΛΣΙΣ.

ΡΑΚΟΣ — ΡΑΣΟ — ΡΡ.

ΣΑΣΑ — ΣΕΝΕΚΑΣ — ΣΕΡΑΠΙΣ — ΣΙΤΙΑ — ΣΚΑΛΕΣ — ΣΟΚΟΛΑΤΑ — ΣΤΕΝ.

ΤΑΚΟΜΑ — ΤΑΚΤ — ΤΙΚΟ — ΤΡΑΜ — ΤΥ.

ΥΕ — ΥΙ — ΥΠΕΡΙΤΙΜΩ.

ΧΑΣΗ.

Μικρά προβλήματα

1) Συγκεντρώνοντας τους πέντε άρι- θμούς, που αποτελούν τον κάτωθι πολλα- πλάσισμό και το γινόμενο του, ο τυπο- γράφος μας έκανε λάθος και άνακάτωσε τα διάφορα ψηφία:

$$4 \times 17 = 50$$

Προσπαθήστε τώρα να βάλετε τα διά- φορα ψηφία στην κανονική τους θέση, έτσι ώστε να έχετε μπροστά σας ένα καθ' όλα σωστό πολλαπλασιασμό.

2) Αντικαταστήστε στην κάτωθι πρόσ- θεσι τις στιγμές με τους 9 πρώτους ά- ριθμούς, (1 μέχρι 9), έτσι ώστε να έπαλη- θεύσει απόλυτως το αποτέλεσμα, που σάς δίνουμε:

ΚΑΙ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

4 . 3 . 5 .

9 9 9 7 7 7

Θα χρησιμοποιήσετε όλους τους άριθμούς, μι- ά μόνο φορά τον καθένα.

3) Προσθέτοντας σ' έναν άριθμό το ένα τρίτο του διπλασίου του, βρίσκουμε για άποτέλεσμα 10. Ποιός είναι ο άριθμός αυτός;

4) Στη θέση των στιγμών, τοποθετήστε κατωτέ- ρω τους 9 πρώτους άριθμούς, (1 μέχρι 9), έτσι ώστε, κάνοντας στην κάθε σειρά τους λογαρια- σμούς, που σάς επιβάλλουν τα υπάρχοντα άριθμητι- κά σημεία, να βρίσχετε πάντα το άποτέλεσμα, που σάς δίνουμε:

$$\begin{array}{r} \dots X \dots + \dots = 22 \\ \dots X \dots + \dots = 22 \\ \dots X \dots + \dots = 22 \end{array}$$

Θα χρησιμοποιήσετε και τους 9 άριθμούς, μι- ά μόνο φορά τον καθένα.

5) Τοποθετήστε ανάμεσα στους κάτωθι άριθμούς:

$$1 \ 2 \ 3 \ 4 \ 5 \ 6 \ 7 \ 8 \ 9 \ 10 = 21$$

Τα άριθμητικά σημεία + και — έτσι ώστε να έπαληθεύσει το άποτέλεσμα, που σάς δίνουμε (=21). Θα χρησιμοποιήσετε εξη φορές το + και τρεις φορές το —.

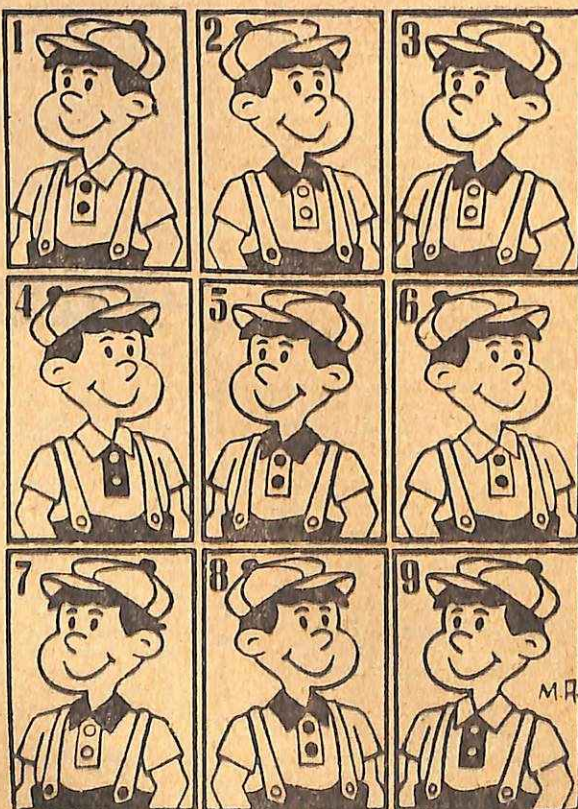
Συλλαβόγριφος

Το πρώτο μου είναι τοπικό, μι- ά νότα άκούς στο δεύτερο μου. Και νόστιμο και θρεπτικό κάνει φαί το σύνολό μου.

Λεξιγρίφος

Σύμφωνο άπλό το πρώτο μου, κάτοικος τ' άλλο, φίλης χώρας και ποταμός άραιός το σύνολο μι- άς μεγάλης άλλης χώρας.

Μπρεστά στέν καθρέφτη

Τέσσερα από τα παιδάκια αυτά στέκονται μπροστά στόν καθρέφτη, που φυσικά καθρεπτίζει μι- ά πανόμοια με τη δι- κή τους εικόνα. Υπάρχει όμως και ένα πέμπτο παιδάκι, το ό- ποιο δεν αντικατοπτρίζεται η εικόνα, για τον άπλου- στο λόγο ότι δεν χωράει στο σχέδιο. Ποιός είναι ο άριθμός αυτός του παιδιού; Για να τον βρείτε, πρέπει, φυ- σικά, να ζευγαρώσετε προηγουμένως τις άκτώ άλλες ει- κόνες.

Οι λύσεις στη σελίδα 86

ΥΠΑΡΧΕΙ ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

ΥΠΑΡΧΟΥΝ παιδιά με πολλή δρε- ζι, για τα όποια το κάθε φαγητό, είτε πρόγευμα είναι, είτε γεύμα, ει- τε δείπνο, αποτελεί κάτι το ευχάρι- στο. Μα υπάρχουν και άλλα, άνο- ρεχτα, που κάθε φορά βάζουν σε δο- κίμασία την ύπομονή της μητέρας τους. Ίδιατερα δε όταν βρίσκονται μακριά από το σπίτι τους — όπως π.χ. στο διάστημα των διακοπών — το πρόβλημα γίνεται ακόμα πιο δύ- σκολο.

Υπάρχει καμιά λύσις του; Πρίν απ' όλα — και αυτό είναι κανόνας καλής συμπεριφοράς — αν μένετε σε ξενοδοχείο και το παιδί είναι μικρότερο από δύο έτών, πρέ- πει να τρώει στο δωμάτιο, εκτός αν είναι πολύ πρόθυμο στο φαγητό το. (Υπάρχουν ένοικοι στα ξενοδοχεία που νιώθουν τρυφερότητα βλέποντας μι- ά μητέρα να δίνει στο παιδί της το φαγητό του, αλλά και άλλοι που ένοχλούνται από αυτό το θέαμα, και ιδιαίτερα όταν το παιδί κάνει καπρι- ταιά). Ο καλύτερος κανόνας, που πρέπει να εφαρμόζεται παντού και πάντα, είναι να τρώει το παιδί μόνο μαζί με τη μητέρα του ή με όποιο άλλο άτομο έχει αναλάβει να του δίνει το φαγητό του. Το άτομο αυτό πρέπει να είναι πολύ ήρεμο, ύπομονε- τικό, αλλά και αποφασιστικό. Δεν πρέπει να υποχωρεί ή να έκνευριζε- ται με τις πρώτες αρνήσεις, γιατί το παιδί το προσέχει άμέσως και έκνευρίζεται κι' έκεινο.

Το παιδί πρέπει να άπασχοληθεί στο διάστημα του φαγητού του, κα- τά κάποιο τρόπο πρέπει να ύποβοη- θηθεί, μι- ά πάντα άπλά και άποφαι- σιστικά. Επομένως, δεν πρέπει για κανένα λόγο να προσκληθεί άδελφί- ρη ή οίκαθεν, για να καταφύγετε το άγοράκι ή το κοριτσάκι να βάλει στο στόμα του το κουταλάκι με την κρέμα. Ούτε οι βίαιοι τρόποι ώφε- λούν, γιατί το φαγητό που κατα- πίνεται άνάμεσα σε στριγγιλίσματα και κλάματα, δεν κάνει καλό.

Μπορείτε να εφαρμόσετε τα συνη- θισμένα παι- ά τεχνάσματα, όπως π.χ. «Ναι, μι- ά κουταλιά κρέμα για σένα και μι- ά για τη μαμά». Υπάρ- χει όμως κι' ένα έξυπνο παιχνιδάκι, που τοποθετείται στην άκρη του πιά- του. Είναι ένα σκυλάκι, που άνοιγει το στόμα, και ύστερα η κρέμα πέ- φτει πάλι μέσα στο πιάτο. Έτσι, το παιδάκι ξεγελλείται, νομίζοντας πως το σκυλάκι τρώει την κρέμα, οί μη- του. Σε άλλες περιπτώσεις, οί μη- τρές μπορούν να συνάψουν το παι- δί τους στο «παράθυρο της ώρας του φαγητού». Το μικρό έξερει πως, ενώ θα τρώει την κρέμα του ή τη σουπα- ή, η μαμά του θα του διηγείται το παραμύθι του, πάντα το ίδιο και πάντα με τον ίδιο τρόπο. Έτσι, ά- κούγοντάς το, τρώει μηχανικά, χω- ρίς σχέδόν να το καταλαβαίνει.

Μά όταν το παιδί, παρ' όλα αυ- τά, άρνείται έπιμονα να φάει, πρέ- πει τότε να συμβουλευτείτε έναν παι- διατρό.

ΜΗΝ ΤΟ ΑΦΗΣΕΤΕ ΝΑ ΓΙΝΗ ΚΑΤΑ ΦΑΝΤΑΣΙΑΝ ΑΣΘΕΝΗΣ

Η συμπεριφορά ενός άρρωστου παιδιού άποτελεί συνήθως επανάλη- ψι της συμπεριφοράς των γονέων του, όταν αυτοί βρίσκονται σε παρό- μοια κατάσταση. Ο πατέρας π.χ. άν- τιδρά στις άδιαθεσίες του άρρωστου, τας τις και έξασκολεύοντας να φέ- ραται σαν να μη συνέβαινε τίπο- τας. Η μητέρα, αντίθετα, άσχολη- ται υπερβολικά με τις άδιαθεσίες της και δεν μιλά παρά γι' αυτές.

Το ίδεότυπο, βέβαια, είναι να αντι- μετωπίζεται κάθε άρρώστια ρεαλιστι- κά, άνολόγως με το είδος της και με την άπαραίτητη θεραπεία της. Έκτός απ' αυτό, οί γονείς πρέπει να ξέρουν να συγκρατούνται μπρο- στά σ' ένα άρρωστο παιδί, αλλά όχι και να φαίνονται άναίσθητοι για την άρρώστια του.

Το πιο σωστό είναι να κρατηθείτε μέσα σε λογικά όρια και να δια- φέρετε στα παιδάκια την όρθη συμπε- ριφορά του άρρώστου. Το παιδί δεν πρέπει να έκνευρίζεται την κατά- στασή του, για να έξασφαλίσει υπερ-βολικές τρυφερότητες, μι- ά το σωστό είναι να νιώθει γύρω του μι- ά θερμό-

Χρειάζεται πάντα κάποιο μικρό τεχνάσμα, για να πεισθεί το άνόρεχο παιδάκι, να φάει το φαγητό του.

ΠΩΣ ΘΑ ΠΕΙΣΕΤΕ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΝΑ ΦΑΗ ΟΤΑΝ ΔΕΝ ΕΧΗ ΟΡΕΞΗ

Δέν είναι λίγα τα παιδάκια που ύποφέρουν από άνορεξία

τητα, μι- ά στοργή ξεχωριστή, που θα το βοηθήσει να ύπομειν τις ένοχλή- σεις της άρρώστιας του. Μπορεί να το ρωτάτε πως νιώθει, ενώ ο τόνος της φωνής σας θα δείχνει πως περι- φτει πάλι μέσα στο πιάτο. Έτσι, το παιδάκι ξεγελλείται, νομίζοντας πως το σκυλάκι τρώει την κρέμα, οί μη- του. Σε άλλες περιπτώσεις, οί μη- τρές μπορούν να συνάψουν το παι- δί τους στο «παράθυρο της ώρας του φαγητού». Το μικρό έξερει πως, ενώ θα τρώει την κρέμα του ή τη σουπα- ή, η μαμά του θα του διηγείται το παραμύθι του, πάντα το ίδιο και πάντα με τον ίδιο τρόπο. Έτσι, ά- κούγοντάς το, τρώει μηχανικά, χω- ρίς σχέδόν να το καταλαβαίνει.

Μά όταν το παιδί, παρ' όλα αυ- τά, άρνείται έπιμονα να φάει, πρέ- πει τότε να συμβουλευτείτε έναν παι- διατρό.

Η συμπεριφορά ενός άρρωστου παιδιού άποτελεί συνήθως επανάλη- ψι της συμπεριφοράς των γονέων του, όταν αυτοί βρίσκονται σε παρό- μοια κατάσταση. Ο πατέρας π.χ. άν- τιδρά στις άδιαθεσίες του άρρωστου, τας τις και έξασκολεύοντας να φέ- ραται σαν να μη συνέβαινε τίπο- τας. Η μητέρα, αντίθετα, άσχολη- ται υπερβολικά με τις άδιαθεσίες της και δεν μιλά παρά γι' αυτές.

Το ίδεότυπο, βέβαια, είναι να αντι- μετωπίζεται κάθε άρρώστια ρεαλιστι- κά, άνολόγως με το είδος της και με την άπαραίτητη θεραπεία της. Έκτός απ' αυτό, οί γονείς πρέπει να ξέρουν να συγκρατούνται μπρο- στά σ' ένα άρρωστο παιδί, αλλά όχι και να φαίνονται άναίσθητοι για την άρρώστια του.

Το πιο σωστό είναι να κρατηθείτε μέσα σε λογικά όρια και να δια- φέρετε στα παιδάκια την όρθη συμπε- ριφορά του άρρώστου. Το παιδί δεν πρέπει να έκνευρίζεται την κατά- στασή του, για να έξασφαλίσει υπερ-βολικές τρυφερότητες, μι- ά το σωστό είναι να νιώθει γύρω του μι- ά θερμό-

τι, θερμότητα, παρακολούθησι της συμπεριφοράς του ψευτο- άρρώστου). Υστερα πρέπει να προσπαθήσετε να άνακαλύψετε την αίτια που το έσπρω- ξε σ' αυτή την προσπάθεια και να προσπαθήσετε να άποκαταστήσετε την έμπιστοσύνη του προς το σχολί- κή ή το οικογενειακό περιβάλλον, άνάλογα με τις περιπτώσεις.

ΠΩΣ ΘΑ ΟΡΓΑΝΩΣΕΤΕ ΤΙΣ ΠΡΩΤΕΣ ΒΟΗΘΕΙΕΣ ΤΟΥ ΑΡΡΩΣΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

Οί άδιαθεσίες και οί άρρώστιας των παιδιών είναι βέβαια καταστά- σεις δύσάρεστες και άνησυχτικές, μι- ά κάθε μητέρα πρέπει να έχει στο σπίτι ένα είδος «πρώτων βοήθειών», για την περίπτωση του παιδιού. Αυ- τές οί «πρώτες βοήθειες» πρέπει να περιλαμβάνουν: ένα κουτί άποστεί- ρωμένες γάζες, δυο έπίδεσμούς φάρ- δους πάντε έκατοστών, δυο άλλους φάρδους δυομύων έκατοστών. Ένα λευκόπλαστικό φάρδος τριών έκατο- στών, ένα κουτί με γάζες, δυο λα- βίδες, ένα αντισηπτικό (που θα σας συστήσει ο γιατρός σας), ένα πακε- τάκι σόδα, ένα κουτάκι βαζελίνη, ένα κουτάκι άσπρινης, ένα είδικο παιδικό θερμόμετρο (αν το παιδάκι είναι μικρότερο από έξη χρόνια), μι- ά θερμόμετρο, ένα παιδικό κλύ- σμα.

Έκτός απ' αυτό, αν έξερετε ότι το παιδί σας προσβάλλεται από ώ- ριμες άδιαθεσίες ή ένοχλήσεις, πρέ- πει να έχετε πάντα πρόχειρα τα φάρμακα, που θα το άνακουφίσουν — και που, φυσικά, θα σας τα έχει συστήσει ο γιατρός.

Όπως είναι άυτονόητο, το ση- μαντικότερο στοιχείο που άποκαλύ- πτει μι- ά άρρώστια, είναι η θερμό- κρασία. Πρέπει όμως να έξερετε πως η θερμότητα του ύγιους παιδιού δεν κρατείται σταθερή κάτω από το 37, άλλ' άναβαίνει ή κατεβαίνει, ά- νάλογα με την ώρα και την άπασχο- λησή του. Συνήθως, είναι πιο χα- μπλή νωρίς το πρωί και πιο ύψηλή άργα το άπόγευμα. Έπίσης παρού-

σίζει μεγαλύτερες διακυμάνσεις με την άναπαύσι και την κίνηση. Έ- να παιδί ύγιες μπορεί να φθάσει ά- κόμα και στο 37,5, ύστερ' από ένα τρέξιμο.

Τέλος, όταν νοσηλεύεστε ένα άρ- ρωστο παιδί, φροντίστε να έχετε έ- τοιμα κοντά του: μι- ά λευκή πετσέ- τα για να βάζετε πάνω τα φάρμα- κά του, ένα ποτήρι σκεπασμένο, κου- ταλάκια και άλλα άπαραίτητα αντι- κείμενα, μέσα σε πλατάκια σκεπα- σμένα με πολύ καθαρά πετσέτακια.

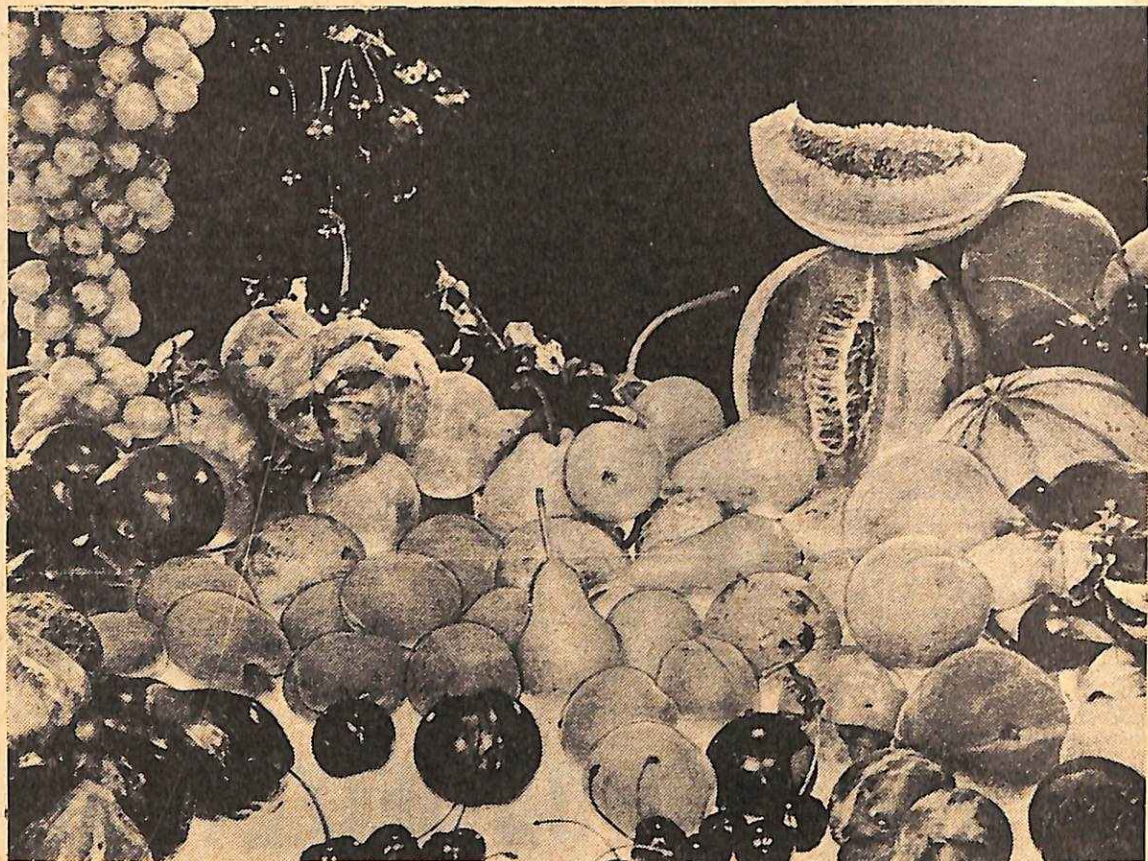
ΟΙ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΥ

ΤΟ ΣΠΟΡ

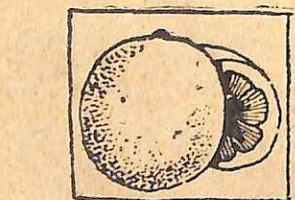
Το σπόρ στα παιδά (έννοούμε, βέ- βαια, το έντατικό άθλητισμό σπόρ) δεν είναι χωρίς κινδύνους. Γενικά τα παιδά που έπιδίδονται με έπιθυμία σε άθλητιστικά σπόρ, παρουσιάζουν προωρη σωματική ανάπτυξη και έτοι- μότητα άναβάσεως, και γι' αυτό κατορθώνουν να έχουν έπίδοσεις έλ- νούτερες από έκείνες που τους έπι- τρέπει η βιολογική ηλικία τους.

Με τα περισσότερα απ' αυτά τα παιδά, σε αντίθεση με την έξωτερη κή τους εμφάνιση, έχουν μι- ά σχετι- κή ευαισθησία, τόσο ψυχική, όσο και όργανική (π.χ. το καρδιακό, κλοφορικό σύστημα) ή μι- ά ό- περευασησμένη των άρθρώσεων. Γι' αυτό, οί υπερβολικές προσπάθειες, στις όποιες ύποβάλλονται κατά τις προπονήσεις και τους αγώνες, μπο- ρεί να προκαλέσουν βλάβες στον όργανισμό τους.

Επομένως, είναι πολύ σημαντικό, αν θέλετε να παρακινήσετε το παι- δί σας να άσχοληθεί με κάποιο σπόρ, να διαλέξετε με μεγάλη προ- σοχή το είδος αυτού του σπόρ, ώστε να είναι κατάλληλο για τη βιολογική του ηλικία, κι' ακόμη να μη το ά- φηνε να κάνει κατάχρησι στη σο- ματική άσκήσι.

ΤΑ ΦΡΟΥΤΑ ΚΑΙ ΟΙ ΧΥΜΟΙ ΤΟΥΣ

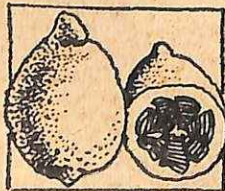
ΤΟ ΠΟΡΤΟΚΑΛΙ

Ιστορία και θρύλος: Η μυθολογία αναφέρει τα πορτοκάλια, σαν τα χρυσά μήλα, που οι Έσπεριδες προσέφεραν στον Ήρακλη σαν αντάμωσή για τη βοήθεια που τους έδωσε. Μα, στην πραγματικότητα, το πορτοκάλι προέρχεται από την Κίνα και στα πρώτα χριστιανικά χρόνια άρχισε να γίνεται γνωστό στις Ινδίες. Αργότερα, οι Άραβες το μετέφεραν στη Συρία, στην Αιγύπτου και στις ανατολικές ακτές της Αφρικής. Οι Σταυροφόροι το βρήκαν στην Παλαιστίνη και το έφεραν στην Ευρώπη. Στο τέλος του 14ου αιώνα, η καλλιέργειά του είχε διαδοθεί αρκετά και, τον 15ο αιώνα, σημείωσε μία γρήγορη ανάπτυξη στη Λιγυρία. Στη Γαλλία — αν τα πορτοκάλια χρονικά είναι ακριβή — το πρώτο πορτοκάλι έφτασε το 1500. Το μετέφερε εκεί ένας ευγενής. Η ιστορική εκείνης της εποχής το χρησιμοποιούσε σαν αντίδοτο για τον πυρετό και ιδιαίτερα έναντι του σκορβούτου. Ακόμα και στα φύλλα του, απέδιδαν καταπληκτικά χαρίσματα και έφταναν μ' αυτά αφροίματα για τη θεραπεία της επιληψίας. Έπειδή, τότε, ήταν ένα σπάνιο φρούτο, έθετο δώρο πολύτιμο, εύγενικό και πολυτελές. Μόνο οι πλούσιοι μπορούσαν να το αγοράσουν, γιατί η τιμή του ήταν πολύ υψηλή. Δίαιτα: Όπως είναι γνωστό, το πορτοκάλι είναι πλούσιότατο σε βιταμίνες. Περιέχει σε μεγάλη ποσότητα βιταμίνη C και σε μικρότερη βιταμίνη A και άλλες της ομάδας

B. Ο χυμός του πορτοκαλιού, είναι απαραίτητο συμπλήρωμα της γαλακτοτροφίας με παστεριωμένο γάλα. Όταν πίνεται σε αξιολογική ποσότητα, είναι ένα θαυμάσιο αποτοξινωτικό. Τα πορτοκάλια όμως που μαζεύονται πριν ή αργότερα από την εποχή της ωριμάνσεως, έχουν μικρότερη ποσότητα βιταμίνης C.

Ο μ ο ρ φ ι α: Η σάρκα και ο χυμός του πορτοκαλιού χρησιμοποιούνται πολύ ως καλλυντικά για τις ευεργετικές επιδράσεις, που εξασκούν στο δέρμα. Λοσιόν, κρέμες και μάσκες, στις οποίες υπάρχει χυμός πορτοκαλιού, είναι εξαιρετικά ενδεδειγμένες για τις λιπαρές επιδερμίδες, μα και για τις ξηρές σαν τονωτικά και για την καταπολέμηση των ρυτίδων.

ΤΟ ΛΕΜΟΝΙ

Ιστορία και θρύλος: Πριν φτάσει στην Ευρώπη, έκανε ένα μακρύ ταξίδι στις πιο διαφορετικές χώρες, που κράτησε πολυφορετικές. Κατάγεται από τις λούσι αιώνες. Βρισκόταν σε άγρια Ινδίες, όπου περιόχες των Ίμα-κατάσσει στις περσικές στη Μεσο-λαίω. Από εκεί, πέρασε στη Μεσο-ποταμία. Οι Έβραίοι, που ήταν αιχ-πο, έθετο δώρο πολύτιμο, εύγενικό και πολυτελές. Μόνο οι πλούσιοι μπορούσαν να το αγοράσουν, γιατί η τιμή του ήταν πολύ υψηλή. Δίαιτα: Όπως είναι γνωστό, το πορτοκάλι είναι πλούσιότατο σε βιταμίνες. Περιέχει σε μεγάλη ποσότητα βιταμίνη C και σε μικρότερη βιταμίνη A και άλλες της ομάδας

κελία. Η χρησιμοποίησή του στην Ιατρική εκείνων των εποχών ήταν πολύ διαδεδομένη. Το θεωρούσαν αντίδοτο κατά των δηλητηρίων, και αποτελεσματικό φάρμακο έναντι της πανώλους. Τέλος, οι κομψοί της εποχής, το χρησιμοποιούσαν για να δροσίζουν την αναπνοή τους.

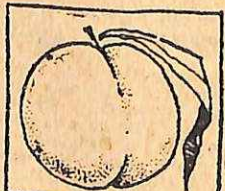
Η λεμονάδα, που καταγεται από την Ανατολή, διαδόθηκε στην Ευρώπη γύρω στον 13ο αιώνα. Κατά τα τέλη του 1800, υποστήριξαν ότι ο χυμός του λεμονιού, αποτελούσε ένα θαυμάσιο φάρμακο έναντι των ρευματισμών, και αυτή η θεραπεία είχε προκαλέσει μεγάλο ενθουσιασμό, ιδιαίτερα στις λαϊκές τάξεις. Όσοι ακολουθούσαν αυτή την κούρα, έπρεπε να πίνουν την πρώτη ημέρα το χυμό δύο λεμονιών και να αυξάνουν από μέρα σε μέρα τη δόση, μέχρι να φτανουν τα τριάντα λεμονιά. Έπειτα, άρχιζαν να μειώνουν προοδευτικά τη δόση κατά δύο λεμονιά την ημέρα, μέχρι να φτάσει η συνολικά του χυμού από διακόσια λεμονιά. Πολλοί γιατροί έδειξαν δυσπιστία γι' αυτή την αντιρρευματική θεραπεία, η οποία, ωστόσο, έδωσε θαυμάσια αποτελέσματα σε πολλές περιπτώσεις. Όλοι, όμως, συμφώνησαν για την αποτελεσματικότητά του λεμονιού έναντι του σκορβούτου.

Δίαιτα: Το λεμόνι περιέχει βιταμίνη C, κιτρινό δέκι και βιταμίνη B1. Δεν τρώγεται στο τραπέζι σαν κοινό φρούτο, επειδή το γέμισμα του είναι πολύ ξινό. Χρησιμοποιείται ο χυμός του σε χορταρικά και σαλάτες, καθώς επίσης μαζί με τα διάφορα θαλασσινά (οι υγιεινολόγοι υποστηρίζουν ότι καταστρέφει τους επιβλαβείς γόνους μικροβίων, που περιέχουν συχνά τα θαλασσινά). Η λεμονάδα, δηλαδή ο χυμός του λεμονιού αραιωμένος με νερό, έχει επιδράσεις τονωτική και διωχνή τη δίψα. Όταν, μέσα στο νερό της λεμονάδας, βάζετε να βράσει κι ένα μέρος της φλούδας, η λεμονάδα γίνεται ωφέλιμοτατη για τις στομαχικές ενόχλησεις. Ο χυμός του λεμονιού, χρησιμοποιείται σαν αντισηπτικό για το έντερικό σύστημα,

σε μεγάλες όμως ποσότητες μπορεί να βλάψει.

Ο μ ο ρ φ ι α: Ο χυμός του λεμονιού χρησιμοποιείται ευρύτατα στην αισθητική, για τις καθαριστικές και στυπτικές του ιδιότητες. Μπορεί να τον ανακατέψετε με ένα τέταρτο βρασμένου νερού, για να έχετε ένα πρόχειρο τονωτικό. Μερικοί αισθητικοί χρησιμοποιούν σαν διαλυτικό το γάλα. Αποτελεσματικώτατος σαν κολλύριο (με μία ή δύο σταγόνες χυμού περνεί ο έρεθισμός των ματιών) ο χυμός του λεμονιού χρησιμοποιείται σε ωριμαμένα μέρη και σαν οδοντόπαστα, σε πολυαριθμίες κρέμες για τα χέρια, σε κρέμες για τις φακίδες και σε σαμπουάν για τα λιπαρά μαλλιά.

ΤΟ ΡΟΔΑΚΙΝΟ

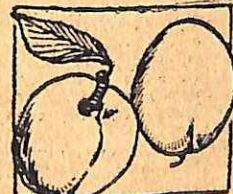
Ιστορία και θρύλος: Νά ένα φρούτο με βιογραφία ποιητική, σχεδόν όπως και τα άνθη του. Όλοι οι βοτανολόγοι συμφωνούν ότι το ροδάκινο προέρχεται από τη μακρινή Κίνα, όπου, όπως φαίνεται, από τους πιο αρχαίους χρόνους, ήταν αντικείμενο λατρείας. Αρχαίοι ποιητές και ζωγράφοι Κινέζοι, έκαναν το ροδάκινο σύμβολο της αθανασίας γιατί, όπως αναφέρεται στο αρχαιότερο κινέζικο βιβλίο Τσιν — Νουγκ — Κινγκ, πιστεύουν ότι έσώζε τη ζωή και ότι διατηρούσε τα όργανα του σώματος του ανθρώπου, ως τη συντήρηση του σώματος. Το φρούτο αυτό έμεινε άγνωστο στο δυτικό κόσμο, μέχρι το 20ο αιώνα, ως έθνη, δηλαδή μετα-

φέρθηκε εκεί από κάποιο καράβι. Ο Γαλλικός, ένας από τους περιηγητικούς γιατρούς της αρχαιότητας, ξεπαθώσε έναντι του ροδακινίου, κατηγορώντας το ότι προκαλούσε πεπτικές ενόχλησεις. Αργότερα, όμως και οι Άραβες γιατροί υποστήριξαν αυτή τη γνώμη. Στο Μεσαίωνα, οι Ευρωπαίοι εξακολουθούσαν να δυσπιστούν και να θεωρούσαν το ροδάκινο σαν ένα φρούτο που έπρεπε να το αποφεύγουν. Μόνο μερικοί αιώνας αργότερα, στην Ασία της Γαλλίας, άρχισαν να εκτιμούν το φρούτο αυτό.

Δίαιτα: Σήμερα, έχει αποδοθεί δικαιοσύνη. Το ροδάκινο, χωρίς υπαίτη χαμηλή του οξύτητα, στην μεγάλη περιεκτικότητά του σε ζάχαρη και στην απαλότητα της σάρκας του, είναι ένα από τα πιο εύπεπτα φρούτα. Είναι πλούσιο σε βιταμίνη A, B1 και B2 και σε πρωτεΐνες.

Ο μ ο ρ φ ι α: Η αισθητική χρησιμοποίησή του χυμό και τη σάρκα του ροδακινίου, επειδή κάνουν το δέρμα απαλό και βελούδινο. Με το χυμό και τη σάρκα, γίνονται μάσκες όμορφιάς, που δίνουν στην επιδερμίδα μία απόχρωση όπληνη. Η μάσκα αυτή είναι ιδιαίτερα ενδεδειγμένη για τις κανονικές επιδερμίδες και για τις μάλλον ξηρές, επειδή εξασκεί μία ενέργεια υγραντική και δροσιστική.

ΤΟ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟ

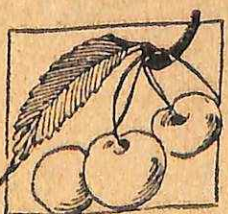

Ιστορία και θρύλος: Κατάγεται από τον κεντρικό Κόκκο και από τη βόρεια Περσία. Καλλιεργήθηκε από τα αρχαία χρόνια στη Συρία, και ακριβέστερα κοντά στη Δαμασκό. Από εκεί, πέρασε στην Ευρώπη. Ο Πλίνιος, διηγείται ότι υπήρχαν στην εποχή του διάφορα είδη δαμασκήνων, με διαφορετικά χρώματα. Η ιστορία αυτού του φρούτου ανάμεσα στους αιώνας, αποδεικνύει ότι, από την αρχαιότητα, έπαιζε σημαντικότατο ρόλο, τόσο στην διατροφή όσο και στην θεραπευτική του. Είχαν διατυπωθεί δυο διαφορετικές γνώμες, γύρω απ' αυτό. Μερικοί υποστήριζαν, ότι το δαμασκήνο είχε ιδιότητες καθαριστικές, ενώ άλλοι φρονούσαν το αντίθετο. Και στην άραβική φαρμακευτική, το δαμασκήνο έπαιζε σημαντικότατο ρόλο. Βρασμένο μαζί με μέλι και ζάχαρη, έθεωρείτο θαυμάσιο καταπραυντικό για το εκάστοτε στυπτικό και αντιπυρετικό. Το ίδιο φάρμακο χρησίμευε για να σβήσει τη δίψα των αρρώστων και για να κανονίσει τη χώνεψη. Τον 18ο αιώνα, ένα πανεραίο με δαμασκήνο έθεωρείτο ένα δώρο με αισθηματική σημασία.

Δίαιτα: Η υψηλή περιεκτικότητά του δαμασκήνου σε ζάχαρη, το κάνει ένα φρούτο πολύ τονωτικό. Περιέχει επίσης, αλλά σε μικρές ποσότητες, πρωτεΐνες και βιταμίνες A, B1, B2 και C.

Ο μ ο ρ φ ι α: Ο χυμός από τα ώριμα δαμασκήνα είναι ωφέλιμοτατος για τις κανονικές επιδερμίδες. Με τη σάρκα από τα δαμασκήνα, γίνονται μάσκες όμορφιάς, με θαυμάσια στυπτική επίδραση στην επιδερμίδα.

ΤΟ ΚΕΡΑΣΙ

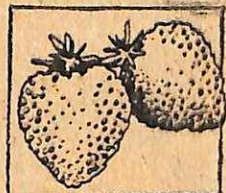
Ιστορία και θρύλος: Τα πρώτα πανέρια με κεράσια έφτασαν στα τραπέζια των Ρω-

μαίων πατρικών από τη Μικρά Ασία, και είναι γνωστό ότι ο Λούκιος τρελλανόταν γι' αυτά. Το φρούτο αυτό σημείωσε τέτοια επιτυχία, ώστε οι Ρωμαίοι γεωργοί κατάρωσαν από τότε να βελτιώσουν την ποιότητά του. Σε άγρια κατάσταση, το κεράσι υπήρχε από τα αρχαιότερα χρόνια, στην Ελλάδα και στη Γαλλία. Οι γιατροί του 15ου και του 16ου αιώνα εκτιμούσαν πολύ το κεράσι. Από το μικρό άμυδαλο που υπάρχει μέσα στο κουκούτι του, έδωσαν ένα λαδί, που το χρησιμοποιούσαν σαν φάρμακο για τους αρθρικούς πόνους και για να διαλύουν τις πέτρες των νεφρών και της κύστεως. Υστερα, η λαϊκή ιατρική, μέχρι το 1800, απέδωσε ξεχωριστές διουρητικές ιδιότητες σ' ένα αφέψημα, που γινόταν από τα κατσάνια των κερασιών.

Δίαιτα: Έπειδή το κεράσι περιέχει ελάχιστη ζάχαρη, είναι ιδιαίτερα κατάλληλο για όσους ακολουθούν διαίτα άδυστακτομας. Χάρη στη μεγάλη περιεκτικότητά του σε νερό, λιγότερα τη δίψα. Στη σάρκα του, υπάρχουν βιταμίνες A, B1, B2 και C. Προσοχή, όμως: Όταν τρώτε κεράσια μη πίνετε ποτέ πολύ νερό ή, ακόμα χειρότερα, πολλή μύρτα, γιατί κινδυνεύετε να πάθετε σοβαρή δυσπεψία.

Ο μ ο ρ φ ι α: Οι μάσκες της όμορφιάς που γίνονται από σάρκα κερασιών, είναι ιδιαίτερα ωφέλιμες για τα κανονικά και τα ξηρά δέρματα. Τα γαλακτώματα και οι κρέμες που περιέχουν χυμό από κεράσια, δίνουν στην επιδερμίδα μία όψη βελούδινη και έχουν μία αξιοσημείωτη τονωτική επίδραση.

ΦΡΑΟΥΛΑ

Ιστορία και θρύλος: Οι φράουλες, τόσο διαφορετικές, εύγεστες και αρωματικές, ιδως, να ήταν γνωστές στους αρχαίους Έλληνες και στους Ρωμαίους. Αυτό δεν είναι εξαιρετικό. Όπωςδήποτε, φαίνεται ότι το φρούτο αυτό κατάγεται από τα δάση των Άλπεων. Μέχρι τον 16ο αιώνα, κανείς δεν το είχε προσέξει και οι χωρικοί το θεωρούσαν σαν άγριο και ακατάλληλο για φαγητό. Αργότερα όμως, μερικές κυρίες, που ζούσαν στην εποχή, άρχισαν να παρουσιάζουν τις φράουλες στο τραπέζι, μαζί με ζάχαρη και έλαφρα ραντισμένα με χυμό λεμονιού. Οι γιατροί, στην περίπτωση της Αναγεννησεως, πίστευαν πως ο χυμός της φράουλας είχε την ιδιότητα να καταπολέμει τις φακίδες και τον έρπητα, να εξαφανίσει τα εξανθήματα, ακόμη και να θεραπεύει ωριμμένες περιπτώσεις ψωριασμού. Για το σκοπό αυτό, έθραζαν τις φράουλες μαζί με τα φύλλα τους και έφτιαχναν ένα αφέψημα έναντι της ψωριασμού. Αργότερα, όμως, κατηγορήσαν μερικοί τη φράουλα, ότι προκαλούσε πυρετούς, εύκολα στις έγκυους.

Δίαιτα: Ο χυμός της φράουλας περιέχει ζάχαρη, πρωτεΐνες, βιταμίνες A, B, B2 και C (αλλά της τελευταίας σε πολύ μικρή ποσότητα). Καμμία φορά, πολύ σπάνια, τα εύγεστα αυτά φρούτα, προκαλούν ελαφρές στομαχικές ενόχλησεις, που οφείλονται στις μικρές ποσότητες ασβητικού οξέος που υπάρχει στο χυμό τους.

Ο μ ο ρ φ ι α: Από το 1700, η αισθητική γνώριζε την ευεργετική επίδραση του χυμού της φράουλας στην επιδερμίδα. Και η περιφημία κυρία Τολιέν, συνήθιζε να κάνει μπάνιο στο χυμό της φράουλας, για να έχει επιδερμίδα απαλή και βελούδινη. Ακόμα και σήμερα, η σάρκα της φράουλας χρησιμοποιείται ευρύτατα για γαλακτώματα, κρέμες και μάσκες, που είναι ιδιαίτερα ενδεδειγμένες για τις κανονικές επιδερμίδες. Χάρη, όμως, στις φράουλες ιδιότητες του, ο χυμός της φράουλας είναι πολύ ενδεδειγμένος και για τις χαλαρωμένες επιδερμίδες.

ΤΑ ΒΑΤΟΜΟΥΡΑ

Ιστορία και θρύλος: Φαίνεται πως, σε πολύ μακρινή εποχή, αυτό το άγριο φρούτο ήταν λευκό. Μα κάποια ημέρα ο Ζεύς, παιδί ακόμα, έκανε ολόκληρο το σύμπαν ν' αντήχη με τα κλάματα του, ώπου κάποια νύμφη, για να τον ήρμησε, σκέφτηκε να του προσφέρει μερικά βατόμουρα. Ένώ τα έκοβε, ένα αγκάθι της γρατζούνισε το στήθος και το αίμα που βγήκε, λέρωσε τα φρούτα και τα έβαψε κόκκινα. Τώρα το καλοκαίρι, τα φρούτα αυτά βρίσκονται εύκολα στα δάση και στις ύγρες και πετρώδεις περιοχές. Φαίνεται, ότι τα βατόμουρα καταγόταν από τη Γαλλία και συγκεκριμένα από τις Άλπεις. Κατά τη γνώμη ενός γιατρού του 1650, το βατόμουρο είχε την ιδιότητα να δυναμώνει το στομάχι, να καθαρίζει το αίμα, να αραιώνει την αναπνοή και να καταπραύνει τα νεύρα.

Δίαιτα: Όταν καλλιεργηθούν, αυτές οι φράουλες του δάσους γίνονται πιο χοντρές και από κτούν διαφορετικό χρώμα. Τα φύλλα από τα άγρια βατόμουρα, σύμφωνα με τα λεγόμενα ενός Άγγλου γιατρού, χρησιμοποιούνται σε ωριμμένες περιοχές από τις γυναίκες, που φτιάχνουν ένα εφέψημα με καταπραυντικές ιδιότητες, αποτελεσματικό για τους πόνους του τοκετού και για ωριμμένες μορφές δυσμηνόρρας. Ο χυμός περιέχει ζάχαρη, οργανικά οξέα, μία μικρή ποσότητα από πρωτεΐνες και βιταμίνες A, B1, B2 και C. Τα βατόμουρα, είναι ευεργετικά στους δυσπεπτικούς. Με την ευκαιρία των διακοπών, δεν είναι δύσκολο να τα απολαύσετε, είτε σαν φρούτο, είτε πίνοντας το χυμό τους.

Ο μ ο ρ φ ι α: Στην αισθητική, ο χυμός αυτού του φρούτου θεωρείται πολύ σημαντικό για το δέρμα. Είναι ιδιαίτερα ενδεδειγμένος για τις χαλαρωμένες επιδερμίδες, σαν τονωτικό. Υπάρχουν πολλά καλλυντικά προϊόντα, που περιέχουν αυτό το χυμό. Μία πρακτική μάσκα όμορφιάς, γίνεται με χυμό βατόμουρου, ανακατεμένο με γάλα και γιαούρτι.

ΤΟ ΒΕΡΥΚΟΚΚΟ

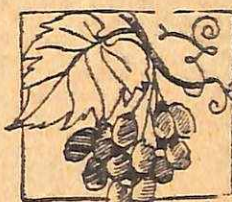
Ιστορία και θρύλος: Το βερύκοκκο, όπως και το ροδάκινο, έχει καταγωγή πολύ αρχαία και πολύ μακρινή. Αναφέρεται στο Σάνγκ — Χαί — Κινγκ, στο βιβλίο που αποδίδεται στον Κινέζο αυτοκράτορα Γιο, που έζησε το 2200 π.Χ. Οι αρχαίοι χρησιμοποιούσαν το βερύκοκκο, πιστεύοντας λάθος, πως προσέχονταν απ' αυτή τη χώρα, ενώ στην πραγματικότητα χωνόθηκε στην Κίνα όπου, ακόμα και σήμερα, φυτρώνει σε άγρια κατάσταση γύρω στο Πεκίνο. Ο Γαλλικός, που ολόπολο είχε δείξει τον έρωτά του για τα ροδάκινα, εκτιμούσε, αντίθετα, τα βερύκοκκα, υποστηρίζοντας πως ήταν πιο εύγεστα και πιο ευκολοχώνευστα. Στον μεσαίωνα, αντίθετα, το βερύκοκκο θεωρήθηκε πως προκαλούσε πυρετό και έμετους, και μόνο κατά τα τέλη του 18ου αιώνα, άρχισε να εκτιμάται.

Δίαιτα: Για να είναι πραγματικά εύγεστο και ωφέλιμο, το

βερύκοκκο πρέπει, περισσότερο από κάθε άλλο φρούτο, να τρώγεται όταν είναι κανονικά ώριμο. Όταν υπερωριμιάσει, παύει να είναι εύγεστο, ενώ όταν είναι άγουρο έχει τη γεύση του κολοκυθίου. Για όσους υποφέρουν από το σάκτι ή από το στομάχι τους, το φρούτο αυτό είναι πιο εύπεπτο σε κομμάτια. Η σάρκα και ο χυμός του περιέχουν σε σημαντικές ποσότητες βιταμίνες B1 και B2, ζάχαρη και μία μικρή ποσότητα βιταμίνης C.

Ο μ ο ρ φ ι α: Η σάρκα και ο χυμός του βερύκοκκου, είναι ενδεδειγμένοι για τις κανονικές και τις ξηρές επιδερμίδες, σαν αποτελεσματικότατο τονωτικό. Μία πολύ ωφέλιμη μάσκα όμορφιάς, γίνεται αν λουσάτε τα βερύκοκκα και απλώσετε ύστερα τον πολτό πάνω σε μία γάζα. Βάζετε αυτό το κατάπλασμα στο πρόσωπό σας επί δεκαπέντε — είκοσι λεπτά και ύστερα ξεπλένετε με χλιαρό νερό.

ΤΟ ΣΤΑΦΥΛΙ

Ιστορία και θρύλος: Δεν ήταν δυνατόν, φυσικά, να λείψουν οι θρύλοι απ' αυτό το φρούτο. Ένας ανάμεσα στους πολλούς, διηγείται πως, όταν ο Νώε βγήκε από την Κιβωτό, ύστερ από τον Κατακλυσμό, άφησε ένα κατσίκακι να βγει κι αυτό για να αναζητήσει χορτάρι. Το ζώο έφυγε, άναμεσα στα άλλα, και από βρισκόταν αφθονία στην περιοχή, και — πράγμα πολύ παράξενο — γύρισε στην Κιβωτό γεμάτο από ξερήνη εσθυμία. Έπειδή το πράγμα αυτό επαναλαμβάνονταν πολλές φορές, ο Νώε, παρανεμένος, ακολούθησε το κατσίκακι για να δει ποιο μυσθητικό φυτό είχε τη δύναμη να μεταμορφώνη με τέτοιο τρόπο το ήρεμο εκείνο ζώο κι έτσι, ένελεως τυχαίας, άνακαλύπτει το σταφύλι. Εκείνο που φαίνεται βέβαια, είναι ότι το σταφύλι άρχισε στην Ευρώπη, πριν φτάσουν οι ασιατικές φυλές. Ιδιαίτερα στην Ελλάδα, υπήρχε πάντοτε αφθονία, και πολύ γρήγορα η παραγωγή σταφυλιών δημιούργησε μία εντοπισμένη οικονομία.

Δίαιτα: Το σταφύλι έχει την πρώτη θέση ανάμεσα στα φθιστοφύτα φρούτα και αποτελεί πολύτιμη τροφή, γιατί είναι πλούσιο σε μεταλλικά αλάτια και σε ζάχαρη, άναμεσα στα οποία είναι αφθονία η γλυκόζη, που έχει την ιδιότητα να απορροφάται πολύ εύκολα. Υπάρχουν, ακόμα, στο σταφύλι, σε μέτριες όμως ποσότητες, πρωτεΐνες και λίπη, και δεν λείπουν οι βιταμίνες A, B1, B2, B6, C, E, K, P, S, U, V, W, X, Y, Z, που αφορούν στην διατροφή της επιδερμίδος.

— και η βιταμίνη C — που αυξάνει την αντίσταση του οργανισμού στις μολύνσεις.

Ο μ ο ρ φ ι α: Στην αισθητική, ο φράσος χυμός του σταφυλιού, το λωμένο σταφύλι χρησιμοποιείται για όλες τις επιδερμίδες, σαν δροσιστικό και γυαλιστικό. Οι μάσκες, δίνουν στο πρόσωπο μία όψη ξεκουραστική και κάνουν την επιδερμίδα λαί και γυαλιστερή.

MAKE NEW FRIENDS!
Pen pals from 100 countries would like to correspond with you. Details and 120 photos free!

CORRESPONDENCE CLUB HERMES
BERLIN 11-BOX 17 4-GERMANY

ΜΙΑ ΑΝΕΛΠΙΣΤΗ ΤΥΧΗ

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΦΑΝΗΣ είχε υπηρετήσει όρε-
τά χρόνια ως βοηθός σταθμά-
ρχου στη Λάρσα και με τις προ-
αγωγές πήρε μετάθεσι σ' ένα χω-
ριό της Πελοποννήσου.

Περνώντας από την Αθήνα, για
να πάει στη νέα του θέση, έφτια-
σε μια καινούργια φορεσιά κι' α-
γόρασε ένα πλήκριο με χρυσό φαρδύ
σειρήνη.

Κι' όταν ντύθηκε, καμάρωσε για
κάμποση ώρα τον εαυτό του μπρος
στον καθρέφτη.

Είναι μακριά το μέρος που
θα πάμε; τον ρώτησε η αδελφή του,
ένα όμορφο κορίτσι δεκαοκτώ χρό-
νων, ψηλό, μελαχρινό.

Ο Φάνης γύρισε, την κύτταζε
και χαμογέλασε.

Σε δυό ώρες θαμάρτε εκεί
Πώς σου φαίνεται, Κική, η και-
νούργια μου φορεσιά;

Μοιάζει με στρατηγό, Φά-
νη, αλλά δεν είσαι παρά απλός
σταθμάρχης σ' ένα χωριό.

Γέλασαν, κι' ο Φάνης, χαϊδεύ-
οντας τα μαλλιά της, πρόσθεσε.

— Έλα, έτοιμάσου και σύ. Θα
περάσουμε καλά εκεί κάτω. Λίγη
μοναξιά, μά η Αθήνα δεν είναι μα-
κριά.

Ούτε ο Φάνης, ούτε η Κική είχαν
σκεφθεί ακόμη το γάμο. Εκείνος,
άπασχολημένος με τη δουλειά του,
εμπόρωνε τις ημέρες, τα χρόνια,
για να φθάσει στην προαγωγή, να
παρά το βαθμό του Σταθμάρχη και
να μεγαλώσει ο μισθός. Περιουσία
δεν είχε άλλη, εκτός από μερικές
οικονομίες στο Ταμειτήριο, που
τις πρόσφερε για μια μικρή προίκα
της αδελφής του. Για τον εαυτό
του, δεν είχε σκεφθεί γάμο. — Ο-
ταν ξεμπερδεύει από την Κική, τότε
θα φροντίσει κι' εκείνος να νοικο-
κυριεύσει και να φτιάσει οικογένεια.

Μά η Κική αγαπούσε πολύ τον
αδελφό της και δεν ήθελε να τον
αποχωριστεί.

Τώρα αυτή η μετάθεσι σ' ένα α-
πομακρυσμένο σταθμό τη φόβει.
Χάρηκε με την προαγωγή του α-
δελφού της, μα στενοχωρήθηκε, που
έμαθε ότι θα πήγαιναν σε κάποιο
απόμερο χωριό.

Δεν έδειξε όμως τίποτα γιατί
δεν ήθελε να στενοχωρήσει και τον
αδελφό της, που τον έβλεπε ένθου-
σιασμένο και χαρούμενο, κάτω από
το χρυσό γαλόνι και το φαρδύ sei-
ρήνη του πλήκριου που φορούσε κα-
μαρωτός μπρος στον καθρέφτη.

★

Όταν έφθασαν στο χωριό που
έπρεπε να μείνουν, ο παλιός
σταθμάρχης παρέδωσε στο Φάνη
την υπηρεσία και κάτι λίγα επι-
πλά του σταθμού, κι' έφυγε μαζί
με τη γυναίκα του και τα δυο παι-
διά του, έπειτα από μια ώρα, με το
τραίνο που περνούσε για την Α-
θήνα.

Μόνοι πιά, ο Φάνης και η Κι-
κή, έμειναν για πολλή ώρα σιω-
πηλοί, καθισμένοι ο ένας πλάι στον
άλλο, σ' ένα παγκάκι, έξω από το
σταθμό.

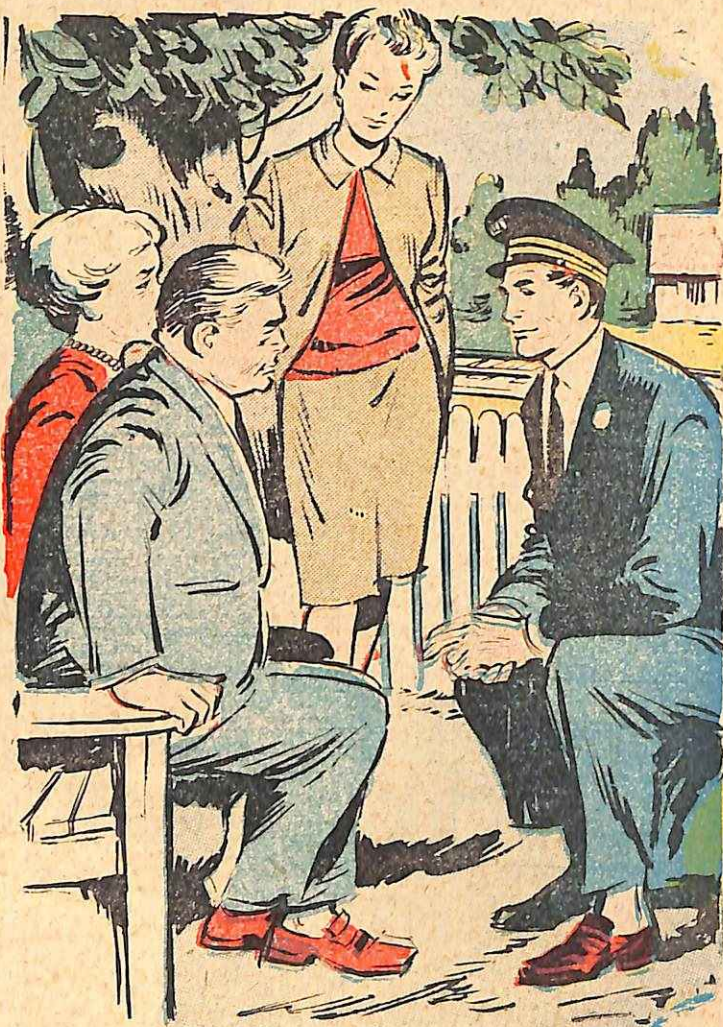
Αντίκρι τους απλώνονταν ένας
κάμπος και πιο πέρα τα βουνά.
Ο κάμπος ήταν καταπράσινος και
τα βουνά μουντά, μαδιά.

Απόλυτη μοναξιά, βαθειά σιω-
πή, μακριά από θόρυβο και από
ανθρώπους.

Ξαφνικά ένα πολύ μακρινό σφύ-
ριγμα τραίνου τους ξάφνιασε και
τους έφερε στην πραγματικότητα.

Κανερί επιβάτες στο σταθμό,
καμμία κίνηση. Μονάχα ο Φάνης,
κοντά στις γραμμές, έτοιμος να
υποδεχθεί το τραίνο, το πρώτο τραί-
νο στη νέα του θέση, στον απομα-
κρυσμένο αυτό σταθμό.

Η Κική κύτταζε σαν άφηρημένη
το ένα πίσω από το άλλο τα βα-
γόνια που προχωρούσαν και στα-
μάτασαν. Κύτταζε τον κόσμο που
βγήκε στα παραθυράκια, κι' είδε τη
μηχανή να ξεφύσει, να σφουρίξει και
να τραβά πίσω της για μακριά.

— Δεν έχουμε χωριστή, αφοτου πέθανε η μητέρα μας, είπε ο Φάνης.

πάλι, όλη εκείνη τη ζωή πούχε ζων-
τανέψη για μια στιγμή το στα-
θμό.

Κι' έπειτα, όλα σώπασαν πάλι
κι' η μοναξιά απλώθηκε γύρω τους.

★

Τρεις μήνες είχαν περάσει, από
την εγκατάστασή τους στη νέα
αυτή θέση. Ο σταθμός βρισκόταν
καμμία πεντακοσαρία μέτρα μα-
κριά από το χωριό κι' από το
δημόσιο δρόμο, που περνούσαν τ'
αυτοκίνητα και τα λεωφορεία. Οι
χωρικοί προτιμούσαν το λεωφορείο,
που περνούσε μπρος από τα σπίτια
τους, κι' αν σύχναζαν στο σταθμό,
τόκαναν για να γνωρίσουν το νέο
σταθμάρχη και την αδελφή του.

Σχέσεις όμως δεν έπιασε ο Φά-
νης με κανένα. Μονάχα η Κική κα-
τέβαινε στο χωριό να ψωνίσει, ό-
τι τους χρειαζόνταν. Κι' η ζωή κυ-
λούσε μονότονη, καταθλιπτική για
τα δυο αδέρφια.

Η μόνη τους ψυχαγωγία ήταν τα
τραίνα, που έφθαναν στο σταθμό,
με το λιγοστό κόσμο στα παραθυ-
ράκια, κι' έφταναν πάλι, αφήνοντας
τους μόνους στην πλατφόρμα.

Μια μέρα, με το μεσημεριανό
τραίνο των Αθηνών, είδαν να κα-
τεβαίνουν από ένα βαγόνι πρώτης
θέσεως δυο ηλικιωμένοι, καλοντυμέ-
νοι: μια γυναίκα κι' ένας άντρας.
Κατέβασαν και μια βαλίτσα. Τιποτ'
άλλο.

Το τραίνο ξανασφύριξε, απομα-
κρύνθηκε, κι' έμειναν μόνο οι δυο
ξένοι.

Η Κική πλησίασε να βοηθήσει
την ηλικιωμένη κυρία.

Εκείνη κύτταζε με περιέργεια
τη νέα:

— Ευχαριστώ, κορίτσι μου, της
είπε. Πώς σε λένε;

— Κική!

— Και το επίθετό σου;

— Κακογιώργη.

Η κυρία κύτταζε τον κύριο μ'
ένα χαμόγελο, ύστερα προχώρησε
και κάθησε στο παγκάκι του στα-
θμού.

Ο Φάνης κύτταζε κι' αυτός με
περιέργεια από την πόρτα του γρα-
φείου τη σκηνή και βγήκε για να
προσφέρει τις υπηρεσίες του, στους
ξένους.

Η Κική έβγαλε δυο καρέκλες α-
πό το γραφείο για να τους περι-
ποιήσει, γιατί ήταν η πρώτη φο-
ρά, έπειτα από τόσους μήνες,
πουρχόταν σ' επαφή με ανθρώπους,
που ήρθαν τόσο κοντά τους.

— Έχετε συγγενείς σ' αυτό το
χωριό; ρώτησε η νέα.

— Όχι. Είμαστε ξένοι, απάν-
τησε η κυρία μ' ένα χαμόγελο.
Ζούσαμε στην Αφρική από χρόνια
πολλά και τώρα γυρίσαμε στην Ελ-
λάδα...

— Κι' ήρθατε να παραθερίσετε
σ' αυτό το χωριό;

— Όχι. Ηρθαμε...

Η κυρία σταμάτησε να μιλά και
ο κύριος χαμογελώντας ρώτησε:

— Σεις, δεν έχετε συγγενείς;

— Όχι, απάντησε ο Φάνης. Μεί-
ναμε όρφανοί, εγώ και η αδελφή
μου...

— Όποτε είστε αδέρφια;

— Ναι, και δεν έχουμε αποχωρι-
στή, αφοτου πέθανε η μητέρα μας.

— Η Φρόσω...

— Πώς το ξέρετε; ρώτησε μ' α-
πορία ο Φάνης.

— Το ξέρεμε... Μά, η μητέρα
της δεν σας είχε μιλήσει ποτέ για
ανένα συγγενή της;

— Μας είχε μιλήσει για ένα α-
δελφάκι της, που χάθηκε από δε-
σπέντε χρόνων παιδί, κι' έκτοτε
δεν ήξερε αν πέθανε ή αν ζή. Τον
είχε μαλώσει μια μέρα ο πατέρας
του, τον χτύπησε, όπως μάς είχε
πεί, κι' εκείνος εξαφανίστηκε από
το σπίτι. Ο καημένος ο παππούς
πέθανε από τη στενοχωρία του, που
τούφωσε το παιδί, κι' η μητέρα
μου, όρφανη, έπλεξε πάντοτε πως
μια μέρα θα παρουσιαζόταν ο Κώ-
στας. Μά εκείνος δεν έφάνηκε ποτέ.

— Ναι, δεν έφάνηκε ποτέ! μουρ-
μούρισε ο ηλικιωμένος κύριος, κι'
ένα δάκρυ κύλησε στα μάγουλά του.

Μά δεν πέθανε. Έγώ είμαι ο Κώ-
στας, το χαμένο παιδί, κι' από δω
είναι η γυναίκα μου, η Κατίνα.

Τα δυο αδέρφια έμειναν σαν απο-
λιθωμένα μπροστά σ' αυτή την α-
ποκάλυψη.

Ο θεός όμως αγάλλισε και φί-
λησε τ' ανήψια του. Κι' όταν επέ-
ρασαν κάμποσες στιγμές συγκινή-
σεως, κι' η Κική έστρωσε τραπέζι
κάτω από τον πλατάνο του στα-
θμού, ο θεός Κώστας άρχισε να
διηγείται:

— Μετανοίωσα πολύ που έφυγα
από το σπίτι μου. Πείνασα, ζητιά-
νεφα κι' υπόφερα, μά είχα πείσιμα-
τώσει να μη ξαναγυρίσω. Μια μέρα
μπροσάρισα για την Αίγυπτο. Αλ-
μπακάρισα για την Αίγυπτο. Ός
λα και κεί τραβήξα πολλά.

Που κατέληξε στη Νότιο Αφρική
και κεί, ως υπάλληλος σ' ένα έλ-
ληνικό εστιατόριο, άρχισα να κερ-
δίζω κάτι. Ο Θεός με λυπήθηκε.

Όταν πέθανε τ' αφεντικό μου, κρά-
τησα εγώ το μαγαζί και η χηρα
του με πάντρεψε με την κόρη του.

Από τότε, είδα μέρες χαράς, οι
δουλειές πήγαιναν καλά, άνοιξα κι'
άλλο εστιατόριο, που το διήμβανε
από δω η Κατίνα.

Κάποιος φίλος μου έφυγε για
την Ελλάδα και τον παρεκάλεσα να
φάει και να μου γράψει για την
οικογένειά μου. Έτσι μάθαινα για
σας. Δεν σας έγραφα, γιατί πάν-
τοτε ήλπιζα, πως θα ξαναγύριζα
κι' εγώ. Περνούσαν τα χρόνια, μά ο
φίλος μου εξακολουθούσε να μου
γράφει. Έτσι έμαθα το θάνατο της
αδελφής μου, μά και τη ζωή τη
δική σας. Έμαθα πως ήσουν, Φά-
νη, βοηθός σταθμάρχη στη Λάρ-
σα και τέλος την προαγωγή σου και
την τοποθέτησή σου σ' αυτό το χω-
ριό.

Έχουμε δεκαπέντε μέρες στην Α-
θήνα, κι' έτσι αποφασίσαμε, εγώ
και η γυναίκα μου, ναρθούμε ως ε-
δώ να σας δρούμε.

Σταμάτησε ο θεός Κώστας να
μιλά, μά ξαφνικά είπε:

— Δεν μ' άρεσει αυτή η ζωή
σας. Θάρητε μαζί μας.

— Στην Αφρική;

— Όχι, στην Αθήνα. Έχω ξε-
καθαρίσει την περιουσία μου, και
θα ζήσω με όλοι μαζί. Παιδιά δεν έ-
χω, και σεις θα γίνετε τα παιδιά
μου, οι κληρονόμοι μου.

★

Ένα μήνα έμειναν οι θεοί στο
χωριό, ως που να δώσουν τον καιρό
στο Φάνη να υποβάλει την παραι-
τήσή του και ναρθεί ο αντικατα-
στής του στο σταθμό. Κι' ένα α-
στάτης του στο σταθμό. Ένα
πόμενιο έφυγαν όλοι μαζί.

Πλήκριο με χρυσό σειρήνη έμεινε
για ανάμνησι στη βαλίτσα του
Φάνη.

Ευτυχισμένοι, αυτός και η Κι-
κή, ζουν τώρα σε μια επαύλη στη
Γλυφάδα, μαζί με το θεό, το χα-
μένο δεκαπεντάχρονο παιδί, που γύ-
ρισε πλούσιος και παντρεμένος να
επιπληρώσει από δσα στερήσε της
αδελφής του, με την αποκατάστασι
των παιδιών της.

MIPANTA

Αδελφότητα γειατα

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ :

Μπρέντα : ΡΟΣΑΝΝΑ ΓΚΑΛΛΙ
Νάνου : ΜΠΕΤΣΥ ΜΠΕΛ
Χάρου : ΣΕΡΤΖΙΟ ΡΕ-Υ ΜΟΝΤΙ
Τόνου : ΕΝΤΖΟ ΡΟΥΦΙΝΙ

ΜΙΑ ΔΥΝΑΤΗ ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ — ΣΕΝΑΡΙΟ — ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ : ΠΑΜΠΛΟ ΒΙΛΛΑΛΟΜΠΟΣ

12ον ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

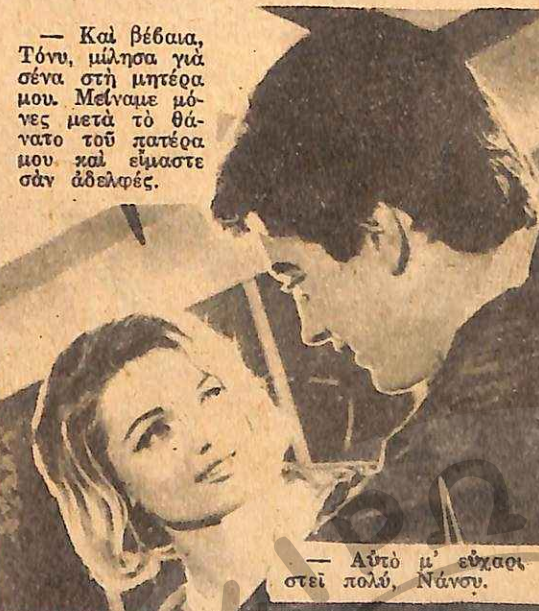
Η Μπρέντα γνωρίζεται μια μέρα με τον άστυ-
νομικό Χάρου Μάλτον και τον παρουσιάζει στον α-
δελφό της Τόνου που δεν χωνεύει τους άστυνομι-
κούς. Ο Χάρου αποκαλύπτει στη Μπρέντα ότι ο
πατέρας του, άστυνομικός κι' αυτός, σκοτώθηκε
από γυναικότες, και γι' αυτό νιώθει ένα μίσος
κατά των κακοποιών. Η Μπρέντα, μιλώντας για
το δικό της πατέρα, του λέει πως έπεσε θύμα α-
συνείδητου σπινεργάτη και ότι προτίμησε τελικά
την αυτοκτονία από τη φυλάκιση... Ο Χάρου έχει
έναν αδελφό, τον Σκωτ, που θεωρείται υπόδειγμα
άρετης, κι' όμως είναι διεφθαρμένος και ζή ατιμώ-
λη. Μια ληστεία, που οργανώνει ο Σκωτ, με συ-
νεργασία του Τόνου, άστυνυχάνει και οι δυο νέοι
συλλαμβάνονται. Για να τους βοηθήσει ο Χάρου,
ο Τόνου όμολογεί πως αυτός παρότρυνε τον Σκωτ.
Ο Χάρου ζητάει να τιμωρηθούν, ύστερα όμως,
για λόγους της Μπρέντας, τους απελευθερώνει. Μια
νύχτα ο Χάρου και ο Φόρεστ συλλαμβάνουν επ-
αυτοφώρου δυο κακοποιούς και αναγκάζονται να
τους πυροβολήσουν. Ο ένας σωριάζεται καταγής
νεκρός. Είναι ο Σκωτ. Ο Χάρου πιστεύει πως ο
άλλος, που τους ξάφνησε, ήταν ο Τόνου. Τον συλ-
λαμβάνει, τον αναγκώνει αλλά αναγκάζεται να τον
αφήσει ελεύθερο. Ο Τόνου ξαναγυρίζει τότε στο
χωριό του Στήβ Μπρόνσον, που του δανείζει
πρόβλημα χρήματα, για να πληρώσει τα χρέη, που
δημιουργεί με τη χαρτοπαζία. Μια μέρα ο Τόνου
γνωρίζεται με την Νάνου.

Μόλις κλείνει το τηλέφωνο, αντιλαμβάνεται
πως η Μπρέντα επέστρεψε.

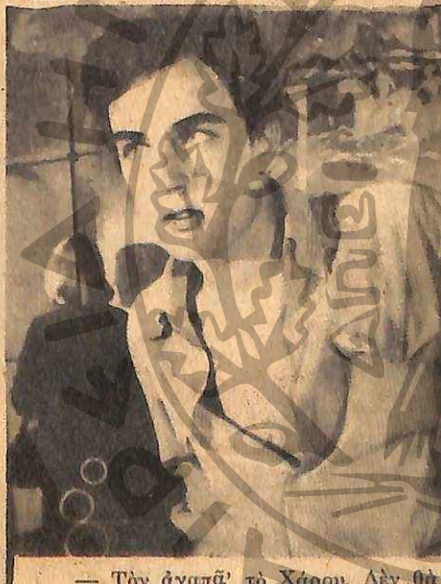
— Πήγα να ιδω τη
μητέρα του Χάρου.

— Γιατί σου, Μπρέν-
τα. Γιατί άρρησες α-
πόψε;

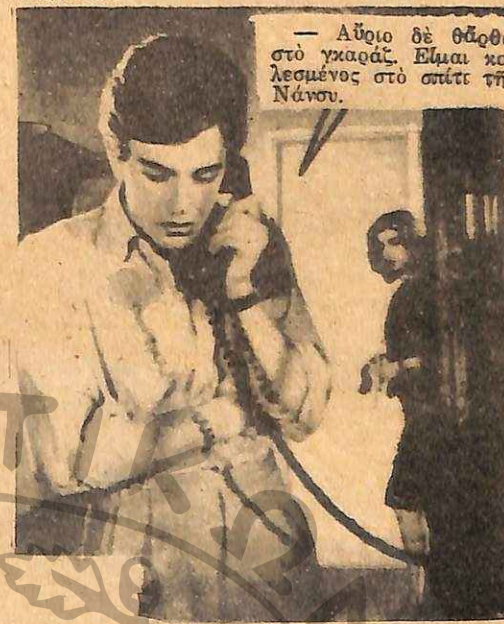
— Αυτό μ' εύχαι
στεί πολύ, Νάνου.

Όπως πάντα, η Μπρέντα είναι λυ-
πημένη και κουρασμένη. Ο Τόνου κα-
ταλαβαίνει και δικαιολογεί τη λήθη της.

— Τον αγαπάς το Χάρου. Δεν θα
μπορούσε ποτέ να τον ξεχάσει. Κατά
βάθος, εγώ είμαι η αιτία του χω-
ρισμού τους.

Το ίδιο βράδυ, ο Τόνου τηλεφωνεί στον
Μπρόνσον.

— Αύριο δε θαρθω
στο χωριό. Είμαι κα-
λεσμένος στο σπίτι της
Νάνου.

Δεν μπορεί όμως να βοηθήσει την αδελφή του. Δεν
χει ούτε τη δύναμη, ούτε τη θέληση. Ζη ένα δόγμα
άμεσα πιο μεγάλο: Το δικό του δόγμα.

— Είμαστε και οι δυο άτιχοι, καμένη
Μπρέντα. Έσύ όμως μπορείς να υποφέρεις
και να περνώσεις, ενώ εγώ είμαι υποχωρο-
γάτος.

ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΜΕΡΑ. — Τὴν ἀγαπῶ!... Τὴν ἀγαπῶ πολὺ κι' ὅμως εἶμαι ἐτοιμὸς νὰ τὴν προδώσω μὲ τὸν πιὸ χυδαῖο τρόπο!

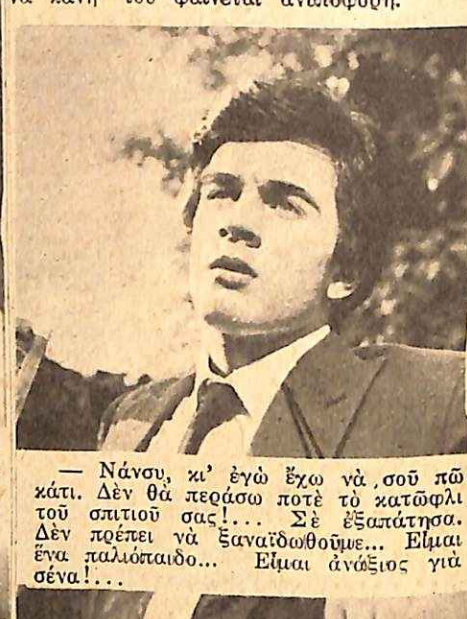

— Ἡ μαμὰ εἶναι τόσο ἀνυπόμονη νὰ σὲ γνωρίσῃ, ὥστε δὲν κοιμήθηκε ὅλη τὴ νύχτα.

— Γιατί εἶσαι τόσο μελαγχολικός, Τόνυ;... Πιστεύεις πὺς μᾶς χωρίζει ἡ περιουσία μου; Μὴ σὲ ἀπασχολεῖ αὐτό... Ἐγὼ ἔνα μεγάλο μυστικὸ νὰ σοῦ πῶ, πρὶν γνωρίσῃς τὴ μητέρα μου...

Ὁ Τόνυ δὲν ἀντέχει ἄλλο. Ἡ ἰδέα τῆς κακῆς πράξεως, πὺς ἐτοιμάζεται νὰ κάνῃ τοῦ φαίνεται ἀνυπόφορη.

— Νάνσυ, κι' ἐγὼ ἔχω νὰ σοῦ πῶ κάτι. Δὲν θὰ περάσω ποτὲ τὸ κατώφλι τοῦ σπιτιοῦ σας!... Σὲ ἐξαπάτησα. Δὲν πρέπει νὰ ξαναῖδωθοῦμε... Εἶμαι ἔνα παλιόπαιδο... Εἶμαι ἀνάξιος γιὰ σένα!...

Ἡ Νάνσυ δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ.
— Τί σοῦ ἔκανα, Τόνυ, καί μοῦ φέρεσαι ἔτσι;

Καταλαβαίνει πὺς δὲν μπορεῖ νὰ συνεχίσῃ αὐτὴ τὴ συζήτησι καὶ προτιμᾷ τὴ φυγὴ. Ἀνοίγῃ τὴν πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου καὶ κατεβαίνει.

— Τόνυ, σιάσου!...

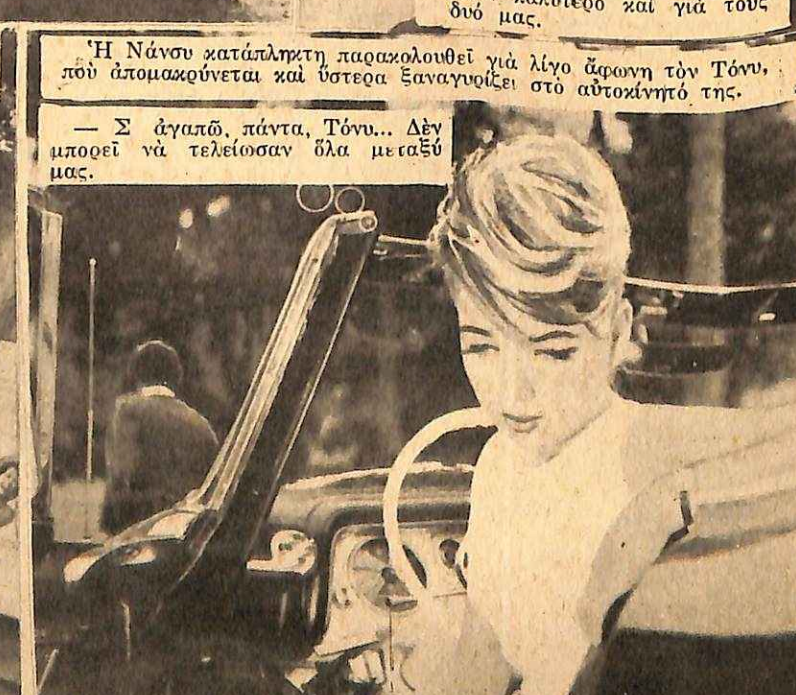
— Πές μου Τόνυ, τί σοῦ συμβαίνει; Ὅλα ὅσα μοῦ λές, εἶναι τόσο ἀπροσδόκητα, τόσο παράξενα, τόσο μπερδεμένα. Γιατί ἐπιμένεις ὅτι μ' ἐξαπάτησες; Ἐγὼ πάντα σ' ἀγαπῶ...

— Φύγε, Νάνσυ. Αὐτὸ θὰ εἶναι καλλίτερο καὶ γιὰ τοὺς δύο μας.

— Ἀδύνατον!...

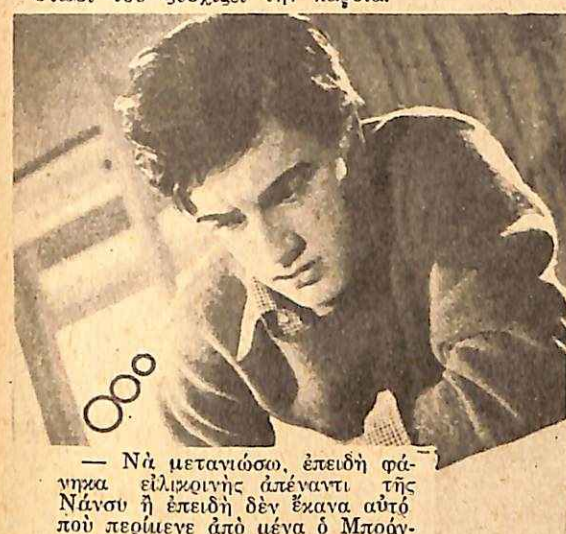
— Βασίστηκαν σὲ μένα, γιὰ νὰ τοὺς δώσω τὰ σχέδια τοῦ σπιτιοῦ σου. Τώρα στὰ εἶπα ὅλα... Γεῖά σου, Νάνσυ. Μὴ ζητήσης νὰ με ξαναῖδῃς.

Ἡ Νάνσυ κατάπληκτη παρακολουθεῖ γιὰ λίγο ἀφῶν τὸν Τόνυ, πὺς ἀπομακρύνεται καὶ ὕστερα ξαναγυρίζει στὸ αὐτοκίνητό της.

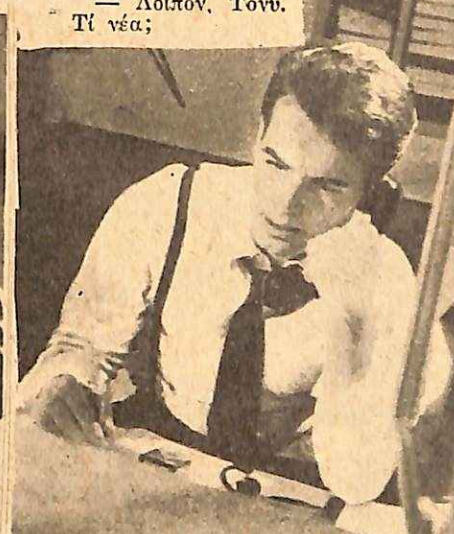
— Σ ἀγαπῶ, πάντα, Τόνυ... Δὲν μπορεῖ νὰ τελειώσαν ὅλα μεταξὺ μας.

Ἡ Ἀδύνατον!... Ἡ λέξι αὐτὴ, ἡ μοναδική, πὺς προφέρει ἡ Νάνσυ βούρτσι συνεχῶς στ' αὐτιά τοῦ Τόνυ, πὺς δὲν εἶχε τὸ κουράγιο νὰ δλοκληρώσῃ τὴν ἀποστολὴν του. Ἀγαπᾷ τὴ Νάνσυ κι' ὅμως δὲν θὰ τὴν ξαναῖδῃ. Ἡ ὀδυνηρὴ αὐτὴ διαπίστωση τοῦ ξεσχίζει τὴν καρδιά.

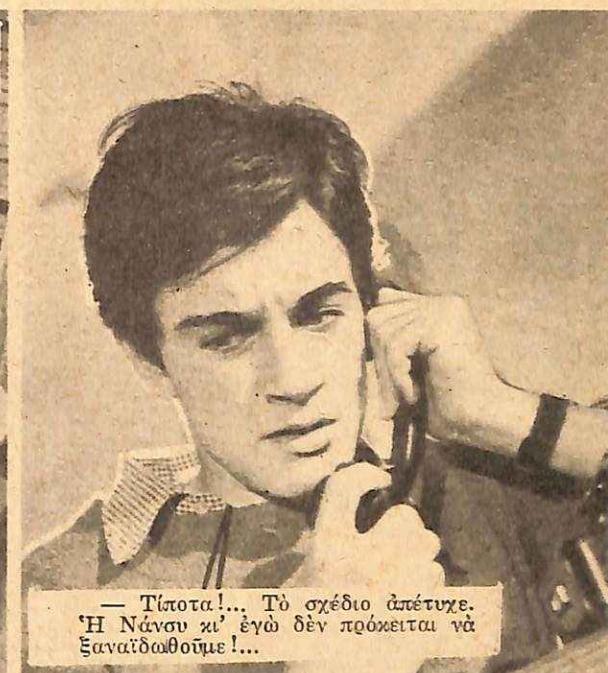

— Νὰ μετανοιῶσω, ἐπειδὴ φάνηκα εἰλικρινὴς ἀπέναντι τῆς Νάνσυ ἢ ἐπειδὴ δὲν ἔκανα αὐτὸ πὺς περιέμενε ἀπὸ μένα ὁ Μπρόνσον;

Ὁ Στήβ Μπρόνσον δὲν ἀργεῖ νὰ τὸν πάρῃ στὸ τηλέφωνο.

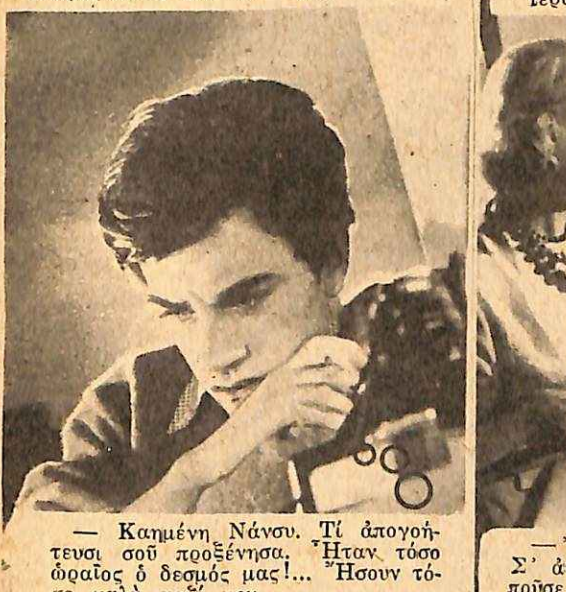

— Δοιπόν, Τόνυ. Τί νέα;

— Τίποτα!... Τὸ σχέδιο ἀπέτυχε. Ἡ Νάνσυ κι' ἐγὼ δὲν πρόκειται νὰ ξαναῖδωθοῦμε!...

Καὶ ὁ Τόνυ κλείνῃ τὸ τηλέφωνο, ἀδιαφορώντας γιὰ τὴν ὁρῇ τοῦ Στήβ.

— Καμμένη Νάνσυ. Τί ἀπογοήτευσί σοῦ προσένησα. Ἦταν τόσο ὁραῖος ὁ δεσμός μας!... Ἦσουν τόσο καλὴ μαζὶ μου...

Τὴν ἴδια ὥρα, στὸ πολυτελέστατο σπίτι της, ἡ Νάνσυ ἀφηγεῖται στὴ μητέρα της...

— Καὶ ἀφοῦ μοῦ ἔκανε αὐτὴ τὴν τρομερὴ ἀποκάλυψη, ἔφυγε. Εἶμαι ἀτελείωτη, μητρούλα... Τί πρέπει νὰ κάνω; Τὸν ἀγαπῶ τόσο πολύ.

— Ἔγινε σου καὶ θὰ τὸν ξαναῖδῃς!... Σ' ἀγαπᾷ κι' αὐτός. Ἀν δὲ σ' ἀγαποῦσε, δὲ θὰ σοῦ μιλοῦσε ἔτσι. Δὲ θὰ σοῦ ἔλεγε τὴν ἀλήθεια!

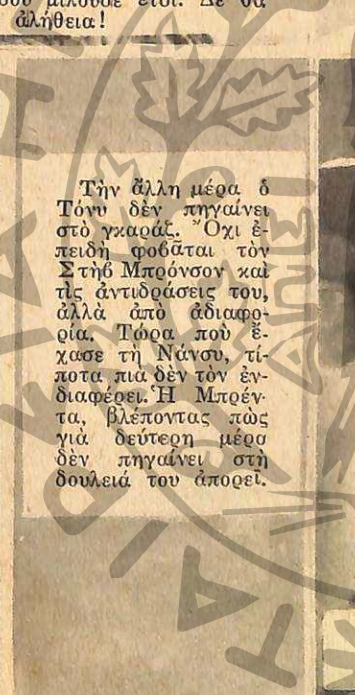

— Ἡ ἀγάπη τοῦ γιὰ σένα τὸν ἔκανε νὰ ἐπαναστατήσῃ καὶ νὰ μὴ ἐκτελέσῃ τίς διαταγές, πὺς πῆρε. Αὐτὸ σημαίνει πὺς κατὰ βάθος εἶναι καλὸ καὶ τίμιο παιδί. Μόνο ἐσύ μπορεῖς νὰ τὸν σώσης, Νάνσυ!...

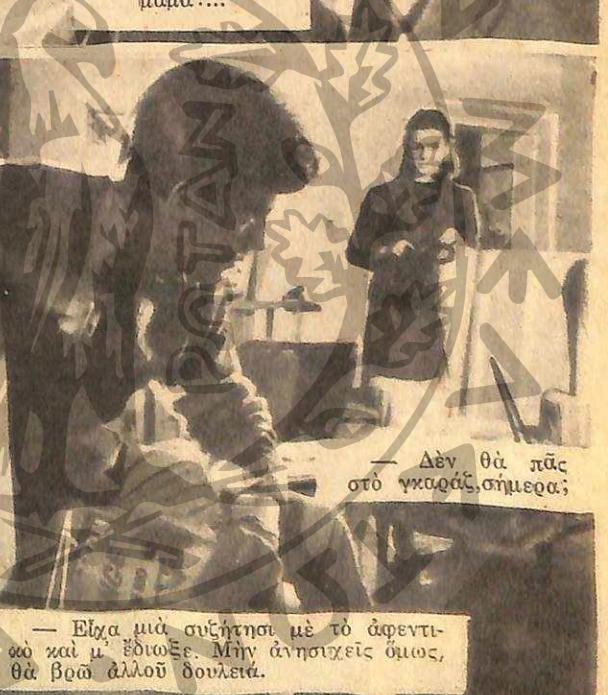
— ἔχεις δίκιο, μαμὰ!...

— Μὴ ξεχνᾷς πὺς χωροτοῦμε στὸν Τόνυ Κούπερ καὶ παραπάνω ἀπὸ λίγη ἐμπιστοσύνη!...

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Τόνυ δὲν πηγαίνει στὸ γραφεῖ. Ὅχι ἐπειδὴ φοβάται τὸν Στήβ Μπρόνσον καὶ τὴν ἀντιδράσει του, ἀλλὰ ἀπὸ ἀδιαφορία. Τώρα πὺς ἔχασε τὴ Νάνσυ, τίποτα πιά δὲν τὸν ἐνδιαφέρει. Ἡ Μπρόντα, βλέποντας πὺς γιὰ δευτέρου μέρου δὲν πηγαίνει στὴ δουλειά του ἀπορεῖ.

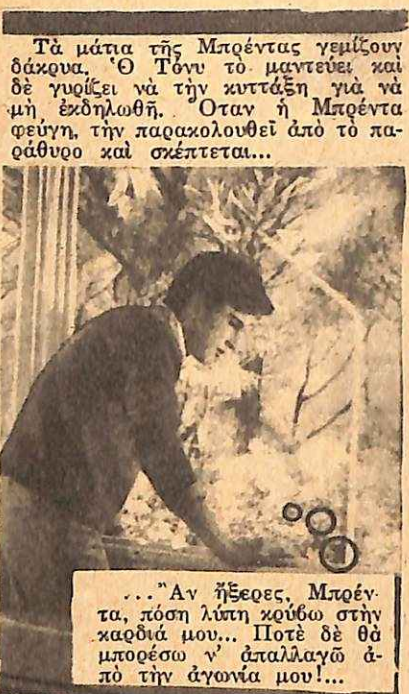
— Δὲν θὰ πᾶς στὸ γραφεῖ, σήμερα;

— Εἶχα μιά συζήτησι μὲ τὸ ἀφεντικό καὶ μ' ἔδωξε. Μὴν ἀνησιχεῖς ὅμως, θὰ βρῶ ἄλλου δουλειά.

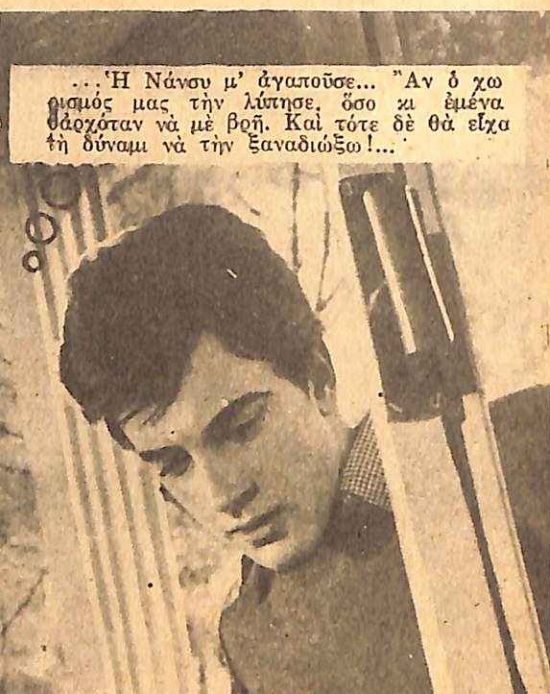
— Κάθε φορά που σου κάνω μια ερώτηση, μου λες να μην άνησχω. Κι όμως άνησχω πολύ για σένα, Τόνι. Νιώθω πως κάτι δεν πάει καλά. Είσαι διαρκώς άνησχος, νευρικός, λυπημένος!...

— Φτάνει, Μπρέντα!... Δεν είμαι πια κανένα παιδί.

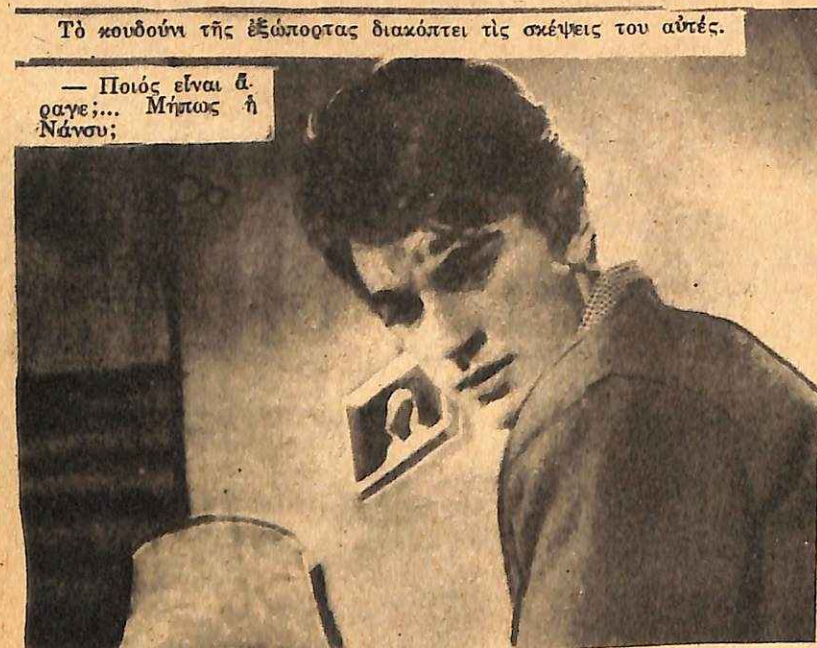

Τα μάτια της Μπρέντας γεμίζουν δάκρυα. 'Ο Τόνι το μαντεύει και δε γυρίζει να την κοιτάξει για να μη εκδηλωθεί. Όταν η Μπρέντα φεύγει, την παρακολουθεί από το παράθυρο και σκέπτεται...

... 'Αν ήξερες, Μπρέντα, πόση λύπη χυδώ στην καρδιά μου... Ποτέ δε θα μπορέσω ν' απαλλαγώ από την αγωνία μου!...

... 'Η Νάνσυ μ' αγαπούσε... 'Αν ο χωρισμός μας την λύπησε, όσο κι έμένα θα σκόταν να με βοη. Και τότε δε θα είχα τη δύναμη να την ξαναδιώξω!...

— Ποιός είναι άραγε;... Μήπως η Νάνσυ;

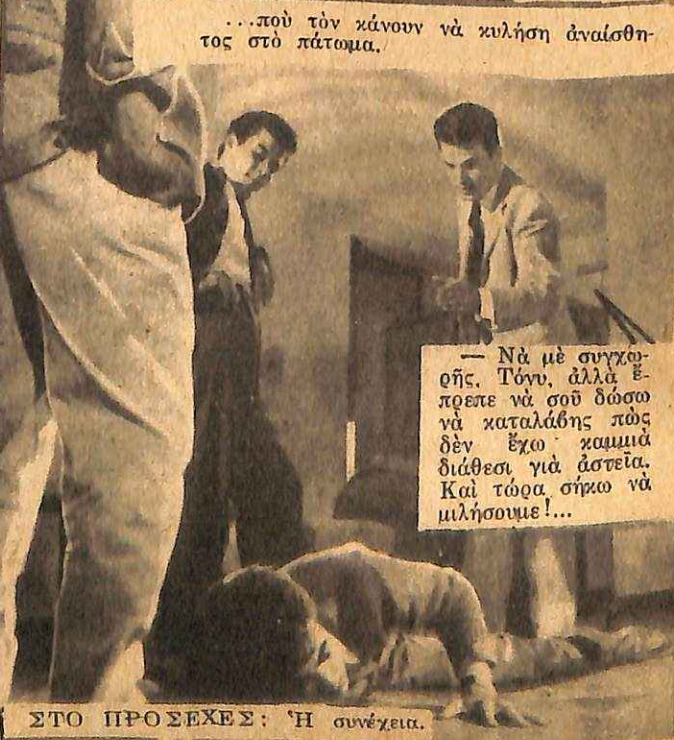
'Ο Τόνι άκούει την πόρτα ν' ανοίγει σιγά-σιγά και διαπιστώνει πως δεν είναι η Νάνσυ.

— Στήθ, εσύ;

— Ποιόν περιμένεις; Μήπως καμιά βασίλισσα;

'Ο Στήθ και οι δύο φίλοι του ρίχνονται πάνω στον Τόνι και, πριν εκείνος προφτάσει ν' αμυνθεί, του καταφέρνουν μερικές γερές γροθιές...

... που τον κάνουν να κυλήσει ανάστροπος στο πάτωμα.

— Να με συγχωρήσεις, Τόνι, αλλά έπρεπε να σου δώσω να καταλάβεις πως δεν έχω καμιά διάθεση για άσπεια. Και τώρα σήκω να μιλήσουμε!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

ΚΑΙ ΠΑΛΙ
Ο "ΠΡΑΚΤΩΡ 007",
ΤΖΑΙΗΜΣ ΜΠΟΝΤ
ΣΤΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΤΟΥ ΙΑΝ. ΦΛΕΜΙΓΚ

(Τελευταίον)

'Ο Μπόντ κοιμόταν σε μια άπο τις κουκέτες των αξιωματικών της υπηρεσίας, όταν τον ξύπνησε το κουνούπισμα του συναγερμού. Τά μεγάφωνα έδιναν διαταγές. 'Ο ήχος των μηχανών άλλαζε κάπως.

'Ο Μπόντ σηκώθηκε άμέσως και πήγε στο κέντρον επιδόσεως. 'Ο Λάιτερ βρισκόταν κι' όλος εκεί, καθώς κι' ο κυβερνήτης.

— Φαίνεται να είχατε δίκιο, κύριοι, είπε ο Πέντερσεν ζωηρά. 'Επισημάνωμε το γιότ. 'Απείχε περίπου 3 μίλια από δω και πλείει με 30 κόμβους. Κανένα άλλο πλοίο δεν θα μπορούσε να αναπτύξη τέτοια ταχύτητα... Θέλετε να του ρίξετε μια ματιά με το περισκόπιο; 'Εχει σδημένα όλα τα φώτα του, σηκώνει όμως ένα σώμα, που φωσφορίζει. Θα το διακρίνετε και σείς, όταν συνηθίσουν τα μάτια σας στο σκοτάδι, κι' άς μην έχη βγή ακόμα το φεγγάρι.

'Ο Μπόντ κόλλησε το μάτι του στο περισκόπιο, κύτταξε για ένα λεπτό, κι' ύστερα τραβήχτηκε πίσω και ρώτησε:

— Ποιά είναι η κατεύθυνσί του; — 'Η ίδια με τη δική μας; προς τη δυτική άκρη της Μεγάλης Μπαχάμας. Θα κατεβούμε τώρα βαθύτερα και θ' αναπτύξουμε μεγαλύτερη ταχύτητα. Θα το παρακολουθούμε με το «σόναρ». Δεν υπάρχει φόβος να το χάσουμε. Θα κανονίσουμε ώστε να πλεύουμε παράλληλά του, πλησιάζοντας το λιγάκι.

»Το μετεωρολογικό δελτίο προβλέπει ελαφρό δυτικό άνεμο για τις πρώτες πρωινές ώρες. Αυτό θα μάς βοηθήση. Δεν πρέπει νάναι πολύ ήσυχη ή θάλασσα, όταν θα βγούμε απ' το υποδρύχιο οι βατραχάνθρωποι μας... Γιατί θα αναδράξη λιγάκι ή επιφάνεια του νερού, καθώς θα βγαίνη καθένας τους.

'Ο κυβερνήτης έδειξε ένα εύσωμο αξιωματικό.

— Είναι ο υποπλοίαρχος Φάλλον, εξέγησε, ο αρχηγός της κολυμβητικής ομάδος. Τώρα τον έχετε υπό τας διαταγάς σας, έσεις κι' ο Λάιτερ. Θα πάρη μαζί του εννιά από τους καλύτερους άνδρες του.

»Μήπως θέλετε να τους γνωρίσετε προσωπικά, να συζητήσετε μαζί τους όλες τις λεπτομέρειες, τα σημεία αναγνωρίσεως και όλα τ' άλλα;... 'Ο κέυ. 'Ο όπλονόμος έτοιμάσε δώδεκα κολυμβησιακά μαχαίρια. Τα έδωσσε πάνω σε μακριά σκουπόξυλα... 'Ο,τι άλλο νομίζετε πως χρειάζεται, μπορείτε να το ζητήσετε.

'Ο Μπόντ κι' ο Λάιτερ άκολουθησαν το Φάλλον ως το μηχανουργείο του σκάφους. 'Ηταν ένα μακρόστενο δωμάτιο, έφωτισμένο με διάφορα μηχανήματα άκριβείας.

Στη μια άκρη του είχαν συγκεντρωθή οι εννιά κολυμβηταί, γυμνοί, με τα μαγιό τους. Στην άλλη, δυο άνθρωποι με γκριζες φόρμες έτοιμάζαν τις τελευταίες λόγχοες.

ΤΟ "ΦΑΝΤΑΣΜΑ" ΑΠΕΙΛΕΙ ΤΗΝ ΥΦΗΛΙΟ

Λίγο αργότερα, οι στολές ήταν έτοιμες, κρεμασμένες στη σειρά στον τοίχο. 'Ο Μπόντ ανέλαβε τότε να μιλήσει στους άνδρες της ομάδος:

—Θά έχωμε μια υποδρύχια μάχη, με άπώλειες, τους είπε. 'Οποιοι δε θέλει να λάβη μέρος, μπορεί να το δηλώση ελεύθερα.

Περίμενε λίγο, αλλά δε μίλησε κανείς.

'Ο Μπόντ πήρε μια άπ' αυτές και την εξέτασε. 'Ηταν ένα αληθινά έπιφοβο όπλο, σαν στυλέτο με πολύ μακριά και γερή λαβή. Μπορούσε να τρυπήση ακόμα και το σκληρό δέρμα ενός καρχαρία. Τί όπλα όμως θα είχε ο έχ' θρός; 'Ασφαλώς, τρυφέκια με πιεπιμένο ανδρακικό δέυ.

'Ο Μπόντ κύτταξε τους εννιά χαμογελαστούς, γεροδεμένους και ήλιοκαμένους ναύτες.

Σίγουρα θα είχαν άπώλειες, και πολλές μάλιστα... 'Η έπιθεσί τους θα ήταν αινιδιαστική. 'Αλλ' ο έχ' θρός θα τους διέκρινε από 6 μέτρα μακριά, στο φώς του φεγγαριού, από απόστασι δηλαδή που δεν θα μπορούσαν να φτασύν οι λόγχοες τους...

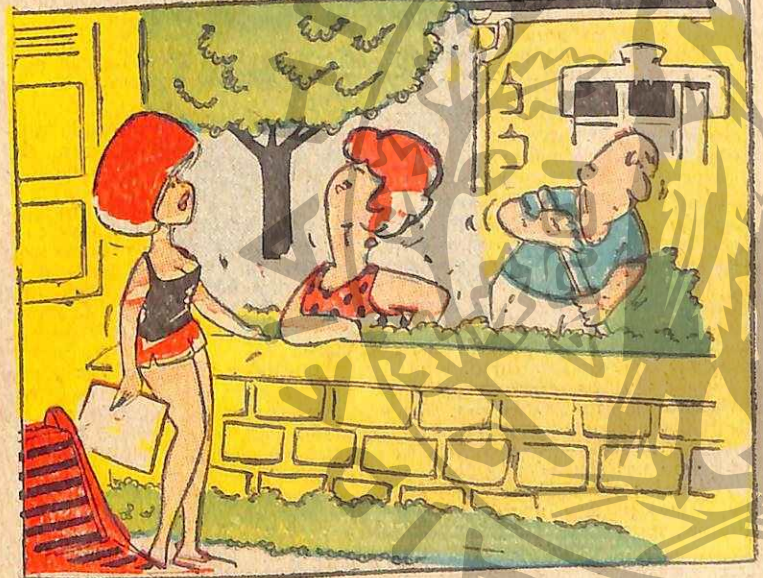
— Έχετε μαύρες λαστιχίνιες στολές στο πλοίο; τον ρώτησε. — Βέβαια! Για τις παγωμένες θάλασσες. Βλέπετε, δε βρισκόμαστε πάντα στους τροπικούς.

—Θά μάς χρειαστούνε τώρα... Είναι δυνατόν δε να έχουμε μεγάλους άριθμούς, άσπρους ή κίτρινους, ζωγραφισμένους στην πλάτη τους. 'Ετσι θα γνωρίζομαστε άναμεταξύ μας.

— Βέβαια! Βέβαια!

'Ο Φάλλον άπευθύνθηκε σε δυό από τους άνδρες του:

— Φόντα, Τζόνσον, πηγαίνετε να φέρετε λαστιχίνιες στολές για όλους μας. Πάρτε κι' ένα δοχείο με ειδική μπογιά και γράψετε μ' αυτήν ένα άριθμό στην πλάτη κάθε στολής, απ' το 1 ως το 12.

— Θεωρώ άποχρεωσί μου να σας ευχαριστήσω, δεσποινίς. 'Από τότε που ήρθατε, ο άνδρας μου άρχισε πάλι να περιποιήται τον κόπο μας!...

μονοι τους για τον εαυτό τους. Είναι άδύνατον να άπασχοληθούν οι άλλοι μαζί τους. 'Ο άπομακρυνθούν απ' το πεδίο της μάχης, θα βρουν κανένα βραχάκι και θα καθήσουν άπάνω, περιμένοντας το τέλος. 'Η θα βγούνε στα διχά νερά... 'Αν χωθή στο σώμα σας ένα έχθρικό καμάκι, μην επιχειρήσετε να το τραβήξετε, να το βγάλετε. 'Αφήστε το προσωρινά μέσα στο τραύμα, για να έμποδίση την αιμορραγία.

'Ο υποπλοίαρχος Φάλλον θα έχη μαζί του μια άπό τις φωτόβολίδες του πλοίου. Θα την αφήση 'άνεβη στην επιφάνεια, μόλις άρχισή ή έπιθεσί μας, και ο κυβερνήτης σας θα την δή και θα διατάξη τότε να αναδράθ το υποδρύχιο και να καθελκυθή μια βάρκα, με έξοπλισμένο πλήρωμα και με τον χειρούργο του πλοίου.

» Έχετε καμμία άλλη ερώτησι; — Τί θα κάνουμε μόλις βγούμε απ' το υποδρύχιο;

— Προσπαθήστε να μη δημιουργήσετε άναθρασμό του νερού στην επιφάνεια. Κατεβήτε γρήγορα στα 3 μέτρα και πάρετε τη θέση σας στο σχηματισμό. Ευτυχώς, θα πιάση ένα ελαφρό αεράκι, που θα βοηθήση ώστε να μη μάς αντίληθούνε.

— Πώς θα επικοινωνούμε μεταξύ μας αν συμβή κάτι άπρόοπτο, αν πάθη βλάβη μια μάσκα, άς πούμε;

— Σε κάθε τέτοια περίπτωση, θα στρίψετε προς τα κάτω το κοντό δάχτυλο του δεξιού χεριού σας. 'Αν το στρίψετε προς τα πάνω θα σημαίνη «Καταλαβαίνω» ή «Έρχομαι να σε βοηθήσω». 'Αν αντίληφθήτε κανένα μεγάλο ψάρι, θα τεντώσετε μπροστά το μπράτσο σας. Αυτό είναι σκετά πι-στέυ.

Τη στιγμή εκείνη, άκούστηκε μια φωνή στο μεγάφωνο:

— Οι κολυμβηταί να συγκεντρωθούν στη θυρίδα έξόδου. 'Ο κ. Μπόντ παρακαλείται να έλθη στο Κέντρον 'Επιδόσεως.

Οι μηχανές σταμάτησαν. Το υποδρύχιο κάθισε στο βυθό.

ΚΓ

'Ο Μπόντ τινάχτηκε έξω από τη θυρίδα έξόδου, μαζί με μια έκκενωσι πιεπιμένου αέρος. 'Η μεγάλη φουσκώσα που σχημάτισε αυτός ο αέρας, ανέβηκε προς την επιφάνεια, που γυάλιζε σαν ο-δράγγυρος και έσκασε σαν μικρή βουβα.

'Ο Μπόντ ένωσε ένα διαπεραστικό πόνο στ' αυτιά του. Κατέβηκε ώστόσο στα 3 μέτρα. Κάτω απ' αυτόν, ή μακριά μαύρη σιλουέτα του «Μάντα» φαίνεταν επικίνδυνη κι' άπειλητική. Σκέφτηκε ώστόσο ότι το έσωτερικό του ήταν κατάφοτος και γεμάτος ανθρώπους, που έκαναν καθένας τη δουλειά του...

'Ακολούθησε μια μεγάλη έκρηξη από τη θυρίδα έξόδου, σαν κανονία, και τινάχτηκε έξω ο Λάιτερ.

'Ο Μπόντ ανέβηκε στην επιφάνεια, για να κάνει μια έπιθεώρησι. 'Ο «Δίσκος», κατασκότεινος πού-τα είχε σταματήσει ένα μίλι μα-

κρύτερα, προς τα άριστερά. Δε φαινόταν η παραμικρή κίνηση πάνω σ' αυτόν.

Βορείοτερα ξεχώριζε η σιλουέτα της Μεγάλης Μπαχάμας. Και πάνω απ' αυτήν, στην κορυφή ενός ψηλού μεταλλικού πυργού, άναυδον ρυθμικά ένας κόκκινος αεροφάρος.

Ο Μπόντ βούτηξε πάλι, έφτασε στα 3 μέτρα και περίμενε τους άλλους.

Δέκα λεπτά νωρίτερα, η συνθησμένη ήρεμία του πλοίαρχου Πέντερσεν είχε δώσει πη θέση της σε μια συγκρατημένη έξαψη.

—Τα πράγματα εξελίσσονται, όπως τα είχατε προβλέψει! είπε στο Μπόντ, μόλις μπήκε στο Κέντρο 'Επιθέσεως. 'Ο «Δίσκος» σταμάτησε, εδώ και δέκα λεπτά. 'Από τότε, το «σώρα» μας συλλαμβάνει κάτι παραξενώουσες υποδύσεις θορύβους, σαν κάτι να συμβαίνει στα ύψη του γιάτ.

«Πιστεύω πως είναι ώρα να ξεκινήσετε! Μόλις βγείτε όλοι από το σκάφος, θα ανεβάσω μια κεραιά επιφανείας και θα στείλω ένα μήνυμα στο Υπουργείο Ναυτικών. Θα ειδοποιήσω επίσης το προσωπικό της βάσης πυραύλων, να είναι έτοιμο να την εκκινήσει, αν τυχόν πάνε άσχημα τα πράγματα. 'Υστερα θ' ανεβώ στα 3 μέτρα, θα ετοιμάσω δύο βλήματα και θα βγάλω έξω απ' το νερό το περισκόπιο.

«Έδωσα και δεύτερη φωτοβολίδα στον υποπλοίαρχο Φάλλαν, με την εντολή να την μεταχειριστεί αν κινδυνεύετε σοβαρά. Στην περίπτωση αυτή, θα ρίξω δύο προειδοποιητικές βολές και ύστερα θα επιτεθώ στο γιάτ. Θα κάνω ό,τι μπορέσω, για να δω τις βόμβες και να τις εξουδετερώσω.

Ο πλοίαρχος κούνησε το κεφάλι του και προσέθεσε: —Αυτή είναι η κατάσταση, κύριε Μπόντ. Πρέπει να προχωρήσουμε ψηλάφια... Πηγαίνετε τώρα, αν θέλετε. Καλή τύχη! 'Ελπίζω οι άνδρες μου να φανούν άναυδοι...

★ Ο Μπόντ ένωσε να τον χτυπάει κάποιος έλαφρά στον ώμο. Ήταν ο Λάιτερ. Έκανε ένα μορφασμό μέσα απ' τη μάσκα του κι έδειξε πίσω του. Ο Μπόντ γύρισε και κίταξε.

Οι άνδρες είχαν πάρει τις θέσεις τους, κουνώντας ρυθμικά τα χέρια τους και τα πέλαιά τους. Ο Μπόντ ένωσε καταστατικά και ξεκίνησε. Προχωρούσε άργα και κανονικά, με το ένα χέρι του στο πλευρό του, ενώ με το άλλο κρατούσε τη λόγχη του κολημένη στο στήθος του. Οι άλλοι τον ακολουθούσαν, σχηματίζοντας ένα μεγάλο μαύρο τρίγωνο.

Ζεσταίνονταν, ίδρωνε μέσα στη μαύρη στολή. Το όζυγό του έναυκυκλοφορούσε, περνώντας μέσα από το έπιστόμιο, είχε μια μυρωδιά καυστικού. 'Αλλά, ο Μπόντ δεν είχε καιρό ούτε διάθεσι ν' ασχοληθί μ' αυτά τα μικροπράγματα. Είχε βάλει για σημείο προσανατολισμού του ένα μοναχικό βράχο, που ξεπροβάλλε λιγάκι από τα κύματα.

Βαθείά, εκεί που δεν μπορούσε να φτάσει το φός του φεγγαριού, ο βυθός ήταν μια όμοιομορφη έκταση από άσπρη άμμο, με μερικές σκούρες κηλίδες εδώ κι εκεί, που θα ήταν φύκια.

Ο Μπόντ φαινόταν κάθε στιγμή πως θα συναντούσαν κάποιο μεγάλο ψάρι. Για την ώρα όμως, δεν είχε συμβεί τίποτα τέτοιο.

Τα φύκια ξεχώριζαν λίγο - λίγο καθαρότερα, καθώς άνηφόριζε έλαφρά ο βυθός.

Το άρχικό βάθος των 15 μέτρων έγινε 12' έπειτα 10' περίπου μέτρα.

Για να βεβαιωθεί πως όλα πήγαιναν καλά, ο Μπόντ έριξε μια γρήγορη ματιά πάνω απ' τον ώμο του. Ναί, ήταν όλοι εκεί, οι έντεκα άντρες με τις γυαλιστερές μάσκες, με τα πτερύγια στα πόδια και με τις λόγχες στο χέρι.

«'Αν πετύχει ο αϊφνιδιάσμός μας!...» σκέφθηκε ο Μπόντ.

Έπειτα ο νους του ξαναπήγε με αγωνία στη Ντομινό. Τι θα γινόταν αν την εύρισκε μπροστά του ξαφνικά... αν είχε πάει κι' αυτή με το μέρος του έγκρου; Θα βαστούσε η καρδιά του να τη χτυπήσει με τη λόγχη του;

Μά όχι, ήταν γελοίο να το σκέπτεται! 'Η Ντομινό βρισκόταν πάνω στο γιάτ, άσφαλισμένη. Θα την ξανάβλεπε σε λίγο, όταν θα τελείωνε το έργο του.

Είθε σε μικρή απόσταση κάτι μικρά βράχια από κοράλια, σκεπασμένα από μεγάλα φύκια, που τα κουνούσαν έλαφρά τα ρεύματα, σαν τα μαλλιά μιας πνιγμένης γυναίκας. Έκοψε την ταχύτητα του κι' ένωσε το Λάιτερ και το Φάλλαν να σκοντάβουν πάνω στα πτερύγιά του. Τους έκανε ένα νόημα, με το έλευθερο χέρι του, κι' ύστερα άλλαξε λίγο κατεύθυνση προς τα άριστερά, προς τα βραχάκια.

Πενήντα μέτρα πιδ πέρα, έκανε σημά στους άλλους να γλιστρήσουν την ταχύτητα τους και να πάρουν τις ώριμες θέσεις για την επίθεση.

Τα μάτια του πονούσαν, απ' την προσπάθεια να διακρίνει κάτι μέσα στο μισοσκότεινο νερό... Μα ναί, είδε επί τέλους κάμπουσες γλιστρήτες! Έγνεψε στους συντρόφους του και ώρησε ύστερα, κρατώντας τη λόγχη του προς τα εμπρός.

Τού έκαμε έντύπωση η ταχύτης που προχωρούσαν οι άνθρωποι του «Φαντάσματος». Μά την εξέγησε, όταν είδε κάτι μικρές έλικες προσ' αρμοσμένες στην πλάτη τους. Τις κινούσε ένας μηχανισμός με πεπιεσμένο αέρα.

Σε άνοιξη θάλασσα θα μπορούσαν να τους δώσουν ταχύτητα διπλάσια από ενός καλού κολυμβητού. 'Εδώ όμως τους έμποδίζαν, πρώτα τα βράχια και ύστερα οι χειρισμοί του υποβρυχίου όχηματος και του φορτωμένου έλκθρου. Έτσι, κολυμπούσαν μόνο ένα μίλι πιο γρήγορα από την ομάδα του Μπόντ.

Ο Μπόντ τους μέτρησε! Ήταν δώδεκα... οι περισσότεροι όπλισμένοι με άεριοβόλα τουφέκια και

του. 'Ανέθηκε προς την επιφάνεια, κλωτσώντας τον Μπόντ στο πρόσωπο.

Ένα καμάκι ξέσχιζε το λάστιχο της στολής του Μπόντ, λίγο πιο πάνω από το στομάχι. Ένωσε πόνο και μια ύγρασία που μπορούσε να είναι αίμα ή θαλασσό-νερο.

Ύστερα είδε μια άλλη μεταλλική ανάλαμπη, κι' ο υποκόπανος ενός ντουφεκιού τον χτύπησε στο κεφάλι. 'Αλλά, η αντίστασι του νερού λιγόστεψε την όρμη του χτυπήματος. Έτσι ο Μπόντ ξαίστησε μονάχα και σταμάτησε μια στιγμή για να συνέλθει, ενώ οι σύντροφοί του τον προσπερνούσαν.

Το πεδίο της μάχης είχε άπλωθη τώρα σε μια μεγάλη έκτασι και, θαρού νερού, που μαύριζε εδώ κι εκεί από κηλίδες αίματος. Σε μια άκρη από το βυθό, ο Μπόντ διέκρινε το έλκθρο, φορτωμένο με κάτι μακρύ και όγκωδες, που το προστάτευε ένα καουτσουκένιο κάλυμμα. Είθε επίσης το υποβρυχίο όχημα όμοιο με άσημνια τοσίλλα, και δίπλα του μερικούς ανθρώπους, άνωμεσα στους οποίους άναγνώρισε τη χαρακτηριστική κορμοστασιά του Λάργκο.

Χάθηκε άνωμεσα στα βράχια, και κατέβηκε προς τον άμώδη βυθό. Στάμασε ξαφνικά, βλέποντας κάποιον που παραιμόνευε στη σκιά, με το όπλο σηκωμένο, σηματοδοτώντας το Λάιτερ.

Ο τελευταίος πάλευε μ' ένα απ' τους άνθρώπους του Λάργκο. Τον χτυπούσε με το γάντι του στην πλάτη, ενώ εκείνος τον είχε άρπάξει απ' το λαιμό.

Άδως να χάσει στιγμή ο Μπόντ πέταξε τη λόγχη του σαν άκόντιο, από άποστασι δύο μέτρων, στον έγκρο που παραφύλαγε. Το μύτερό όπλο τον βρήκε στο μπράτσο, την ίδια στιγμή που βγαίνανε φουτι σκάλες άριου απ' την άκρη του ντουφεκιού του. Έτσι, άδόχησε το καμάκι του. Στράφηκε τότε και ώρησε πάνω στον Μπόντ, σηκώνοντας ψηλά το άδειαν όπλο του.

Με την άκρη του ματιού του, ο Μπόντ είδε τη λόγχη του να ανεβαίνει σιγά - σιγά προς την επιφάνεια. Βούτηξε άπτομα άρπαξε απ' τα πόδια τον αντίπαλό του, τον έκαμε να χάσει την ίσοροπία του. Ύστερα, τη στιγμή που ο υποκόπανος του ντουφεκιού τον χτυπούσε στο μελίγγι, τέντωνε το χέρι του, άρπαξε τη μάσκα του άλλου και του την έβγαλε.

Αυτό ήταν άρκετό. Ο Μπόντ παραμέλησε και κίταξε τον αντίπαλό του, τυφλωμένος από τ' άλμυρο νερό, χτυπούσε άπελπισμένα χέρια και πόδια άνεβαίνοντας προς την επιφάνεια.

Ένωσε ξαφνικά κάποιον να τον τραβά απ' το μπράτσο. Ήταν ο Λάιτερ. Πάλευε με το σωλήνα του όζυγόνου του, που είχε μισοκοπεί. Το πρόσωπό του, μέσα στη μάσκα, φαινόταν άλλοιωμένο απ' την άγωνία. Έκανε μια άδύνατη χειρονομία προς τα πάνω.

Ο Μπόντ κατάλαβε. Τον άσπασε από τη μέση και τον άνέβασε στην επιφάνεια. Μόλις βρέθηκε το κεφάλι του έξω από το νερό, ο Λάιτερ έβγαλε το έπιστόμιο απ' το στόμα του και άνάσασε άχόρταγα.

Ο Μπόντ τον ώδήγησε σ' ένα βραχάκι. Μά εκείνος τον έσπρωξε με θυμό και του είπε να ξαναγυρίσει στο βυθό και να τον άφήσει μονάχο του.

Πραγματικά, ο Μπόντ ξαναβούτηξε. Η μόνη λυσσομανούσε άκμή. Ο βυθός ήταν στο τέλος βαμμένος ύπολεπτα από στολές στραχυνθράπων, άναπνευστικές σκευές, καμάκια... Ο Μπόντ άσ δυό απ' αυτά τα τελευταία. Το έλκθρο, με το φορτίο του, βρισκόταν πάντα στην ίδια θέση.

Το φύλαγαν δυό απ' τους άνδρες του Λάργκο, με τα όπλα τους έτοιμα. Μά ο Λάργκο δε φαινόταν πωθενά.

Ήταν άδύνατο να μαντέψει ο Μπόντ πως πήγαινε η μάχη...

Τι συνέβαινε στο μεταξύ στην επιφάνεια; Όταν ο Μπόντ είχε ανεβάσει το Λάιτερ, είχε δη να φωτίζεται η θάλασσα από την κόκκινη φωτοβολίδα. Πότε θα έφτανε ή βάρκα του «Μάντα» με το γιάτ;

Τι έπρεπε τώρα να κάνει ο Μπόντ; Νά μείνει άκόμα εκεί που βρισκόταν, επιβλέποντας τη βόμβα;...

Κάτι που συνέβη ξαφνικά, τον έκαμε να πάρη άστραπιαία την άπόφασι του.

Είθε να ξεπροβάλλη προς τα δεξιά του, μια γυαλιστερή τορπιλή, το ήλεκτροκίνητο όχημα. Ο Λάργκο καθόταν πάνω στη σέλλα του όζυγού σκυμμένος προς τα εμπρός, πίσω από το μικρό πλαστικό μπάρ - πριζ, για να φέρη όσο το δυνατόν λιγώτερη αντίστασι στο νερό. Κρατούσε στο άριστερό χέρι δυό απ' τις λόγχες των άνδρων του «Μάντα», γυρισμένες προς τα εμπρός, ενώ με το δεξί χειριζόταν το μοχλό της ταχύτητας.

Βλέποντας τον οι δυό φρουροί πέταξαν κάμω τα ντουφέκια τους και πιάσανε το σύστημα ρυμολκήσεως του έλκθρου. Ο Λάργκο έκοψε ταχύτητα και πήγε κοντά τους. Ο ένας απ' τους άνδρες έπιασε το κουπί, και με τη βοήθειά του, έφερε πιο πίσω το όχημα για να το συνδέσει με το έλκθρο.

Θα φεύγαμε! Ο Λάργκο θάπαιρνε τη βόμβα και θα την βούλιαζε στα βάθειά νερά ή θα την έβαζε κάπου! Το ίδιο μπορούσε να γίνη και με τη δεύτερη βόμβα, η ίδια στιγμή που βγαίνανε φουτι σκάλες άριου απ' την άκρη του ντουφεκιού του. Έτσι, άδόχησε το καμάκι του. Στράφηκε τότε και ώρησε πάνω στον Μπόντ, σηκώνοντας ψηλά το άδειαν όπλο του. Με την άκρη του ματιού του, ο Μπόντ είδε τη λόγχη του να ανεβαίνει σιγά - σιγά προς την επιφάνεια. Βούτηξε άπτομα άρπαξε απ' τα πόδια τον αντίπαλό του, τον έκαμε να χάσει την ίσοροπία του. Ύστερα, τη στιγμή που ο υποκόπανος του ντουφεκιού τον χτυπούσε στο μελίγγι, τέντωνε το χέρι του, άρπαξε τη μάσκα του άλλου και του την έβγαλε.

Αυτό ήταν άρκετό. Ο Μπόντ παραμέλησε και κίταξε τον αντίπαλό του, τυφλωμένος από τ' άλμυρο νερό, χτυπούσε άπελπισμένα χέρια και πόδια άνεβαίνοντας προς την επιφάνεια.

Ένωσε ξαφνικά κάποιον να τον τραβά απ' το μπράτσο. Ήταν ο Λάιτερ. Πάλευε με το σωλήνα του όζυγόνου του, που είχε μισοκοπεί. Το πρόσωπό του, μέσα στη μάσκα, φαινόταν άλλοιωμένο απ' την άγωνία. Έκανε μια άδύνατη χειρονομία προς τα πάνω.

Ο Μπόντ κατάλαβε. Τον άσπασε από τη μέση και τον άνέβασε στην επιφάνεια. Μόλις βρέθηκε το κεφάλι του έξω από το νερό, ο Λάιτερ έβγαλε το έπιστόμιο απ' το στόμα του και άνάσασε άχόρταγα.

Ο Μπόντ τον ώδήγησε σ' ένα βραχάκι. Μά εκείνος τον έσπρωξε με θυμό και του είπε να ξαναγυρίσει στο βυθό και να τον άφήσει μονάχο του.

Πραγματικά, ο Μπόντ ξαναβούτηξε. Η μόνη λυσσομανούσε άκμή. Ο βυθός ήταν στο τέλος βαμμένος ύπολεπτα από στολές στραχυνθράπων, άναπνευστικές σκευές, καμάκια... Ο Μπόντ άσ δυό απ' αυτά τα τελευταία. Το έλκθρο, με το φορτίο του, βρισκόταν πάντα στην ίδια θέση.

Το φύλαγαν δυό απ' τους άνδρες του Λάργκο, με τα όπλα τους έτοιμα. Μά ο Λάργκο δε φαινόταν πωθενά.

Ήταν άδύνατο να μαντέψει ο Μπόντ πως πήγαινε η μάχη...

Το φύλαγαν δυό απ' τους άνδρες του Λάργκο, με τα όπλα τους έτοιμα. Μά ο Λάργκο δε φαινόταν πωθενά.

Ήταν άδύνατο να μαντέψει ο Μπόντ πως πήγαινε η μάχη...

Τι συνέβαινε στο μεταξύ στην επιφάνεια; Όταν ο Μπόντ είχε ανεβάσει το Λάιτερ, είχε δη να φωτίζεται η θάλασσα από την κόκκινη φωτοβολίδα. Πότε θα έφτανε ή βάρκα του «Μάντα» με το γιάτ;

Τι έπρεπε τώρα να κάνει ο Μπόντ; Νά μείνει άκόμα εκεί που βρισκόταν, επιβλέποντας τη βόμβα;...

Κάτι που συνέβη ξαφνικά, τον έκαμε να πάρη άστραπιαία την άπόφασι του.

Είθε να ξεπροβάλλη προς τα δεξιά του, μια γυαλιστερή τορπιλή, το ήλεκτροκίνητο όχημα. Ο Λάργκο καθόταν πάνω στη σέλλα του όζυγού σκυμμένος προς τα εμπρός, πίσω από το μικρό πλαστικό μπάρ - πριζ, για να φέρη όσο το δυνατόν λιγώτερη αντίστασι στο νερό. Κρατούσε στο άριστερό χέρι δυό απ' τις λόγχες των άνδρων του «Μάντα», γυρισμένες προς τα εμπρός, ενώ με το δεξί χειριζόταν το μοχλό της ταχύτητας.

Βλέποντας τον οι δυό φρουροί πέταξαν κάμω τα ντουφέκια τους και πιάσανε το σύστημα ρυμολκήσεως του έλκθρου. Ο Λάργκο έκοψε ταχύτητα και πήγε κοντά τους. Ο ένας απ' τους άνδρες έπιασε το κουπί, και με τη βοήθειά του, έφερε πιο πίσω το όχημα για να το συνδέσει με το έλκθρο.

Θα φεύγαμε! Ο Λάργκο θάπαιρνε τη βόμβα και θα την βούλιαζε στα βάθειά νερά ή θα την έβαζε κάπου! Το ίδιο μπορούσε να γίνη και με τη δεύτερη βόμβα, η ίδια στιγμή που βγαίνανε φουτι σκάλες άριου απ' την άκρη του ντουφεκιού του. Έτσι, άδόχησε το καμάκι του. Στράφηκε τότε και ώρησε πάνω στον Μπόντ, σηκώνοντας ψηλά το άδειαν όπλο του. Με την άκρη του ματιού του, ο Μπόντ είδε τη λόγχη του να ανεβαίνει σιγά - σιγά προς την επιφάνεια. Βούτηξε άπτομα άρπαξε απ' τα πόδια τον αντίπαλό του, τον έκαμε να χάσει την ίσοροπία του. Ύστερα, τη στιγμή που ο υποκόπανος του ντουφεκιού τον χτυπούσε στο μελίγγι, τέντωνε το χέρι του, άρπαξε τη μάσκα του άλλου και του την έβγαλε.

Αυτό ήταν άρκετό. Ο Μπόντ παραμέλησε και κίταξε τον αντίπαλό του, τυφλωμένος από τ' άλμυρο νερό, χτυπούσε άπελπισμένα χέρια και πόδια άνεβαίνοντας προς την επιφάνεια.

Ένωσε ξαφνικά κάποιον να τον τραβά απ' το μπράτσο. Ήταν ο Λάιτερ. Πάλευε με το σωλήνα του όζυγόνου του, που είχε μισοκοπεί. Το πρόσωπό του, μέσα στη μάσκα, φαινόταν άλλοιωμένο απ' την άγωνία. Έκανε μια άδύνατη χειρονομία προς τα πάνω.

Ο Μπόντ κατάλαβε. Τον άσπασε από τη μέση και τον άνέβασε στην επιφάνεια. Μόλις βρέθηκε το κεφάλι του έξω από το νερό, ο Λάιτερ έβγαλε το έπιστόμιο απ' το στόμα του και άνάσασε άχόρταγα.

Ο Μπόντ τον ώδήγησε σ' ένα βραχάκι. Μά εκείνος τον έσπρωξε με θυμό και του είπε να ξαναγυρίσει στο βυθό και να τον άφήσει μονάχο του.

Πραγματικά, ο Μπόντ ξαναβούτηξε. Η μόνη λυσσομανούσε άκμή. Ο βυθός ήταν στο τέλος βαμμένος ύπολεπτα από στολές στραχυνθράπων, άναπνευστικές σκευές, καμάκια... Ο Μπόντ άσ δυό απ' αυτά τα τελευταία. Το έλκθρο, με το φορτίο του, βρισκόταν πάντα στην ίδια θέση.

Το φύλαγαν δυό απ' τους άνδρες του Λάργκο, με τα όπλα τους έτοιμα. Μά ο Λάργκο δε φαινόταν πωθενά.

Το φύλαγαν δυό απ' τους άνδρες του Λάργκο, με τα όπλα τους έτοιμα. Μά ο Λάργκο δε φαινόταν πωθενά.

Ήταν άδύνατο να μαντέψει ο Μπόντ πως πήγαινε η μάχη...

Τι συνέβαινε στο μεταξύ στην επιφάνεια; Όταν ο Μπόντ είχε ανεβάσει το Λάιτερ, είχε δη να φωτίζεται η θάλασσα από την κόκκινη φωτοβολίδα. Πότε θα έφτανε ή βάρκα του «Μάντα» με το γιάτ;

Τι έπρεπε τώρα να κάνει ο Μπόντ; Νά μείνει άκόμα εκεί που βρισκόταν, επιβλέποντας τη βόμβα;...

Κάτι που συνέβη ξαφνικά, τον έκαμε να πάρη άστραπιαία την άπόφασι του.

Είθε να ξεπροβάλλη προς τα δεξιά του, μια γυαλιστερή τορπιλή, το ήλεκτροκίνητο όχημα. Ο Λάργκο καθόταν πάνω στη σέλλα του όζυγού σκυμμένος προς τα εμπρός, πίσω από το μικρό πλαστικό μπάρ - πριζ, για να φέρη όσο το δυνατόν λιγώτερη αντίστασι στο νερό. Κρατούσε στο άριστερό χέρι δυό απ' τις λόγχες των άνδρων του «Μάντα», γυρισμένες προς τα εμπρός, ενώ με το δεξί χειριζόταν το μοχλό της ταχύτητας.

Βλέποντας τον οι δυό φρουροί πέταξαν κάμω τα ντουφέκια τους και πιάσανε το σύστημα ρυμολκήσεως του έλκθρου. Ο Λάργκο έκοψε ταχύτητα και πήγε κοντά τους. Ο ένας απ' τους άνδρες έπιασε το κουπί, και με τη βοήθειά του, έφερε πιο πίσω το όχημα για να το συνδέσει με το έλκθρο.

Θα φεύγαμε! Ο Λάργκο θάπαιρνε τη βόμβα και θα την βούλιαζε στα βάθειά νερά ή θα την έβαζε κάπου! Το ίδιο μπορούσε να γίνη και με τη δεύτερη βόμβα, η ίδια στιγμή που βγαίνανε φουτι σκάλες άριου απ' την άκρη του ντουφεκιού του. Έτσι, άδόχησε το καμάκι του. Στράφηκε τότε και ώρησε πάνω στον Μπόντ, σηκώνοντας ψηλά το άδειαν όπλο του. Με την άκρη του ματιού του, ο Μπόντ είδε τη λόγχη του να ανεβαίνει σιγά - σιγά προς την επιφάνεια. Βούτηξε άπτομα άρπαξε απ' τα πόδια τον αντίπαλό του, τον έκαμε να χάσει την ίσοροπία του. Ύστερα, τη στιγμή που ο υποκόπανος του ντουφεκιού τον χτυπούσε στο μελίγγι, τέντωνε το χέρι του, άρπαξε τη μάσκα του άλλου και του την έβγαλε.

Αυτό ήταν άρκετό. Ο Μπόντ παραμέλησε και κίταξε τον αντίπαλό του, τυφλωμένος από τ' άλμυρο νερό, χτυπούσε άπελπισμένα χέρια και πόδια άνεβαίνοντας προς την επιφάνεια.

Ένωσε ξαφνικά κάποιον να τον τραβά απ' το μπράτσο. Ήταν ο Λάιτερ. Πάλευε με το σωλήνα του όζυγόνου του, που είχε μισοκοπεί. Το πρόσωπό του, μέσα στη μάσκα, φαινόταν άλλοιωμένο απ' την άγωνία. Έκανε μια άδύνατη χειρονομία προς τα πάνω.

Ο Μπόντ κατάλαβε. Τον άσπασε από τη μέση και τον άνέβασε στην επιφάνεια. Μόλις βρέθηκε το κεφάλι του έξω από το νερό, ο Λάιτερ έβγαλε το έπιστόμιο απ' το στόμα του και άνάσασε άχόρταγα.

Ο Μπόντ τον ώδήγησε σ' ένα βραχάκι. Μά εκείνος τον έσπρωξε με θυμό και του είπε να ξαναγυρίσει στο βυθό και να τον άφήσει μονάχο του.

Πραγματικά, ο Μπόντ ξαναβούτηξε. Η μόνη λυσσομανούσε άκμή. Ο βυθός ήταν στο τέλος βαμμένος ύπολεπτα από στολές στραχυνθράπων, άναπνευστικές σκευές, καμάκια... Ο Μπόντ άσ δυό απ' αυτά τα τελευταία. Το έλκθρο, με το φορτίο του, βρισκόταν πάντα στην ίδια θέση.

Το φύλαγαν δυό απ' τους άνδρες του Λάργκο, με τα όπλα τους έτοιμα. Μά ο Λάργκο δε φαινόταν πωθενά.

Ήταν άδύνατο να μαντέψει ο Μπόντ πως πήγαινε η μάχη...

Το φύλαγαν δυό απ' τους άνδρες του Λάργκο, με τα όπλα τους έτοιμα. Μά ο Λάργκο δε φαινόταν πωθενά.

97

Το φύλαγαν δυό απ' τους άνδρες του Λάργκο, με τα όπλα τους έτοιμα. Μά ο Λάργκο δε φαινόταν πωθενά.

Ήταν άδύνατο να μαντέψει ο Μπόντ πως πήγαινε η μάχη...

Τι συνέβαινε στο μεταξύ στην επιφάνεια; Όταν ο Μπόντ είχε ανεβάσει το Λάιτερ, είχε δη να φωτίζεται η θάλασσα από την κόκκινη φωτοβολίδα. Πότε θα έφτανε ή βάρκα του «Μάντα» με το γιάτ;

Τι έπρεπε τώρα να κάνει ο Μπόντ; Νά μείνει άκόμα εκεί που βρισκόταν, επιβλέποντας τη βόμβα;...

Κάτι που συνέβη ξαφνικά, τον έκαμε να πάρη άστραπιαία την άπόφασι του.

Είθε να ξεπροβάλλη προς τα δεξιά του, μια γυαλιστερή τορπιλή, το ήλεκτροκίνητο όχημα. Ο Λάργκο καθόταν πάνω στη σέλλα του όζυγού σκυμμένος προς τα εμπρός, πίσω από το μικρό πλαστικό μπάρ - πριζ, για να φέρη όσο το δυνατόν λιγώτερη αντίστασι στο νερό. Κρατούσε στο άριστερό χέρι δυό απ' τις λόγχες των άνδρων του «Μάντα», γυρισμένες προς τα εμπρός, ενώ με το δεξί χειριζόταν το μοχλό της ταχύτητας.

Βλέποντας τον οι δυό φρουροί πέταξαν κάμω τα ντουφέκια τους και πιάσανε το σύστημα ρυμολκήσεως του έλκθρου. Ο Λάργκο έκοψε ταχύτητα και πήγε κοντά τους. Ο ένας απ' τους άνδρες έπιασε το κουπί, και με τη βοήθειά του, έφερε πιο πίσω το όχημα για να το συνδέσει με το έλκθρο.

Θα φεύγαμε! Ο Λάργκο θάπαιρνε τη βόμβα και θα την βούλιαζε στα βάθειά νερά ή θα την έβαζε κάπου! Το ίδιο μπορούσε να γίνη και με τη δεύτερη βόμβα, η ίδια στιγμή που βγαίνανε φουτι σκάλες άριου απ' την άκρη του ντουφεκιού του. Έτσι, άδόχησε το καμάκι του. Στράφηκε τότε και ώρησε πάνω στον Μπόντ, σηκώνοντας ψηλά το άδειαν όπλο του. Με την άκρη του ματιού του, ο Μπόντ είδε τη λόγχη του να ανεβαίνει σιγά - σιγά προς την επιφάνεια. Βούτηξε άπτομα άρπαξε απ' τα πόδια τον αντίπαλό του, τον έκαμε να χάσει την ίσοροπία του. Ύστερα, τη στιγμή που ο υποκόπανος του ντουφεκιού τον χτυπούσε στο μελίγγι, τέντωνε το χέρι του, άρπαξε τη μάσκα του άλλου και του την έβγαλε.

Αυτό ήταν άρκετό. Ο Μπόντ παραμέλησε και κίταξε τον αντίπαλό του, τυφλωμένος από τ' άλμυρο νερό, χτυπούσε άπελπισμένα χέρια και πόδια άνεβαίνοντας προς την επιφάνεια.

Ένωσε ξαφνικά κάποιον να τον τραβά απ' το μπράτσο. Ήταν ο Λάιτερ. Πάλευε με το σωλήνα του όζυγόνου του, που είχε μισοκοπεί. Το πρόσωπό του, μέσα στη μάσκα, φαινόταν άλλοιωμένο απ' την άγωνία. Έκανε μια άδύνατη χειρονομία προς τα πάνω.

Ο Μπόντ κατάλαβε. Τον άσπασε από τη μέση και τον άνέβασε στην επιφάνεια. Μόλις βρέθηκε το κεφάλι του έξω από το νερό, ο Λάιτερ έβγαλε το έπιστόμιο απ' το στόμα του και άνάσασε άχόρταγα.

Ο Μπόντ τον ώδήγησε σ' ένα βραχάκι. Μά εκείνος τον έσπρωξε με θυμό και του είπε να ξαναγυρίσει στο βυθό και να τον άφήσει μονάχο του.

Πραγματικά, ο Μπόντ ξαναβούτηξε. Η μόνη λυσσομανούσε άκμή. Ο βυθός ήταν στο τέλος βαμμένος ύπολεπτα από στολές στραχυνθράπων, άναπνευστικές σκευές, καμάκια... Ο Μπόντ άσ δυό απ' αυτά τα τελευταία. Το έλκθρο, με το φορτίο του, βρισκόταν πάντα στην ίδια θέση.

Το φύλαγαν δυό απ' τους άνδρες του Λάργκο, με τα όπλα τους έτοιμα. Μά ο Λάργκο δε φαινόταν πωθενά.

Ήταν άδύνατο να μαντέψει ο Μπόντ πως πήγαινε η μάχη...

Το φύλαγαν δυό απ' τους άνδρες του Λάργκο, με τα όπλα τους έτοιμα. Μά ο Λάργκο δε φαινόταν πωθενά.

Το Ίνστιτούτο Gloriphon όπως κάθε καλοκαίρι σας προσφέρει μια μοναδική ευκαιρία.

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ ΚΕΡΔΟΣ 3070 ΔΡΧ!

Μέχρι το μεσημέρι του Σαββάτου 17 Ιουλίου

'Αντί 3.000 Μόνον με 530 δρχ. συνολικά!

(ή με τμηματική άγορά χωρίς προκαταβολή και 120 δρχ. εις 6 μήνας) μπορούν να προμηθευθούν όλοι οι σπουδασταί του Ήλεκτρονικού Κέντρου Gloriphon πλήρεις τις «Πανεπιστημιακές» σειρές Άγγλικής ή Γερμανικής με:

- 24 δίσκους 33 στροφών (αντιστοιχούν με 96 συνήθειες) ύψηλης πιστότητας και άφθαστον άνοχης.
- 2 πολυτελείς τόμους 500 σελίδων τυπωμένους με σύστημα Όφσσετ που περιλαμβάνουν τα κείμενα των 96 μαθημάτων με 17.000 νέες λέξεις και την Έλληνική μετάφραση, περίληψη των μαθημάτων, πλήρη γραμματική, παρατηρήσεις, 800 ασκήσεις, με τις λύσεις τους, πλήρες λεξιλόγιον, έμπορική άλληλογραφία κλπ. κλπ.
- Πλήρες Άγγλικόν ή Γερμανικόν λεξικόν μετά ίδιω-ματισμών.
- Στροφοσκόπιον—άντιστατική φανέλλα—μπλόκ.
- Πολυτελή Βαλίτσα άσφαλείας.

100% ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΟΣΙΣ

ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ από τις περιττές τρίχες προσώπου, σώματος **ΤΑΧΥΤΑΤΑ**

ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ

Η υπερτρίχωση θεραπεύεται τελείως. **ΔΗΛΩΝΑ - ΥΠΕΝΘΥΝΑ**. Είμαστε δυνάμην νοσοκομείο στα Βαλκάνια. **ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟ**

ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΤΕ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΚΕΔΕΣ ΠΟΡΟΥΣ-ΠΛΑΔΑΡΩΣΗ-ΤΡΙΧΟΠΙΔΗ ΠΑΝΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ ΜΕ PLACENTA.

ΙΡΑΚΛΕΙΟΥ 6 - ΚΟΛΟΝΑΚΙ ΣΥΜΒΟΥΛΕΥΟΜΕΝΟΣ ΔΡ. ΓΡΕΝ ΤΗΛ. 612010

KASTRIOTIS

ΠΡΟΣΟΧΗ

Αντιρυτιδικά, σπασμολυτικά του σώματος από δόνηση και κυτταρικά εκχυλίσματα. Κατέχουμε μυστικά που είναι και θα μείνουν άγνωστα στους ανταγωνιστές μας.

ΔΙΑΜΕΣΟΝ "MENTIOUM"

Διπλόχον, Ψ.Κ.Ε. Σας απαιτεί εις ολονδήποτε θέμα σάς ενδιαφέρει. Αισθηματικά, γάμοι, θάνατοι, εξοφλήσεις, προβλήματα, απώλειες, επαγγελματικά, θρησκευτικά κλπ. Υποβολή, επιβράσεις, αντιδράσεις εξ αποστάσεως δια ψυχολογίας εν ύπνωση. Γράφοντας από εξωτερικών, εσωτερικών, απέλτε γραμμιών απαιτήσεων. ΚΑ ΤΟΥΛΑ Μ. Πατισίων 14, 7ος όροφος, 3ον Γρ. Τηλέφ. 620-412. Ώρες 9-1 και 5-8 μ. μ. Αθήναι.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟΥ-ΠΑΠΑΔΑΤΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Δέχεται επί της οδού Άχαρνών 98, Αμφιλοχίας 1. — Τηλ. 810.760.

Υπακτικόν επί χρονίας ΔΥΣΚΟΙΛΙΟΤΗΤΟΣ

BROOKLAX

ΚΑΘΑΡΤΙΚΟΝ ΣΟΚΟΛΑΤΑΚΙ

ΑΤΤΑΙΚΟΝ ΠΡΟΙΟΝ

WESTMINSTER LABORATORIES LTD
LONDON N.W.1

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ
ΤΕΧΝΗΤΗ ΓΟΝΙΜΟΠΟΙΗΣΙΣ
ΣΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΕΝΔΕΙΞΕΙΣ — ΕΦΑΡΜΟΓΗ

ΣΤΕΙΡΩΣΙΣ

και η θεραπεία της

ΠΩΛΕΙΤΑΙ εις όλα τα κεντρικά & περιφερειακά Αρ. 30 και εις την διεύθυνση του συγγραφέως ΟΔΟΣ ΣΕΚΕΡΗ 8 — ΑΘΗΝΑΙ

Πώς μπορούσε να έλπιση ο Μπόντ ότι τα γλυτώνει απ' τα φοβερά χέρια του;

Δεν είχε χρόνο για να γυρίσει προς τα πίσω, μέσα στη στενή διάβαση που ακολουθούσε, ανάμεσα στους βράχους. Ήταν πιασμένος σαν τον ποντικό στη φάκα. Άλλ' ο Λάργκο έπρεπε να κατεβή πηδ βαθεία, να χωθή κι' αυτός στο πέρασμα εκείνο, για να τον πιάσει.

Κι' αυτό έκανε πραγματικά... Βούτηξε σαν μια μεγάλη φώκια, και πάτησε στην άμμο του βυθού, αντίκρισεν τον Μπόντ. Προχώρησε ύστερα σιγά - σιγά καταπάνω του, τεντώνοντας τα μεγάλα του χέρια για να τον αρπάξει.

Σταμάτησε δέκα βήματα μακριά του και κύτταξε δίπλα του, το βράχο. Ύστερα άπλωσε γρήγορα το δεξί του χέρι και πήρε κοπί.

Τώρα φαινόταν σαν νάχη άλλα οχτώ δάχτυλα. Κρατούσε στο χέρι του ένα μικρό χταπόδι. Χαμογελούσε σαρκαστικά, μέσα απ' τη μάσκα του.

Ο Μπόντ έσκυψε και πήγε μια πέτρα σκεπασμένη με φύκια.

Ο Λάργκο προχώρησε ένα βήμα... και δεύτερο. Ο Μπόντ τραβήχτηκε πίσω, προσέχοντας να μη ξεσκιστή ή λαστιχένια στολή του στις προσεχές του βράχους.

Ο Λάργκο εξακολούθησε να προχωρή, αργά. Δυό βήματα ακόμη...

Ο Μπόντ διέκρινε, πίσω από τον αντίπαλό του, μία σιλουέτα που κουνιόταν. Έρχόταν κανείς να τον βοηθήσει;... Μά ή σιλουέτα είναι άσπρη, όχι μαύρη. Ήταν λοιπόν ένας από τους εχθρούς!

Ο Λάργκο άρμησε πάνω στον Μπόντ. Εκείνος έσκυψε απότομα, για να τον κτυπήσει με την πέτρα στο κάτω μέρος της κοιλιάς. Μά ο Λάργκο ήταν προετοιμασμένος. Το γονατό του βρήκε στο κεφάλι του Μπόντ, ενώ συγχρόνως κολλούσε το χταπόδι στο γυαλί της μάσκας του.

Έπειτα τα δυό του χέρια τον άρπαξαν απ' το στήθος, τον σήκωσαν σαν παιδί και τον κράτησαν μετέωρο, σφιγγόντας τον το λαιμό.

Ο Μπόντ δεν μπορούσε να διηγήσει τίποτα. Ένιωθε τα γλοιώδη πλοκάμια να σέρνονται πάνω στο πρόσωπό του, να πιάνουν το έπιστόμιό του, να το τραβάνε.

Το αίμα βούιζε στο κεφάλι του. Καταλάβαινε πως ήταν χαμένος. Έπεσε σιγά - σιγά γονατιστός... Μά πώς... γιατί βούλιαξε; Γιατί δεν τον κρατούσε πια ο Λάργκο απ' το λαιμό;

Ανοιξε τα μάτια του... και είδε φώς. Το χταπόδι είχε κατεβή στο στήθος του. Και τώρα έφευγε κι' από κεί, για να κρυφτεί στα βράχια.

Μπροστά στα πόδια του ήταν σωριασμένος ο Λάργκο. Ένα καμώκι ξεπρόβαλε από το στήθος του.

Πίσω του, στεκόταν και τον κύτταζε ένας κοντός άνθρωπος, βάζοντας ένα δεύτερο καμώκι στο άριοβόλο ντουφέκι του. Τα μακριά μαλλιά του έπλεαν γύρω απ' το κεφάλι του, σαν πέπλο, μέσα στη φωτεινή θαλάσσια. Ήταν γυναίκα!

Ο Μπόντ σηκώθηκε σιγά - σιγά και προχώρησε ένα βήμα. Ένιωθε ξαφνικά τα γονάτα του να παρουν. Έγειρε πάνω στο βράχο. Τα δόντια του χαλαρώθηκαν. Δεν σφίγγανε πια το έπιστόμιο. Άρχισε να μπαίνει νερό στο στόμα του.

«Όχι!... Όχι!...» είπε με το νου του.

«Ένα χέρι έπιασε το δικό του. Μά τα μάτια της Ντομίν, πίσω από τη μάσκα, ήταν αλλόκοτα, άνεκφραστα, σαν χαμένα... μάτια τρελλής! Τι της συνέβαινε;

Ο Μπόντ συνήλασε ξαφνικά και

πρόσεξε τα αίματα πάνω στο κορμί της και στο μαγικό της...

Θα πέθαιναν κι' οι δυο τους. Εκεί που βρίσκονταν, αν δεν έκανε κάτι για να γλυτώσουν! Τα πόδια του, βαρειά σαν μολυβένια, άρχισαν να κουνιούνται σιγά - σιγά, με μία υπεράνθρωπη προσπάθεια.

Τώρα ανέβαιναν κι' οι δυο. Όταν βγήκαν στην επιφάνεια, είχε αρχίσει να χαράζει. Θάκανε μια ωραία μέρα...

ΚΔ

Ο Φέλιξ Λάιτερ μπήκε στον ασπρό θαλάμο της κλινικής. Εκκλίσσε πίσω του την πόρτα και πήγε κοντά στο κρεβάτι του Μπόντ.

— Πώς τα πάς, φίλε; τον ρώτησε.

— Όχι τόσο άσχημα. Είμαι όμως ζαλισμένος ακόμα...

— Ο γιατρός δεν ήθελε να μ' αφήσει να σ' ιδω. Μά εγώ ήξερα πως θάβλεπε να μάθω τα νέα. Έτσι δεν είναι;

— Βέβαια!

Λατρός, ο Μπόντ δεν κατάρθωνε να συγκεντρώσει το μυαλό του. Δε μπορούσε να σκεφθώ, παρά μονάχα την κοπέλλα...

— Θα σου τα πω με συντομία. Ο γιατρός κάνει την επιθεώρησή του, κι' αν με βοή δώ θα με καταστάσει.

Λοιπόν, πήραμε πίσω και τις δυό βόμβες. Κι' ο Κότζε, ο φυσικός, τα είπε όλα. Το «Φάντασμα» αποτελείται από ανθρώπους της Μαφίας, της Γκεστάπο... εγκληματίες μεγάλης δόξης. Έχει την έδρα του στο Παρίσι. Ο αρχηγός λέγεται Μπλόφελντ...

Ο Μπόντ πετάχτηκε απ' το κρεβάτι του, παρ' όλη την ξαφνική ζέση του, και προχώρησε τρεκλίζοντας προς το γιατρό. Του έδειξε τη γραβιά του. Μά εκείνος δεν ταραχτηκε καθόλου. Ήταν συνθισμένος σε κάτι τέτοια ξεσπάσματα των πελατών του. Κι' άλλωστε ήξερε πως, σε λίγα λεπτά, ο Μπόντ θα είχε αποκοιμηθώ, απ' το ισχυρό ναρκωτικό.

— Πέστε μου πού είναι η κοπέλλα! πρόφερε εκείνος με κόπο. Ποιος είναι ο αριθμός του δωματίου της... Πέστε μου... Πρέπει να μάθω... Τι έχει;

Κάποιος την κακομεταχειρίστηκε, εξήγησε ο γιατρός. Έχει πολλά εγκαύματα. Πονεί... Μά δεν κινδυνεύει καθόλου... Την έχω στο διπλανό δωμάτιο, στο 4. Μπορείτε να τη δείτε, αλλά για ένα λεπτό μονάχα. Ύστερα θα κοιμηθεί. Και σεις το ίδιο. Σύμφωνα...

Ανοιξε την πόρτα.

Ευχαριστώ... Ευχαριστώ, γιατί τράβηξε ο Μπόντ.

Βγήκε στο διάδρομο, άκουμπώντας στους τοίχους, γιατί λυγίζανε τα πόδια του. Ο γιατρός τον είδε να ανοίγει την πόρτα του αριθμού 4, να μπαίνει μέσα και να την ξανακλείνει.

«Δεν περνάει...» είπε με το νου του. Δε θα του κάνει κακό... κι' εκείνη θα την ώφεληθώ. Χρειάζεται λίγη τρυφερότητα...

Μέσα στο μικρό δωμάτιο, έμπαινε λίγο φώς απ' τα κλειστά παντζούρια.

Ο Μπόντ πήγε ως το κρεβάτι και γονάτισε δίπλα της. Το κεφάλι που άναπαύονταν πάνω στο μαξιλάρι, γύρισε προς το μέρος του. Ένα χέρι τον άγκάλιασε απ' το λαιμό, τον τράβηξε πιο κοντά.

— Θα μείνεις εδώ... μουρμούρισε η Ντομίν. Άκου; Δε θα φύγεις!

Μά ο Μπόντ δε μπορούσε ν' απαντήσει... Λύγισε σιγά - σιγά και σφαιρίστηκε πάνω στο χαλί, δίπλα στο κρεβάτι της. Είχε αποκοιμηθώ.

Έκλεινε τον κύτταξε για ένα λεπτό. Έπειτα χαμογέλασε, εύθυμη, κι' έκλεισε κι' αυτή τα μάτια της...

— Έρχεται ο γιατρός! ψιθύρισε. Γεια σου, Τζέιμ!

— Στάσου!... Φέλιξ!... Φέλιξ!... είτε μ' αδύνατη φωνή ο Μπόντ.

Μά η πόρτα είχε κίολας ξανακλείσει.

Θυμός και πανικός μαζί τον είχαν κυριεύει. Γιατί δεν του είχε πη ο Λάιτερ, τί γινόταν η Ντομίν; Η πόρτα άνοιξε. Ο Μπόντ πετάχτηκε και φώναξε στον άνθρωπο με την άσπρη μπλούζα:

— Η κοπέλλα!... Πού είναι!... Πέστε μου γρήγορα!

Ο δόκτωρ Στένγκελ ήταν, όχι μόνο καλός γιατρός, αλλά και καλός άνθρωπος. Διατηρούσε μία κλινική στο Νασάου, όπου δεχόταν τους ίθαγενείς σχεδόν δωρεάν και τους εκατομμυριούχους με 10 λίρες την επίσκεψη.

Ο κυβερνήτης τον είχε διατάξει τώρα να νοσηλεύσει τους τραυματίες της υποβρύχιας μάχης, τονίζοντας ότι δεν έπρεπε να πη λέξι σε κανένα. Κι' εκείνος δεν έκανε ερωτήσεις.

Ο ίδιος ανέλαβε και τις νεκρώσεις των θυμάτων: έξη Άμερικανών από το πλήρωμα του υποβρυχίου και δέκα άλλων απ' το γιγώτ που βρισκόταν τόνον καιρό στο λιμάνι — μαζί και του ιδιοκτήτη του.

— Σε δυό - τρεις μέρες ή μίς Βιτάλι θα είναι εντελώς καλά, δήλωσε. Έχει πάθει μονάχα ένα σόκ. Χρειάζεται ανάπαυση... Και σεις το ίδιο... Θα παίρνετε ένα απ' αυτά τα υπνωτικά χάπια κάθε έξη ώρες. Γρήγορα θα είσαστε στο πόδι. Μά πρέπει να ξεκουραστήτε, να ξεσκάσετε κάμποσο καιρό.

Ο Μπόντ πετάχτηκε απ' το κρεβάτι του, παρ' όλη την ξαφνική ζέση του, και προχώρησε τρεκλίζοντας προς το γιατρό. Του έδειξε τη γραβιά του. Μά εκείνος δεν ταραχτηκε καθόλου. Ήταν συνθισμένος σε κάτι τέτοια ξεσπάσματα των πελατών του. Κι' άλλωστε ήξερε πως, σε λίγα λεπτά, ο Μπόντ θα είχε αποκοιμηθώ, απ' το ισχυρό ναρκωτικό.

— Πέστε μου πού είναι η κοπέλλα! πρόφερε εκείνος με κόπο. Ποιος είναι ο αριθμός του δωματίου της... Πέστε μου... Πρέπει να μάθω... Τι έχει;

Κάποιος την κακομεταχειρίστηκε, εξήγησε ο γιατρός. Έχει πολλά εγκαύματα. Πονεί... Μά δεν κινδυνεύει καθόλου... Την έχω στο διπλανό δωμάτιο, στο 4. Μπορείτε να τη δείτε, αλλά για ένα λεπτό μονάχα. Ύστερα θα κοιμηθεί. Και σεις το ίδιο. Σύμφωνα...

Ανοιξε την πόρτα.

Ευχαριστώ... Ευχαριστώ, γιατί τράβηξε ο Μπόντ.

Βγήκε στο διάδρομο, άκουμπώντας στους τοίχους, γιατί λυγίζανε τα πόδια του. Ο γιατρός τον είδε να ανοίγει την πόρτα του αριθμού 4, να μπαίνει μέσα και να την ξανακλείνει.

«Δεν περνάει...» είπε με το νου του. Δε θα του κάνει κακό... κι' εκείνη θα την ώφεληθώ. Χρειάζεται λίγη τρυφερότητα...

Μέσα στο μικρό δωμάτιο, έμπαινε λίγο φώς απ' τα κλειστά παντζούρια.

Ο Μπόντ πήγε ως το κρεβάτι και γονάτισε δίπλα της. Το κεφάλι που άναπαύονταν πάνω στο μαξιλάρι, γύρισε προς το μέρος του. Ένα χέρι τον άγκάλιασε απ' το λαιμό, τον τράβηξε πιο κοντά.

— Θα μείνεις εδώ... μουρμούρισε η Ντομίν. Άκου; Δε θα φύγεις!

Μά ο Μπόντ δε μπορούσε ν' απαντήσει... Λύγισε σιγά - σιγά και σφαιρίστηκε πάνω στο χαλί, δίπλα στο κρεβάτι της. Είχε αποκοιμηθώ.

Έκλεινε τον κύτταξε για ένα λεπτό. Έπειτα χαμογέλασε, εύθυμη, κι' έκλεισε κι' αυτή τα μάτια της...

ΤΕΛΟΣ

ΣΕ χώρες τόσο διαφορετικές σε κοινωνική σύνθεση και σε συνήθειες, όπως π.χ. οι Ήνωμένες Πολιτείες και η Ιταλία ή η Σουηδία και η Ελλάδα, το αυτοκίνητο, που είναι μία από τις «θεότητες» της εποχής μας, συναντάει μία άλλη «θεότητα», που αυτή βέβαια γεννήθηκε μαζί με την ανθρωπότητα: τον έρωτα.

Οι υπερμοντέρνες αλλά συχνά «ψυχρές» και συμβατικές Άμερικανίδες, όπως κι' οι επιφυλακτικές αλλά φλογερές Ιταλίδες που δυναστεύονται από την ανστήρη ματιά της κοινωνίας, οι εκατό τα εκατό ελεύθερες Σουηδέζες, όπως και οι Έλληνίδες που τώρα δοκιμάζουν τους πρώτους καρπούς μιας κάποιας χειραφετήσεως, δονούνται από μία βαθειά, μυστηριακή έλξη προς το αυτοκίνητο, που τους ζυγιάει ή τους δυναμώνει ή τρυφερά ή παθητικά τους αισθάνεται.

Κι' αυτό βέβαια συμβαίνει — τυχαία διαλέξαμε τα παραπάνω παραδείγματα — σ' όλες τις χώρες, δηλαδή περίπου σ' όλη την ύλη, όπου το αυτοκίνητο διασχίζει, άργα ή γρήγορα, τους δρόμους των πόλεων ή της υπαίθρου.

Ο οδηγός του αυτοκινήτου μοιάζει με τον ιππότη που πάνω στο άτι του, περνούσε περήφανος κάτω από τα παράθυρα της ωραίας του.

Στην εποχή μας, οι περισσότεροι νέοι και οι περισσότερες νέες ζουν την ποίηση του έρωτα πολύ έντονα, μέσα σ' ένα αυτοκίνητο, ή, αν δεν υπάρχει το μοντέρνο αυτό μέσο μεταφοράς, το όνειρό τους σ' ένα χωράκι και σ' ένα όνειρο τους σ' ένα ταυτίεται με την κίνηση και την αλλαγή.

Το αυτοκίνητο δίνει θάρρος στις γυναίκες, που γλυτώνουν από το άγχος της αναποφασιστικότητας, μπροστά στον υπάφηφο τρυφερό φίλο. Το να μπη μία γυναίκα σ' ένα αυτοκίνητο, είναι μία πράξη κοινοτήτα και τελείως άδω.

Έπειτα αρχίζει ή αλλαγή, ή ψυχολογική αλλαγή.

Το ζευγάρι απομακρύνεται από την πόλη, ξεφεύγει από την καθημερινή πραγματικότητα, γλυτώνει από την τυραννία της κοινής γνώμης, μεθόει από την ταχύτητα και την όμορφιά του τοπίου.

Για ένα ώριμο ζευγάρι διατημα, ένα ζευγάρι τρυφερών φίλων, Εκείνος κι' Εκείνη, αισθάνονται, χωρίς τις αυτοκίνητο, ότι είναι κύριοι της μοίρας τους, ότι είναι «ελεύθεροι».

Σήμερα, έρωσ και αυτοκίνητο, τρέχουν μαζί και δίνουν αναμφισβήτητη έναν ιδιαίτερο χρωματισμό στην εποχή μας.

ΤΟ ΓΚΡΑΝ ΠΡΙ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ Η Ο ΚΑΛΥΤΕΡΟΣ ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ο Τζιμ Κλάρκ, ο «ίπταμένος Σκατσέζος», αφού κέρδισε το παγκόσμιο πρωτάθλημα οδηγών στο ευρωπαϊκό Γκραν Πρι, κατόρθωσε να κερδίσει και το τόσο δύσκολο Γκραν Πρι της Γαλλίας.

Ο Τζιμ Κλάρκ, μοναδικό φαινόμενο οδηγού, είναι — για την ώρα τουλάχιστον — αήττητος.

Κατά τη διάρκεια του Γκραν Πρι της Γαλλίας, στο Κλερμόν Φερράν, παρουσία και του πρωθυπουργού Ζωρζ Πομπιντού, ο Άγγλος οδηγός κατέρριψε 15 φορές το ρεκόρ της πίστας, με μέση ταχύτητα 145 χιλιόμετρα την ώρα.

Μόνο όταν αναλογισθώ κανείς τι ή πίστα του γαλλικού Γκραν Πρι έχει 151 στρόφες, μπορεί να καταλάβει το κατόρθωμα του Τζιμ Κλάρκ.

Πόπει ακόμα να σημειωθεί ότι ο Τζιμ Κλάρκ, οδηγώντας μία «Λοτους» τερμάτισε έτών!...

Τα τελικά αποτελέσματα είναι: 1) Τζιμ Κλάρκ, Άγγλος, με «Λοτους», 2 ώρες 14' 38"

2) Στιούαρτ, Άγγλος, με «Μπέρ» 2 ώρες 15' 4"

3) Σάτς, Άγγλος, με «Φερράρι» 2 ώρες 17' 11"

4) Χούλεν, Άγγλος, με «Μπράν-πια» 2 ώρες 17' 31"

5) Χέβελ, Άγγλος, με «Μπέρ» 2 ώρες 20' 15"

ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

Αξίζει ακόμα να υπενθυμίσουμε, ότι ο Τζιμ Κλάρκ κέρδισε επίσης, πριν δυό εβδομάδες, τον τρομερό αγώνα των Ήνωμένων Πολιτειών, στην Ίνδιανάπολις.

Σίγουρα ο Άγγλος οδηγός, είναι ένας από τους μεγαλύτερους, από τους πιο λαμπρούς πρωταθλητές, που είδε ποτέ ο κόσμος του αυτοκινήτου.

ΜΙΑ ΠΟΛΥ ΧΡΗΣΙΜΗ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΩΝ

Ο υπουργός Συγκοινωνιών κ. Σ. Άλλαμανής, με έγγραφό του προς το υπουργείο Παιδείας, ζητάει να ληφθώ μέριμνα για την υποχρεωτική καθιέρωση της διδασκαλίας μαθημάτων οδικής κυκλοφορίας στα

4) «Ναυτίλος», με «Μπέρ» — Εμ — Βέ 700S.

5) Χόγκαν, με «BMC Κούπερς και 6) Δεμερτζής, με «Τράιομφ TRS».

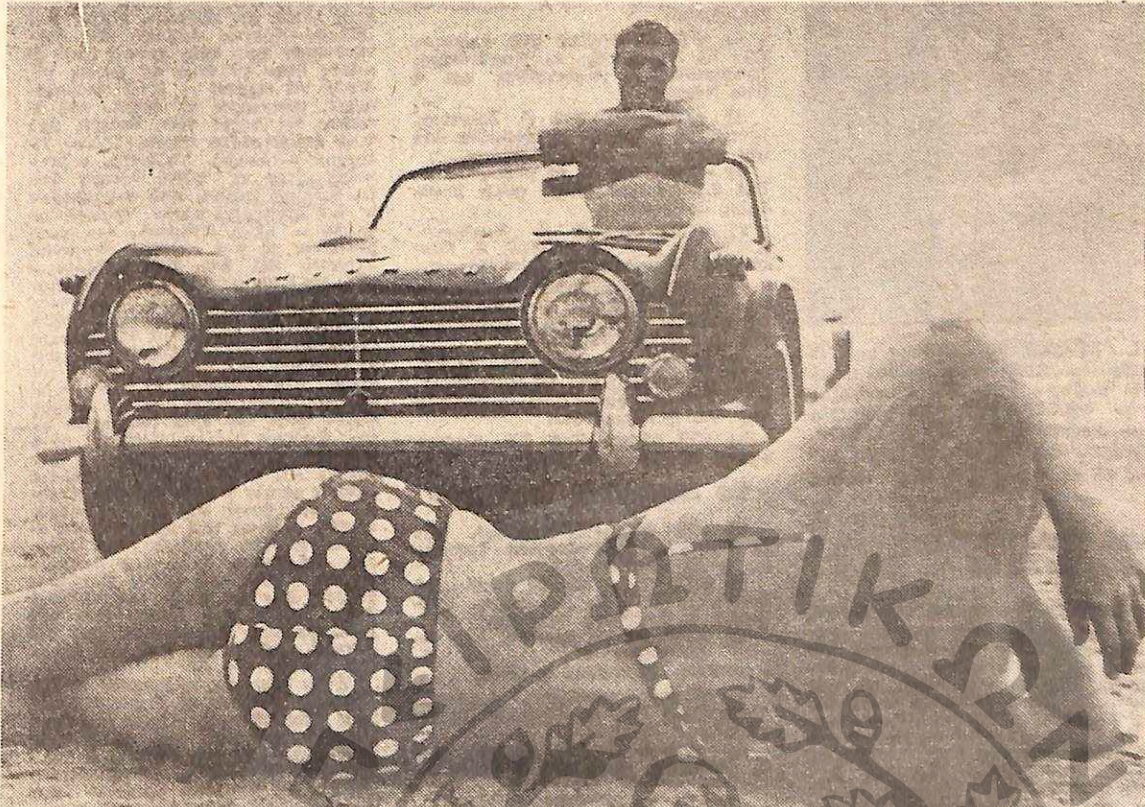
Σύμφωνα με τα ίδια στοιχεία, τον μήνα Μάρτιο, μεταφέρθηκαν στην περιοχή πρωτεύουσής, από λεωφορεία, τράλλευ, ηλεκτρικά σιδηρόδρομο, 83,7 εκατομμύρια επιβάτες και εισπράτηκαν 127,9 εκατομμύρια δραχμές, έναντι 78,1 εκατομμυρίων επιβατών και 118,8 εκατομμυρίων δραχμών του Μαρτίου

1964.

Σύμφωνα με τα ίδια στοιχεία της Έθνικης Στατιστικής Υπηρεσίας, τον Μάρτιο του 1965 συνέθεσαν σε όλη τη χώρα 1023 οδικά τροχαία ατυχήματα, στα οποία σκοτώθηκαν 49 πρόσωπα (11 οδηγοί, 9 επιβάτες, 29 πεζοί) και τραυματίστηκαν 168 πρόσωπα (56 οδηγοί, 57 επιβάτες και 55 πεζοί).

Ελαφρά τραυματίστηκαν 1188 πρόσωπα (431 οδηγοί, 782 επιβάτες και 375 πεζοί).

Κατά τον αντίστοιχο μήνα του 1964 συνέθεσαν σε όλη τη χώρα 896 ατυχήματα, στα οποία σκοτώθηκαν 36 άτομα, έτραυματίστηκαν βάσει 173 και ελαφρά 999

άνευ προηγουμένου συναγωνισμού. Στο Ράλλυ, που προκάλεσε το συναγερμό των αυτοκινητιστών Βορείου Ελλάδος, έλαβαν μέρος 25 αυτοκίνητα και τερμάτισαν τα 24.

Η γενική κατάταξη είναι: 1) Ψύχας, με «Βόλβο 544», 242.19 βαθμοί.

2) Ραπτόπουλος, με «Ντε Κα Βέ 12», 244.50.

3) Ζαλιάρς, με «BMC Κούπερ», 343.56.

σχετικά στοιχειώδους και μέσης εκπαιδεύσεως.

ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ ΚΑΙ ΤΡΟΧΑΙΑ ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Σύμφωνα με τα τελευταία στοιχεία της Έθνικης Στατιστικής Υπηρεσίας, τον περασμένο Μάρτιο, έτεθεσαν σε κυκλοφορία για πρώτη φορά 1219 αυτοκίνητα (751 καινούργια και 468 μεταχειρισμένα)

Η ΕΚΛΟΓΗ ΤΟΥ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΥ ΣΑΣ

Μοντέλα	Τιμή	Εισφορά	Ιπποδύν.	Κυλιν. Κ	Ταχύτης
Ντάφ Φόρντ Τάουνους 17m 1500	49.000	15.000	30	2)746	105
Ίννοσέντι 950	89.000	25.000	67	4)1498	135
Πεζώ 403/7	86.000	15.000	50	4)948	140
Γουέλσλεϊ 1500	66.000	16.350	54	4)1290	120
	78.000	25.000	46	4)1489	125

Με αποφασιστικό υπουργού Έργασίας, καθιερώθηκε το ωραίο εργασίας των καταστημάτων πωλήσεως ανταλλακτικών αυτοκινήτων από 15 Ιουνίου μέχρι 15 Σεπτεμβρίου, για την περιοχή Δήμου Αθηναίων, από τον χώρο Δήμου και Κοινοτήτων: Από 7 π.μ. έως 3 μ.μ. και κάθε Σάββατο από 7 π.μ. έως 1.45 μ.μ.

ΤΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΑΝΤΑΛΛΑΚΤΩΝ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

ΜΟΥΣΙΚΟ

ναγόπουλος και η Κλειώ Δενάρδου.
4) «Το τραγούδι του ναύτη». Τού Φώτη Πολυμέρη — ορχήστρα Ζ. Κορινθίου. Τραγουδά ο Νάσος Πατέτσος.
5) «Μιά νύχτα έκλαψα». Στίχοι — μουσική Γ. Λαυράνου. Τραγουδά η Καίτη Μπελιντά.

ΤΟ ΛΑΪΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

- 1) «Δρόμοι δίχως σύνορα». Στίχοι Πυθαγόρα — μουσική Γ. Καταρού. Τραγουδούν ο Στ. Καζαντζίδης και η Μαρινέλλα.
- 2) «Ποιος μου πήρε τη χαρά». Στίχοι — μουσική Ε. Περίπινδου. Τραγουδούν ο συνθέτης και η Ρία Νόρμα.
- 3) «Η κουτσουμπούλα». Στίχοι Ι. Ήλιν — μουσική Σ. Περίπινδου. Τραγουδούν ο Σπύρος και η Ζωή Ζαγοραίου.
- 4) «Η ζωντοχώρα στο παζάρι». Των Ε. Περίπινδου Α. Βασιλάκη. Τραγουδούν ο Περίπινδου και η Ρία Νόρμα.
- 5) «Χάθηκες». Τού Γ. Ζαμπέτα. Τραγουδά η θεσσαλική χορωδία υπό την ηγ. του Ντίνου Πούντα.
- 6) «Χαράματα και τα μπουζούκια». Τού Γ. Ζαμπέτα. Παίζει σόλο μπουζούκι ο συνθέτης.
- 7) «Πάλι άρχισε ο Νικόλας». Στίχοι Δ. Γκούτη, μουσική Ε. Περίπινδου. Τραγουδούν ο Νικόλας και η Ρία Νόρμα.
- 8) «Καλώς ήλθατε, τουρίστες». Των Ι. Ήλιν — Σ. Περίπινδου. Τραγουδούν ο Ήλιν, Γακωβίδης και η Μαρία Γρίλλη.
- 9) «Χτυπώ την πόρτα της ζωής». Στίχοι — μουσική Τ. Παναγόπουλου. Τραγουδούν ο Στ. Καζαντζίδης και η Μαρινέλλα.
- 10) «Η χήρα». Τού Στ. Καζαντζίδου. Τραγουδά ο ίδιος.

ΤΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

- 1) «Το ξέρω — θα πονέσω». Των Π. Ζέρβα — Σ. Σπουρτζή. Τραγουδά ο Σ. Σπουρτζής.
- 2) «Σε ξένους τόπους μάνα μου» (συντρός). Τού Σ. Περίπινδου. Τραγουδά ο Ματθαίος Φελέων.
- 3) «Και να με σφάζεις, δεν πονώ» (κρητικός συντρός). Τού Κ. Μουστάκη. Τραγουδά ο ίδιος.
- 4) «Πικρή κοντοίλα, λεμονιά» (κατά δύο). Τού Β. Μπατζί. Παίζει κλαρίνο ο ίδιος.
- 5) «Φύσηξε βοριάς άέρας». Τού Α. Κιτσάκη. Τραγουδά ο ίδιος.

Ο ΜΟΥΣΙΚΟΦΙΛΟΣ

Τα έξη «διαβολάκια» της Μαδαγασκάρης, οι Σέοφς, απολαμβάνουν έναν παγωμένο «κόφιν», ύστερα από πολυώρες ξανταλητικές προδές πάνω στα νέα τραγούδια τους. «Η Νικόλ, η Μανί, η Νταίσι, ο Ρόκυ, ο Πάτ και ο Κόκο, που αποτελούν το δημοφιλέστατο συγκρότημα, είναι αδελφία — οι θεωρούνται οι νέοι Πλάττες του τραγουδιού...»

ΤΑ ΠΙΟ ΔΙΑΣΗΜΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΖΕΥΓΑΡΙΑ

ΔΕΝ ξέρουμε ποιός έκανε την αρχή, αλλά η τολμηρή πρωτοβουλία του έρχε πολλούς μιμητές ανάμεσα στον κόσμο του ελαφρού τραγουδιού. Και μέσα σε μικρό χρονικό διάστημα, παραλίγο να μη μείνουν εικοσάχρονοι, το πολύ, τραγουδιστές, που να μη σπεύσουν να χορέψουν, παράλληλα με τον χορό της εποχής, και τον χορό του Ήσαϊα... Το παράδειγμα το έδωσε η Άμερικλή, που άρεσκαται, άλλωστε, στους νεωτερισμούς.

Τα πιο διάσημα σήμερα καλλιτεχνικά ζευγάρια, που λατρεύει η νεολαία γιατί της άνηκουν, είναι: Ρικ Νέλσον — Κριστίν Χάρμον, που παντρεύτηκαν πριν τρία χρόνια όταν έκεινος ήταν 19 ετών κι εκείνη 16. Ντίον ντι Μούτι — Σού Μπάλτερφιλντ, νιόπαντροι κι αυτοί, που ένωσαν τις τύχες τους ύστερα από έναν κεραυνόδολο έρωτα. Τζόνι Τίλσον — Λουσίλ Κοζέντς, κεραυνόδολες κι αυτοί ύστερα από ένα «χαίρω πολύ», που ανταλλάσαν σ' ένα θεότρελλο πάρτυ. Φράνκ Άδαλσον — Καίη Ντήμιελ, που γνωρίστηκαν σε μία αίθουσα άναμνης ιατρού και από τότε κατάλαβαν πως μαζί θα μπορούσαν... να διανύσουν άκόμη και την αιώνητητα.

Αλλά, τα νεανικά καλλιτεχνικά είδωλα, που είχαν ένα εύχισμένο τέλος, είναι πολλά. Μερικά απ' αυτά, ύστερα από μερικούς μήνες ευτυχίας ή και χρόνια, σε λίγες περιπτώσεις, διανύθηκαν. Ένας άτυχος γάμος ήταν του Τρόν Ντόναχου με την Σούζαν Πλάσετ. Κράτησε μόνο μερικούς μήνες. Σε διάζυγιο κατέληξε και ο γάμος της Κλαούντια Μάρτιν με τον συμφοιτητή της Κροσέτι. Κι όμως είχαν, αλληλοσπαθί, πράγμα που στενοχώρησε αφάνταστα τον μπαμπά Ντίν Μάρτιν. Τελεία, άλλο ένα διάσημο όνομα, η κόρη του Φράνκ Σινάτρα, χώρισε από τον νεαρό τραγουδιστή Τόμ Σάντς. Η Νάνσυ — έτσι την λένε, φαίνεται πως κληρονόμησε την αστατή αισθηματική ζωή του μεγάλου πατέρα της...

Στην Ευρώπη, πλεχθήκαν πολλά είδωλα ανάμεσα σε διάσημους νεαρούς τραγουδιστές, είδωλα της παγκοσμίου νεολαίας, και σε άσημες κοπέλλες. Πριν δυο χρόνια, ο εικοσάχρονος Πάλ Άνκα έρωτεύτηκε τον παρισινό μανκεν Άνν ντε Ζογκέμ. Ο γάμος τους στο

ΞΕΝΕΣ ΕΠΙΤΥΧΙΕΣ

L'HOMME EN NOIR

(Β' μέρος)

Τού ντε λ' βόν σ' άφροντε
ώ, μόν Ντιέ ε γιέ πιτιέ ντε
κάρ ζέ λ' έμ ζέ βοδ ζ' άν πρί
α κ' ύλ με ρεδιέν ζέ βοδ συμπαύ
σέρ λά πλάς ύλ σόν πρέ ζά
(τιρέ
φάς ά φάς κέ βά τ' ύλ άριέ
κουά κ' άν φάς λέ ζέ σόν φαί
ζε σάι σέτ όμ άν νουάρ βάλ
(τιέ
τού λέ ρεγκόρ σέρ ε σόν μπρο
(κέ
έ μόν κέρ μπά ά σε μπριζέ
ζε πρί πούρ λουί πούρ κ' ύλ με
ρεδιέν άν βι ούι
ώ, ώ, ώ, ύλ λ' ά τίε.

Παρίσι θεωρήθηκε σαν το μεγαλύτερο καλλιτεχνικό γεγονός της χρονιάς. Τώρα ζούν πάντα έρωτευμένοι, στην Νέα Υόρκη. Δύο από τα τέσσερα Σκαθάρια, ο Τζών Λένον, παντρεύτηκε έφετος την Σύνθια, μία κομμάτριά απ' το Λίδερπουλ, και ο Ρίγκο Στάρ την Μωρίν Κώλ. Προς το παρόν, κανένα σύντροφο δεν φαίνεται στον ορίζοντα για τους διάσημους νιόπαντρους. Και τους εϋχόμαστε να μη φαίη ποτέ.

ΟΙ ΔΙΣΚΟΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΕ ΛΟ ΛΕΓΓΟ ΝΕΛΙ ΟΚΚΙ: Τρία μεγάλα όνόματα της ελαφράς μουσικής συνεργάστηκαν για τη δημιουργία αυτού του τραγουδιού. Ο Σέρτζο Εντρίγκο, πασίγνωστος στον τόπο μας από τους δίσκους του και από την πρόσφατη εμφάνισή του, ο συνθέτης και δημιουργός ένορχήστρωσης Ένιο Μορίκονε και ο νεαρός τραγουδιστής, Ντίνο. Τους χαίρομαστε στο μελωδικότατο «Τέ λο λέγγο νελι οκκι».

ΟΥΝΟ ΝΤΕΙ ΜΟΝΤΣ: Είναι ο πρώτος δίσκος ενός τραγουδιστή — τυχοδιώκτη του Ρίκυ Σαίνι, που, αφού απέτυχε σαν ζωγράφος στο Παρίσι, σαν... αλήτης στο Λονδίνο και σαν έντιμος πολίτης στην πατρίδα του στο Ντηρόντ, πήρε την απόφαση να δοκιμάσει σαν τραγουδιστής στην Ίταλία. Η φωνή του άρεσε και ο Ρίκυ σκέπτεται να συνεχίσει την καλλιτεχνική του καριέρα. Το τραγούδι του «Ούνο ντέι Μόντς» (Ένας από τους Μόντς), χορεύεται σείκ.

ΤΙΤΟΛΙ: Άντατίζο και αλέγκρο, τα μέρη του μουσικού θέματος, που άκούγεται με πολλή χαρά από τους θεατές της ταινίας «Γιά μία χούφτα δολάρια». Πρόκειται για το «Τίτολι», μία σύνθεση του Μορριζίνε, που έκτελεϊ η ορχήστρα του, σε μία έκπληκτική, ομοιογενή, ένορχήστρωση.

ΜΑΪ ΔΟΥΝ ΠΕΚΙΟΥΛΙΑΡ ΓΟΥΑΛΗ: Ο μεγάλος Πέρρυ Κόμο και το κουαρτέτο της Άνιτα Κέρ άκούγονται με ιδιαίτερη ευχαρίστηση στο μελωδικό έρωτικό τραγούδι τους, «Μάυ δουν πεκιούλιάρ γουαίη» (Ο δικός μου περιέργος τρόπος). Στην άλλη όψη του δίσκου, το τραγούδι «Ντρήμ όν λιλ ντρήμ».

ΓΚΟΥΝΤΝΑΪΤ: Ένα πολύ γνωστό όνομα του άμερικανικού τραγουδιού, ο Ρόυ Όρμινσον, μάς προσφέρει την πιο μελωδική «Καληνύχτα». Ένα από τα τραγούδια του, που του χάρισαν την φημή του αισθηματία τραγουδιστή.

ΔΗ ΧΑΟΥΣ ΟΒ ΔΗ ΡΑΪΖΙΤ: ΣΑΝ: «Τό σπιτι του άποτέλλοντος ήλιου», η παγκόσμια επιτυχία των Άνικας, βρίσκει μία επιτυχημένη έκτασή της μερικοί την προτιμούν απ' το πρωτότυπο — από το ελληνικό συγκρότημα οι «Σταλότες». Οι νεοί «Ελληνες μουσικοί πρέπει να

ΣΑΛΟΝΙ

Η νέα «Ιουλιέτα» της Βερόνας, όπως αποκαλούν την νεαρή Τζιλίολα, ενώ ηχογραφεί ένα καινούργιο τραγούδι της

Η ΤΣΙΝΚΟΥΕΤΤΙ

Άφου κατέκτησε την Ευρώπη με την διακριτική πρεσβεία της, γυπτεύει τώρα το κοινό της Ίαπωνίκας.

ΕΦΤΑΣΑΝ δύο μόνο χρόνια, για να γίνει διάσημη και πάμπλουτη η μικρούλα Τζιλίολα Τσινκούεττι. Φταίνει ν' άκούσει κανείς τώρα μόνο τ' όνομά της, για να σχηματίσει άμέσως στη φαντασία του μια παιδούλα συνεσταλμένη, με λεπτούς τρόπους και καλωσύνη άπέραντη. Όσο για τη φωνή της, είναι πασίγνωστη. Μία φωνή, πρωτότυπη, με γλυκιές αποχρώσεις και τέλει άδρωσύνη, που χάρισε μία έντελως καινούργια σελίδα στην Ιταλική μουσική ανθολογία.

Η Τσινκούεττι είναι η άποκάλυψη του διαγωνισμού «Νέες φωνές», που γίνεται κάθε χρόνο στο Καστροκάρο. Όσοι την χειροκρότησαν για πρώτη φορά, ήταν σίγουροι ότι, εκείνο το δειλό κοριτσάκι, που έχεσε δυο φορές τους στίχους του τραγουδιού της απ' το υπερβολικό τράκ, σύντομα θα άπασχολούσε το πλατύ κοινό. Θα γινόταν ένα μεγάλο, ίσως το πρώτο άστρι του ελαφρού Ιταλικού τραγουδιού. Οι προλέξεις

κατέχουν πολύ καλά τα μυστικά του μουσικοφωνητικού γκρουπ.

ΠΡΗΤΤΥ ΑΪΣ: «Τά χαριτωμένα μάτια», με φλιπ-σάντ το «Λέμον τρή», είναι ένας νέος δίσκος του Λόπε, που συγκεντρώνει τις προτιμήσεις του νεαρού κοινού. Είναι χάλλυ — γκάλλυ ή κάτι τέτοιο... και σείκ, άντιστοιχώς.

ΠΡΕΝΤΙ ΙΑ ΜΟΝΤΟ ΚΟΖΙ: Χαρά και αισιοδοξία μάς χαρίζει το πολύ φιλοσοφημένο τραγούδι ενός έτελως άγνωστου τραγουδιστή, που άκούει στο όνομα, Πάολο Πάολο. Τέλος του, «Πάρε τον κόσμο όπως είναι». Ένας γρήγορος, χαρούμενος ρυθμός και η δροσερή, νεανική φωνή του Πάολο Πάολο, συνθέτουν μία επιτυχία. Στην άλλη του όψη, «θα κουλά κέ βόι ντι με» και επί το έλγηνικότερον «Κάνε με ό,τι θέλεις»

τους βγήκαν περισσότερο από ώληθινές. Ένα χρόνο μετά την έραυτεχνική της εμφάνισι, η 16χρονη Τζιλίολα κέρδιζε το πρώτο βραβείο του 14ου Φεστιβάλ του Σάν Ρέμο, και το, επίσης, πρώτο βραβείο του τραγουδιστικού Φεστιβάλ της Κοπεγχάγης.

Όπως ήταν φυσικό, οι προσφορές από τις πιο γνωστές εταιρίες δίσκου και από τους σταθμούς τηλεόρασης άρχισαν να την πολιορκούν, σε σημείο που να μη ξέρη τι να πρωτοδιαλέξη. Δέχεται να εμφανισθή, με άστρονομική άμοιβή, στην δημοφιλέστερη τηλεοπτική έκπομη των Νέων «Ας τέντρετέ ντε μπουά», στο Παρίσι. Το πρόγραμμα της προκαλεί θύελλα ένθουςιασμού στην γαλλική νεολαία. Η τελική κατάκτηση του γαλλικού κοινού από την Τσινκούεττι γίνεται στο θέατρο «Ολμπιέρ», το πιο άνοστο του Παρισιού. Χιλιάδες νεαροί Παριζιάνοι άποθεώνουν την μικρή Ιταλίδα βεντέτα, πλέον, του τραγουδιού. Η Τζιλίολα τους χαρίζει μία σειρά από τραγούδια της και συνεχίζει την περιόδισ της για την κατάκτηση της Ευρώπης.

Στο Βέλγιο ηχογραφεί ένα άλόκληρο πρόγραμμα με τραγούδια της, που μέσα σε λίγες ώρες είχαν γίνει σούπερ. Άνελεψη επιτυχία γνώρισε στην Ίσπανία και Γερμανία, όπου τραγουδούσε ενώπιον 12.000 άκροατών, προκαλώντας ύστερικό ένθουςιασμό.

Ο δεύτερος κύκλος της μεγάλης περιόδισ της άρχισε από την Άγγλία. Η Τζιλίολα παρουσιάζει ένα σπέσιαλ πρόγραμμα από την άγγλική τηλεόρασι, στην έκπομη «Όπεν Χάους», και συμμετέχει τιμητικά σ' ένα πρόγραμμα της τηλεοπτικής σειράς «Θενκ γιούρ λάκυ στάρ» (Ευχαριστώ το τυχερό σου άστρι), που έχει άποκλειστικούς θεατές τους νέους...

Η Τζιλίολα γεννήθηκε στη Βερόνα, στις 20 Δεκεμβρίου του 1947. Ήταν πέντε έτών, όταν τραγουδούσε σε μία Χριστουγεννιάτικη παράστασι του σχολείου της. Στα 13 της χρόνια, τραγουδά ντουέττο με την άδελφή της Μπιάνκα — Ρόζα. Ο μάστрос Ραδατζίν ένθουςιάζεται με τη φωνή της και την βοηθά να άναδειχθή. Η Τζιλίολα, παράλληλα με το τραγούδι, άσχολείται με το χορό και το θέατρο. Παίρνει, επίσης, δίπλωμα πιάνου και θεωρίας. Τώρα φοιτά στο Καλλιτεχνικό Λύκειο της Βερόνας. Φιλοδοξία της, να γίνει μία ώλοκληρωμένη καλλιτεχνίς...

Με κάτι έντελως διαφορετικό πρόκειται να μάς καταπλήξ η «Ελδισ». Στην νέα ταινία του «Οί διακοπές του χαριμένου», μία μουσική περιπέτεια με φόντο την «Ανατολή, η Έλ ένσαρκώνει έναν μοντέρνο Ροδόλφο Βαλεντίνο. Στην εικόνα, μία σκηνή από το «Αν έμεινα στην Πρίσλε, παίζει η Μαίρυ Άνν Μόρμυλ».

TOP 15

Τα 15 ξένα δημοφιλέστερα τραγούδια

- 1 DANS TES BRAS (Ντάν τε μπρά). «Μεσ την άγκαλιά σου». Σιλβί Βαρτάν.
- 2 CRYING IN THE CHAPEL (Κράϊν ιν δέ τσάπελ). Κλαίγοντας στο έρμολογίσι». Έλδισ.
- 3 SOPHIA «Σοφία». Ντίν Μάρτιν.
- 4 TICKET TO RIDE (Τικέτ τού οάιντ). Μπήτλς.
- 5 IN GINOCCHIO DA TE («Ιν τζινότσιο ντά τέ»). «Θνατιστός μπροστά σου». Τζιάννα Μοράντι.
- 6 DA MOLTO LONTANO (Ντά μολτο λοντάνο). «Από πολύ μακριά». Βιανέλλο.
- 7 GREEK HOLIDAYS (Γκρήκ Χολιδάις). «Ελληνικές διακοπές». Φόμινγς.
- 8 ON JOUE AVEC SON COEUR («Ον ζου άβέκ σόν κέρ»). «Παίχνει με την καρδιά του».
- 9 ANCHE TU («Άντε τού»). «Κι' εσύ». Λουίτζι.
- 10 SAD TOMORROWS (Σάντ τομωρόουζ). Τρίν Λοπέ.
- 11 YES, I WILL (Γές άι γουίλ). Χόλλες.
- 12 DO THE CLAM (Ντού δη κλάμ). «Χόρεψε κλάμ». Έλδισ.
- 13 LOVE POTION No 9 (Λάβ πόσιον Νο 9). Σέρτσες.
- 14 I KNOW A PLACE («Άι νούν ε πλάις»). «Ξέρω κάποιον τόπο». Πετιούλα Κλάος.
- 15 PRIMA DI VEDERTI (Πρίμα ντι βεντέρτι). «Πρίν σε γνωρίσω». Τζιλίολα Τσινκούεττι.

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΞΕΝΗ ΕΛΑΦΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ

★ Ο Γκάρι Λιούις, γιός του διασημού κομικού Τζέρι Λιούις, συνεχίζει με πολλή επιτυχία την μουσική του καριέρα. Άς γνωστόν, είναι ο ντρουκίστας και άρχηγός του συγκροτήματος των Πλάι — μπός. Τελευταία άπασχολεί τον καλλιτεχνικό τύπο, με τις καθημερινές εμφανίσεις του πλάι στην ώραιότητα ηθοποιού Σούζ Κρούφμαν...

★ Τη σύνθεσι του Νόρμαν Νιούελλς, «Φορκέτ ντομάν», που άκούσαμε από την Κατίνα Ρανιέρι στην ταινία «Η κίτρινη Ρόλλς Ρόις», θα άποδόση τώρα ο Φράνκ Σινάτρα.

★ Τό είπε ο Ντίον ντι Μούτι, ένα από τα είδωλα που λατρεύει η άμερικανική νεολαία: «Τρελλάνομαι για τά θαλάσσια σπόρ, αλλά δεν συμπάθω καθόλου το καλοκαίρι». Έτσι ο είδος «έφευ» ά λά Ντίον, ένθουςιάζον τους «τινές»...

★ Το δημοφιλές συγκρότημα της Άγγλιας Ντέθ Κλάρκ Φάιθ, θα

διακόψη την περιόδισ του στην Άμερική, για να παραστή στην Πρεμιέρα της ταινίας «Κάτς άς ιφ γιού κέν» (Πιάσε μας άν μπήρς), που θα δοθί τον άλλο μήνα στο Λονδίνο. Πρόκειται για την πρώτη ταινία του συγκροτήματος.

★ Πυρετώδως ετοιμάζεται το 5ο «Εθνικό Φεστιβάλ Τζάζ και Μπλουζ», που θα πραγματοποιηθή στις 6—8 Αυγούστου, στο Ρίτσμοντ της Άγγλιας. Θα άκούσθούν οι Άνιμαλς, οι Γιάρντμπερς, οι Μάνρεντ Μάν, ο Κρίς Μπάμπερ και γνωστές άρχιστρες.

★ Έκπληξεις ύπόσχονται οι δυο «διανοούμενοι» του Ιταλικού τραγουδιού, Μπρόνζο Λαουτέζι και Τζίνο Παόλι, με την στενή συνεργασία τους. Το πρώτο τραγούδι τους, «Ο ποιητής», έγινε ήδη άνησχημένο στους πιστούς της μελωδίας. Παράλληλα με τη μουσική, οι δυο συνθέτες και τραγουδιστές, καλλιέργουν με επιτυχία τα Γραμμάτια.

★ Τόση ήταν η εξάντλησι της φωνασίας «Αρντό, όταν έφθασε στο «Σαρόι Ότέλ» του Λονδίνου για μία εμφάνισή της, ώστε δεν μπόρεσε να κρατήση τά δάκρυα... Ο θόρυβος, το πλήθος, οι έρωτήσεις των δημοσιογράφων, τά φλάς των φωτογράφων και ο φοβερός πονοκέφαλος, που την βασάνιζε πολλές ήμέρες, την είχαν μεταβάλει σε άληθινό ράκος. Η μοναδική παρουσία που της έδινε κουράγιο, ήταν ο φωτογράφος — άρρεσωνιστικός της, Σάν Μαρί Περριέ.

★ Σήνές για μία νέα ταινία του «Ανρί» στο Ίσραήλ ο Φράνκ Σινάτρα. Στο μεταξύ πραγματοποιεί μία μεγάλη περιόδισ του, με την ορχήστρα Κάουιν Μπέου.

★ Με ιδιαίτερο ενδιαφέρον άναμένεται από τους φίλους της ελαφράς μουσικής και της τζάζ η ταινία στην οποία πρωταγωνιστούν δυο από τα μεγαλύτερα άστρια του άμερικανικού τραγουδιού, η Κόνι Φρανκς και ο Πάλ Άνκα. Στην ίδια ταινία, θα εμφανισθούν, ο διάσημος κορνέτιστας και τραγουδιστής Λούις Άρμίστρονγκ και η τραγουδίστρια της τζάζ, Έλσα Φίτζεραντ.

★ Τελευταίο το γυρίσιμα μιας μουσικής κομωδίας που βασίζεται στη ζωή του Ροδόλφο Βαλεντίνο. Τον άλλοτε διάσημο καρδιοκατακτητή ένσαρκώνει ο Μαρτσέλο Μαστρογιάνι. Συμπρωταγωνιστούν, επίσης, η νεαρή τραγουδίστρια Κόρμεν Βελάνι και η βραβισμένη του Ιταλικού τραγουδιού, Βιανέτα Βιανέτι.

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Ο ΞΕΝΟΣ ΨΑΡΑΣ

ΜΙΑ φορά κι 'έναν καιρό, σ' ένα απλό μα χαριτωμένο σπιτάκι, κοντά σ' ένα μεγάλο ποτάμι, ζούσαν δυο παλληκάρια, μαζί με την αδελφή τους, τη Βιολέττα, που την έλεγαν έτσι, γιατί τα μάτια της έμοιαζαν με τις διολέτες του κάμπου. Οι γονείς τους είχαν πεθάνει από χρόνια κι' έτσι τα τρία παιδιά είχαν μείνει ορφανά, μα ζούσαν αγαπημένα κι' ευτυχισμένα. Η Βιολέττα καθάριζε και περιποιόταν το μικρό σπιτάκι τους, το στόλιζε με λουλούδια και έφτιαχνε όμορφα φαγητά για τα αδελφία της, που γυρίζαν πάντα κουρασμένα απ' το ψάρεμα, αφού πήγαιναν να πουλήσουν τα ψάρια που είχαν πιάσει.

Η Βιολέττα ήταν πάντα χαρούμενη και γελαστή, γι' αυτό τα αδελφία της την λάτρευαν και την καμαρώναν.

Τυχρόν εκείνος που θα την πάρη κάποια μέρα γυναίκα του και άτυχος έμεις που θα την χάσουμε, γιατί τότε η ζωή μας θα σκοτεινιάσει, έλεγαν συχνά.

Μια μέρα, ενώ καθόταν στο κατώφλι του σπιτιού και κεντούσε, ένα ωραίο χρυσόπλουμιστο καράβι πέρασε από το ποτάμι. Η Βιολέττα το κύτταξε με θαυμασμό, και είδε τότε έναν λαμπροπτερό αέρα, που στεκόταν πάνω στο καράβι και τη χαιρετούσε, σηκώνοντας το χέρι.

Ο ήλιος τη θάμπωνε, κι' έτσι δεν μπορούσε να ξεχωρίσει το πρόσωπό του. Λίγο φοβισμένη, λοιπόν, πήρε το κέντημά της και μπήκε στο σπίτι.

Πέρασαν κάποιες μέρες, κι' ένα πρωί, σ' ένα έρημο καλυβάκι, που βρισκόταν εκεί κοντά, πήγε να μείνη ένας νέος λεοντόκορμος ψάρας. Έπιασε αμέσως φιλία με τα αδελφία της Βιολέττας. Γρήγορα τα τρία παλληκάρια γίνανε αχώριστα. Ο ξένος ψάρας πήγαινε κάθε βράδυ να φάει κι' αυτός από τα όμορφα φαγητά που έφτιαχνε η Βιολέττα. Κι' ήτανε τόσο όμορφος και την κύτταζε τόσο γλυκά, που η Βιολέττα δεν άργησε να τον αγαπήσει.

Μια μέρα, ο ξένος ψάρας πήγε και τη βρήκε, ενώ ήταν καθισμένη μπροστά στην πόρτα του μικρού σπιτιού της και κεντούσε.

— Άπο την πρώτη που σ' αντίκρισα, πεντάμορφη Βιολέττα, της είπε, γράφτηκε μέσα στην ψυχή μου η μορφή σου. Μέρα και νύχτα σε ονειρεύομαι. Πες μου, θέλεις να γίνης γυναίκα μου;

Θα τόλμα πολύ, απάντησε η Βιολέττα, μα δεν θέλω ν' αφήσω μονάχα τ' αδελφία μου.

Αυτό διορθώνεται, γέλασε το παλληκάρι. Έγώ τ' αδελφία σου τ' αγαπάω σαν νάτανε δική μου αδελφή. Έτσι, θα μείνουμε όλοι μαζί και θα ζήσουμε ευτυχισμένοι.

— Ωραία ιδέα! φώναξε χαρούμενη η Βιολέττα. Μα δες πόσο θα χαρούν κι' εκείνα, όταν θαρθούν.

Και αληθινά χάρηκαν τ' αδελφία της Βιολέττας για την ευτυχία της αδελφής τους. Χάρηκαν που δεν θα την έχαναν από κοντά τους και αρχίσανε να συλλογίζονται τα άρραβωνιάσματα και τους γάμους.

Μα ένα πρωί, ενώ η Βιολέττα καθόταν και πάλι στο κατώφλι του σπιτιού της και κεντούσε, άκουσε ποδοβολητό αλόγου και είδε να παρουσιάζεται μπροστά της ένας καβαλλάρης. Στάθηκε μπροστά της, ξεπέμψε και της είπε:

— Ο βασιλιάς μας, ο πολυχρονομένος, έστειλε απεσταλμένο του στα δυο σου αδελφία, για να σε ζητήση γυναίκα του. Μα τα αδελφία σου του έκαναν τη μεγάλη προσβολή να του απαντήσουν πως δεν μπορείς να παντρευτείς το βασιλιά, γιατί σ' έχουν τάξει σ' έναν ταπεινό ψαρά.

— Πολύ σωστά απάντησαν τ' αδελφία μου, είπε η Βιολέττα. Κι' έπειτα, νομίζω πως κάποιοι λάθος βάζει γίνει. Πώς είναι δυνατόν να θέλη ο βασιλιάς για γυναίκα του μια φτωχή κοπέλα σαν και μένα, που ποτέ του δεν την είδε;

— Ο πολυχρονομένος ο βασιλιάς και άφεντης μου σε είδε μια μέρα από το καράβι του, ενώ περνούσε το ποτάμι, και θαμπώθηκε από την όμορφιά σου, απάντησε ο ξένος. Από εκείνη τη στιγμή, αποφάσισε να σε κάνει γυναίκα του. Γι' αυτό, όταν τ' αδελφία σου απάντησαν προσβολή,

— Μέρα και νύχτα σε ονειρεύομαι. Θέλεις να γίνης γυναίκα μου;...

τικά στον απεσταλμένο του, οι στρατιώτες του βασιλιά τα επιστράτευσαν και τάρριξαν στις σκοτεινές φυλακές του παλατιού. Και τώρα ο πολυχρονομένος βασιλιάς σου στέλνει το μήνυμά του. Αν θέλεις να σώσεις τα αδελφία σου, μόλις σουρουπώσει θα πιάς στο μεγάλο πεύκο, κοντά στο μεγάλο δρόμο, και θα περιμένεις. Απο εκεί θαρθή να σε πάρη η χρυσή άμαξα του βασιλιά. Αν δεν πιάς, τα κεφάλια των αδελφών σου θα πέσουν αύριο το πρωί από το τεκούρι του δήμιου.

Αυτά είπε ο καβαλλάρης και, χωρίς να περιμένει να του απαντήσει η Βιολέττα, πήδησε σ' αλόγο του κι' έφυγε σαν αστραπή.

Η κοπέλλα σωριάστηκε στο χώμα, μπροστά στην πόρτα του σπιτιού της, θρηνηνός απελπισμένα. Έτσι τη βρήκε σε λίγο ο ξένος ψάρας, ο άρραβωνιαστικός της, γυρίζοντας από το ψάρεμα. Φοβισμένος, τη ρώτησε τι είχε και τότε εκείνη, με δάκρυα και λυγμούς, του τα διηγήθηκε όλα.

Κιτρίνισε το παλληκάρι, όταν τ' άκουσε.

— Δεν ήξερα τίποτα, της είπε. Σήμερα εγώ ψάρενα σ' άλλο μέρος το ποτάμι και σ' άλλο τ' αδελφία σου. Μα πές μου τώρα, τί σκοπεύεις να κάνεις;

— Τι άλλο μπορώ να κάνω, καλέ μου; είπε η Βιολέττα. Θα σκύψω το κεφάλι στην κακή μου μοίρα.

— Θέλεις να πής πως θα μ' αφήσεις, για να παντρευτείς το βασιλιά; ρώτησε το παλληκάρι. Μα τότε έλεγε ψέματα πως μ' αγαπάς;

— Σ' αγαπώ περισσότερο κι' από τη ζωή μου. Μα πως μπορώ ν' αφήσω τα καλά μου τ' αδελφία να χάσουν τη ζωή τους;

Το παλληκάρι δεν βόηκε να απαντήσει, έσκυψε το κεφάλι κι' έφυγε.

Έτσι, κατά το σούρουπο, η Βιολέττα έφυγε από το σπιτάκι της και πήγε να κησθή κάτω από το πεύκο. Ύστερα από λίγο, εκεί που περίμενε κλαίγοντας, μια φτωχοντυμένη γριούλα πήγε κοντά της.

— Γιατί σου, κόρη μου, γιατί κλάεις; — Άχ, μεγάλη συμφορά με βρήκε, καλή μου κυρούλα, απάντησε η Βιολέττα.

Και της διηγήθηκε την ιστορία της.

— Κι' εσύ το λές, σφωρά πως σε διαλέξε ο βασιλιάς για γυναίκα του; ρώτησε η γριούλα

παραξεμένη.

— Μα εγώ δεν θέλω να γίνω γυναίκα του βασιλιά, είπε η Βιολέττα, θέλω να γίνω γυναίκα του όμορφου ξένου ψάρα. Μονάχα κοντά του θ' είμαι ευτυχισμένη.

— Μα και ο βασιλιάς είναι νέος και όμορφος, είπε η γριούλα. Μια φορά έτυχε να τον δω, και θαμπώθηκα. Κι' έπειτα, για σκέψω το, κόρη μου θα σε γεμίση χρυσάφια και πετράδια κι όμορφα φορέματα. Μαζί του, θα ζής σ' ένα μαριμάρινο παλάτι και θα κάθεται δίπλα του στο θρόνο.

— Έμένα θα μουτάναν τα φτωχικά μου φορέματα, το σπιτάκι μου κοντά στο ποτάμι και ο καλός μου ο ψάρας, για να μ' ευτυχισμένη, απάντησε κλαίγοντας η Βιολέττα.

— Είσαι κουτή και ξερεκέφαλη, κοπέλλα μου, είπε η γριούλα.

Κι' έφυγε, κουνώντας το κεφάλι.

Περίμενε ακόμα λίγο η Βιολέττα. Ύστερα είδε να φτάνη μια ολόκληρη άμαξα, που την έσερναν τέσσερα άσπρα άλογα. Δύο λαμπροπτεροί αετοί σήκωναν ν' ανέβη, κι' έπειτα η άμαξα ξεκίνησε. Έκλειγε η καμένη η Βιολέττα σ' όλο το δρόμο, έκλειγε κι' όταν έφτασαν στο λαμπρό μαρμαρόχτιστο παλάτι.

Μια ηλικιωμένη κυρία του παλατιού πήγε να την υποδεχτεί.

— Ο πολυχρονομένος βασιλιάς μας, της είπε, διάταξε να σάς ντύσουμε με φορέματα χρυσόκεντητα, πριν να παρουσιαστής μπροστά του.

Της Βιολέττας, της φάνηκε πως εκείνη η κυρία του παλατιού έμοιαζε παράξενα με τη γριούλα που είχε συναντήσει κάτω από το πεύκο, μα σίγουρα θάκανε λάθος... Χωρίς να πηλέει, την άφησε να την οδηγεί σ' ένα χρυσόστολιστο δωμάτιο, όπου περίμεναν τέσσερις υπηρέτριες που την έτριψαν με άρώματα την έντυσαν και την χτένισαν. Ύστερα η ηλικιωμένη κυρία του παλατιού την πήρε από το χέρι, για να την οδηγήσει στην αίθουσα του θρόνου.

«Θα πιάς στο πόδι του βασιλιά», συλλογίζονταν η Βιολέττα, ενώ τα δάκρυα έτρεχαν στα μάγουλά της.

«Θα τον παρακαλώ ν' αφήσει ελεύθερα τα αδελφία μου και να μου επιτρέψει κι' έμένα να γυρίσω μαζί τους στο σπιτάκι μου, κοντά στον αγαπημένο μου ψάρα...»

Έτσι, μόλις η κυρία του παλατιού άνοιξε μια πόρτα και την έβλεψε μέσα στην περιλαμπρή αίθουσα, μπροστά στο θρόνο του βασιλιά, η Βιολέττα, χωρίς να σηκώσει το κεφάλι, για να κυττάξή το πρόσωπό του, έπεσε γονατιστή μπροστά του.

— Βασιλιά μου πολυχρονομένε, λυτήσου με... Μα δεν πρόφτασε να συνεχίσει.

— Σήκωσε το κεφάλι και κύτταξε με, Βιολέττα, άκουσε μια γυναική κι' αγαπημένη φωνή.

Σήκωσε το κεφάλι ξεφνιασμένη η Βιολέττα... και νόμισε πως έβλεπε όνειρο. Γιατί ο χρυσοντυμένος βασιλιάς, που καθόταν στο θρόνο, είχε το πρόσωπο του αγαπημένου της ψάρα και δίπλα του, ήταν τ' αδελφία της.

— Ναι, δεν κάνεις λάθος, πανέμορφη και γλυκιά Βιολέττα, της έλεγε τώρα ο βασιλιάς, ενώ έσκυβε για να την βοηθήσει να σηκωθεί. Έγώ είμαι ο ψάρας που τόσο αγαπήσεις και που για χάρη του αρνίσουν ένα θρόνο. Κι' αυτά είναι τα αγαπημένα σου αδελφία. Εκείνη την ημέρα, πάνω από το καράβι μου, ενώ περνούσας το ποτάμι, σ' αντίκρισα και θαμπώθηκα από την όμορφιά σου. Μα δεν ήθελα να γίνω γυναίκα μου μια κοπέλλα που ήταν μονάχα όμορφη. Ήθελα να δοκιμάσω τη γενναιοδωρία της ψυχής της και τη δύναμη της αγάπης της. Γι' αυτό σ' ανάγκασα να περάσεις απ' όλες αυτές τις δοκιμασίες. Κι' εσύ ήσουν πρόθυμη ν' υποσιάζεις την ευτυχία σου για να σώσεις τ' αδελφία σου, μα ήσουν και έτοιμη να περιφρονήσεις ένα θρόνο για την αγάπη ενός φτωχού ψάρα.

— Ωστε και η γριούλα που συνάντησα κάτω από το πεύκο... είπε η Βιολέττα.

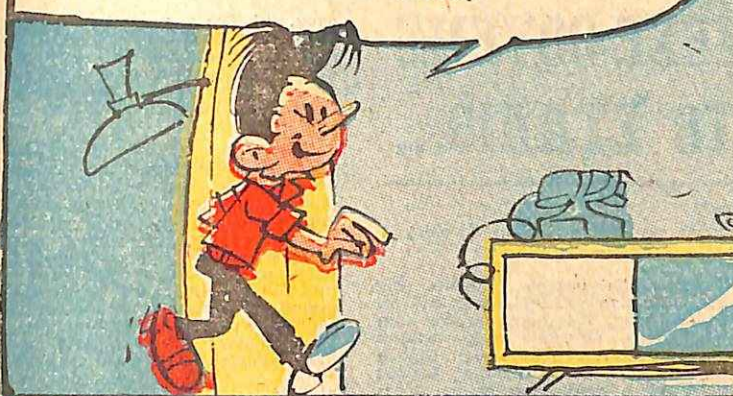
— Ήταν η πιστή μου баγρία. Την έβαλα να σου μιλήσει έτσι, για να σε δοκιμάσει. Ήθελα να ξέρω αληθινά τί έκαυες στην καρδιά σου. Μα πές μου τώρα, είσαι ευτυχισμένη;

Την άλλη μέρα, παντρεύτηκε το βασιλιά, που δεν ήταν άλλος από τον αγαπημένο της ψάρα, κι' έζησε κοντά του για χρόνια ευτυχισμένη.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Ο ΡΙΟΤΗΣ ΚΑΙ ΟΙ ΕΠΙΘΥΜΙΕΣ ΤΟΥ

— Δέκα πέντε μέρες έχω να δω τον Άντώνη. Ας του τηλεφωνήσω να μάθω τι γίνεται...

— Έυποός!...

— Έμένα ζητούσες. Δεν είναι έτσι;... Έδω είμαι, λοιπόν.

— Είμαι πάντα παρών. Όταν με χρειάζεσαι.

... Μα αυτό είναι άπιστευτο... Όποτε άρκει να θελήσω να σε δω, για να βοήθης μπροστά μου...

— Τι λάνεις εκεί, Ριότη; — Προσπαθώ να δω αν αυτό μπορώ να το επιτύχω και από την άνωποδη... Όταν δηλαδή η παρουσία σου μου είναι ανεπάραικτη...

— Έλα, σταμάτα, Ριότη... Δεν είναι άστεια αυτά!...

Απο το περιοδικό ΤΙΝ ΤΙΝ

ΑΘΛΗΤΙΚΑ

Ο ΘΡΥΛΙΚΟΣ ΤΖΕΣΣ ΟΟΥΕΝΣ ΘΑ ΔΙΔΑΞΗ ΣΤΟ ΣΤΑΔΙΟ...

Το μαύρο έλαφι των 'Ολυμπιακών του Βερολίνου (1936)

στά το χιτηρικό δόγμα των ανωτέρων άρειων φυλών και των κατωτέρων, όπως είναι, κατά την γνώμη των άπανταχού του κόσμου φασιστών, οι Έβραιοι και οι νέγροι. Σήμερα, βέβαια, ύστερα από την συντριβή και την καταδίκη του χιτηρισμού, ο Τζέσσε 'Οουενς είναι υπερήφανος για την παλιά εκείνη άρνηση του Χίτλερ, να του δώσει, σε συγχρητήριο κίνημα, το χέρι του.

ΓΚΡΟΥΜ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΛΕΣΟΣ.

Ο Τζέσσε 'Οουενς γεννήθηκε από πάμπανη νέγρική φαμίλια, την 12ην Σεπτεμβρίου 1913, και γύρισε σε καμπόσες δουλειές για να βγάλει το ψωμί του. Σε ηλικία 12 χρόνων, ήταν γκρουμ ξενοδοχείου, με εξαιρετικά λεπτά πόδια, σαν αλόγου κορμίσας. Κι' από την ηλικία αυτή έδειξε πως θα ήταν μοναδικός κι' άπαράμιλλος στους δρόμους ταχύτητας. Στα 14 χρόνια του, έτρεχε τις 100 γυρρές σε 10.6(1)10 κι' ύστερα από δύο χρόνια σε 9.9 δευτερόλεπτα. Έτσι, του άνοιχταν οι δρόμοι για την ύπνοτροφα και το Πανεπιστήμιο του 'Οχάιο. Το 1933, ο άσημος μέχρι τότε γιος του νέγρου βαμπακούργατη 'Οουενς τραβούσε την παναμερικανική προσοχή, κι' ένα σημαντικό κατόρθωμα: Πήγχε στο έλαφι σε μήκος 7.46 μέτρα κι' έγινε άμέσως

γνωστός. Κι' ύστερα, ξαφνικά, στις 25 Μαΐου του 1935, στους άγαντες στίβους του Ντιτρώιτ, πέτυχε κάτι που έμεινε μοναδικό στην ιστορία του Παγκοσμίου Αθλητισμού. Την ίδια μέρα, ο άπαράμιλλος νέγρος βελτίωσε 5 παγκόσμια ρεκόρ κι' ισοφάρισε ένα!

Στο αμερικανικό φοιτητικό πρωτάθλημα του Σικάγου, κατέκτησε με 10.2 δευτερόλεπτα το παγκόσμιο ρεκόρ των 100 μέτρων, και έγινε έρλος. Κι' ύστερα ήρθε η μεγάλη δοξα, στον 'Ολυμπιακό στίβο του Βερολίνου.

ΣΕ ΤΡΙΕΙΣ ΜΕΡΕΣ, 3 ΧΡΥΣΑ ΜΕΤΑΛΛΙΑ!

Όταν παρατάχθηκε, μαζί με τους άλλους πρωταθλητές άσους, στον τελικό των 100 μέτρων, στην 'Ολυμπιάδα του Βερολίνου, το άπαγαυμα της ης Αύγουστου του 1936, 100 χιλιάδες φιλάθλοι άνοιξαν το στόμα από θαύμα, με το άρμονικό δέσιμο του μελανίου κορμού του μινάδα, από το Ντιτρώιτ. Το νευρώδικο, χυτό και λαμπαδότο κορμί του Τζέσσε 'Οουενς τανούθηκε σαν άστροπή, στην κεραυνόδοξα θαυματική κορσά, 'Ο Τζέσσε 'Οουενς κάλυψε την απόδοσή σε 10.2(1)10 και κέρδισε το πρώτο 'Ολυμπιακό του μετάλλιο. Την επομένη, 2 Αύγου-

στου, κι' ένα καταπληκτικό έλαφι 8.06, κέρδισε το δεύτερο του μετάλλιο, και χρειάστηκε να περάσουν από την εποχή αυτή 30 δολόκληρα χρόνια, για να βρεθεί ένας 'Αγγλος, ο Ντέιβις, να καταρρίψει το ρεκόρ του με 8.07!

Τέλος, την επομένη 3 Αύγουστου 1936, ο άδάμαστος και μοναδικός στην κορσά ταχύτητας νέγρος σημείωσε περιφανή νίκη στα 200 μέτρα, με ρεκόρ 20.7(1)10. 'Ο τρίτος 'Ολυμπιακός του θριάμβος, που ήταν μοναδικός στα παγκόσμια κι' ολυμπιακά χρονικά, προκάλεσε τον παγκόσμιο θαυμασμό κι' έγινε άπαγαυμα χρονικά, επιχείρημα για τις φυλετικές διακρίσεις και για την άδελφική έλπίση των νέγρων στον αμερικανικό στίβο.

Ο ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΗΣ ΘΥΜΑ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΤΩΝ

Άτυχώς, οι βιοτικές ανάγκες άποχρώσανε τον νέγρο ύπερπρωταθλητή, όταν γύρισε στην 'Αμερική, να μεταναστεύσει στον επαγγελματισμό, για να κερδίσει 60 χιλιάδες δολάρια, που του προσέφεραν έπνοια και γκαγκαντερικοί επιχειρηματίες. Κι' επειδή δεν βρισκότανε κανείς να αναγορεύσει τον άητητο νέγρο, οι επιχειρηματίες τον άναγκάσανε να τρέχει και να συναγωνίζεται άλλα κούρσας, γυμνασμένα σκυλιά, μικρά αυτοκίνητα. 'Ο 'Ολυμπιονίκης που κέρδισε τρία 'Ολυμπιακά μετάλλια, έλεμπε όλόένα και γινόταν παλιότσος ταίρκο, για να θρέψει την φαμίλια του. Οι φιλάθλοι προσποιούνταν πως ότι τον άναούσανε και οι αθλητικές άρχές άγνως άνωμένων Πολιτειών τον διαγράφανε, την στιγμή που αυτός ήταν ο μοναδικός ύπερβουνο για την θαλκή καταντία του μεγαλύτερου αθλητή όλων των αίωνων κι' όλων των εποχών. Το 1937, το έδαωλο των 'Αμερικανών φιλάθλων έχασε, σε μία άσκληρή έπαιξη, τις 60 χιλιάδες δολάρια και, για να εξασφαλίσει την στοιχειώδη συντήρησή της φαμίλιας του (γυναίκα και δύο κόρες), μπήκε φύλακας σε γηπέδο, με 18 δολάρια τη βρομάδα. 'Υστερα πουλούσε πισία κι' έγινε μπράβος κομματάρχη. Μετά τον πόλεμο, ο Τζέσσε 'Οουενς ξαναγύρισε στα παλιά του ιδανικά. Με τη θερμή άποστήριξη φανατικών φίλων του, άνοιξε ένα γυμναστήριο στο 'Οχάιο, που θεωρείται σήμερα ύποδειγματικό στις 'Ηνωμένες Πολιτείες. 'Ο άτυχος άσος έθανείβε Θεού πρόσωπο και οι αθλητικοί παράγοντες τον άνωμένων Πολιτειών και τον στέλνουν σε πολλές χώρες, για προπαγάνδα και διδασχή. Οι Έλληνες φιλάθλοι, που συμπάσσαν τον θρυλικό αυτό νέγρο και στην δόξα και στην καταπτώση του, τον έπιφύλασαν θερμή ύποδοχ.

π. κρ.

66

ΕΦΤΑΣΕ ΤΟ ΤΖΟΥΚ . ΜΠΟΞ ΣΤΗ ΡΩΣΙΑ

Στη Μόσχα, έμφανίστηκε το πρώτο τζούκ-μπόξ. Το άπτεκτησε ένα μπάρ, στη μικρή πλατεία, όπου βρίσκεται το άγαλμα του ύποτιθεμένου ίδρυτή της πόλεως, Γιούρι Ντολκορούτι. Πολιορκείται δε κυριολεκτικά από τους νέους, που με ριολεκτικά από τους νέους, που κι' τώρα είχαν μόνο άκουσέ κι' αυτό από άους έτυχε να ταξιδεύουν στις χώρες της Δυτικής Ευρώπης. 'Ο δίσκος που περιστοιχισμένο περισσότερο άπ' άλους, είναι ένα «μάντισον» της 'Ανατολικής Γερμανίας.

ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

Στη Βιέννη

Η ΕΘΝΙΚΗ ΣΤΙΒΟΥ άπεκλείσθη

Η άπέδοσι των αθλητών

Η έθνική μας ομάδα στίβου δεν μπόρεσε να διακριθώ στη Βιέννη. Παίρνοντας μέρος στους προκριματικούς άγαντες του κυπέλλου Ευρώπης στο στίβο (που καθιερώθηκε για πρώτη φορά έξωτός), άποκλείσθηκε κι' έτσι έμεινε έξω από τους ήμιτελικούς της Ρώμης. 'Ισχυρότερες οι έθνικές ομάδες ής 'Ελβετίας και Αυστρίας προηγήθηκαν στη γενική βαθμολογία, με 62 και 61 αντίστοιχα, ενώ η ελληνική ομάδα κατέκτησε 47 βαθμούς (τρίτη θέση) και η ομάδα του Λουξεμβούργου 27 βαθμούς (4η θέση).

Είναι άλήθεια ότι δεν ύπρχαν έλπίδες για την κατάληψη της πρώτης θέσεως. Οι 'Ελβετοί και οι Αυστριακοί προσέδωσαν πολύ στα τελευταία χρόνια. 'Επί πλέον, η άποχή άριωμένων πρωταθλητών από την ένεργο δράση, στερήσε την ομάδα μας 5—6 κι' οι 10 βαθμών. 'Ότσο είχαμε και δύο άνελπιστες νίκες, μέσα στις έξη πρώτες θέσεις που κατέκτησε η ομάδα μας στη Βιέννη: 'Όσο η νίκη του Αλβακίου στη 10.000 μ. και του Μεσημέρη στη 5.000 μέτρα. 'Αναλυτικά, οι αθλητές μας άπέδωσαν τα έξης:

ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΤΙΚΑ

Δρόμος 10.000 μ.: Αλβακίωτης 1ος με 32.01.6
Δρόμος 5.000 μ.: Μεσημέρης 1ος με 14.32.6
Τριπλούν: Κατσέρης 1ος με 14.93.
Δρόμος 400 μ.: Ρεγκούκος 2ος με 48.3.
'Επί κοντά: Παπανικολάου 1ος με 4.80.

ΜΕΤΡΙΑ

Δρόμος 100 μ.: Γεωργόπουλος 4ος με 11.1.
110 μ. έμπόδια: Λαζαρίδης 3ος με 15.1.
Μήκος: Μαγκλάρας 1ος με 7.17.
'Ακοντισμός: Μοσχής 3ος με 64.92.
3000 μ. στήλη: Χαραμής 4ος με 9.47.8.
Σφυροβολία: Μπαμπανιάτης 2ος με 58.03.
200 μ. Γεωργόπουλος 4ος με 22.2.
800 μ. Κικιλής 4ος με 1.54.6.
Δισκοβολία: Τσακανίκας 2ος με 50.43.
400 μ. έμπόδια: Μπιρμπιλής 3ος με 55.2.
1500 μ.: Μεσημέρης 4ος με 3.49.5.
'Υψος: Παπαγεωργίου 3ος με 1.80.
Οι ομάδες σκυταλοδρομίας, ή μόν 4X100 έτερμάτισε τρίτη αλλά άποκλείσθηκε, ή δε 4X400 έτερμάτισε τρίτη σε 3.17.9.

ΤΟ «ΚΟΥΣ—ΚΟΥΣ» ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ο Παναγιώτατος και ο 'Απόλλων Καλαμαριάς σάβηκαν και παραμένουν στην ά' έθνική κατηγορία.

ρία, χάρις στον μηδενισμό της Νίκης Βόλου.

—Δραματική ήταν ή συνεδρίαση της ΕΠΟ, που άποφάσισε τον μηδενισμό της Νίκης και του ΠΑΟ για το μεταξύ τους διακοπέν παιγνίδι.

—Λίγο πριν ληφθώ ή άπόφασι, ο άρχηγός του Παναγιωταίου κ. 'Αστ. Μπέλλας μοίραζε τυρόπιτες και πορτοκαλάδες σε γνωστούς

—'Η ΑΕΚ φοβήθηκε να του έπιτρέψει να φύγει, γιατί θα τον έχανε... Λέγεται ότι διεθνής κυνηγός είχε σκοπό να μείνει στην Αυστραλία άρκετά χρόνια.

—Δεύτερα νεότητα: 'Ο τεχνικός μάνατζερ του 'Ολυμπιακού κ Μπούκοβι έζήτησε από τον Θαν Μπέμπε να επανέλθω στις τάξεις των «ερυθρολεύκων»! Μπέμπε, όνομα και πράγμα...

Η ΑΕΚ

Η ομάδα μπάσκετ μπάλω της ΑΕΚ πήρε μέρος στο διεθνές τουρνουά της Καζέρτας 'Ιταλίας και κατέλαβε την πρώτη θέση. Η πρωταθλήτρια 'Ελλάδος ένίκησε τη μικτή Βαρσοβίας 93—72, την Τάβερπ του 'Ελσίνκι 63—62 και τη μικτή Καζέρτας 71—69.

Η ΙΣΤΙΟΠΛΟΪΑ

Στο παγκόσμιο πρωτάθλημα με σκάφη τύπου «ντοράνγκων», που θα γίνη από 17—23 τρέχοντες στη Σουηδία, ή 'Ελλάς με μετάσχη μ' ένα σκάφος. Πληρώμα θα έχη τους Μακρυδάκη, Τσουρουγιάννη και Λεμετσόπουλο

ΙΣΟΠΑΛΟΙ

Σε συνάντησι πυγμαχίας μεταξύ των έθνικών ομάδων 'Ελλάδος και Λιβάνου, το άποτέλεσμα ήτο ισόπαλο 3—3. Νικήτες από τους 'Ελληνες πυγμαχούς ήσαν οι Οικονομάκος, Τσακίρης και 'Αθανασόπουλος.

ΤΟ ΠΙΚ—ΠΟΓΚ

Οι πηγοπονίστες Διακόκης, Κλημέντος και 'Αγγελίκας, άποτέλουν την έθνική ομάδα, που θα μετάσχη στο ευστατικό πρωτάθλημα νέων (Πράγα, 12—15 'Ιουλίου).

ΚΟΠΗΛΑΤΙΚΗ ΕΠΙΤΥΧΙΑ

Η λέμβος κοπηλασίας του Ναυτικού, που πήρε μέρος στους διεθνείς άγαντες της Ρώμης, τερμάτισε δεύτερη, μετά την Ιταλική και πρό της Ισπανικής και του Μονακό

Η ΜΠΕΝΦΙΚΑ

Η πρωταθλήτρια Πορτογαλίας Μπενφίκα θα έλθω τον προσεχέ Σεπτέμβριο, για να δώση δύο άγαντες, με αντιπάλους τον Παναθηναϊκό και τον 'Ολυμπιακό.

ΒΑΛΚΑΝΙΚΟΙ ΤΕΝΝΙΣ

Όλες οι βαλκανικές χώρες θα μετάσχουν στους βαλκανικούς άγαντες τένις, που θα γίνουν στην 'Αθήνα από 12—16 τρέχοντες. Θα άποστασούν μόνο οι 'Αλβανοί, που δεν έχουν, άλλατε, άνεπτυγμένο τένις.

ΔΟΞΑ ΚΑΙ ΝΙΚΗ

Η Δόξα Δρόμιας και η Νίκη Βόλου ύποβιβάσθηκαν στην β' έθνική κατηγορία. Η πρώτη ήττήθηκε από τον ΠΑΟΚ στο τελευταίο μάτις του πρωταθλήματος, ενώ η δεύτερη ήττήθηκε—μαζί με τον Παναθηναϊκό—και έτσι έχασε την εύκαιρία να ισσοβαμίσω με άλλες ομάδες και να δώση άγαντες κατατάξεως με τους οποίους πιθανόν να ένωζέτο.

ΒΑΛΚΑΝΙΚΟΙ ΤΕΝΝΙΣ

Όλες οι βαλκανικές χώρες θα ήλθωσαν συμμετοχή στους βαλκανικούς άγαντες τένις, που θα γίνουν στην 'Αθήνα, από 12—16 'Ιουλίου (υπό το φως των προβολέων). Δεν θα μετάσχη μόνον ή 'Αλβανία. 'Ηδη στην ΕΟΑ άρχισαν να άναώνουν τα όμορπα των ένων αθλητών.

ΑΘΗΝΑΙ—ΣΟΦΙΑ

Κλείσθηκε όριστική συμφωνία για την τέλεσι του ποδοσφαιρικού άγαντος των μικτών ομάδων 'Αθηνών και Σόφιας, στις 14 'Ιουλίου στη Βουλγαρική πρωτεύουσα.

Ο ΧΙΤΛΕΡ ΑΡΝΗΘΗΚΕ ΝΑ ΔΩΣΗ ΤΟ ΧΕΡΙ ΤΟΥ ΣΤΟΝ ΟΟΥΕΝΣ

Ο συμπαθέστατος νέγρος πρωταθλητής, που όλο που έχουν περάσει 30 δολόκληρα χρόνια από την εποχή που άσρωνε τα ρεκόρ και στεφανωνότανε τρεις φορές 'Ολυμπιονίκης στον Βερολινέζικο στίβο, εν τούτοις έξασκοιούθε μέχρι σήμερα να διατηρή και να συντηρή τη δημοτικότητα του, άνεξαρτήτως φυλής, θρησκείας και χρώματος. Άπό τα χέρια του, έβγαζε από την αθλητική περπα και διδασχή του, περσάνε όλοι οι νέγροι πρωταθλητές των 'Ηνωμένων Πολιτειών, που πήρανε μέρος και θριαμβέυσαν στις 'Ολυμπιάδες Λονδίνου 1948, 'Ελσίνκι 1952, Μελβούρνης 1956, 'Ρώμης 1960 και Τόκιο 1964. Οι περισσότεροι 'Αμερικανοί μινάδες βρομεί ταχύτητας, όπως ο Ντίλλαρτ και ο Ουάιτφιλντ, που νίκησαν στην 'Ολυμπιάδα του Λονδίνου, ήταν μαθητές του. Άκόμη κι' ή μαύρη γκαζέλα του παγκοσμίου γυναικείου αθλητισμού, ή Ρούντολφ, που άπέσπασε τον παγκόσμιο θαυμασμό στην 'Ολυμπιάδα της Ρώμης (1960), άκουσε και συμμορφώθηκε με την διδασχή του. 'Ο Τζέσσε 'Οουενς κατέχει τα έρα μυστικά του σπριντ και του κεραυνόδου ξεκινήματος, που τ' άποκαλύπτει μονάχα στους νέγρους. 'Ο περίφημος 'Ολυμπιονίκης του Τόκιο Μπόμπ Χάις, που κατέρριψε το ρεκόρ του 'Οουενς με 10' από 100 μέτρα, έμισε τα μυστικά της ταχύτητας, που γίνεσαι άστροπή στον 'Ολυμπιακό στίβο, από τον Τζέσσε 'Οουενς.

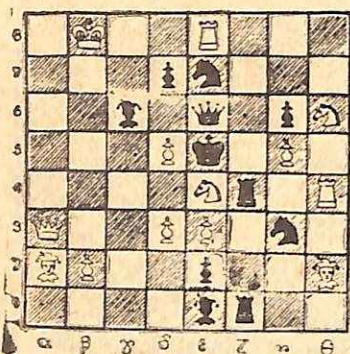
Ώστόσο, ο άρσιος και λυγρός σαν ζαρκαβί νέγρος, που θα τιμήθω στο Παναθηναϊκό Στάδιο, δεν έχινάει την ποταπόνηση του Χίτλερ, που άρνήθηκε στο 'Ολυμπιακό Στάδιο να δώση το χέρι του στον έξασκοτό νέγρο 'Ολυμπιονίκη, για να δείξη στον κόσμο ότι εφαρμόζει πι-

Άρ. άστερά: 'Ο μούρος 'Απόλλωνας Τζέσε 'Οουενς, σαν τεντωμένη χορδή, πήδαζε το σκάμμα και σημειώνει τον τρίτο περιφανή θριάμβό του στο έλαφι σε μήκος, στον άλυμιακό στίβο του Βερολίνου (1936), με ρεκόρ 8.06 που καταρρίφθη ύστερα από τριάντα έξι χρόνια στον άλυμιακό στίβο του Τόκιο από τον 'Αγγλο Ντέιβις. Δε ξ. ά: 'Ο μαθητής του Τζέσε 'Οουενς νέγρος άλυμιακός του Τόκιο Μπόμπ Χάις, ο όποιος έκάλυψε τα 100 μέτρα στον άπθανο και φανταστικό χρόνο 9.9, που κατασέπτει το άλυμιακό ρεκόρ του δασκάλου του.

ΤΟ ΣΚΑΚΙ

ΠΡΟΒΛΗΜΑ 300N

Παίζουν τα λευκά και κάνουν
μάτ σε δύο κινήσεις.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΥΠ' ΑΡ. 29 ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ

(σε 4 κινήσεις)

1) Λευκά	Μαύρα
2) Λη4—δ7	ΡΧ1γ4
3) 1γ3—δ5	ΡΧ1δ5
4) Ργ3	Ρε5
5) Ργ4 (+ από Αβ2) και μάτ.	

MENTIOYΜ

ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

Της 'Εταιρίας Ψυχικών Έρευνών
(Βραβείον Τηλεπαθείας μαρκάς Α
ποστάσεως). Δέχεται καθ' ελάχιστην
9—1 π.μ. και 5—8 μ.μ. δόξας Με-
τόδου 25 Α' δρόμ. (στασίς Μον-
σίου). Τηλέφωνον 810-975.

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒΣ «Α Τ Η Ν Σ»

Διεθνές Πρακτορείον Παρνάσσου 2
(Πλατ. Κλαυθμόνος) 7ος δρόμος,
γραφ. 7 και 8, Τηλ. 227.709. Έμπι-
στευτικά Έρευνα, αναζητήσεις,
Πληρω. επί ιδιωτικών υποθέσεων εν
Ελλάδι και εξωτερικώ. Ειδικόμε-
νον προσωπικόν. Διευθύνει τέως Α-
στυνομικοί Γενικής Ασφαλείας με
πολυτή πείραν.

ΖΗΤΕΙΣ ΟΝΟΜΑ

Ψάξε γρήγορα και εύκολα ένα όνομα Κοι-
νιστών ή Κομμουνιστών από έναν άσχετο
να αγοράσουν ΕΠΙΛΗΨΗ ή ΣΕΙΣΙΟΥΡ δια το
Κομμουνιστών τους αποσπασμένο της Ελλάδας.
Πληροφορηθείτε μας με οποιονδήποτε
τρόπο ή αν θέλετε να αγοράσετε μια λίαν χρι-
στή για ΚΑΘΕ τέτοιο όνομα ΑΥΘΙΜΕΡΟΝ
με την αγοράση της Παράδειση όλο
λαμπρή βίβα. Ένταξήστε ΑΜΕΣΩΣ.

ΒΑΣΙΛΑΜΗΣ & ΒΑΣΙΛΑΜΗΣ
ΠΑΤΗΝΙΑ 5 - (ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ ΤΙΟΔ)
ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 536.568
ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΕΝΤΡΟΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΩΝ

Α. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ
ΙΑΤΡΟΣ ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ

Δέχεται Βηληορ 7 Πλατεία Άγιου
Κωνσταντίνου, (Ομόνοια) 10 π.μ. —
7 μ.μ. και 5—8 μ.μ. Τηλ. 525.387

ΡΟΥΣΣΑ ΠΛΑΤΗ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται καθ' ελάχιστην 9—3. Τά &
παρεμβάσεις μόνον επί συγγενείας
Καρδιού Τρικόστη 113. Τηλ. 613.610. — Οίκος 710.752.

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

Ο CHARALAMPOS EVDO-
XIADIS και ο ATHANASIOS
KERESTETZIS, M/V ARCHAN-
GEL S. LIVANOS SHIPPING
BROKERS LTD TRENT HOU-
SE E.C. 3., MARY ALE LON-
DON ENGLAND., επιθυμούν ν'
αλληλογραφηθούν με νέες από το
εξωτερικό και κατά πρότυποι α-
πο τον Καναδά, την Άμερική και
την Άγγλία, με σκοπό την σύ-
ναψη μιας ελληνοαμερικανικής
φιλίας.

Ο PIERO MAORI και ο GE-
ORGE HOSE, S/T OLYMPIC
WIND C/O CENTRAL AME-
RICAN AGENCY I. N. C. 655
MADISON AVENUE NEW
YORK N. T. 21 USA, ζητούν αλ-
ληλογραφία με δεσποινίδες και κυ-
ρίες μορφωμένες, άνω των 22 ε-
τών, με σκοπό την ανταλλαγή σκέ-
ψεων και ζωής—ποστών.

Ο KONSTANTINOS MERA-
VOGLOU, ο KONSTANTINOS
KOSTOPOULOS και ο GEOR-
GIOS STAMATAKIS, S/T WIN-
HERITANEE C/O AMERICAN
CAS TERN SYLTAN HUSSE-
IN STR P. O. BOX 486 PORT
SAID EGYPTE, ζητούν αλληλο-
γραφία με νέες από την Αθήνα
και τον Πειραιά, ηλικίας 16—20
ετών, με σκοπό την ανάπτυξη α-
γώνων φιλικών δεσμών.

Ο COSTAS PAPADOPOU-
LOS (26 ετών) και ο DIMO-
STHENIS ANTONAKOS (27
ετών), M/V ANTONIS LEMOS
—PATRAS C/O CLARE HOU-
SE ST. 30 — 33 MINORIES
LONDON E.C. 3., ENGLAND,
ζητούν αλληλογραφία με νέες η-
λικίας 17—23 ετών, με σκοπό την
σύνταξη αγώνων φιλικών δεσμών.

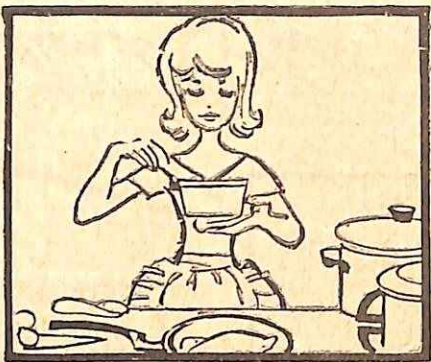
Ο ΝΙΣ ΜΙΤΣΟΥ, S/T ATL.
BARONESS MARITIME BRO-
KERS INC ONE WHITEHALL
STREET NEW YORK N. T.
10004 USA, επιθυμεί ν' αλληλο-
γραφηθεί με νέες από την Ελλάδα
και το εξωτερικό, στην έλλη-
νική γλώσσα, με σκοπό την σύ-
ναψη μιας καλής και σταθερής φι-
λίας.

Ο NICOLOS PAPAGEOR-
GIU, S/T OLYMPIC CHARI-
OT C/O OLYMPIC MARITIME
S.A. 17 AVE. DE MONTE CAR-
LO, MONTE CARLO MONACO,
επιθυμεί ν' αλληλογραφηθεί με
νέες από την Ελλάδα και κατά
πρότυποι από την Αθήνα και
τον Πειραιά, ηλικίας 18—24 ε-
τών, με σκοπό την ανάπτυξη μι-
ας αγνής και σταθερής φιλίας.

Ο PANAGIOTIS PAPADO-
POULOS και ο ARISTIDIS
CHRONOPOULOS, S/S A-
THLOS TRITON SHIPPING
INC 26 BROADWAY NEW
YORK 10.004 N.Y. USA, επιθυ-
μούν ν' αλληλογραφηθούν με νέ-
ες, μέχρι 28 ετών, απ' όλη την
Ελλάδα, με σκοπό την σύναψη
μιας καλής και σταθερής φιλίας
και ό,τι άλλο ήθελε προσκλήναι.

Ο COSTAS RONTOGIAN-
NIS και ο GEORGE ANTONI-
OU, S/S CISSULA—ARISTI-
DES STEAMSHIP. Co MARI-
TIME BUILDING—ACTI MIA-
OULI 65, PIRAEUS GREECE,
ζητούν αλληλογραφία με νέες η-
λικίας 17—22 ετών απ' όλο τον
κόσμο, στην ελληνική και αγγλι-
κή γλώσσα, με σκοπό την φιλία
και ό,τι άλλο ήθελε προσκλήναι.

Ο GEORGIOS ILIADIS και
ο LAMBROS FOTINOS, S/T
«LARGO» C.M. LEMOS C/O L.
T. D. 92 FENCHURCH STR.
LONDON E.C. 3., ENGLAND,
ζητούν αλληλογραφία με νέες από
την Ελλάδα και το εξωτερικό,
με σκοπό την ανταλλαγή σκέψεων
και την ανάπτυξη μιας σταθερής
φιλίας.

Η ΚΟΥΖΙΝΑ ΜΑΣ

Η ΣΑΛΤΣΑ: Τό μυστικό όπλο της νοικοκυράς.

ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑ, που επιθυμεί
να θεωρηθεί καλή νοικοκυρά,
πρέπει, πριν απ' όλα, να φροντί-
ση να γίνει καλή μαγείρισσα. Μα
για να είναι «καλή μαγείρισσα»,
δεν αρκεί να ξέρει να φτιάχνει μα-
καρονάδες, ομελέττες, ψητά του
φούρνου. Χρειάζεται, πριν απ' όλα,
να κατέχει ώρισμα μικρά μυστι-
κά του επαγγέλματος και να δια-
θέτει λίγη φαντασία, που θα την
βοηθά να παρουσιάσει με κάποια
ποικιλία τα μενού της εβδομάδας,
χωρίς να παραμελή και τον σημαν-
τικώτατο παράγοντα «οικονομία».

Θα σας διδάσουμε λοιπόν σήμε-
ρα μερικά «τεχνάσματα», που θα
σας βοηθούν να κάνετε κάπως δια-
φορετικά και πιο όρεκτικά τα φα-
γητά που παρουσιάζετε στο τρα-
πέζι, χωρίς να χάνετε πολύ καιρό
και χωρίς μεγάλα έξοδα. Και ένα
από τα πρώτα «τεχνάσματα» μιας
καλής μαγείρισσας είναι η σάλτσα.

Οι σάλτσες, μπορούν να συνοδεύ-
σουν ένα πιάτο με κρέας, με ψά-
ρι ή με χορταρικά, δίνοντας του
κάθε φορά διαφορετική γεύση, δια-
φορετικό άρωμα. Ανάμεσα στις
πολλές συνταγές, διαλέξαμε μερι-
κές αρκετά εύκολες, χωρίζοντας
τις ζεστές από τις κρύες σάλτσες.

ΣΑΛΤΣΕΣ ΖΕΣΤΕΣ

ΣΑΛΤΣΑ ΝΤΟΜΑΤΑΣ

Αυτή η σάλτσα μπορεί να γίνει
με διάφορους τρόπους. Μα ο πιο
σωστός, είναι ο ακόλουθος: Πλέ-
νετε τις ντομάτες, τις κόβετε σε
κομματάκια και τις βάζετε σε μία
κατσαρόλα, με κρεμμύδι, σάλινο,
καρότο και μαϊντανό. Αφήνετε τη
σάλτσα να βράσει σε σιγαλή φωτιά,
ψάτερ σιγά-σιγά, προσθέτετε λά-
δι, αλάτι και πιπέρι, και την αφή-
νετε να βράσει για λίγο ακόμα.

ΣΑΛΤΣΑ ΝΤΟΜΑΤΑΣ ΣΙΝΟΓΛΥΚΗ

Πρόκειται για μία παραλλαγή
της κλασικής σάλτσας ντομάτας,
που είναι πιο κατάλληλη για να συ-
νοδεύει το βραστό. Βράζετε τις ντο-
μάτες, πλυμένες και κομμένες σε
κομματάκια, και ύστερα τις περνά-
τε από τρυπήτη. Σε μία κατσαρό-
λα, βάζετε να κηφή ένα μεγάλο
καρότο, βούτυρο και, όταν πάρη
χρώμα, προσθέτετε τον χυμό της
ντομάτας, μαζί με μικρή ποσότη-
τα ξίδι και μία κουταλιά ζάχαρη.
Κανονίζετε το αλάτι και, όταν η
σάλτσα πήξη αρκετά, τη βγάδετε
από τη φωτιά και τη σερβίρετε.

ΣΑΛΤΣΑ ΝΤΟΜΑΤΑΣ ΜΕ ΡΙΓΑΝΗ

Βάζετε να καθυρδιστεί αρκετό
λάδι με μία σκελίδα σκόρδο κοι-
μένο σε φετίτσες και προσθέτετε
τις ντομάτες, πλυμένες, ξεφλουδι-
σμένες και κομμένες σε κομματάκια.
Δυναμώνετε τη φωτιά και καρυκεύ-
τε τη σάλτσα με αλάτι, πιπέρι,
κανέλλα και λίγη ρίγανη. Αυτή η
πολύ νόστιμη σάλτσα, που δεν πρέ-
πει να μαγειρευτεί πολλή ώρα, είναι
κατάλληλη ιδιαίτερα για κρέας και
για ψάρι.

ΣΑΛΤΣΑ ΝΤΟΜΑΤΑΣ ΑΠΛΗ

Βάζουμε σε μία κατσαρόλα ντο-
μάτες περασμένες από τρυπήτη,
κρεμμύδι φιλοκομμένα, βούτυρο, α-
λάτι, πιπέρι και λίγη κανέλλα.
Σκεπάζουμε την κατσαρόλα κι' α-
φήνουμε τη σάλτσα να βράσει ώσ-
που να γίνει πηκτή σαν κρέμα. Εί-
ναι κατάλληλη ιδίως για κρέας και
για ψάρι.

ΣΑΛΤΣΑ ΛΕΥΚΗ

Είναι μία σάλτσα πολύ λεπτή,
κατάλληλη για να σερβίρετε με
βραστά σπαράγγια ή βραστό κον-
νοπιδί. Βάζετε σε μία κατσαρόλα
50 γραμ. βούτυρο και, μόλις λυώ-
ση, προσθέτετε μία κουταλιά αλεύρι
και το αφήνετε να ξανθίσει ελαφ-
ρά. Σε αυτό το σημείο, ρίχνετε
στην κατσαρόλα λίγο νερό ή βρα-
στό ζωμό και ανακατεύετε γρήγο-
ρα. Ύστερα προσθέτετε άλλα 30
γραμ. βούτυρο και μία κουταλιά
άσπρο ξίδι. Κανονίζετε το αλάτι
και αφήνετε τη σάλτσα να βράσει
μερικά λεπτά ακόμα. Ύστερα βγά-
ζετε την κατσαρόλα από τη φωτιά
και ανακόβετε τη σάλτσα άμεσως
με τον κρόκο ενός χτυπητού αυγού.

ΣΑΛΤΣΑ ΙΣΠΑΝΙΚΗ

Θα χρειαστείτε τρεις κουταλιές
της σούπας βούτυρο, τέσσερις κου-
ταλιές της σούπας αλεύρι, μισό
φλιτζάνι τσαγιού πολύ ντομάτας,
δύο φλιτζάνια τσαγιού κρασί μαυ-
ροδάφνη, τέσσερα-πέντε φλιτζάνια
ζουμί κρέατος, αλάτι και πιπέρι.
Βάζετε το ζουμί να κηφή χωρίς να
βράσει και το διατηρείτε ζεστό. Σε
μία κατσαρόλα, βάζετε να λυώσει
το βούτυρο και προσθέτετε λίγο-λίγο
το αλεύρι, ανακατεύοντας με ξύλι-
νο κουτάλι. Εξακολουθείτε να ανα-
κατεύετε, ώπου να όητε το αλεύ-
ρι να παίρνει ένα ξανθό σκούρο
χρώμα. Τότε προσθέτετε το κρασί
ζουμί, εξακολουθώντας να ανακα-
τεύετε, και ύστερα το κρασί, την
ντομάτα, το αλάτι και το πιπέρι.
Αφήνετε τη σάλτσα στη φωτιά για
15—20 λεπτά ακόμα, εξακολου-
θώντας να ανακατεύετε ώπου να
πήξη.

ΣΑΛΤΣΑ ΓΙΑ ΨΗΤΟ

Θα σας χρειαστούν δύο κουταλιές
αλεύρι, δύο φλιτζάνια νερό, αλάτι,
πιπέρι, τρεις-τέσσερις κουταλιές

βούτυρο (από τη σάλτσα του ψη-
τού). Όταν βγάλετε το ψητό από
φούρνο, αφαιρείτε από το ταψί το
βούτυρο (σάλτσα) και βάζετε τρεις
τέσσερις κουταλιές σ' ένα τηγάνι.
Ύστερα, ρίχνετε στο ταψί δύο
φλιτζάνια νερό, γι' να ξεκολλήσουν
τα υπολείμματα του ψητού, το βά-
ζετε να ζεσταθεί στη φωτιά και ύ-
στερα το περνάτε από τρυπήτη και
το κρατάτε ζεστό. Στο μεταξύ βά-
ζετε την κατσαρόλα με το βούτυρο
στη φωτιά και, όταν ζεσταθεί, προσ-
θέτετε το αλεύρι, ανακατεύοντας
για να διαλυθεί καλά. Το αφήνετε
να πάρη ένα ξανθό σκούρο χρώμα
και ύστερα ρίχνετε το ζεστό νερό
(με το οποίο έχετε ξεπλύνει το τα-
ψί και το έχετε σουρώσει), προσθέ-
τετε λίγο αλάτι πιπέρι και, μόλις
η σάλτσα άσχει να δένη, τη βγά-
ζετε από τη φωτιά και τη σερβίρε-
τε με τις φέτες του ψητού

ΣΑΛΤΣΕΣ ΚΡΥΕΣ ΜΑΓΙΟΝΕΖΑ

Ανάμεσα στις κρύες σάλτσες,
η μαγιονέζα είναι η πιο γνωστή,
γιατί χρησιμοποιείται συχνά για
ρωσική σαλάτα και σερβίρεται με
βραστό ψάρι. Η μαγιονέζα χρειά-
ζεται προσοχή, γιατί κόβει εύκο-
λα. Για να αποφύγετε αυτό το μι-
κρό ατύχημα, πρέπει να ακολουθήτε
πιστά όλους τους κανόνες στο
φτιάξιμό της: Βάζετε σ' ένα βαθύ
μπώλ έναν κρόκο αυγού (αν θέλετε,
μπορείτε να μεγαλώσετε την ποσό-
τητα, διπλασιάζοντας ή τριπλασι-
άζοντας τις δόσεις) και τον χτυπά-
τε με ένα ξύλινο κουτάλι. Ύστε-
ρα από λίγο, αρχίζετε να προσθέ-
τετε μισό ποτήρι λάδι, αφήνοντας
να πέφτη στην άσχη σταγόνα-στα-
γόνα, ύστερα σαν κλωστή και, τέ-
λος, όταν η σάλτσα θα έχη αρχίσει
να πυκνώνει, σε μεγαλύτερη ποσό-
τητα. Ύστερα, ανακατεύοντας πάλι
τα προς την ίδια κατεύθυνση, προσ-
θέτετε μία κουταλιά του γλυκού
λευκό ξίδι, το χυμό μισού λεμονιού,
μισό κουταλάκι αλάτι, μισό κουτα-
λάκι ζάχαρη, ελάχιστο πιπέρι και
μισό κουταλάκι μουστάρδα σκόνη.
Εξακολουθείτε να δουλεύετε τη μα-
γιονέζα, ώπου να δέση καλά. Ύ-
στερα τη βάζετε στο ψυγείο και τη
σερβίρετε όταν θέλετε.

ΣΑΛΤΣΑ ΠΡΑΣΙΝΗ

Πρόκειται για μία σάλτσα πολύ
εύκολη, οικονομική και ιδεώδης ιδί-
αίτερα για το βραστό κρέας. Φιλο-
κόβετε ένα ματσάκι μαϊντανό, μία
σκελίδα σκόρδο, δύο-τρεις κάπαρες,
τέσσερα φιλέτα αττίλους, και τρι-
τέτα ένα κομμάτι ψίχα ψωμιού (με-
γάλη σαν αυγό) βρεγμένη με ξίδι
και στημένη. Ρίχνετε αυτό το μίγμα
σε ένα βαθύ μπώλ και το δουλεύε-
τε με άκρο το λάδι ελιάς

ΣΑΛΤΣΑ ΤΑΡΤΑΡ

Πρόκειται για μία σάλτσα, που
μοιάζει αρκετά με τη μαγιονέζα
και που χρησιμοποιείται συνήθως
για να συνοδεύει πιάτα από κρέας
ή ψάρι κρύο, καθώς και κοτόπουλα
ψημένα στη σχάρα. Για να τη φτιά-
ξετε, θα ακολουθήσετε την εξής με-
θοδο: Βράζετε σφιχτά τρία αυγά,
ρίχνετε μόνο τους κρόκους σε μία
λεκανίστα και τους λιώνετε μ' ένα
ξύλινο κουτάλι. Προσθέτετε λίγο
αλάτι, μία κουταλιά μουστάρδα
σκόνη, τρεις κουταλιές ξίδι, λίγο
πιπέρι και τα ανακατεύετε όλα,
δουλεύοντας τα δυνατά. Όταν θα
έχετε μία πηκτή κρέμα, θα αρχί-
σετε να προσθέτετε σιγά-σιγά, ό-
πως και για τη μαγιονέζα, περίπου
έναν μισό ποτήρι λάδι και κάθε τό-
σο ρίχνετε στο μίγμα ακόμα λίγο
ξίδι (μα όλο το ξίδι που θα ρίξε-
τε, δεν πρέπει να είναι περισσότε-
ρο από μία κουταλιά της σούπας).
Όταν η σάλτσα θα έχη γίνει άσ-
κετά πηκτή, τη συμπληρώνετε με
κάπαρες και μαϊντανό φιλοκομμέ-
να.

ΣΑΛΤΣΕΣ ΓΑΛΛΙΚΕΣ

Πρόκειται για μία σάλτσα με
βάλτο το σκόρδο (άν στα γαλλικά)
με γεύση πολύ πικάντικη. Ετοιμά-
ζεται με τον εξής τρόπο: Κοπα-
νίζετε στο γουδί πέντε σκελίδες
σκόρδο, ύστερα ρίχνετε τον πολτό
σε μία κατσαρόλα και προσθέτετε
δύο κρόκους αυγού, μία κουταλιά
νερό και λίγο αλάτι. Βάζετε την
κατσαρόλα στη φωτιά, ανακατεύ-
τε με ξύλινο κουτάλι και ρίχνετε
σιγά-σιγά περίπου δύο ποτήρια
νερό, προσθέτοντας ταυτόχρονα
και λίγο αλεύρι. Όταν η σάλτσα
γίνει άσκετά πηκτή, τη βγάδετε από
τη φωτιά και τη σερβίρετε με κρέας
ή με ψάρι.

ΣΑΛΤΣΑ ΜΟΥΣΣΕΛΙΝ

Για να φτιάξετε αυτή τη σάλτσα
με τη λεπτότατη γεύση, είναι απο-
ραίτητο να ακολουθήσετε σχολαστι-
κά τη συνταγή, γιατί διαφορετικά
δεν θα μπορέσετε να την πετύχετε.

νιού. Αυτή η σάλτσα είναι πολύ
λεπτή και κατάλληλη ιδιαίτερα για
μουςχάρι, βραστό ψάρι, και σπαράγ-
για.

ΣΑΛΤΣΑ ΜΠΕΣΑΜΕΛ

Πρόκειται για μία σάλτσα—βά-
σι, και γι' αυτό την αφήσαμε τε-
λευταία για να μιλήσουμε περισ-
σότερο γι' αυτήν. Η σάλτσα μπε-
σαμέλ χρησιμοποιεί σαν συμπλήρωμα
σε πολλά φαγητά, όπως τα όγκρα-
νέν, τα παστιτσά, οι μουσακάδες,
οι τυρόπιτες, τα μπουρτίκια, οι
κροκέτες κλπ. Γι' αυτόν ακριβώς
το λόγο, κάθε καλή νοικοκυρά (που
φιλοδοξεί να είναι και καλή μαγεί-
ρισσα) πρέπει απαραίτητα να
γνωρίζει τα μυστικά της μπεσαμέλ.
Λοιπόν, η κατσαρόλα πρέπει να
έχη βαρεία βάση. Αυτό είναι άρκε-

Για μία μπεσαμέλ πιο ρευστή, το
βούτυρο μπορεί να είναι λίγο πε-
ρισσότερο από το αλεύρι. Για μία
μπεσαμέλ πιο πηκτή, π.χ. για κρο-
κέτες, η ποσότητα του βουτύρου
είναι λίγο μικρότερη από το αλεύ-
ρι. Για 300 γραμ. γάλακτος ή άλ-
λου ύψους, μπορείτε να υπολογίσετε
τη δόση για μία μπεσαμέλ πιο
πλούσια ή πιο οικονομική: 60 γραμ.
βούτυρο και 50 γραμ. αλεύρι ή 50
γραμ. βούτυρο και 50 γραμ. αλεύ-
ρι ή 40 γραμ. βούτυρο και 50 γραμ.
αλεύρι.

Μη φοβηθείτε αν, όταν ρίξετε το
αλεύρι, η μπεσαμέλ πήξη απότομα
και σβολιάσει. Δουλέψτε την δυνα-
τά με το κουτάλι, και γρήγορα θα
δείτε τους σβώλους να διαλύονται
και να γίνεται λεία.

Και τώρα, να ή συνταγή για μία
κινωπική σάλτσα μπεσαμέλ.

ΜΠΕΣΑΜΕΛ ΚΑΝΟΝΙΚΗ

Θα σας χρειαστούν εξή κουτά-
λιές της σούπας βούτυρο, εξή κου-
ταλιές της σούπας αλεύρι, τρία
φλιτζάνια του τσαγιού γάλα, δύο
αυγά χτυπημένα, ένα μισό κουταλάκι
του τσαγιού αλάτι, ένα τέταρτο
κουταλάκι του τσαγιού πιπέρι και
ελάχιστο μουστάρδο. Θα ρίξετε
σε μία κατσαρόλα το βούτυρο και
θα την τοποθετήσετε σε χαμηλή
φωτιά. Όταν ζεσταθεί, θα ρίξετε
λίγο-λίγο το αλεύρι, ανακατεύοντας
το μίγμα, ώπου να γίνει άσκαδες.
Τραβάτε τότε την κατσαρόλα από
τη φωτιά και προσθέτετε το γάλα,
ενώ ανακατεύετε με ξύλινο κουτάλι.
Ρίχνετε το αλάτι, το πιπέρι, το
μουστάρδο. Βάζετε πάλι την κα-
τσαρόλα στη φωτιά και εξακολου-
θείτε να ανακατεύετε, μέχρι να πή-
ξη η μπεσαμέλ. Όταν θα είναι έ-
τοιμη, τραβάτε την κατσαρόλα α-
πό τη φωτιά, προσθέτετε ανακατε-
υμένα τους κρόκους των αυγών χτυ-
πημένους και, αν θέλετε, δύο-τρεις
κουταλιές τυρί. Η μπεσαμέλ πρέ-
πει να χρησιμοποιηθεί άμεσως, πριν
προφάται να κάνει κρούστα.

Πώς ανακουφίζονται πονεμένα και κουρασμένα ΠΟΔΙΑ

Στο τακτικό βραδυνό σας
ποδόλουτρο ρίξτε μία χού-
χτα Σαλτράτ Ροντέλ (άλατα
επιστημονικώς δοσολογημέ-
να). Θα έχετε άμεσο αποτέ-
λεσμα! Το γαλακτώδες και
δουλονούχο αυτό διάλυμα
ανακουφίζει τον πόνο, διώ-
χνει την κόπωση. Κάλοι
και σκληράδες μαλακώνουν
και αφαιρούνται εύκολα-
ρα. Το βάδισμα ξαναγίνεται
ευχάριστο. Χρησιμοποιήστε
άπονε το Saltrates Rodell.
Πωλείται στα φαρμακεία.

ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τού έδειξε το δαχτυλίδι, για να διολογήσει πως αυτός το είχε περάσει στο δάχτυλό της...

ΤΟΝ καιρό που τα κατορθώματα του ληστή Μότσερ και της συμμορίας του τρομοκρατούσαν τους κατοίκους της Βερώνας, στην πόλη αυτή ζούσε σ' ένα πύργο η πριγκίπισσα Σκαρλάτι, μία γριά ανάπηρη, με την όρφανε ανήψια της, τη Φανέττα.

Η Φανέττα ήταν ξακουστή στη Βερώνια, για την όμορφη της και τη μελαγχολική έκφραση του προσώπου της, που μαρτυρούσε ότι η κοπέλα αυτή θα είχε παράξενη τύχη. Και πράγματι, όταν έγινε δεκά-ξη χρονών, της συνέβη μία τρομερή περιπέτεια. Ήταν μίνας Αυγούστου. Την ημέρα της Παναγίας, η Φανέττα πήγε στην εκκλησία. Εκεί που έκανε την προσευχή της, είδε ξαφνικά ένα καλοντυμένο νέο να την κυττάζει με τόσο θαυμασμό, ώστε ταραχτηκε και τάχασε. Ύστερα ο νέος αυτός πήγε και την περίμενε στην έξοδο, για να της προσφέρει αγίασμα. Μα όταν η νέα άγγιξε τα βρεγμένα δαχτυλά του, της φάνηκε σαν νάγινε άναμμενα κάρβουνα, κι οι φλογερές ματιές που της έριχνε της τρυπούσανε το κορμί σαν πυρριμένα καρφιά!

Όταν η Φανέττα γύρισε σπίτι, σαν υπνωτισμένη, διηγήθηκε στην παραμύνα της τι της συνέβη στην εκκλησία. Από τις λεπτομέρειες της διηγήσεως, ήγρια κατάλαβε ποιός ήταν ο αγνώστος, έκανε το σταυρό της και είπε:

— Άλλοίμονο, παιδάκι μου! Ο άγνωστος αυτός είναι ο ληστής Μότσερ, και για να σου δώσω αγίασμα, θα πη ότι υ' εδίαξε για μνηστή του θανάτου!

Η Φανέττα κατατρόμοξε, ακούγοντας αυτά τα λόγια. Μα δεν κατάλαβε και τόσο τη σημασία τους και παρακάλεσε τη γριά να της εξηγήσει καλύτερα.

— Οί ληστές, κόρη μου, άρχισαν να λήη ή παραμύνα της, έχουν την

ιδέα ότι μπορούν να εξιλεωθούν όλα τ' αμαρτήματά τους, αν συνδεθούν με μια τίμια κι ενάρετη κόρη. Όταν λοιπόν κανείς απ' αυτούς δη μία νέα και του αρέσει, τη βάζει με το ζόρι ν' άρραβωνιστεί μαζί του. Σ' όλο το διάστημα της ζωής της, δεν την αφήνει να έρωτευθαι άλλον άνδρα, και τη σέβεται και την προστατεύει διαρκώς. Τη μέρα όμως που θα πεθάνει αυτός, πρέπει να πεθάνει κι η μνηστή του. Τα τέρατα αυτά πιστεύουν στην πρόληψη ότι, αν το άμαρτωλό κορμί τους κοιμηθαι τον αιώριο ύπνο δίπλα στο άγνό κορμί μίας παρθένας, θα καθαριστεί από το ρύπο των ανομιμάτων και δεν θα βασανίζεται στην κόλαση... Γι' αυτό οι ληστές διαλέγουν τη μνηστή του θανάτου.

Είναι αδύνατο να περιγραφη η έντονη που προέβηκε στη φανέττα της Φανέττας η τρομερή διήγηση της γριάς. Από κείνη την ημέρα, έρωσε με μούρα προαισθημάτα, νιώθοντας πάντα τον κίνδυνο πάνω απ' το κεφάλι της. Δεν ήθελε να γίνη, για κανένα λόγο, η μνηστή του θανάτου ενός ληστή.

Ύστερ από λίγον καιρό, μία παρέα προσκάλεσε τη Φανέττα να πάνε έκδρομη στα περσώρα. Αφού έφαγαν, σκορπίστηκαν δεξιά κι αριστερά στους κάμπους. Η Φανέττα, που αγαπούσε τη μοναξιά, προτίμησε να τραβηχτεί από την παρέα. Εσπλάθηκε κάτω από τις ιτιές, που έβγαν πάνω από ένα ποταμάκι, κι άποκοιμήθηκε γλυκά, ναυομριμένη από το ανάλαφρο άρακι.

Όταν ξύπνησε, είδε περσμένο στο δάχτυλό της ένα δαχτυλίδι, στολισμένο μ' ένα πετράδι, που πετούσε παράξενη λάμψη.

Το περιστατικό αυτό, τάραξε τη Φανέττα. Έτρεξε και τόπε στους φίλους της. Κι' εκείνοι πιστεύον πως το δαχτυλίδι θάταν δώρο κάποιου ντροπαλού έρωτευμένου, που έπωλελήθηκε από τον ύπνο της Φανέττας, για να της το κάνει δώρο.

Η υπόθεσι αυτή επιβεβαιώθηκε σχεδόν, όταν, ύστερ από τρεις βδομάδες, ο νεαρός μαρκήσιος της Πεσκάρας ζήτησε τη Φανέττα σε γάμο. Η πριγκίπισσα Σκαρλάτι δέχτηκε ευνοϊκά την αίτηση του μαρκήσιου. Όσο για τη Φανέττα, όταν έμαθε πως ο νέος την αγαπούσε και την ήθελε γυναίκα του, άφησε ένα στεναγμό ανακουφισώς. Ήτανε δέδωκε πως η αγάπη του μαρκήσιου θα τη γλύτωνε από τα μαγιά που της είχε κάνει ο ληστής.

Μία μεγάλη δεξίωσης προηγήθηκε από την ύπογραφή του συμβολαίου.

Η μνηστή παρουσιάστηκε λαμπροστολισμένη, με το πρόσωπο φωτισμένο από αγγαλλίσι. Για πρώτη φορά την έβλεπαν έτσι ευθυμη και χαμογελαστή. Στο διάστημα της γιορτής απομακρύνθηκε από το σαλόνι με τον άρραβωνιαστικό της! Πήγαν στον εξώστη, κι' εκεί του έδειξε το δαχτυλίδι, για να τον άναγκάσει να δηλώσει πως αυτός το είχε περάσει στο δάχτυλό της, τη μέρα που άποκοιμήθηκε κάτω από τις ιτιές. Ο μαρκήσιος όμως διαμρτυρήθηκε, λέγοντας πως δεν

Η ΜΝΗΣΤΗ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ήταν αυτός... Τη στιγμή εκείνη, πέρασε από κοντά τους μία κόμησσα, που, μόλις είδε το δαχτυλίδι, είπε ότι ήτανε δικό της, και ότι της το είχανε κλέψει κάποτε, μαζί με άλλα κοσμήματα...

Η Φανέττα της το επέστρεψε άμέσως.

Μα το επεισόδιο αυτό, όταν μαθεύτηκε, χάλασε όλη τη διάθεσι και την ευθυμία της γιορτής. Οι καλεσμένοι έφυγαν νωρίς, και η Φανέττα, τη στιγμή που άποκαιρειτούσε το μαρκήσιο, ένωθε την καρδιά της σταραμένη από ένα θλιβερό προαίσθημα.

Ο μαρκήσιος της ύποσχέθηκε να ξαναπάη την άλλη μέρα, για να ύπογραφή το συμβόλαιο. Όταν έφυγε από τον πύργο, ήταν πιά άργα κι' οι δρόμοι ήταν έρημοι και σκοτεινοί...

Την άλλη μέρα ο μαρκήσιος δεν φάνηκε πούθενά. Είχε γίνε άφαντος! Ωστόσο κατά τα τέλη της εβδομάδος, βρήκανε το πτώμα του στις όχθες του ποταμού, κάτω από τις ιτιές. Στο λαιμό του έφερε τα ίχνη δύο χεριών, που τον είχαν στραγγαλίσαι με πρωτοφανή αγριότητα...

Η Φανέττα έπεσε σε μεγάλη άπελπισία. Οι δικοί της έβλεπαν, στον θάνατο του μαρκήσιου της Πεσκάρας, ένα τυχαίο γεγονός. Εκείνη όμως καταλάβαινε πως η δολοφονία του άρραβωνιαστικού της ήταν έκδικησι του ληστή που ήθελε να την κρατήσει μόνο για τον έαυτο του...

Είμαι γραφτό η αγάπη μου να φέρη καταστροφή! Έλεγε με άπελπισία μέσα της. Είμαι η μνηστή του θανάτου! Είμαι η μνηστή ενός νεκρού, άφου, για να με πάρη

ο Μότσερ, πρέπει πρώτα να πεθάνη. Κι' από το φόβο της μήπως την έρωτευθαι κανείς άλλος νέος και τον πάρη κι' αυτόν στο λαιμό της, η Φανέττα άποφάσισε ν' άποτραβηχτεί από τον κόσμο και να κλεισθαι στο μοναστήρι της Παναγίας.

Από την ημέρα που έφερε το πέπλο της μοναχής, το μοναστήρι έκαμε την τύχη του. Κάθε μέρα, διάφοροι άγνωστοι του έστελναν διαρέες και έλεημοσύνες. Οί καλόγριες δεν μπορούσαν να εξηγήσουν το φαινόμενο αυτό, μα το άπέδιδαν πάντως στην παρουσία της Φανέττας.

Το μοναστήρι της Παναγίας έγινε, μέσα σε λίγον καιρό, το πλουσιότερο όλης της περιφέρειας.

Η Φανέττα έμεινε καλόγρια τέσσερα χρόνια, χωρίς να της συμβη τίποτα που να διαταράξη τη μακρία γαλήνη της ψυχής της.

Ένα πρωί όμως, μαθεύτηκε στο μοναστήρι πως είχανε πιάσει τον ληστή Μότσερ, που δηλώσε τα έγκλημάτα του, και πως έπρόκειτο σε λίγο να τον θανατώσουν, άφου προηγουμένως θα τον υπέβαλαν στα πιο τρομερά βασανιστήρια.

Όταν το έμαθε η Φανέττα, δεν έδειξε ούτε λύπη ούτε χαρά.

Ωστόσο, την ώραμένη μέρα της θανατικής εκτέλεσε του Μότσερ, ένωσε στην καρδιά της μία μεγάλη λύπη για τον άνθρωπο αυτόν, αν και ήταν η άφορμη της μεγάλης δυστυχίας της.

Ένα λοιπόν, στη μεγάλη πλατεία της Βερώνας, οι δήμοι έσπαζαν με σφυριά τα χέρια και τα πόδια του ληστή, η Φανέττα ζήτησε από την ήγουμένη την άδεια να προσευχηθαι για τη σωτηρία της ψυχής του δυστυχισμένου αυτού ανθρώπου.

Η ήγουμένη δεν της έφερε άντίρρηση. Κι' η Φανέττα πήγε να γονατίη μπρος στο εικόνισμα της Θεοτόκου, που ήτανε στημένο σε μιά άκρη, στον κήπο του μοναστηρίου.

Οί ώρες περνούσαν, η θανατική εκτέλεσι του ληστή είχε τελειώσει, οι καλόγριες είχανε μαζεθαι στη μεγάλη σάλα του μοναστηριού για τον έσπερνο, μα η Φανέττα δεν είχε γυρίσει ακόμα από τον κήπο. Έτρεξαν να τη βρουν, μα του κάκου. Του κάκου έψαζαν με λαμπάδες σ' όλες τις γωνίες του κήπου. Πούθενά δεν βρήκανε το έλαχιστο ίχνος της. Η μυστηριώδης εξαφανίσις της κατατρόμαξε τις καλόγριες.

Η είδησι αυτή, όταν μαθεύτηκε στη Βερώνια, άνησύχησε όλο τον κόσμο.

Οί άρχες του τόπου διάταξαν άμέσως να γίνη έρευνα σ' όλη την πόλι. Μα και πάλι δεν βρήκανε τίποτα. Τότε παρουσιάστηκε, με δακρυσμένα μάτια, η παραμύνα της Φανέττας, και είπε στους άρχοντες ότι η Φανέττα είχε πεθάνει και βρισκόταν μέσα στον τάφο πούχαν ρίξει και το ληστή Μότσερ.

Στην άρχή, κανείς δεν την πίστεψε. Μα όταν άπελπίστηκαν πως θα εύρισκαν τη Φανέττα, ύποκρίστησαν στις θερμές παρακλήσεις της παραμύνας. Πήγαν άμέσως, άνοιξαν τον τάφο του ληστή και βρήκανε μέσα δύο πτώματα: το Μότσερ και τη Φανέττα!

Το θαύμα όμως ήτανε ότι το πτώμα του ληστή δεν έφερε κανένα σημάδι από τα φορικά βασανιστήρια που τούχαν κάνει! Τα χέρια και τα πόδια του, που του τα είχανε σπάσει πριν του κόψουν τη κεφαλή, ήτανε γερά, και το κεφάλι ήτο, κανένα τραύμα σ' όλη του τη γούνα. Ο Μότσερ είχε άγκαλιασμένη τη μνηστή του. Τα χείλη του άγγίζαν το μέτωπό της.

Είχε δικιο ο ληστής: Η παρουσία της άγνης παρθένας στον τάφο του τον είχε καθαρίσει απ' όλες τις άμαρτίες του, τον είχε εξάγνισαι!

ΑΡΑ ΦΟΛΕΥ

Η ΣΕΛΙΔΑ

ΤΗΣ

ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΔΙΑΚΟΠΕΣ ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

Για τις διακοπές στην έξοχή, κοντά στην θάλασσα, χρειάζεται — όπως είναι εύλογο — μιά ειδική γκαρνταρόμπα, που να άνταποκρίνεται στις ειδικές άνάγκες. Πρέπει να εσπε ντυμένη, όχι μόνο κομψά και ευχάριστα, μα και πρακτικά, για να κυκλοφορήσετε με το ίδιο φορέμα τόσο στο χωριό, που θα μείνετε, όσο και στη θάλασσα, όπου θα πάτε ασφαλώς καθημερινά. Φροντίστε, λοιπόν, να φτιάξετε ένα ή μερικά από τα απλά και πολύ εύκολο-φορέτα φορέματα που θα σας περιγράψωμε τώρα:

Ένα ιδανικό σύνολο είναι το ειδικό μελετημένο φορέμα «σαρμύπλ» και σόρτ. Γίνεται από έμπριμε κοτονάντ, και συγκεκριμένα από 3 μ. 60 (σε 90 π.) ή 2 μ. 55 (σε 140 π. φάρδος) ύφασμα. Θα φτιάξετε, λοιπόν, ένα φορέμα χωρίς μανίκια, που κλείνει στα πλάγια με κουμπιά, από τις μασχάλες μέχρι το στρίφωμα κι' έπι πλέον στην πλάτη (έπειδή το στρογγυλό ντεκολτέ είναι πολύ μικρό) με φερμουάρ. Μιά ύφασματένια ζώνη σφίγγει τη μέση και συγκρατεί το σχετικό φάρδος του φορέματος. Το σόρτ έχει δυο λοξά κομμένες τσέπες και σούρες στη μέση. Μοντάρεται, δε, πάνω σε μιά ίσια κομμένη ζώνη. Στην πλάτη, το φορεμα-σαρμύπλ, κουμπώνεται μόνο μέχρι τη μέση.

Ένα πολύ οικονομικό φορέμα, που θα σας έμπριμερήσει πολύ, γιατί μπορεί να φορεθαι τόσο το πρωί, όσο και το άπογευμα, γίνεται από 2 μ. 50 σε 90 π. φάρδος ή από 1 μ. 50 σε 140 π. έμπριμε κοτονάντ κι' έχει έδαζε γραμμή. Η φούστα άποτελείται από έξη φύλλα και το μικρό στρογγυλό ντεκολτέ έχει σαν γαρνιτούρα, σε μικρή άπόσταση από το ρέλισμα, τρία «άνογίματα» σε σχήμα φύλλου. Το φορέμα φοριέται με ζώνη.

Το μοντώ που θα σας περιγράψωμε τώρα, παριάζει επίσης σαν κάς - μαγιό για τη θάλασσα, φτάνει να το φτιάξετε από το κατάλληλο ύφασμα, π.χ. από έπινζ, με πολύχρωμες καρδιές ρίγες, τύπου «μπαγιαντέρ». Σας χρειάζονται 3 μ. 70 σε 90 π. ή 2 μ. 60 σε 140 π. και φάρδα για τις τσέπες 20 π. σε 40 π. Το μοντώ - κάς - μαγιό γίνεται χωρίς γιακά κι' έχει ένα πολύ μικρό στρογγυλό ντεκολτέ, κλείνει, δε, μπάρ - με - μπάρ, και καταλήγει σε στρογγυλεμένη γραμμή στο στρίφωμα μπροστά. Οί όριζόντιες σχισμίες τσέπες έχουν όρθιες «πάτ» και τα μανίκια σχίσιμο πάνω από τον καρπό. Όλες οι ραφές, τα στρίφωματα και οι «πάτ» γαρνιρούνται με διπλά γαζιά, σε μικρή άπόσταση το ένα από το άλλο.

Για το σύνολο μπλουζόν - μπερμούντα, σας χρειάζονται 2 μ. 75 σε 90 π. ή 1 μ. 90 σε 140 π. ριγώτου ύφασματος. Το μπλουζόν γίνεται χωρίς μανίκια κι' έχει στρογγυλό, λίγο ελαχιστο ντεκολτέ. Κλείνει, δε, μπροστά μ' ένα άπλο κούμπωμα. Καταλήγει με σούρες σε μιά ίσια κομμένη ζώνη και γαρνιρείται με δυο χαμηλά τοποθετημένες και κουμπωτές τσέπες. Το «μπερμούντα» έχει λοξά κομμένες και ρελασμένες τσέπες και κλείνει στην άοιστορή πλευρά με φερμουάρ. Μπροστά, η μέση έχει τσέπες και εφάρμύζεται πάνω σε μιά ίσια κομμένη ζώνη. Η πλάτη συγκρατείται μ' ένα «κρυφό» λάστιχο.

ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΖΑΚΕΤΤΕΣ

Πολύ πρακτικό είναι ένα γαλλικό μοντέλο, που γίνεται από 2 μ. 75 σε 90 π. ή 1 μ. 75

Νεανικό καλοκαιρινό ταγιέρ από ροζ Τερνιάλ, με φουσκωτό γαλόνι ως γαρνιτούρα. Έ έδαζε φούστα άποτελείται από έξη φύλλα.

Πολύ κομψά φορέματα σε νέα γραμμή: τυνίκ από «φασονέ» πικέ, με πρόσθετη «ποδιά» και φουφω από σαντούγκ σε στυλ ντε-πιές, χωρίς στα γαζιά - νερέιρ πάνω στους γοφούς.

σε 140 π. Πρόκειται για ένα ίσιο μονόχρωμο φόρεμα, κουμπωτό στον ένα ώμο και στο άλλο λογο πλάι, με το μικρό στρογγυλό ντεκολτέ της μόδας, που είναι συνήθως λίγο ξεχειλωτό στους ώμους.

Για το κοντομάνικο και πολύ νεανικό φόρεμα - πρεσές της εποχής, σας χρειάζονται 3 μ. 05 σε 90 π. ή 2 μ. 50 σε 140 π. επιπλέον κοτονάντ ή έπόντ. Έχει ένα μυτερό, πολύ ξεχειλωτό στους ώμους ντεκολτέ και σχιστό κουμπωτό άνοιγμα μπροστά. Η γραμμή «πρεσές» επιτυγχάνεται με τις μακρές πένες.

Τέλος, θα φτιάξετε μια ζακέττα - πουκάμισο με τονισμένο μάκρος. Οι δυο πσέτες έχουν «στρογγυλεμένη», όρθια και ασιδερωτή πιέττα και τοποθετούνται μπροστά, κάτω από τα κουμπωτά «ρομπάν». Τα ¾ μανίκια καταλήγουν σε σούρες και μανικέτια, που κλείνουν με «βιδιωμα» κουμπιά. Οι πλαινές ραφές μέλουν στο τελευταίο τμήμα τους άνοιχτες.

ΔΙΑΚΟΠΕΣ ΣΤΟ ΒΟΥΝΟ

Για τις διακοπές στο βουνό, πρέπει, φυσικά, να φτιάξετε μια ειδικά μελετημένη γκαο-

πάλι, πρέπει να γίνει με τέτοιο τρόπο, ώστε να φοριέται στην ανάγκη και για το... χορό! Θα το ράψετε από κοτονάντ με έμπριμ λουλούδια και με ψιλές μπρετέλλες, σε έδαζε γραμμή, για να έχετε την άνεση των κινήσεων. Η συμπληρωματική «Ιρλανδική» ζακέττα για το βράδι έχει σαν γαρνιτούρα ένα πολύχρωμο ανάγλυφο σχέδιο ή κέντημα με μολλί, τύπου «ζακό». Τέλος, για τις εκδρομές στο βουνό, θα σας εξυπηρετήσει εξαιρετικά ένα εύθυμο σύνολο ζακέττα - μαρινιέρ χωρίς μανίκια και πανταλόνι, φτιαγμένα από πράσινο τουάλ (για τη ζακέττα) και ριγωτό κοτονάντ (για το πανταλόνι και τη φόδρα του μεγάλου γιακά στη ζακέττα).

Η ΓΚΑΡΝΤΑΡΟΜΠΑ ΤΗΣ ΝΙΟΠΑΝΤΡΗΣ

Στις άποσκες της μοντέρνας νιάπαντορας γυναίκας, που ετοιμάζεται για το «ταξίδι του μέλιτος», πρέπει να υπάρχουν όχι μόνο όμορφα, μα και πρακτικά ρούχα. Η γκαρνταρόμπα που θα σας περιγράψαμε τώρα, είναι ειδικά μελετημένη για να ανταποκρίνεται στις καθημερινές ανάγκες του ταξιδιού και συγχρόνως για να ταιριάζει στις χίλιες δυο ευκαιρίες που παρουσιάζονται κατά τη διαμονή σε μια ξένη πόλη.

Το «μικρό» άμπιγιέ φουφω για κάθε ώρα θα γίνει από έμπριμ βουάλ σε παστελ χρώ-

ματος, ενώ το Ιδανικό ανάλαφρο φόρεμα για το πρωί πρέπει να είναι ραμμένο από άτσολάκωπο συνθετικό ύφασμα: ένα ριγωτό σεμιζιέ π.χ., με σουπλ ντεσπρέ γιακά, από τζέρεσέ-μπαιγιαντέρ δεν ζυγίζει περισσότερο από 195 γραμμάρια! Χρειάζεται, επίσης, ένα σύνολο της τελευταίας μόδας, με μακρύ σταυρωτό κουμπών και ίδιο πανταλόνι, από βαμβάκερη με μαρόν κουμπιά, καθώς και ένα τρέντς - κόουτ, κατά προτίμηση σε άσπρο χρώμα, με «ελεύθερους» μυτερούς νωμίτες και χρυσά κουμπιά.

Το χαρακτηριστικό παριζιάνικο σύνολο φόρεμα - μαντώ γίνεται από ψιλή πράσινη γκαο-παρντίνα ή ποπλίνα και κόκκινο έμπριμ με ταξωτό. Η πράσινη γκαοπαρντίνα είναι φοδραρισμένη με το ύφασμα του φορέματος, που γίνεται σε έδαζε γραμμή, με μικρό ντεκολτέ και δεμένη ζώνη. Το φόρεμα - μαντώ, από άσπρο τουάλ, κλείνει μπροστά από το μυτερό ντεκολτέ μέχρι το στρίψωμα μ' ένα μεγάλο φερμουάρ.

Το πρακτικό σύνολο για κάθε ώρα άποτελείται από μια μακριά καζάκα - μπλουζα με κουμπιά, από ριγωτό βαμβάκερο, και μια ίσα φούστα, από μπλέ κοτονάντ. Τέλος, το άμπιγιέ ταγιέρ, από έμπριμ τουάλ, με στρογγυλές μπάσκ στη ζακέττα και μικρά βολάν με σούρες σε όλα τα στρίψωματα, έχει ιδιαίτερη χάρη και ταιριάζει σε κάθε σιλουέττα.

Δυο τελευταία καλοκαιρινά μοντέλα από βαμβάκερο τζέρεσέ, σε αντίθετα χρώματα. Οι φούστες έχουν διαφορετικό φάρδος.

ΤΟ ΣΠΟΡΤΙΦ ΝΤΥΣΙΜΟ

Το καλοκαίρι, η κάθε γυναίκα προτιμάει το σπορτίφ ντύσιμο, γιατί είναι άνετο και πρακτικό. Τα φορέματα για κάθε ώρα γίνονται συνήθως από σουρά, βαμβάκερο τουάλ ή κρετόν και τουίλ, σε αντίθεσι με τα άμπιγιέ ρούχα, που γίνονται κατά προτίμηση από μεταξωτό σαντούγκ, ή άλλοτε και φανταζή έμπριμ με μεταξωτό. Τα σχέδια, αν δεν θέλετε να είστε ντυμένη με μονόχρωμα ρούχα, είναι τα έξης: μικρά γεωμετρικά σχέδια, χρώματος ροζ, μπλέ, άνωμαλα κυματιστά σχέδια, με ψιλές άσπρο - μαύρες γραμμές, πολύχρωμα σκωτσέζικα σχέδια, φανταζή στοματώματα με λουλούδια κ.ο. Ταιριάζουν, φυσικά, πάντα τα μονόχρωμα ύφασματα για το σπορτίφ ντύσιμο: κυρίως στις ακόλουθες άποχρώσεις: κρέμ - βουτρου, μπλέ - άμμου, κόκκινο - φωτιάς, άσπρο -

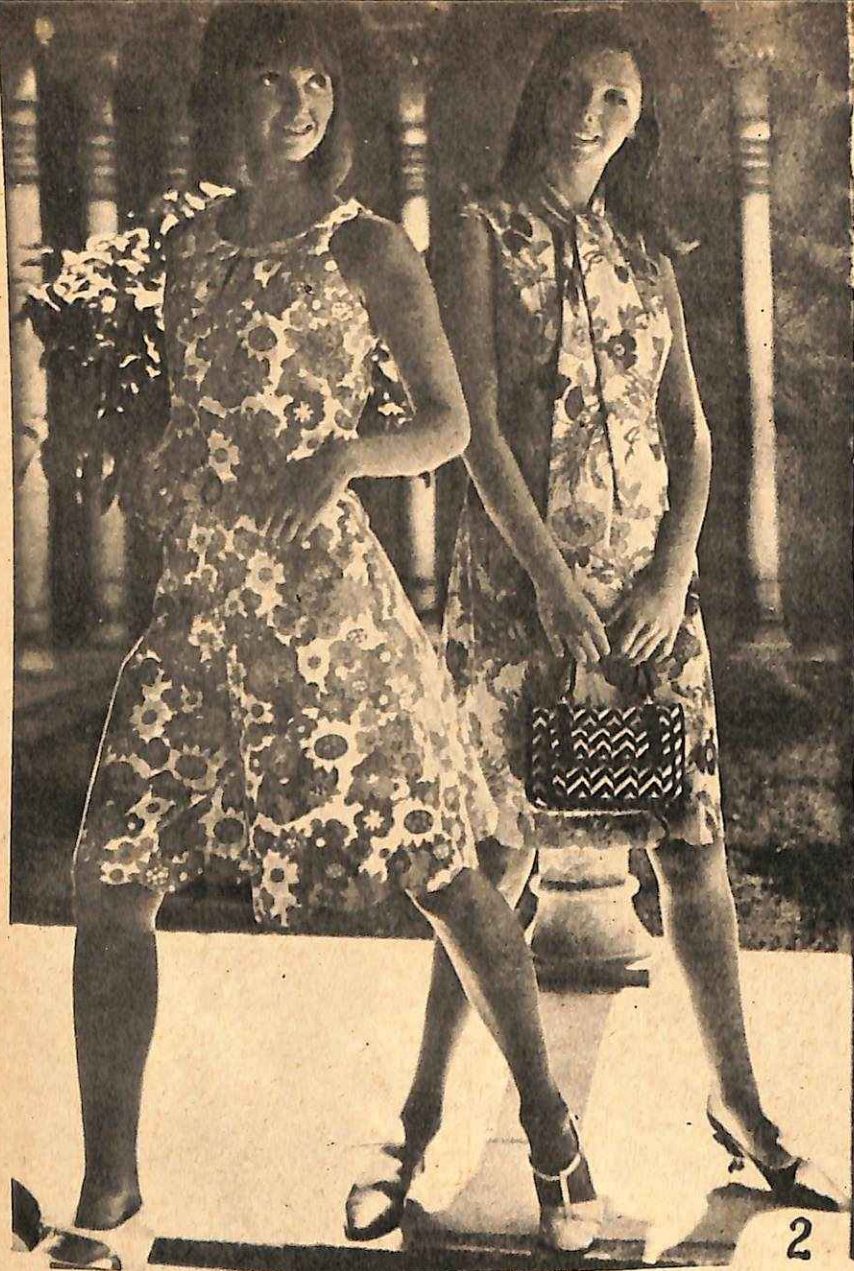
χιονιού κ.ά. Θα διαλέξετε άπλά μοντέλα, που μπορεί ωστόσο να γαρνίζονται με νέο έδακτρικ πρόπο, φάνει να προήστε τη γενική σπορτίφ γραμμή.

ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΕΣ ΝΟΥΒΕΤΕ ΓΙΑ ΚΛΑΣΙΚΕΣ ΚΟΥΠ

Στα κλασικά ταγιέρ συνδυάζονται «πατροπαράδοτες» με μοντέρνες γραμμές. Τα νέα καλοκαιρινά ταγιέρ για το πρωί και το άπογευμα έχουν γιακά - ταγιέρ, με μοντέρνες στρογγυλές μπάσκ και πολύ χαμηλά τοποθετημένες σχιστές πσέτες με στρογγυλά έπίσης ραιπά. Το συγχρόνο σεμιζιέ γαρνίζεται με μεγάλες έξωπερικές πσέτες από ύψος του στηθους, που έχουν μονοκόμματα ραιπά, καθώς και γαζιά όλόγουρα. Η σπορτίφ ζώνη είναι περασμένη από θηλιές από ύψος του γοφού.

Τα σκωτσέζικα φορέματα έχουν λοξά κομμένες φούρες από τη μέση μέχρι το γοφό, όμοιες με το νωμίτη, που είναι έπίσης λοξά κομμένος και που συνεχίζεται μονοκόμματος στα κιμονό μανίκια. Πολλά μοντέρνα φορέματα για τον κήπο ή για την πλάζ έχουν μπρο-

Κομψό άμπιγιέ μοντέλο του Βενέ, από άσπρο Νυλφράς «φασονέ», με σχέδια από λουλούδια, πλαινό κούμπωμα και μακριά άσπορτι έτδλ.

1. Τελευταίο παριζιάνικο φόρεμα για κάθε ώρα, από άσπρο κρέπ Τερνάλ, με φούστα, τύπου «δμπρέλλας», σε έδαζε γραμμή από τους γοφούς και κάτω. Προσθέτετε την «κολερέτ» στο ντεκολτέ, από μαύρη «σενίγ». 2. Δύο χαριτωμένα νεανικά φορέματα, από επιπριμέ κοτονάντ, με ιδιότροπα «πάν». 3. Τρία παριζιάνικα μοντέλα σε παστέλ χρώματα, που είναι έφτεος πολύ τής μόδας. Προσέξετε τις χαριτωμένες λεπτομέρειες (ντραπάρια στο ντεκολτέ.

στα ένα ελεύθερο «πανώ» με έσωτερική, «κομ-φ» τσέπη.

ΔΙΧΡΩΜΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Τα δίχρωμα φορέματα είναι πάλι πολύ τής μόδας. Συνδυάζονται δέ, όχι μόνο δυο μονόχρωμα, μα και διαφορετικής «οικογενείας» ύφασματα, π.χ. ιππέζ σαντούγκ με ψαροκόκκαλο ή γκαρ λινό με μπλέ και σιέλ άλπακα και με πρωτότυπη ένωση των ύφασμάτων: 'Η σιέλ φούστα συνεχίζεται πάνω στο κορσάκι, με τρίγωνο που «πλουτίζονται» με μικρά ιππέ λτριγωνάκια» σαν να βγαίνουν αυτά από πίσω τους.

Τα άσπρα ή άνοιχτόχρωμα ντε - πιές με γισκά - ταγιέρ στην μπλούζα ή, καζάκα ή μαρινιέρ, έχουν πράσινο - σκούρο γαυρνίρισμα στο γισκά, στο πέτο, στη ζώνη και στις φάσες ή στα ριμπά από τις σχιστές τσέπες. Τα μοντέρνα σημειάζει από μονόχρωμο ύφασμα γαυρνίρονται τώρα σχεδόν πάντα με επιπριμέ ζώνη, γισκά και τσέπες. Έχουν, φυσικά, το ίδιο χρώμα για όντο.

ΝΕΑΝΙΚΑ ΑΜΠΙΓΙΕ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

'Η κοιλύ στο περισσότερα αμπιγιέ φορέματα είναι πολύ άπλη, μα οι γαυρνίτορες έχουν

ποικιλία και πρωτοτυπία. Ένα μονόχρωμο (κατά προτίμηση άσπρο) φόρεμα για τη νέα γυναικία γαυρνίρεται π.χ. μόνο στα κοντά μανίκια με μερικές σειρές από άζουρ σχέδιο και με μια μαύρη ζώνη. Ένα αμπιγιέ καλοκαιρινό φόρεμα - μαντώ από ριγώτο πικέ με κούμπωμ μπροστά (μέχρι τη μέση ή τους γοφούς), γίνεται σε συνδυασμό με δεύτερο ύφασμα, όπως το θέλει ή έφτεινη παριζιάνικη μόδα: 'Η άριστερή μπροστινή πλευρά του φορέματος καθώς και το άριστερο μανίκι είναι μονόχρωμα, είτε από το ίδιο πικέ, είτε από άλλο βαρύ μεταξωτό.

Δύο τέλει τρία παριζιάνικα μοντέλα άρεσαν ιδιαίτερα κατά τις πρόσφατες επιδείξεις μόδας: Το ένα μονόχρωμο (κόκκινο) φόρεμα έχει μπροστά στο κορσάκι ένα μεγάλο τρίγωνο, που ξεπερνάει λίγο τη μέση και κοιμπώνει πάνω σ' ένα φιάγκο από το ίδιο ύφασμα. 'Η φούστα είναι λοξά κοιμμένη και έδαζε. Το δεύτερο φόρεμα από κόκκινο συνθετικό ύφασμα με μεγάλα γεωμετρικά σχέδια σε ρόζ, άσπρο, σι-κλαμν και μαύρο χρώμα, έχει κόψι στη μέση και κοντό κορσάκι - σαμίζιέ με κοντά κιμωνό μανίκια, κούμπωμα πάνω σε πάτ και σπρου-γυλό γισκά με όμοια πέτα. 'Η στενή, λοξά κοιμμένη φούστα φτάνει πιο ψηλά από τη μέση, όπου έφαρμόζει καλά, κι έχει στην δεξιά στή, όπου μια λοξή ντεκούτ, από τη μέση μέχρι το γοφό. 'Εκεί, το τρίγωνο (από την ραφή μέχρι τη ντεκούτ), σχηματίζει μικρές σούρες, κατά την ένωσή του με τη φούστα.

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΠΕΛΛΙΤΣΑ

Είναι φτιαγμένα σε στυλ «κολλέζου» και έξαιρετικά πρωτότυπα: Συνδυάζονται συνήθως το κόκκινο, το μπλέ και το άσπρο και τα φορέματα μοιάζουν κάπως με... αμερικανικές σπι-μαίες. Το σχέδιο στην ένωση των ύφασμάτων μπορεί να είναι συμμετρικό, μα τις περισσότερες φορές ή κάθε πλευρά έχει άλλο χρώμα.

'Η μόδα του παιδιού: 1) Φορεμάκι με σούρες από καρρό βαμβακερό. 2) Μακριά μπλούζα - πουκάμισο από καρρό ύφασμα. 3) Κλός φορεμάκι με μπρετέλλες για το μικρό παιδί. 4) Μοντέρνο ντε - πιές με ντε-κολτέ «σταγόνα» για την κοπελλίτσα. 5) Απογευματινό φόρεμα για την κοπελλίτσα σε στυλ φουρό. 6) Χαριτωμένο φορεμάκι για το κοριτσάκι, με διπλό βολάν στο στρίφωμα, γιαντάκι - φάσα και κούμπωμα με θηλειές.

1. Μικρίνι και ζακέττα, που φοριούνται και από τις δύο, διαφορετικού χρώματος, πλευρές.
2. Σύνολο για τη θάλασσα και την πλάζ, με βολάν.
3. Πανταλόνι, αμερικανικού τύπου, με κάθετες ριγώτες φάσες.
4. Ντέ-πιές από έλανκα, με «σουτιέν» σε «μεγαλύστικο» στυλ.
5. Έλαστικό πανταλόνι, τύπου «Τζέιμς Μπόντ», με ζώνη.

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΚΑΙ Η ΘΑΛΑΣΣΑ

6. Ριγωτό έλαστικό πανταλόνι.
7. Σταμπάτο μακρύ κορσάζ, σε συνδυασμό με μονόχρωμο πανταλόνι.
8. Χαριτωμένη tunik, με άσπρες, πράσινες και κόκκινες «απλικάσιόν».
9. Κάς-μαγιό, από έπόνζ, με άσπρη σλίπ και κόκκινο ρέλιεσμα.
10. Πολύχρωμο ριγωτό μαγιό, τύπου «κανοτιέρ».

Η νέα μόδα κατέκτησε και τον τομέα του ντυσίματος του παιδιού. Έτσι, βλέπουμε παιδικά μαγιό μπικίνι, κάς-μαγιό, κα-θώς και σύνολα που είναι φτιαγμένα στο στυλ των ρούχων για τους μεγάλους, κι αυτό τόσο για τα κορίτσια, όσο και για τα αγόρια. Ας δούμε, λοιπόν, ποιά θα είναι η νέα εμφάνιση του παιδιού στην πλάζ και στη θάλασσα.

Όσο μεγάλη κι' αν είναι η επίδραση της μόδας του «μπαμπα» και της «μιαμιάς» θα αποφεύγετε κάθε εκκεντροικότητα και κυρίως κάθε χρησιμοποίηση υφασμάτων που δεν ταιριάζουν στο παιδικό ντύσιμο. Από το άλλο μέρος, βλέπουμε ότι ώρισμα γνήσια «παιδικά» στοιχεία του ντυσίματος έχουν επηρεάσει σε σημαντικό βαθμό τη μόδα των μεγάλων.

Για τα μικρά κορίτσια, θα φτιάξετε πάντα, όταν σας το επιτρέπη ή τσέπη σας, ένα τρουά-πιές: μικρίνι και άσορτί μακρύ ζακεττάκι, που θα το φορέσουν μόλις βγούν από τη θάλασσα. Για τα μεγαλύτερα κορίτσια μπορείτε να φτιάξετε πολύ εύκολα ένα χαριτωμένο «μαντώ-τινίκ», με κουμπιά και με ευθιμες γαρνιτούρες-απλικάσιόν (λουλούδια, ρίγες) σε άλλο χρώμα, όμοιο με των κομμιών.

Τα μικρά και μεγαλύτερα αγόρια θα είναι ντυμένα είτε με πανταλόνι, είτε με ντέ-πιές, που αποτελεί κάπως ένα νεωτερισμό στην εφρετική παιδική μόδα. Τα πανταλόνια για τα μικρά αγόρια συμπληρώνονται συχνά με μπρετέλλες, που καταλήγουν μπροστά σ' ένα φρόνκο. Είναι, δε, μπρός στη μέση ενωμένες, ενώ ράβονται πίσω ή κάθε μία ξεχωριστά στα πλάγια.

Για τα αγόρια επικρατούν οι ρίγες, ενώ τα κοριτσίστικα μαγιό και ντέ-πιές γίνονται τις περισσότερες φορές από φανταζή ή άλλα σταμπάτα υφάσματα. Πολλά νέα μοντέλα για τα μεγαλύτερα αγόρια έχουν μεγάλα «ανοίγματα» στα πλάγια, έτσι ώστε γ' αφήνουν ένα μεγάλο μέρος του σώματος ελεύθερο.

11. Δίχρωμο μαγιό σε παριζιάνικο στυλ με ζώνη.
12. Έλαστικό μαγιό από νάυλον, με σκουρόχρωμο ρέλιεσμα.
13. Η δίχρωμη ζώνη, περασμένη από θηλιές, είναι πολύ της μόδας.
14. Το αστρογγυλό ρέλιεσμα της μόδας: γίνεται σε αντίθετο χρώμα.

15. Ντέ-πιές σε νέο στυλ, με μονόχρωμη «μπρασσιέρ» και ριγωτό πανταλόνι.
16. Χαριτωμένο σύνολο με άσπρες ρίγες και κέντημα.
17. «Φόρμα» από κορρά και μονόχρωμο θαμβάκερο ύφασμα, με εξωτερικές τσέπες.
18. Μοντέρνα καζάκα-κάς-μαγιό, με φαρδύ άσπρο ρέλιεσμα.
19. Ζακέττα για τη δερκάδα: γίνεται από έπόνζ και γαρνίρεται με χρυσά κουμπιά.

Σ' ένα παλιό μοναστήρι του Βελγίου, άνοιξε μία σχολή αισθητικής

ΟΙ ΜΟΝΑΧΕΣ ΤΟΥ ΣΕΞ-ΑΠΗΛ

Ο Πάολο, ο περίφημος μακιγιέρ της 'Ελίζαμπεθ 'Αρτεν, ζωγραφίζει πεταλούδες στα πρόσωπα των γυναικών, ή μοναχή 'Ιντα ζωγραφίζει λουλούδια και πράσινα φύλλα.

Η παντρεμένη γυναίκα πρέπει να άρεση στον άντρα της, οι κοπέλλες πρέπει να άρεσουν στους νέους. Η γυναίκα δεν πρέπει να περιποιηθεί το σώμα της και το πρόσωπό της μόνο για να βοηθήσει, αλλά και για να μπορεί να κρατήσει το σύζυγό της όταν η χρόνια περνούει και η όμορφιά της αρχίζει να μαλακώνει. Το μακιζιάζ, τα μαλλιά, το ντυσιμο, το πεντικιούρ, χρησιμοποιούν για να καταπολεμήσουν τα γηράσκια και για να βοηθούν τις γυναίκες, που δεν είναι πια νέες, να νιώθουν ακόμα νέες. Ένας σύζυγος πρέπει να είναι περήφανος για τη σύζυγό του, μά όταν έχει δίπλα του μία γυναίκα άτμηλητη και παραμελημένη, νιώθει πολλές φορές ντροπή. Ακόμα και τα παιδιά έπιθυμούν πάντα να έχουν μία μητέρα κομψή και περιποιημένη.

Τα λόγια αυτά δεν βγαίνουν από το στόμα ενός πλαστέ καλλυντικού, αλλά από μία καλόγρια, που απευθύνεται στις μαθήτρές της, όλες κοπέλλες από δεκαεσσάρων μέχρι δεκαοχτώ χρόνων που ακολουθούν μία σχολή αισθητικής. Η αββάσσα στην οποία δίδονται τα μαθήματα, δίνει την εντύπωση ενός πολύ κομψού ινστιτούτου καλλογής, ή κομμωτηρίου πολυτελείας για κυρίες. Πάνω στα τοιχεία υπάρχουν δεκάδες μπουκαλάκια, σαμπάνια, βαποριζατέρ, γερμάτα από μυστηώδεις κρέμες και θαυματουργές λοσιόν. Στους τοίχους βλέπει κανείς τελευταία χτενίσματα των μεγάλων πορσιών κομμωτών και τις διαφημιστικές αφίσες των τελευταίων καλλυντικών. Κανείς δε

μπορεί να πιστέψει πως βρίσκεται μέσα σ' ένα μοναστήρι του Μπρούξ, του Βελγίου, στην καρδιά της καθολικής Φλάνδρας. Το μοναστήρι φιλοξενεί μία επαγγελματική σχολή, που διευθύνεται από τις καλόγριες, και δίνει στις κοπέλλες που την παρακολουθούν το πτυχίο της αισθητικής.

Ακόμα και το τμήμα «κορσές ομορφιάς», διευθύνεται, ίσως για πρώτη φορά στην ιστορία της εκκλησίας, από μία καλόγρια, τη μοναχή 'Ιντα. Με το όνομα, ή μοναχή 'Ιντα φαίνεται γύρω στα τοις εκατό, μά όταν βγάλετε προσοχή το όνομα, για να φορέσει λευκή μπλούζα, και σκοτεινή φούστα, φαίνεται πολύ πιο νέα.

Μέχρι πριν από μερικά χρόνια, θα ήταν ακατανόητο για τις καλόγριες να διδάσκουν, άναμεσα στους τοίχους ενός μοναστηριού, την «αμορτωτική» τέχνη της ομορφιάς.

Σ' ένα έγχειριδιο ήθικης, πολύ διαδεδομένο ακόμα στα σεμινάρια μπορούμε να διαβάσουμε πως η γυναίκα έχει το δικαίωμα να χρησιμοποιήσει κρέμες και καλλυντικά, μόνο για ν' άρεση στο σύζυγό της, για να βοηθήσει ένα σύζυγο και για να κρηνη ένα φυσικό ελάττωμα, ενώ θεωρείται άμαρτία να χρησιμοποιήσει αυτά τα μέσα, φηνά να προβάλει την ομορφιά της.

Κάτι λοιπόν έχει αλλάξει απ' αυτή την άποψη. Η πρωτοβουλία γι' αυτή τη μοναστηριακή σχολή αισθητικών, άρχισε στον επίσκοπο του Μπρούξ, τον πανεπιστοτο Ντέ Σμίτ, που είναι ένας από τους προοδευτικότερους καθολικούς ιερωμένους, από κείνους δηλαδή, που

πιστεύουν πως το ιερατικό σχήμα πρέπει να προσαρμοστεί από ώριμένες απόψεις στις απαιτήσεις της μοντέρνας ζωής.

Το 1956, ο επίσκοπος Ντέ Σμίτ, διάβασε σε μία αμερικανική εφημερίδα ότι στις 'Ην. Πολιτείες το έπαγγελμα των αισθητικών βρίσκεται αποκλειστικά σε γυναίκες χέρια. Κάλεσε τότε την ηγουμένη της μονής «Αγία Οίκογένη», που μέσα στους τοίχους της είχαν ήδη δημιουργηθεί διάφορες σχολές επαγγελματικού προσανατολισμού των γυναικών, και την παρακίνησε να δημιουργήσει και ένα τμήμα για αισθητικούς, υπό τη διεύθυνση μίας μοναχής.

Η εκλογή έπεσε στη μοναχή 'Ιντα, που έφυγε άμέσως για να παρακολουθήσει μαθήματα στην κρατική σχολή Βρυξελλών, στο διεθνές κέντρο αισθητικής και κομμωτολογίας.

Τότερα από φοίτησε δύο χρόνων, ή μοναχή 'Ιντα, πήρε το πτυχίο της «κοιτηγίας αισθητικής» και άρχισε να διδάσκει στις μαθήτρες της σχολής της τα μυστικά της ομορφιάς. Στο μεταξύ, έσκαλούντο να τελεωποιηθούν, παρακολουθώντας μαθήματα ειδικεύσεως και παίονοντας μέρος σε διεθνή συνέδρια. Για να μη δημιουργή εντύπωση, της δόθηκε ή άδεια να μη φορή όσά.

Το καλοκαίρι του 1962, με το όνομα μαντάμ Ραμόν, ή μοναχή γοάρτηκε σ' ένα αισθητικό ινστιτούτο του Μπέντεν — Μπέντεν, για να μάθει τα μυστικά των προώντων ομορφιάς. Κανείς δεν μπόρεσε να φανταστεί, πως ή έπαμλης εκείνη σπουδάστρια ήταν μία μοναχή. Τον περασμένο χρόνο, τον 'Ιούνιο, πήρε μέρος στο διεθνές συνέδριο αισθητικών στη Λωζάνη και τον Αύγουστο παρακολούθησε στο Παρίσι μαθήματα από τον Ζάν Ντεστρέ, τον μακιγιέρ του 'Τού παρί.

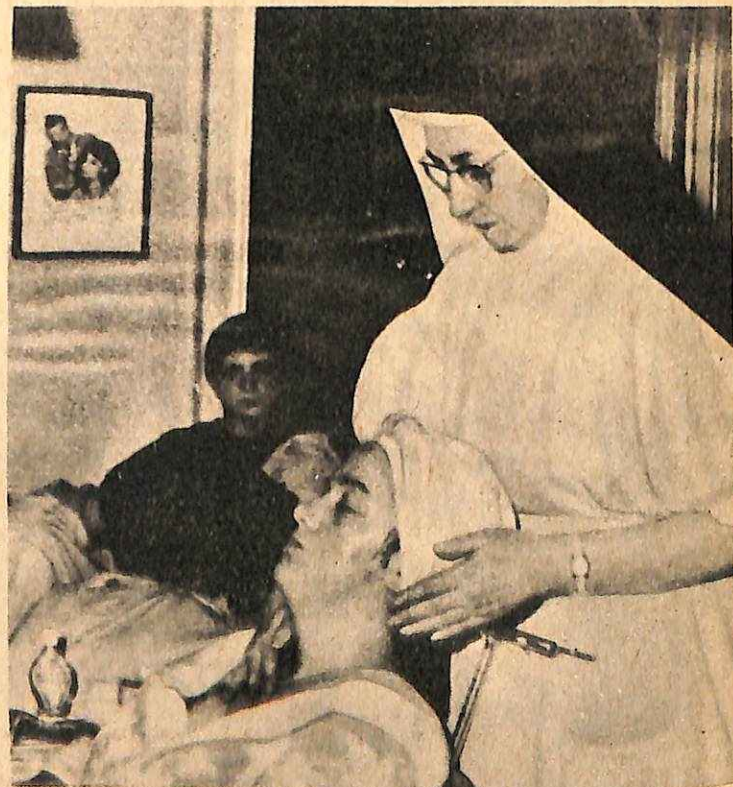
«Στην άοχή —διηγείται ή μο-

ναχή 'Ιντα— δεν ήμουν καθόλου ευχαριστημένη από το νέο μου έπαγγελμα. Όταν ή ήγουμένη μου έλεγε για πρώτη φορά να άσכולήθω με το τμήμα αισθητικής, θέλησα να άρνηθώ. Δέχτηκα μόνο, όταν μου έλεγε πως έπρεπε να συμμορφωθώ από πνεύμα ήπακοής. Τώρα όμως ήμαι ευχαριστημένη. Οι μαθήτρες είναι πολύ καλές μαζί μου. Όταν φορώ όσά, καταλαβαίνω πως τους προκαλώ κάποιο διαταγμό, μά όταν ντύνομαι σαν κι αυτές τις νύμφες που κοντά μου, καταλαβαίνω πως με θεωρούν σαν μία μεγάλη κήλη τους».

Όταν έγινε γνωστό, στο Μπρούξ, ότι έπρόκειτο να ιδρυθεί στο μοναστήρι, μία σχολή αισθητικής, πολλοί από τους κατοίκους της Φλάνδρας σκανδαλίστηκαν.

«Στην άοχή διηγείται ή μοναχή 'Ιντα— ο κόσμος έλεγε πως μία καλόγρια δεν μπορεί να άσכולήται με τέτοια πράγματα, μά σιγά-σιγά οι κριτικές έπαψαν. Άλλωστε, αυτές οι αντίδράσεις ήταν κρυφές. Πριν από 15—20 χρόνια, μία σοβαρή γυναίκα δεν μπορούσε να βάλει ούτε κραγιόν. Μά τις το σκεφτόμμε λογικά: Τι κακό υπάρχει σε λίγο κραγιόν; Έγώ πώ λέω πάντοτε στις μαθήτρες μου: 'Η παντρεμένη γυναίκα πρέπει να άρέσει στον άντρα της, πρέπει να προσπαθήσει να μείνει όσο το δυνατόν περισσότερο ότως ήταν νέα, όταν εκείνος την παντρεύτηκε».

Και ή μοναχή 'Αμάτα, ή ήγουμένη του μοναστηριού, έχει την ίδια γνώμη: «Τα τελευταία χρόνια, έκανα περίπου 70 διαλέξεις στη Φλάνδρα, για να συμβουλέψω τις παντρεμένες γυναίκες να προσέχουν περισσότερο τον έαυτό τους. Σήμερα, μά γυναίκα που δεν περιποιείται τον έαυτό της και που δεν προσπαθεί είναι μία γυναίκα υπανάπτυκτη».

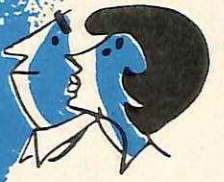

Η μοναχή 'Ιντα γνωρίζει όλα τα μυστικά του μακιζιάζ και της περιποίησης του δέρματος, και τα διδάσκει στις μαθήτρες της.

ΤΑ ΑΣΤΡΑ

και το μέλλον σας

Οι προβλέψεις του Δρος ΚΑΜΑ για την περίοδο 8-14 'Ιουλίου 1965

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ
 ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 'Απριλίου	★ Τυχερή περίοδος, ιδιαίτερα για τις εργαζόμενες γυναίκες. ★ Μη διστάσετε να δεχθείτε την αλλαγή, που σας προτείνουν. ★ Η Πανελλήνια θα εύνοησθε κάθε στροφή προς νέες κατευθύνσεις. ★ Βελτίωση των κοινωνικών σχέσεων.	★ Από αισθηματικής πλευράς, οι εύχαιρες εκπλήξεις θα είναι περισσότερες από τις δυσάρεστες. ★ Έχετε εμπιστοσύνη στον έαυτό σας και θα σημειώσετε επιτυχίες, που θα ξεπερνούν και τις πιο αισιόδοξες προσδοκίες σας.	★ Περίοδος καθόλου εύνοιας για την υγεία. ★ Ιδιαίτερη προσοχή απαιτεί ή καρδιά και γενικά το κυκλοφορικό σύστημα. ★ Αισθηματικό κόπωση, που αίεται ανεξήγητο, όφειλεται μάλλον σε δυσμενή επίδραση της Σελήνης.
 ΤΑΥΡΟΣ 21 'Απριλίου 21 Μαΐου	★ Κίνδυνος να σας κλέψουν ένα έγγραφο, που είναι πολύτιμο για σας. ★ Μη διστάσετε να ζητήσετε τη συμβουλή προσώπου με πείρα, προκειμένου να μην πέσετε σε άγνωστο σας τομέα. ★ Θα σημειώσετε μεγάλη επιτυχία.	★ Προκειμένου να πάρετε μία απόφαση, αποφύγετε κάθε έπιστευση και άπερισκεψία. ★ Θ' άνακαλύψετε κάτι, που θα μεταβάλει τα αισθηματικά σας άπέναντι άγαπημένου προσώπου. ★ Αποφύγετε το διπλό παιχνίδι.	★ Προσέξτε το φαγητό. Φροντίστε να είναι πάντοτε φρέσκο και καθαρό. ★ Τα βράδια, ιδίως, αποφύγετε την πολυφαγία και τα βαρέα φαγητά. Θά διαταράξουν τον ύπνο και αυτό θα έχη δυσάρεστο αντίκτυπο στην υγεία.
 ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 'Ιουνίου	★ Δείξετε εμπιστοσύνη στους στενούς συνεργάτες σας και μη χάνετε την εύκαιρία να τους πείτε δυο καλολογικά λόγια. Αυτό θα τους ευχαριστήσει. ★ Τα άστρα διακαίως την δυνατότητα σας και τις δυνατότητες επιτυχίας.	★ Καμμία σημαντική μεταβολή στον αισθηματικό τομέα. ★ Προσπαθήστε να ξεκάστε τις μικροπαραεξηγήσεις και δημιουργήστε μία άτμοσφαιρα εμπιστοσύνης, για να περάσετε, κοντά σε άγαπημένο πρόσωπο, χαρούμενες διακοπές.	★ Έγινες επαγγελματικής και αισθηματικής φύσεως άπειλουν να διαταράξουν τον ύπνο σας. ★ Αυτό θα είχε πολύ δυσάρεστο αντίκτυπο στην υγεία. Φροντίστε λοιπόν, να ξεσφαλίστε άφθονο και ήρεμο ύπνο. ★ Τυχερό το 5.
 ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 'Ιουνίου 23 'Ιουλίου	★ Θα σημειώσετε μία επιτυχία, που θα σας έπιτρήσει να σταθεροποιήσετε τη θέση σας στην εργασία και να βελτιώσετε τα οικονομικά σας. ★ Ανασάλετε το ταξίδι, που σχεδιάζετε. Θά σας κάνει να διατρέξετε σοβαρό κίνδυνο.	★ Τα άστρα σας κάνουν πιο εύεξαπτο από συνήθος. Φροντίστε να διατηρήσετε την ψυχραιμία σας και να βελτιώσετε τα οικονομικά σας. ★ Ανασάλετε το ταξίδι, που σχεδιάζετε. Θά σας κάνει να διατρέξετε σοβαρό κίνδυνο.	★ Άν ή δουλειά σας κρατάει καθηλωμένο σε μία καρέκλα και σε κλειστό χώρο, μη χάνετε καμμία εύκαιρία, να κάνετε συχνούς περιπάτους στην έξοχή. Φροντίστε λοιπόν, να ξεσφαλίστε άφθονο και ήρεμο ύπνο. ★ Τυχερό το 5.
 ΛΕΩΝ 24 'Ιουλίου 23 'Αυγούστου	★ 'Η αίσιοδοξία ξανάρχεται, χωρίς σε μία έκδηλη της τύχης, σε στιγμή, που είχατε πάψει να έλλπίζετε σ' αυτή. ★ Έχετε συμφέρον ν' ακούστε πρόσωπο με πείρα, στο όποιο έφέρετε πως μπορείτε να έχετε άπόλυτη εμπιστοσύνη.	★ Μη άφήσετε τρίτους να επέμβουν στις διαφορές, που σας χωρίζουν από άγαπημένο πρόσωπο. Θά χειροτερεύουν την κατάσταση. Άλγη κατανοήσι έκ μέρους σας και μερικά γλυκόλογα θα διέλυαν άμέσως τα σύννεφα.	★ Ζεις και Άφροδίτη έπηρεάζουν εύνοια την υγεία καθ' όλο τον 'Ιούλιο. ★ Για να πετύχετε την εύεξία, φροντίστε ν' άποφύγετε κάθε είδους καταχρήσεις και έξασφαλίστε στον άρνηση σ' άσ άφθονο ύπνο. ★ Χρώμα το μπλε.
 ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 'Αυγούστου 23 Σεπτεμβρίου	★ Άν έχετε διαφορές με τους προτιμώμενους, ή περίοδος αυτή είναι κατάλληλη για να τις ξεκαθαρίσετε. Τα άστρα σας ώδουν σε άσυλλογική σπατάλη. Πρέπει έγκαίρως ν' αντιδράσετε, άλλως θα βρεθείτε σε δύσκολη θέση.	★ Θα σημειώσουν σημαντικές αλλαγές, των όποιων πιθανόν να σας φοβίσουν οι συνέπειες. Γρήγορα όμως θά τακτοποιηθούν και οι άνησυχίες θ' άποδειχθούν άδικαιολόγητες. ★ Όπλιστήτε με αίσιοδοξία και καλή θέληση.	★ 'Η υγεία θα παραμείνει καλή, άν άποφύγετε την υπερκόπωση και την άναπόλη νέων όπηρεάσεων. ★ Το σκώτι και τα έντερα είναι τα πιο εύαίσθητα σημεία. Άποχή από ποτά, τηγανητά και όσπρια. ★ Τυχερό το 2.
 ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Οκτωβρίου	★ Τα οικονομικά άπαιτούν μία πολύ μετρημένη και λογική διαχείριση, άλλως θα δοκιμάσετε δυσάρεστες εκπλήξεις. ★ Μία μεγάλη εύκαιρία θα παρουσιασθή στους έμπορους, ή άναποφασιστικότητα όμως θα τους κάνει να την χάνουν.	★ Σας περιμένουν τις ήμέρες αυτές μεγάλες χαρές αισθηματικής φύσεως. ★ Οι σχέσεις με το άλλο φύλο πιθανόν να φτάσουν στα πρόθυρα της ρήξεως, τελικά όμως όλα θα καταλήξουν σε μία θεαματική συμφιλίωση. ★ Έκπληξες.	★ Αποφύγετε ή άνασφάλεια κατά την περίοδο αυτή τις έγχειρήσεις. ★ Οι γυναίκες να προσέχουν το ούροποιητικό σύστημα και το στήθος τους, ιδίως το δεξί. ★ Τα δόντια έπιβάλλουν άμεση έπίσκεψη στον όδοντογιάτρο.
 ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Οκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	★ 'Η άταξία θα γίνη άφορμή να χάσετε πολύτιμο έγγραφο. Κίνδυνος έπίσης να κάνετε κακή έντύπωση σε πρόσωπο, που ήταν έτοιμο να σας προτείνει ένδιαφέρουσα συνεργασία. ★ 'Η Πανελλήνια δημιουργεί άνωμολίες.	★ Θα συμβεί κάτι, που θα σας λυπήσει πολύ. Άντιδράστε πάντως, γιατί συντομία ή τύχη θα σας ξαναχαμογέλασει. ★ 'Η φίλια σας έπιβαλλάσει μεγαλύτερες χαρές και ήκανοποίηση από τον έρωτα. ★ Εύχαιρη Κυριακή.	★ Τα άστρα σας κάνουν να νιώσετε μία εύεξία, που πιθανόν όμως να είναι άπαιτη. Γι' αυτό, μη μειώσετε τις προφυλάξεις και, προ πάντος, μη έκτιθεστε σε κανένα κίνδυνο. ★ Υπάρχει σοβαρή άπειλη νευρικής κρίσεως.
 ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	★ Ευνόικοί άστροικοί συνδυασμοί σας έπιτρέπουν να σημειώσετε επιτυχίες, που κι' έσεις ακόμα τις βρίσκετε άπίστευτες. ★ Ένα ταξίδι σας δίνει την εύκαιρία να κάνετε νέες γνωριμιές. ★ Άλλωστε στο επαγγελματικό περιβάλλον.	★ Θα μειωθεί ο ένθουσιασμός σας σχετικά με μία νέα γνωριμία. ★ Εύχαιρη και χαρούμενο Σάββατοκύριακο, κατά το όποιο θα σημειώσετε μεγάλες επιτυχίες, άνάμεσα στους εκπροσώπους του άλλου φύλου.	★ Έκδρομες και ταξίδια θα σας ώφελίσουν, μόνο έάν δεν σας κουράσουν. ★ Οι γυναίκες να προσέχουν τις ώωθήκες και το στήθος τους. Και στους άντρες, το ούροποιητικό σύστημα παρουσιάζει εύαίσθησια. ★ Τυχερό το 4.
 ΑΙΓΟΚΕΡΗΣ 23 Δεκεμβρίου 20 'Ιανουαρίου	★ 'Η εξέλιξη της καταστάσεως θα σας όπηρεώσει να άναθεωρήσετε ώρισμένες άποφάσεις, που πήρατε. ★ Μη περιμένετε άμεσα άποτελέσματα από τις έγχειρήσεις και τις προεργασίες σας. ★ Πρέπει να υπερπηδήσετε τα έμποδια.	★ Δεν πρέπει να πληγώσετε άγαπημένο πρόσωπο. Θά όπηρεφέρετε έσεις περισσότερο από εκείνο. Άν διαπραξάτε κάποιο σφάλμα, ζητήστε συγγνώμη και θά σας το συγχωρήσουν. ★ Την Κυριακή, εύχαιρη συνάντηση.	★ Εύεξία, που όφειλεται στο γεγονός ότι τα άστρα αύξάνουν την άντίδραση του όργανισμού κατά των διαφόρων κινδύνων. Πρέπει πάντως ν' άποφύγετε τις καταχρήσεις, για να την διατηρήσετε. ★ Χρώμα σας το κόκκινο.
 ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 'Ιανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	★ Τα άποτελέσματα ώρισμένων ένεργειών σας θα εκπλήξουν ακόμα και σας τον ίδιο. Τα προαίσθηματά σας καθοδηγούν σωστά και έξερτε έτσι τι πρέπει ν' άποφύγετε. ★ Μη ριψοκονδυνεύετε μεγάλα χρηματικά ποσά.	★ Οι σχέσεις με το άλλο φύλο παραμένουν τεταμένες. Άποφύγετε την όύλητητα στις συζητήσεις και δείξετε κατανόηση. ★ Πρόβλημα, που σας άπασχολεί άπό καιρό, θα λυθί κατά τρόπο εύνοικό, χωρίς σε επέμβει τρίτος.	★ Όνειρο σχετικά με την υγεία θα έπαύληση. ★ Γενικά ή υγεία παραμένει καλή και σας έπιτρέπει ν' άναπτύξετε μεγάλη δραστηριότητα. Φροντίστε όμως να μη μειώσετε τις ώρες ύπνου. ★ Το ρουμίνι φέρνει τύχη.
 ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	★ Ο Έρμης σας έξασφαλίζει συνθήκες εύνοιας, για μία άγοραπωλησία, από την όποια θα ώφεληθείτε πολύ. ★ Έσοδο, στο όποιο όποιοι έστε, θα καθυστερήσει. ★ Οικονομικοί λόγοι προκαλούν προστριβές με προϊσταμένους.	★ Μη δείχνετε μεγάλη εύπιστία, γιατί υπάρχει κίνδυνος να έκμεταλλευθούν την εμπιστοσύνη σας και να σας προδώσουν. Μη φοητε όμως και όπερβολικά φιλοπότος. ★ Μη άνησυχείτε, τα νέφη που έμφανίστηκαν θα διαλυθούν.	★ Άν ή καρδιά παρουσιάζει κάποια εύαίσθησια, άποφύγετε τις συγκινήσεις. Προσέξτε επίσης πολύ το φαγητό σας, γιατί σας έπιβεί έλαφρά τροφική δηλητηρίαση. ★ Μη χάνετε καμμία εύκαιρία για να ξεκουραστείτε.

για σās και τὰ παιδιὰ
χρησιμοποιήτε παντού.....

..... τὸ **ΑΒΕΑ**

**ΤΟ ΣΑΠΟΥΝΙ
ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗΣ
100% ΑΓΝΟΝ**

ΑΠΟ ΤΟ 1889

ΚΑΙ ΑΠΟ ΤΩΡΑ ΤΟ

ΑΒΕΑ 100%
ΟΥΔΕΤΕΡΟ

ΓΙΑ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΧΡΗΣΕΙΣ ΙΔΕΩΔΕΣ

ΤΗΛ. 537.775 & 529.352

Πολλά σαπούνια παinueύονται αλλά μόνον τὸ ΑΒΕΑ γράφει σὲ κάθε πλάκα ὅτι ἔγινε ἀπὸ λιπαρὰ ἐλῆας.